

Катлийн Удиуиз

**СЛЕД
ЦЕЛУВКАТА**

Катлийн Удиуиз
След целувката

1

*Близо до Чарлстън, Южна Каролина
29 юли, 1803 г.*

Изтръгната от съня, Раелин Бърмингам неохотно отвори едното си око и сърдито изгледа отворения френски прозорец, през който в спалнята ѝ долиташе далечното равномерно блъскане на чуковете. Слънцето едва-едва се подаваше от люлката си сред хълмовете, но в спалнята ѝ, разположена на втория етаж, вече проникваше лепкава горещина, станала още по-неприятна заради изпаренията от нощния дъждец. Макар и наясно каква непоносима, влажна жегга се задава, Раелин се замисли дали пък няма шанс да поспее още няколко минутки... ако се насили да изпъззи от огромното легло с балдахин, за да затвори прозореца. Цяла нощ почти не беше мигнала, измъчвана от чувствените копнежи, които красивият ѝ съпруг бе разпалил в нея – копнежи, които вече почти две седмици след сватбата им си оставаха неудовлетворени. Ако не беше онзи злодей, който заедно със своята сган от наемници нахлу в имение-то точно в първата ѝ брачна нощ – както и ако не беше стената, която лично тя издигна между себе си и своя нов съпруг само ден, след като чу едно момиче да го обвинява, че той бил бащата на още нероденото ѝ бебе – сега Раелин не само щеше да споделя леглото на съпруга си, а и самата тя сигурно щеше да предвкушава щастието от майчинството. Наистина би била къде-къде по-щастлива, ако не знаеше нищо за онова момиче на име Нел.

Раелин усети, че батистената ѝ нощница е вече вир вода от пот, затова и мисълта да остане по-дълго в леглото вече не ѝ се струваше толкова примамлива. Не ѝ оставаше друго, освен да отлепи плата от гърдите си и да започне да си вее с него. Така наистина успя поне малко да се разхлади – но, уви, ефектът беше краткотраен.

С недоволна прозъвка Раелин изпълзя от леглото и сънено се запъти към умивалника. Напълни с вода порцелановата купа и наплиска лице с надеждата да прогони унинието.

Щом си представи колко отпаднала ще се чувства през целия ден, ако не поспее поне още мъничко, Раелин се зачуди дали не може поне малко да заглуши дразнещия шум, та отново да заспи. Олюлявайки се, отиде до френските прозорци, но пък се сети, че затвори ли ги, в стаята

ще стане убийствено задушно. Спалнята ѝ беше една от четирите стаи с излаз на верандата, простираща се по цялата дължина на задната част на къщата. Единствено апартаментът на Джеф, съседен на спалнята ѝ, както и още една спалня от другата страна, имаха и френски прозорци, и обикновени.

Принудена да избира между мъченията в една гореща, задушна стая и досадния шум, Раелин реши, че би могла да понесе второто, но в никакъв случай първото. Намираше се далеч от умерения климат на Англия – в плантацията Оукли, в Каролина. А още преди да пристигне, я бяха предупредили, че тук температурите може да достигнат умопомрачителни стойности през лятото, особено в последните му месеци.

С нещастна въздишка Раелин облегна рамо на рамката на прозореца и зарея поглед отвъд белия парапет на верандата. След дъждеца над земята се кълбяха гъсти изпарения и сякаш изолираха имението в някакъв отделен свят. Увенчани от млечните валма на мъглата, редицата огромни стари дъбове създаваха нещо като тъмна крепостна стена през обширния заден двор, закривайки всичко отвъд тях. Те разделяха господарската къща от къшурките на прислугата – множество колиби, и малки, и големи, които се криеха под сенките на други големи дървета. Нямаше нужда Раелин да се взира сред мъглата, за да разбере откъде идва непоносимият шум. Знаеше не по-зле от всеки друг в плантацията, че зад третото дърво в момента се строи нова къща за чернокожата икономка и малкото ѝ семейство. Преди по-малко от две седмици пожар бе превърнал дома на Кора в купчина пепел и няколко овъглени греди. А ето, още вчера Раелин видя, че вече коват мертеците над новите дървени стени.

Без да се опитва да потисне следващата си прозявка, Раелин повдигна дългите кестеняви къдрици от врата си. В този климат косата ѝ се оказва тежка и топла като вълна.

Преди, когато баща ѝ беше уважаван от всички като верен поданик и емисар на английския крал Джордж II, името Джеймс Барет, граф Балфур, привличаше рояци гости във фамилното им имение в Лондон. За онези пищни празненства личната ѝ прислужница фризираше косите ѝ с изключителен артистичен усет, а красивите ѝ прически печелеха възторжените възклицания на приятели и гости.

Но това беше *преди*. Сега Раелин трябваше сама да се грижи за непокорната грива, което я накара да осъзнае колко трудно е дори само да поддържа косата си чиста и прилично пристегната в най-обикновен кок. Да разресва възлите след всяко къпане беше истинско изпитание, което

от известно време я навеждаше на мисълта, дали пък да не скъси наполовина косата си. Но засега Раелин се въздържахе от подобна промяна, тъй като нямаше представа как би реагирал съпругът ѝ. Като се има предвид каква стена от трудности бе издигнала с отказа си да се отдаде на очакваната интимност при брака, тя просто не смееше да изпробва с повече своеволия търпението на Джефри. Ако бе проявила дързостта да стори подобно нещо, докато баща ѝ все още беше жив, той сигурно направо би припаднал. А Раелин нямаше представа дали съпругът ѝ би го понесъл по-добре. Макар че през изминалите седмици видя Джефри да проявява непоколебимата си твърдост един-единствен път – при сблъсъка му с Нел – тя все пак остана с впечатлението, че търпението на Джефри Бърмингам си има определени граници. Засега нямаше куража отново да изпробва тези граници, не и след като бе поискала да спят в отделни легла. Би било пълна глупост да го предизвика отново с някоя необмислена постъпка.

Раелин се постара да откъсне мислите си от тази болезнена тема и реши да се поразкърши. Първо се изви от кръста наляво и надясно, после се наведе напред и допря длани до пода. Когато отново се изправи, изви гръб колкото може по-назад, а после направи цялото упражнение още веднъж.

По пътя от Англия насам палубата за пътниците четвърта класа беше толкова претъпкана, че нямаше място дори да се върви из тъмната влажна дупка, в която бяха осъдени да пътуват по-бедните. Всяко движение извън тясното пространство, отредено за нея и за майка ѝ, обикновено означаваше да пречат на другите, а и двете не желяеха това. Обездвижването ѝ от онези ужасни три месеца бе оставило у нея някаква скованост, която дори и сега все още чувстваше скоро след ставане от сън. Все пак, казваше си Раелин, самата тя изкара късмет, че оцеля при мизерните условия и оскъдната храна. А майка ѝ нямаше този късмет.

– Доста рано си станала, скъпа.

Раелин ахна сепнато, изправи се и погледна назад към верандата, откъдето бе долетял дълбокият мъжки глас. Съпругът ѝ бавно се приближаваше към нея. Сигурно бе минал покрай отворените френски прозорци на спалнята ѝ, докато тя все още е спяла, най-вероятно, за да види как върви работата на дърводелците от другия край на верандата – любимото му място, откъдето често наблюдаваше напредъка на строителната площадка. Не носеше нито риза, нито обувки, само тесни сивокафяви панталони, които подчертаваха мускулестите очертания на бедрата и кръста му. Късата му гарвановочерна коса стърчеше на влажни

кичурчета.

Може би Раелин все още сънуваше, и това бе поредната ѝ фантазия за мъжа, който я бе грабнал в последния момент изпод колелата на една летяща насреща ѝ карета, скоро след като съвсем случайно се бяха сблъскали на главната улица в Чарлстън. Раелин реши, че той изглежда особено мъжествен в ранния утринен час. Не се и съмняваше, че това впечатление отчасти се дължи на оскъдното му облекло, тъй като този мъж бе надарен с изключителна физика. Раменете му бяха широки, ръцете – възхитително оформени и с гъвкави мускули, тъмноокомените му гърди бяха масивни в горната си част, после тялото му се стесняваше като изваяно през релефно очертаните мускулчета по ребрата до тънкия кръст. Раелин много добре знаеше, че под добре прилягащите панталони хълбоците му са достатъчно тесни, за да им завиди всяка жена. Обичаше да язди, а и редовно се боксираше с няколко от близките си приятели – просто така, за удоволствие. В резултат мускулите му бяха стегнати и тренирани до вибрираща твърдост.

Лицето му имаше наистина благородни черти: мъжествено изсечена челюст под красивия загар на кожата, тесен нос със съвсем лека орлова извивка, а в средата на брадичката имаше малка вдлъбнатина. Когато се усмихваше или замислено присвиваше устни, под скулите се появяваха мънички, едва загатнати, бразди, които – заедно с красивите му тъмнозелени и някак прозрачни очи – неизменно привличаха вниманието на младите дами. Навикът му, да се усмихва малко накриво, би могъл да бъде причислен към най-смъртоносните оръжия що се отнася до сломяването на съпротивата на която и да е жена. И самата Раелин вече знаеше, че съвсем не е неуязвима за тази усмивка. Неведнъж ѝ се налагаше да полага особени усилия, за да не загуби здравия си разсъдък в негово присъствие.

Докато го гледаше, Раелин ужасно се изкушаваше да протегне ръка и да погали тази корава маса от сухожилия, мускули и твърди къдриви косъмчета, която представляваха гърдите му както бе сторила в първата им брачна нощ. Тогава за първи път го видя без дрехи и остана поразена от мъжествената му красота. Оттогава нещата доста се бяха променили. И все пак, въпреки предубежденията си, Раелин чувстваше, че все повече се привързва към този джентълмен южняк на име Джефри Лорънс Бърмингам.

– Джефри, стресна ме! – сгълча го тя и нервно се изсмя. Трудничко ѝ беше да се държи непринудено, когато подозираше, че галантната му изисканост може да е маска, а под нея да се крие подъл негодник,

способен без капка угризения да използва за собствено удоволствие младите девойки, които е омаял. Но въпреки че беше чула препирнята между Джеф и Нел, Раелин съзнаваше, че и самата тя от ден на ден става все по-податлива за чара му. Напоследък като че ли не можеше да мисли за нищо друго освен за кратките мигове, прекарани в прегръдките му.

Погледът му я обходи от глава до пети и Раелин се почувства така, сякаш очите му я разсъбличат. По бузите ѝ изби още по-силна руменина, а гласът и се разтрепери. Но най-лошото беше, че този поглед разпали още повече желанието ѝ да пропъди завинаги мисълта за Нел от съзнанието си и да му се отдаде изцяло.

– По това време обикновено вече си излязъл, нали, Джефри?

– Да, но трябваше да прегледам счетоводните книжа на корабната компания. Тъкмо тази сутрин приключих с тая досадна работа, та реших да си почина малко, преди да тръгна за Чарлстън. – Той замислено наклони глава. – Ами ти? Винаги ли ставаш толкова рано?

Раелин се изчерви. Знаеше колко ранобуден е Джефри и самата тя сигурно му изглеждаше ужасна поспалана.

– Шумът ме събуди.

Раелин усети, че ръцете ѝ треперят – отчасти от необяснимото вълнение, което присъствието му неизменно предизвикваше у нея, отчасти от тревогата, че волята ѝ отслабва и тя като глупачка се е хванала на хитрите уловки на един леконравен мъж. Ако имаше поне капчица мозък, нямаше да чака той да разбие сърцето ѝ. Щеше да избяга от него. Чиста глупост бе да се остави на изкушенията, които с всеки изминал ден ставаха все по-неуостоими. Единственото, което досега я спираше да се отдаде на този мъж, бе глождещият страх, че Джефри Бърмингам може въобще да не е толкова благороден и почтен, колкото изглежда на пръв поглед.

Сърцето ѝ се разкъсваше между двете възможности. Тласкана от желанието, тя копнееше да стане негова жена в истинския смисъл на думата, а страхът и подозрението ѝ повеляваха да се спаси, докато девствеността ѝ е още непокътната и тя не е станала жертва на неговите лъжи. И все пак, когато се замислеше за втората възможност, обземаше я някаква ужасна празнота и често размишленията ѝ приключваха с отчаяни опити да сдържи напирещите сълзи. Всичко това недвусмислено показваше колко силно влияние има той върху нея и как не ѝ се иска да го напусне.

Бушуващите в душата ѝ чувства сериозно разстроиха нервите ѝ и

Раелин осъзна, че се държи като млада госпожичка, загубила ума си по по-възрастен от нея мъж. А и Джефри си беше точно такъв – тридесет и три годишен. Беше по-възрастен от нея поне с четиринадесет години, а това ѝ подсказваше, че трябва да бъде дори още по-предпазлива. Но как ли да устои на чара му, когато тя бе все още почти момиче, а той – опитен мъж?

Само няколко мига в негово присъствие бяха достатъчни да я смутят и объркат въпреки собствения ѝ опит с неколцина красиви млади аристократи, които едно време си съперничеха за вниманието ѝ в Англия. Сега тези настойчиви ухажори ѝ се струваха ужасно незрели и превзети особено когато можеше да ги сравни с един така достоен кандидат. Надали имаше мъж, който да може да съперничи на галантността, чара, забележителното телосложение и изумителния външен вид на Джефри.

Раелин понякога се чудеше дали влечението ѝ към Джефри не се подсилва и от ограниченията, които тя му бе поставила. Те се отнасяха и до самата нея и тя можеше да гледа, но не и да докосва и да гали. А това бе все едно да показваш сладкиши и бонбони току пред носа на малко дете, без да му ги даваш. Та нали човек желае най-силно именно забранените удоволствия? Раелин почувства как отново се изчервява, опиянена от сладостното излъчване на пламтящите изумрудени очи, които още веднъж се плъзнаха по оскъдно облеченото ѝ тяло. За кой ли път в съзнанието ѝ се върнаха спомените за мига, в който Джефри Бърмингам се бе надвесил над нея, за да доведе до край брачното им сливане. В онази нощ тя за първи път зърна гол мъж. И ако трябваше да опише видяното, би обрисувала съпруга си като висок млад бог в плен на страстта. След това бе достатъчно само да затвори очи, и отново виждаше лицето и тялото му в онези пламенни мигове.

Джеф дяволито се усмихна, после тръгна напред бавно и внимателно, сякаш дебнеше плашлива кошута.

– Да ида ли да ме накажат, задето те стреснах, мадам?

– Знаеш ли, караш ме да се чувствам... тя потърси дума или израз, който да опише обзелото я смущение и все пак да не създава впечатление, че е оглупяла от любов хлапачка. Но как би могла чрез изтърканите сравнения да опише чувствата си?

– Как те карам да се чувстваш? – попита Джеф, а устните му отново се разтегнаха на една страна.

Неспособна да съдържи усмивката си, Раелин свенливо вдигна очи. Не, не би могла да отрече пред себе си, че духът ѝ сякаш полита, когато

е близо до него.

– Чудесно.

– Чудесно ли? – Изумруденият поглед изпитателно се взря в очите ѝ, търсейки точния смисъл на думите ѝ. Джеф бе нащрек. Веднъж вече се беше изгубил в страстния пожар на очите ѝ. С неопишуема наслада бе занесъл младата си невеста до брачното им ложе, но в последния миг, преди да достигне до удовлетворението, бе спрял от едно неочаквано събитие. В спалнята им нахлуха банда разбойници, които отвлякоха съпругата му и я скриха в склада на Густав Фридрих. Самият Джеф изпадна в безсъзнание, когато един оловен куршум го одраска по главата. Негодниците си помислиха, че са го убили. Но той повика брат си и няколко приятели, между които и шерифа Райе Таунсенд и неговия заместник. Всички заедно шурмуваха сградата, където германецът и неговата армия главорези държаха в плен Раелин, и победиха негодниците. Но, уви, по-късно Джеф бе жестоко разочарован: шерифът Райе заяви, че Фридрих не може да бъде арестуван по простата причина, че вуйчото на Раелин, Купър Фрай, е измамил този човек и го е накарал да мисли, че я е купил от него.

Само няколко часа след безопасното завръщане на съпругата му в Оукли Джеф се сблъска с друг вид тормоз. Една бивша негова служителка му отправи такива обвинения, които сериозно подкопаха вярата на жена му в неговата чест и достойнство и тя се уплаши от по-голяма близост помежду им. И така онова, което Джеф пламенно се надяваше да е началото на един преизпълнен с любов и страст брачен живот, вместо това се превърна в хладно съжителство.

През следващите две седмици двамата се отнасяха един към друг учтиво и мило, но някак сковано. Хранеха се заедно и разговаряха, но спяха поотделно. Джеф стискаше зъби и едва търпеше. От време на време наистина му се приискваше да прати по дяволите джентълменската си сдържаност. Жена му бе твърде красива и привлекателна, за да може той равнодушно да пренебрегва близостта ѝ. Затова и умишлено прекарваше много време вън от дома. Занимаваше се с деловите си задължения: корабната компания, дъскорезницата, коневъдната ферма или пък надзираваше събирането на по-ранните реколти заедно с помощника си.

– В какъв смисъл чудесно, мила моя?

Раелин сви рамене. Не искаше да издаде как се разкъсва между страха и желанието.

– Просто чудесно.

– Тогава позволи ми да отбележа, че и самата ти изглеждаш

чудесно – промълви той, а очите му проникваха през фината тъкан на дрехата ѝ, която, вместо да прикрива, само подчертаваше женствените ѝ форми.

Под пламенния поглед на тези потъмнели от желание, кристално дълбоки изумрудени очи Раелин се почувства като пиле, притиснато в ъгъла от гладна лисица. Знаеше колко наблюдателен е Джефри и беше сигурна, че само една усмивка от нейна страна ще бъде изтълкувана като покана да изпробва доколко категоричен е отказът ѝ. А тогава щеше да ѝ се наложи най-сетне да реши дали да пренебрегне обвиненията на Нел и да го приеме с отворени обятия. Разкъсвана между желанието и страха, в този момент Раелин просто не можеше да реши. Някакво слабо вътрешно гласче я призоваваше да запази самообладание и да остане хладно дистанцирана, здравият разум ѝ подсказваше, че е добре да държи този мъж далеч от себе си, докато се увери напълно в почтеността му. Но въпреки това младото ѝ тяло копнееше за трепетната възбуда, която бе позната с него, макар и за толкова кратко време. Объркана и изпълнена с нерешителност, Раелин с безмълвно отчаяние се питаше: *Какво да правя? Какво да правя?*

Реши с непринудена забележка да опита да установи тон на хладна вежливост. Надяваше се така да преодолее този миг на колебание.

– Хората ти се справят невероятно бързо с новата къща на Кора, Джефри. С това темпо до една седмица ще е готова. Сигурна съм, че знаеш колко много искат Кора и семейството ѝ отново да имат собствен дом.

Раелин млъкна, осъзнала, че дърдори като пълна глупачка, почти без да съзнава какво казва. Но как, за Бога, би могла да се държи непринудено и уверено, когато тези изпитателни зелени очи направо я поглъщаха? Всеки път, щом погледът му се плъзнеше по залепналата влажна материя върху гърдите ѝ, я парваше споменът за онези кратки мигове в плен на страстта, когато езикът му мъчително бавно бе пълзял по меките ѝ зърна. Чудно, но дори и само мисълта за това събуди някаква изгаряща жажда дълбоко в тялото ѝ.

Джеф пристъпи по-близо, а очите му се спряха върху деликатните розови връхчета, примамливо очертани под почти прозрачната материя. Много добре знаеше каква болка изпитва всеки път, когато се отдаде на естествената си мъжка наклонност – да се наслаждава на красотата и очарователните форми на жена си. Затова до този момент все се стремеше да избягва това мъчение, като ограничаваше времето, прекарано с нея. Дори в случаите, когато протоколът и добрите обноски налагаха

двамата да се появят заедно на официалните събирания, като например сватби, кръщенета и други подобни, той се стараеше да бъде съдържан и дистанциран, поглеждаше я само бегло, само когато се налагаше. В тези случаи той успяваше да запази самообладанието си единствено с цената на огромни усилия. Но пък при тези излизания – макар че жена му всеки път изглеждаше просто великолепно, – все пак не беше облечена в нещо така прозрачно, което да оставя толкова малко на въображението. Дали заради нежната извивка на гърдите ѝ, или пък заради интригуващата сянка между бедрата ѝ, едва прикрити под ношницата, в момента вниманието му бе изцяло приковано към тялото ѝ. Да пренебрегне подобни примамки, не беше по силите на никой мъж, най-малко пък за човек, подложен на дълго въздържание и непрестанни изкушения. Можеше само да се надява, че този път щедрото ѝ разкриване пред очите му означава покана за нещо повече от това, само да гледа.

– Да – най-сетне се съгласи Джеф, – на моите хора няма да им трябва кой знае колко време, за да завършат къщата.

Раелин се чувстваше по-напрегната от всякога. Изгорможена от нощните видения, копнееше за ласките на Джефри. Определено вече ѝ беше дотегнало да играе ролята на оскърбена съпруга, която чака неопровержими доказателства, че мъжът ѝ е благороден и чист. И тя не беше светица. А в крайна сметка Джефри беше неин съпруг! И не само вече бе виждал всичко, което в момента ношницата ѝ едва прикриваше, но и я бе дарил с онези най-интимни ласки, които е нормално един току-що оженен мъж да дари на невестата си.

И все пак за нея той до голяма степен беше непознат – това ѝ подсказваше прагматичната част от съзнанието ѝ. Нямаше и две седмици, откак се срещнаха за първи път. Тогава тя тъкмо бе избягала от вуйчо си. Когато Джефри ѝ направи предложение да я спаси от непочтените планове на Купър Фрай, тя прие помощта му без никакви угризения. Едва по-късно се запита дали постъпи благоразумно, като толкова прибързано се венча за него. Колкото и да се опитваше да пропъди от съзнанието си обвиненията на Нел, те продължаваха да забиват хищните си нокти в паметта ѝ и я спираха в желанието ѝ да се съедини с този мъж не само по име, но и телом. Именно към това щастие се стремяха повечето новобрачни двойки, затова бе съвсем естествено и тя, като всяка млада съпруга, да копнее за истинско брачно единение. А тези неудовлетворени копнежи понякога я караха да се чувства като разбит кораб, изхвърлен на самотен бряг.

Неангажиращият разговор ѝ се виждаше единственото средство,

чрез което да скрие бурните си чувства, а и да наруши проточилото се мълчание.

– Новата къща на Кора май е два пъти по-голяма от старата, Джефри. Тя много ще се радва да има толкова много място.

– Като знам колко много икономката ми обича децата, съмнявам се, че Клара ще остане единствено дете – предположи Джеф и се приближи още мъничко, за да вдъхне аромата на жена си. Безкрайно нежното примамливо ухание му напомняше на букет от пролетни цветя. – Струва ми се, че до няколко години на Кора и мъжа ѝ дори тази къща ще отеснее.

Джефри се приближи още по-близо до нея и Раелин отново забърбори нервно и припряно, опитвайки се да скрие смущението си.

– Ти беше страхотен, когато спаси Клара! Но, Джефри, искрено се надявам, че никога повече няма да ми се наложи да гледам подобни подвизи от твоя страна. Когато те видях как се втурна в горящата колиба, бях сигурна, че ще изгориш заедно с къщата и детето. – Тя неуверено му се усмихна. Джеф не срещна погледа ѝ, но изглеждаше доста заинтригуван от връвчицата на нощницата, пристегнатата плътно около шията ѝ. – Сигурно разбираш, че след ужасните събития от първите дни на брака ни сега безкрайно се радвам на спокойствието в плантацията ти. Но се боя, че това е само затишие пред буря. Знам, че рано или късно Густав ще се опита да ти отмъсти, защото му счупи рамото. Макар че само Олни Хайд беше виновен за това.

– Ще ми се да бях застрелял този негодник – измърмори Джеф и замислено прокара пръсти по белега на черепа си, оставен от куршума на Олни. Неговият изстрел моментално го бе принудил да стреля в отговор и куршумът на Джеф бе попаднал в рамото на Густав Фридрих. – Така поне по-малко щеше да ме е яд, че обстоятелствата позволиха на Фридрих да продължи с подлостите си. Пък и за това, че въпреки заповедта на шерифа Олни да бъде арестуван, това мръсно псе все още се разхожда някъде на свобода.

– Бъди сигурен, Кингстън не е забравил нито една подробност около тази история – отвърна Раелин през смях, после безмълвно се укори за това, че не се държи по-уравновесено. Джеф изглеждаше напълно спокоен, което в сравнение с нейните нервни пристъпи я караше да се чувства ужасно неловко. При все това тя продължи припряно да говори, само и само да не му даде време да долови объркването ѝ. – Помисли те за мъртъв и едва не падна от слисане, когато те видя как се съживяваш. Цялата история звучи ужасно смешно, когато я разказва той, но аз си спомням прекалено ярко какъв ужас изпитах тогава, за да мога дори да

си помисля да се смея на случилото се.

От миговете непосредствено след свестяването си Джеф помнеше единствено зейналата от изненада уста на иконома Кингстън. Именно този спомен вероятно щеше да остане запечатан в съзнанието му до края на живота му.

– Струва ми се, помня, че Кингстън каза нещо за някакъв ангел. Предполагам, за него беше истинско чудо, че оживях.

– То наистина си беше чудо! Ако онзи изстрел бе прицелен малко по-ниско, ти, Джефри Бърмингам, щеше да се сдобиеш с огромна дупка в черепа, а аз щях вече да съм вдовица.

Ъгълчетата на устните му се помръдваха насмешливо, докато си играеше с нежната връвчица под брадичката ѝ.

– Чудя се колко ли девствени вдовици е имало през последните сто години. Надали са много.

Лека трепетна въздишка се откъсна от устните на Раелин, когато Джеф се наведе напред и докосна с устни бузата ѝ. Оттам по млечнобялата ѝ шия щедро се посипаха нежни целувки. Тя внимателно постави ръка върху твърдите му гърди и затвори очи, почти замаяна от трепетните ласки на устните му. Под дланта ѝ сърцето му туптеше почти така лудо, както и нейното, а това ѝ подсказа колко е погълнат от своята игра на прелъстяване.

– Надали положението ни е чак толкова уникално, Джефри.

– Но ако беше мъж, нямаше да говориш така, сладката ми – промълви той. През последните две седмици често се бе чудил дали наистина не е единственият мъж в историята, чиято съпруга все още е девица.

Джеф не можеше да се начуди на готовността, с която тя приемаше все по-пламенните му милувки, но все още бе нащрек да не би отново да бъде отблъснат. Като надигна глава, потърси по божественото ѝ лице някакъв израз на чувствата ѝ и за кой ли път остана изумен от невероятната ѝ красота. Бялата ѝ кожа бе гладка и фина като сатен. Розова руменина обагряше страните ѝ, от което морскосините ѝ очи изглеждаха още по-дълбоки и сякаш сияеха със своя собствена светлина изпод гъстите черни мигли. Нослето ѝ бе дръзко и деликатно, нежните устни – очарователно извити и сякаш създадени за целувки. И по това прелестно лице Джеф не забеляза и следа от нерешителност. Макар че клепките ѝ се сведоха и тя свенливо отбягна погледа му, Раелин все пак остана в прегръдките му, когато той, окуражен, реши да изпробва решителността ѝ и дръпна копринената връвчица.

– Джефри, моля те... – Шепотът ѝ бе едва доловим, като въздишка.

Разумът сякаш я напускаше, усилията ѝ да запази самообладание отново останаха напразни. Успя само да промълви: Не зная дали съм готова за това.

Джеф веднага се отдръпна и се изправи с хладна усмивка. Беше очаквал тя отново да го отблъсне. И макар че това никак не му се нравеше, той съвсем не бе човек, който да избухне гневно, когато не постигне своето. Но ако можеше да отгатне нещо по колебанието в поведението ѝ, то беше, че тя съвсем не е толкова хладна и сдържана, колкото подказваха думите.

Стори му се, че не е зле да изпробва по внимателно категоричността на отказа ѝ. Но ако искаше да има някакъв шанс да пробие тънката преграда помежду им, трябваше да приспи опасенията ѝ. Вероятно беше най-добре да продължи в същия дух атаката си срещу разума ѝ, но по някакъв по-фин начин. С тази цел той реши да привлече вниманието ѝ към един въпрос, който в последните дни самият той бе започнал да обмисля.

– Какво ще кажеш да дойдеш заедно с мен днес в Чарлстън, мадам? Искам да ти поръчам нова рокля.

Изненадана от предложението му, Раелин сепнато вдигна очи. До сега Джеф я бе придружавал до пристанищния град само когато се налагаше да присъстват заедно на някое събитие. При тези излизания той се държеше като истински джентълмен, но все пак Раелин не можеше да се отърси от усещането, че той бърза да приключат по-скоро с разходките не за друго, а само за да се отдръпне отново от нея. Но пък, като се замисли какво бе поискала самата тя от него, надали можеше да го вини за поведението му.

Колкото до поръчването на нова рокля, Раелин просто не можеше да си представи колко ли струват всичките прелестни подаръци, които вече ѝ беше накупил. Не се и съмняваше, че новите ѝ дрехи са с качество, каквото единствено богатите могат да си позволят. Все пак, след като бе принудена да търпи хладното му отношение и дългите отсъствия, тя се чудеше как е възможно Джеф да е толкова великодушен, та да ѝ предлага още дарове. Сякаш тя ги заслужаваше!

– Но, Джефри, говориш за още дрехи след всичко, което вече си ми купил?

Голите му рамене лениво се повдигнаха.

– Добре е да дадем бал в чест на венчавката ни, за да могат съседите и познатите ми от Чарлстън да се запознаят с теб, мадам. Като се има предвид колко дълго ми отне да си намеря подходяща булка, събитието

трябва да бъде внушително. За такъв повод трябва да имаш рокля, не по-малко ослепителна от самата теб, а единствено приятелят ми Фаръл Ивс е способен да създаде тоалет, достоен за тази чест. Той ще те облече така, че всяка жена в областта да ти завиди.

Синьозелените ѝ очи засияха доволно при мисълта, че най-сетне ще може да се похвали като съпруга на Джефри Бърмингам пред неговите приятели и познати. Особено много ѝ се щеше да затвърди положението си на собственичка на този мъж пред всичките онези добре облечени дами, които бе забелязала да го поглъщат с погледи отдалеч, или пък, когато са по-близо, да му се усмихват приканващо. Досега по време на приемите той я придружаваше под ръка, но Раелин постоянно долавяше у него онази сдържаност, която обезсърчаваше всякакви съпружески излияния на чувства. Затова и тя все се стараше да се държи сдържано и самоуверено. Но едва ли бе възможно Джеф да страни от нея по време на бала в чест на сватбата им.

– Няма нужда да обличам пищни рокли, за да накарам да ревнуват всичките моми, които очевидно са се опитвали да те впримчат и да се омъжат за теб в миналото, Джефри. Вярвам, че ми завиждат още от деня, когато се венчахме.

– Преувеличаваш, Раелин – възпротиви се Джеф и неловко се изсмя.

– Нима ще отречеш, че си бил най-ухажваният ерген в областта? – дръзна да попита тя, като се стараше въпросът ѝ да прозвучи закачливо. Но в действителност ѝ беше трудно да говори непринудено за всичките жени, които бяха влюбени в него. Само щом се замислеше за тях, и веднага се сещаше за обвиненията на Нел, което пък събуждаше у нея любопитството, колко ли друга жени може да са го имали като любовник. – Да не би да ми се привиждат нещастните погледи на очарователните девойки, когато си наблизко? Само разочарование ли виждам, Джефри, или има и някакво по-силно чувство, което ми напомня на люта ревност?

– Ако си стигнала до това заключение заради Нел, скъпа моя, моля те, позволи ми да те уверя...

– Опитвам се да не мисля за тази малка нахалница повече, отколкото се налага, Джефри Бърмингам, и ще съм ти благодарна, ако не ми напомняш за нея – отвърна Раелин с много повече искреност, отколкото насмешка. – Вече чух от Кингстън предостатъчно по въпроса, докато той разправяше на Кора за безочията на Нел да се промъкне в леглото ти. Много странно, икономът ти все насочва разговора към онази

хлапачка веднага щом забележи, че съм се приближила. Очевидно смята, че си напълно невинен и че дума не може да става детето ѝ да е от теб. – На Раелин много ѝ се искаше и самата тя да е така уверена в невинността му. Все пак ъгълчетата на устата ѝ се извиха в закачлива усмивка. Ако бях по-подозрителна, скъпи ми съпруге, щях да си помисля, че тайничко си подучил Кингстън да говори така пред мен.

– Явно трябва да го предупредя занапред да бъде по-дискретен – отбеляза Джеф, а очите му за кой ли път я обходиха с разсъбличащ поглед. Ръката му се обви около шията ѝ и той загледа как очите ѝ стават по-прозрачни, докато палецът му нежно галеше фино очертаната ѝ брадичка. В изражението ѝ не забеляза нито следа от нежелание. Напротив, тя сякаш вкушваше докосването му като невероятен деликатес. Устните ѝ бяха леко разтворени като от дълбока чувствена наслада. За да провери дали наистина е така, Джеф се наведе и нежно я целуна по слепоочието. От устните ѝ се отрони трепетна въздишка. Окуражен, той погали с длан стройния ѝ врат и със съвсем леко движение на пръстите си успя да плъзне дрехата по меката кожа на рамото ѝ.

Раелин ахна сепнато и бързо притисна ръка към гърдите си, за да хване падащата нощница – за голямо разочарование на съпруга си. Все пак, когато Джеф забеляза колко голяма част от гърдите ѝ са вече оголени, разочарованието му моментално се изпари. Тънката като тюл материя едва прикриваше едната ѝ заоблена гърда, а другата вече бе изцяло разкрита, позволявайки му да се наслади на гледката на едно изящно розово връхче. Прекалено ярък бе споменът му за онзи миг, когато за първи път бе опитал опияняващия нектар на тези бледи връхчета и сега желанието му отново да ги дари с пламенните си ласки беше просто неустоймо.

Джеф дръзко се наведе и Раелин, разбрала неговите намерения, за таи дъх. Потръпна в очакване и след миг, когато разтворените му устни се спуснаха върху зърното ѝ, тялото ѝ омекна от неизмерима наслада. В нея се отприщи бентът на потисканите досега копнежи. Когато езикът му бавно обиколи нежното розово връхче, цялото ѝ същество се събуди за новите усещания.

Дългите му пръсти се плъзнаха нагоре към вдлъбнатината между гърдите ѝ, а другата му ръка се насочи към гърба и се плъзна до задничето ѝ. Съвсем скоро щеше да бъде понесена на ръце до леглото. Само че тя не искаше това. Щом смята да се отдаде на съпруга си, то това трябва да стане в *неговото* легло – в леглото, където най-вероятно ще роди и тяхното дете.

Странно, но Раелин разбра, че тревогата и страхът са я напуснали, сякаш неговата настойчивост ѝ помогна да преодолее нерешителността. И тя вече знаеше как трябва да постъпи. Нямаше да се оттегли сега като някоя свенлива девойка. Вече бе отхвърлила задръжките си като стари дрипи. Знаеше какво иска и нямаше да намери покой, докато не се слее в едно с него. А ако впоследствие се окаже, че той я е заблуждавал, то тогава нека Бог да ѝ е на помощ.

С нежна усмивка Раелин прокара пръсти през гъстата коса на мъжа си. Наведе се към слепоочието му и го докосна с устни, после лекичко захапа връхчето на ухото му. Джеф се сепна и рязко се изправи. Повдигнал учудено вежди, той се втренчи в младата си съпруга. Ако бе измислила някакъв нов начин да го измъчва, той нямаше никакво намерение да играе нейната игра. Нека тя си остане девица, сама в проклетата си стая, та ако ще и до края на света!

Веждите му се повдигнаха още повече, когато Раелин му се усмихна предизвикателно, без да се опитва да прикрие разголеното си тяло. После се обърна и се отдалечи от него, а бедрата ѝ се полюшваха бавно и примамливо. Джеф се зачуди дали пък не сънува. Но само миг по-късно тя го погледна през рамо с така приканващ поглед, че страстта надделя над всякакви логични разсъждения. Раелин изви рамо така, че нощницата се плъзна надолу и оголи рамото ѝ. За миг Джеф зърна очертанията на бялата и гърд. Щом отново се обърна напред, Раелин притегли около себе си нощницата, при което прилепналият плат разкри с пълни подробности очертанията на задничето ѝ.

Джеф лениво се почеса по гърдите и в очите му припламнаха искри. В живота на всеки мъж идва миг, когато трябва да изостави всякакви предубеждения, за да стори онова, което е най-естествено, дори и това да го доведе до разруха. А в този момент да прави любов с жена си, му се струваше най-естественото нещо на света.

Нослето на Раелин се вирна с престорена надменност.

– Губите ми времето, негоднико – помпозно заяви тя и го изгледа отвисоко. – Веднага напуснете покоите ми и ме освободете от присъствието си. Бих желала да ми донесат вода за сутрешната ми баня. Едва когато се облека както подобава, ще обмисля поканата ви да идем заедно на шивач.

– Ах ти, кокетка такава! – измърмори Джеф и с ниско игриво изръмжаване се втурна подир нея. Раелин изпищя като дете, което си играе на гоненица, и се втурна зад един стол.

Щом надникна над ръба на облегалката, Раелин осъзна, че столът

съвсем не е надеждна закрила срещу сияещия мъж, който тичаше към нея. Вратата към спалнята му се оказа точно пред нея и тя се втурна нататък, успя да я отвори в последния момент и се втурна покрай още някакъв стол и друга маса. В бързината Раелин пусна нощницата си, което позволи на Джеф да сграбчи края ѝ. В следващия миг се чу изпращяване и Раелин ахна стреснато, разбрала, че нощницата се е разпорила по цялата си дължина. Остатъците от дрехата бързо се изплъзнаха от ръцете ѝ и се озоваха на пода.

– О, какъв похотлив грубиян! – извика Раелин през смях и тичешком заобиколи още един стол. Погледна го през рамо, но дългата ѝ коса се преметна пред очите ѝ и тя съвсем загуби ориентация. – Готов си да разкъсаш дрехите да една дама без капчица свян...

Тя мигом замълча, тъй като се блъсна в нещо твърдо и мъжествено, а именно – в своя висок, мускулест съпруг. Устата ѝ зяпна от изненада и още преди сърцето ѝ да има време да удари още веднъж, откри, че силни ръце обгръщат голото ѝ тяло. Широка длан се плъзна по гърба и, докато стигна до задничето ѝ. Обхванал с ръце меките полукълба, той я повдигна и я притисна плътно към себе си и тя усети цялата сила на страстта му.

– О... о! – Раелин дори не чу собствените си възклицания, омагьосана от очите му, от чувствената топлина на тялото му, така твърдо до нейната мека плът. Изведнъж ѝ се стори, че я поглъща водовъртеж от пламъци. Цялата бе залята от някаква пареща възбуда. Меките ѝ зърна пулсираха до гърдите му, а ръката му притискаше слабните ѝ към неговите. Дъхът ѝ се учести и в този миг тя пропъди завинаги от съзнание-то си мисълта да го отблъсква. Вместо това плъзна ръце около врата му и го притисна в пламенна прегръдка. Как е могла да си мисли, че е в състояние да стои настрана от този мъж, възпламеняващ цялото ѝ тяло?

– Вратата е отворена – с треперещ глас каза Раелин и погледна към френските прозорци. Осъзна, че този път се тревожи да не би някой непредпазлив слуга да ги прекъсне. Вече не даваше и пет пари за предишните си жалки задръжки. В края на краищата Джефри бе нейният съпруг и тя копнееше за ласките му. – Ако някой мине по верандата, ще ни види.

– Няма страшно, мадам, никой няма да ни обезпокои – промълви Джеф с някак пресипнал глас, преди да наведе глава и да доближи устни до нейните. – Никой от слугите няма да посмее да мине покрай спалните ни, когато някой от нас е тук. Това правило важи доста отдавна, така че бъди спокойна – ние сме съвсем сами.

Той жадно впи устни в нейните и я целуна. Обхвана с ръка главата ѝ и лицето му се плъзна по нейното. Целувката се превърна в опияняваща игра на устните им, докато езикът му търсеше и поглъщаше сладкия нектар на страстното ѝ отдаване.

Когато Джеф вдигна глава и отново я постави да стъпи на земята, Раелин усети, че коленете ѝ са съвсем омекнали. Мощните му гърди ѝ послужиха като опора, докато светът спря да се върти около нея. Най-сетне се облегна назад в прегръдката му и видя, че очите му с парещ поглед поглъщат гърдите ѝ. Раелин плъзна ръце по широките му мускулести рамене и с нежна ласка докосна зърната му, почти скрити от тъмните косъмчета. Мускулчетата по стомаха му бяха стегнати като стомана и върховете на пръстите ѝ с възхищение ги проследиха, преди да се плъзнат още по-надолу към панталоните му. Гласът ѝ прозвуча като топъл дрезгав шепот, докато ръката ѝ откопчаваше копчетата.

– Не е честно само аз да съм гола, Джефри.

– Права си – промълви тихо той и широко се усмихна, после леко отстъпи встрани, за да ѝ позволи по-лесно да го разкопчае. Ръцете му запълзяха по бялата ѝ кожа, като оставяха подире си пареща възбуда. Когато и последното копче беше разкопчано, Раелин колебливо вдигна очи, като свенливо прехапа долната си устна.

– Помогни ми – подкани я Джеф, за да пропъди неувереността ѝ.

Все по-омаяна от опияняващата им игра, Раелин започна да му помага да смъкне панталоните си, поне докато зърна голата му мъжественост. Доста смутена, тя се отдръпна с пламнали бузи.

Джеф погледна изкосо младата си съпруга, а през това време изу панталоните си и ги хвърли настрана. Доловил внезапното колебание в очите ѝ, той осъзна, че страхът ѝ се засилва. Затова протегна ръка и вплете дългите си пръсти в нейните.

– Не се бой, и аз съм от плът и кръв. А и вече си ме виждала. – Притисна я плътно към себе си, за да я накара да почувства с тялото си онава, от което тя се боеше. – Няма страшно, скъпа, създадени сме един за друг.

Тя трепна, почувствала твърдостта на мъжкото му острие, което щеше да разкъса девствеността ѝ, но Джеф не остави време на безпокойството ѝ да се превърне в страх. Отново пламенно целуна устните ѝ и потърси нейния отговор. Раелин се предаде на страстната му настойчивост, докато огънят от устните му плъзна по цялото ѝ тяло и вече ѝ се струваше, че неговият пламък ще я погълне.

Когато най-сетне Джеф се отдръпна от нея, вече бе решил, че в

никакъв случай няма да позволи да бъде прекъснат и този път. Нуждаеше се от нея така, както се нуждаеше и от въздуха в гърдите си.

Вдигна Раелин на ръце и я отнесе до леглото, където я положи върху измачканите чаршафи. Езикът му бавно се плъзна по мекото връхче на гърдата ѝ, и оттам по цялото ѝ тяло се разнесоха вълни от течен огън. Те достигнаха до слабините ѝ и разпалиха там странен копнеж.

Легнали един до друг, двамата се целуваха, галеха телата си, изучаваха ги. Докато устните му оставяха огнени дири по гърдите ѝ, Джеф се плъзна между нейните гладки, заоблени бедра. Обви белите ѝ крака около хълбоците си и бавно започна да се плъзга по забуленото кътче на женствеността ѝ, докато по тялото ѝ започнаха да преминават тръпки – не от страх, а от засилващата се възбуда, която я оставяше без дъх и я караше да копнее за нещо, без да знае какво е то.

Ръцете на Джеф се плъзнаха собственически върху гърдите ѝ, продължиха надолу през тънкия ѝ кръст до външната част на стройните ѝ бедра, после се върнаха нагоре по кадифената кожа до слабините ѝ. Сепната от интимните ласки, тя затаи дъх, а когато пръстите му започнаха да гаят скритата ѝ плът, я завладяха неизпитани досега усещания. Сякаш вълни от течен огън заливаха сетивата ѝ и цялото ѝ тяло вече пламтеше. Задъхана и стенеща, а и смутена от това, което изпитваше, тя се опита да се обърне настрана, но Джеф я притисна към леглото. Нямаше да позволи да бъде спрян сега – не и докато не я направи своя. Опиянена от ласките му, Раелин все повече потъваше в лудостта на своята страст. Погали гърдите си и ги изви нагоре към него с някаква необузdana дързост, каквато никога преди не бе изпитвала. Устните му жадно засмукаха зърното ѝ и нейната възбуда стана нетърпима.

– Моля те, Джефри!

Не знаеше какво иска, знаеше само, че именно горещината на неговата мъжественост разпалва този пожар в слабините ѝ. Раелин плъзна ръка зад врата му и притегли лицето му, за да го целуне с цялата страст, която Джеф бе разпалил в нея. Вкопчени в яростна прегръдка, двамата се претърколиха на леглото, вплели бедра и впили горещи устни, а ръцете им дръзко търсеха най-интимните кътчета по телата им.

Омагьосана от опияняващата страст, Раелин плъзна треперещата си ръка по мускулестите гърди на Джеф, после проследи тънката линия косъмчета, минаваща по стегнатия му корем. Затаил дъх, Джеф зачака мига, в който тя ще го докосне. Пръстите ѝ погалиха мъжката му плът безкрайно внимателно, сякаш тя се страхуваше да не му причини болка, докато Джеф не улови ръката ѝ, за да насочи нейните движения. Надали

бяха изминали и няколко мига, когато той усети, че не може да се съдър­ жа повече.

– О, мила... скъпа моя... вече няма връщане назад – промълви той. Надигна се над нея и потърси в очите ѝ следи от страх или нежелание. В плен на своята страст, Раелин жадно повдигна хълбоци към него, и това му бе достатъчно.

Джеф въздъхна с безкрайно облекчение и радост, после наведе уст­ ни и ги прилепи към нейните с обезоръжаваща нежност. Внезапно паре­ ща болка прониза слабините на Раелин и от гърдите ѝ се откъсна спода­ вен стон, щом стоманено твърдят му жезъл нахлу в нея. Тя стисна очи и зарови лице във врата на съпруга си, а пръстите ѝ се забиха в раменете му. Устните му отново потърсиха устата ѝ и заиграха по нея, докато Ра­ елин започна да отвръща на жадно търсещите движения на езика му.

След миг болката напусна мислите ѝ и потъна в дълбините на съз­ нанието ѝ. Раелин не разбра кога точно той започна да гали слабините ѝ с тялото си. Бавните, леки и ритмични тласъци отмиха и последните следи от болка, през слетите в едно тела започнаха да преминават тре­ петни, зашеметяващи вълни на удоволствие, сетивата им се понесоха по океан от изпепеляващи усещания, а забързващите се движения на тяло­ то му изтръгнаха от гърдите ѝ задъхани степания. Притеглена в екстаза на тяхното шеметно съединяване, Раелин пресрещаше с тялото си всеки тласък на пулсиращата му твърдост. Като понесени от мощен прилив, те се издигаха все по-високо върху разпенените гребени на огромни вълни. Докато вълните започнаха да се разбиват в ослепително искрящ, безу­ мен, безкраен прибой.

Изхвърлени на белия бряг от измачкани и заплетени чаршафи, два­ мата лежаха неподвижно, все още в плен на розовата мъгла на удовлет­ ворената страст. Главата ѝ почиваше на рамото му, една бронзова ръка все още обгръщаше ханша ѝ, а друга, бяла и нежна длан се бе отпуснала безсилно върху гърдите му. И двамата се чувстваха като разтопени, раз­ торвени в приказния свят на изживяното.

С все още замаяна усмивка Раелин прокара връхчето на пръста си по гъстите косъмчета върху гърдите на мъжа си. Погали стегнатото му зърно, докато в мислите си все още се удивляваше на това, което бе преживяла току-що.

– Сега ми се струва, че мога да спя цяла седмица – въздъхна тихо тя. – Но само ако останеш заедно с мен.

– Ще трябва да донесем дрехите ти – тихо рече Джеф и я целуна по челото. – А може и да се изкъпем заедно.

Раелин се повдигна върху гърдите му и усмихнато се взря в грейналите му очи.

– Но аз си мислех, че вече си се къпал сутринта.

Широката усмивка бавно се разля по красивите му устни и разкри малките бразди под скулите му. Ръката му се плъзна по голия ѝ гръб.

– Да, къпах се, но много ми се ще да си поиграя с теб във ваната, мадам. Ще ми позволиш ли това удоволствие?

Усмивката ѝ беше топла и приканваща.

– С най-голяма радост, сър, но само ако и ти в замяна ми позволиш някои волности.

– Колкото поискаш, скъпа моя, стига само да не бягаш от прегръдките ми.

2

Навсякъде из Чарлстън имаше елегантни магазинчета, които подсказваха, че това е един от най-важните пристанищни градове по източното крайбрежие. Градът бе красив, добре поддържан от жителите си и с право се бе прочул с очарователната си атмосфера. Улиците и кейовете кипяха от оживление.

Корабната компания на Джеф се намираше близо до пристанището. И тук кипеше усилена работа, товареха и разтоварваха кораби с шесторни впрягове коне. Огромни фургони, натоварени със стоки, трополяха към кораби, пристанали в различни краища на пристанището. Първата спирка на каретата на Бърмингам беше в корабостроителницата, където Джеф трябваше да остави на счетоводителя си вече проверените счетоводни книжа.

– Няма да се бавя, скъпа – увери той жена си, като нежно стисна ръката ѝ. После слезе от черния закрит файтон и тръгна с уверени крачки към триетажната тухлена сграда.

Раелин гледаше през прозорчето на каретата как нейният висок, спретнато облечен, съпруг мина покрай работниците, а те го поздравяваха с весели подвиквания или му махаха отдалеч. На шегите и закачките, с които го пресрещаха, отвърщаше с приветливи поздрави и бързи остроумни забележки. По всичко личеше, че Джефри Бърмингам е обичан от подчинените си. Той дори се спря, за да поговори с някакъв по-възрастен от него едър мъж, с когото след малко се раздели със сърдечно ръкостискане. Разсмяха се на нещо, а мъжата го потупа ентусиазирано по гърба.

Раелин се намести по-удобно на меката тапицирана седалка на каретата. Никак не се сърдеше, че остава сама – това ѝ позволи да се отдаде на спомени за прекараното заедно с него утро. В изминалите оттогава часове едно нещо ѝ бе станало пределно ясно: тя се чувстваше невероятно доволна, дори възхитена от избора, който най-сетне бе направила – да се отдаде на Джефри за истинска брачна интимност. Онова, което последва тяхното единение, дори още повече затвърди увереността ѝ, че изборът ѝ никак не е лош. Дори и простички неща като къпането и обличането се оказаха безкрайно по-приятни с дързък, красив помощник като него. Във всяко отношение Раелин се чувстваше щастлива и доволна, а и направо омагьосана от своя очарователен съпруг.

Покрай каретата като че ли премина някаква сянка, и това накара Раелин да се обърне – тъкмо навреме, за да успее да зърне зле облечен мъж, минаващ покрай последното от прозорчетата на каретата. Не познаваше почти никого от обитателите награда, затова и не изпита каквото и да е любопитство относно самоличността на мъжа. В следващия миг обаче съжали, че не е била по-внимателна. Така поне щеше да има време да избяга от каретата и да потърси мъжа си. Но както се стехоха обстоятелствата, Раелин нямаше как да потърси закрилата на Джефри, когато Олни Хайд се върна до прозорчето и наведе глава, за да надникне в каретата.

– Охо, и туй ако не е госпожа Бърмингам, издокарана като коледен подарък за някой господинчо – провлечено издума къдрокосият негодник и се опита да се престори на изненадан, докато смъкваше каскета си. Също толкова самоуверен и дързък, колкото бе и в присъствието на Густав, той безочливо я огледа от стилното ѝ боне до прасковено розовата муселинена рокля на цветя, при което погледът му се спря прекалено дълго върху гърдите ѝ.

Раелин мислено поблагодари, че квадратното, поръбено с дантели, деколтe на роклята е доста скромно, иначе сигурно би се изчервила още повече от наглия оглед. Олни беше човек, когото не би си пожелала да срещне, особено когато единственият ѝ закрильник беше старият кочиаш. Все пак Раелин успя да събере достатъчно кураж, за да му отвърне сопнато:

– Е, Олни, аз пък съм особено изненадана, че се разхождаш посред бял ден по улиците на Чарлстън. Мислех, че си се сврял в миша дупка. Шериф Таунсенд със сигурност ще се заинтересува, щом разбере, че все още си в града. Да знаеш, ще му кажа, колкото мога, по-скоро, че съм те видяла.

– Хубаво, кажи му, госпожо Бърмингам, ама да знаеш, че аз пък през това време ще разправам на господин Фридрих к'ва хубавка изглеждаш днес. Къде-къде по-сладка си, отколкото предния път, когато той те видя. Да знаеш, наистина ужасно го е яд, че не успях да те направя вдовица оная нощ, когато случайно гръмнах мъжа ти. Досега никой нищо не е успявал да му вземе, най-малкото пък някоя женска. Но пък и никоя не е била чак толкоз хубавка, нито пък толкоз надута. Направо е бесен, че те изтърва, а и затуй, че сега може да използва само едната си ръка.

Раелин се изсмя презрително.

– Гръмнал си мъжа ми случайно, как ли пък не! От Кингстън

разбрах, че умишлено си се прицелил в Джеффри и си смятал да го убие, сигурно по заповед на работодателя си.

Олни вяло сви мускулестите си рамене.

– Е, човек трябва много внимателно да се прицели, когато смята само да одраска скална на някого. Добър стрелец съм, спор няма, ама за някои неща просто трябва повече време и внимание. Но пък бас ловя, че твоят господин Бърмингам не би могъл да се справи по-добре от мен, даже и да имаше време. Ако беше поискал наистина да застреля господин Фридрих, можеше и въобще да не го уцели.

– Съпругът ми никога не би и помислил да стори подобно нещо, освен ако не е принуден да защитава дома и семейството си! За разлика от теб той не стреля по хората само защото така му е хрумнало. Ти май стреляш и при най-малката провокация, Олни. Спомням си как държеше пистолета опрян до главата ми и заплашваше, че ще ми видиш сметката, ако не се подчиня на Густав.

– Онова беше само за да ти покажа кой командва. Господин Фридрих здравата беше загазил с раната в ръката си и ти трябваше да помогнеш на доктор Кларънс да го превърже. Ама не! Ти все се присмиваше на господин Фридрих, нали? Безсърдечна кучка такава! – Той поклати глава с престорено учудване. Кълна се, хич не мога да разбера какво толкоз намира у теб господин Фридрих. Вярно, хубавка си, ама си кльошцава. Аз лично харесвам по-налетени жени... – Бледосивите му очи похотливо се спряха върху гърдите ѝ и той с насмешка протегна шепи пред себе си. – И с ей такива големи и сочни цици...

– Дръж се прилично, Олни – троснато го прекъсна Раелин, ужасно обидена. – Нямах никакво възпитание!

Устните му се разтегнаха присмехулно.

– Охо, сигурно мадама като теб се интересува повече от възпитанието на мъжа, отколкото от това, дето е в панталоните му.

Раелин пламна от възмущение. Подобни приказки надминаваха всичко, което можеше да изтърпи.

– По-добре ще е да си плюеш на петите, Олни, преди мъжът ми да се върне и да те завари тук. Иначе ще съжаляваш!

– Хич не ме е страх от това богаташко синче, мъжа ти! Фасулска работа е да се справя с конте като него. Пък и знам как да се пазя от него и приятелчетата му. Моите старци заминаха от Англия и дойдоха тук да работят. А сега като се замисля, май докато живеехме в Лондон, квартирата ни не беше чак толкова далеч от префърцунената ви лондонска къща, където Купър Фрай разправя, че си била родена. Мадам

Важна Клечка, туй си ти. А аз живея по тези места още откак съм минавал прав под масата и мога да обикалям из блатата на Каролина, все едно, че се разхождам по главната улица. Хич не ме е страх да се разхождам и по главните улици в Чарлстън, ако ще и да се сблъскам с твоя важен господинчо, или пък с приятелчето му, онзи тромав шериф.

Раелин забеляза как една позната фигура се появи на входа на корабостроителницата и се усмихна дръзко на неприятния си събеседник.

– Ей сега ще вадим дали не те е страх, Олни. Онова „конте“, както го нарече, идва насам.

Въпреки самохвалствата си, Олни побърза да се отдалечи от каретата, но припряното му бягство привлече вниманието на Джеф. Той тъкмо слизаше по стълбите на склада, но лесно разпозна русия мъж и се втурна след него. Раелин ахна и разтреперана слезе от каретата.

– Джефри, върни се! – извика тя, уплашена не на шега. Съпругът ѝ обаче не я послуша, а се втурна след по-набития и късокрак мъж и скоро почти го настигна. Раелин притисна ръка към разтуптяното си сърце, и отново му извика да спре: – Може да има пистолет, Джефри! Моля те, върни се!

По улицата се зададе тежко натоварена талига с шесторен впряг и Джеф трябваше да спре, за да ѝ направи път. Когато най-сетне я заобиколи, се озова пред минаваща в обратната посока наемна карета, а Олни вече не се виждаше никъде.

Твърдо решен да открие младия негодник, Джеф изтича по главната улица на няколко пресечки, като проверяваше и по проходите и отворените врати на магазините. Но никъде нямаше и следа от младежа. Ядосан на себе си, че е оставил негодника да се измъкне, Джеф се откача от преследването и тръгна обратно към каретата.

– Моля те друг път да не ме плашиш така – извика Раелин. Олни вече показа, че е готов да те застреля. Потвърждава го и белегът на главата ти. А да хукваш така след този негодник, си е чиста покана отново да поsegне на живота ти. Пък и само си помисли колко доволен щеше да е Густав, ако Олни бе успял да те убие.

Джеф бе съвсем наясно колко силно желае германецът да се добере до жена му и само при мисълта за това кръвта му кипваше.

– Мога да си представя как ще ликува онзи мръсник, ако ме постигне такава участ, мила, но нямам никакво намерение да оставя Олни да ме убие. Не и докато съм с лице към него. – За миг веждите му се повдигнаха. – Виж, когато съм с гръб, е съвсем друг въпрос. – Той плъзна ръка под лакътя на Раелин и ѝ помогна да се качи в каретата, като

измърмори: – Просто не мога да се примиря с мисълта, че тази твар се мотае на свобода.

Джеф хвърли един поглед към облечения в спретната ливрея чернокож кочияш и нареди:

– Към шивачницата на Ивс, Тадеус.

– Веднага, гос'дин Джефри.

Джеф скочи в каретата и се настани до младата си съпруга, която пък побърза да се сгуши по-близо до него. Той ѝ се усмихна топло, улови ръката ѝ, а бедрата им се допряха и рамото му леко притисна нейното.

– Определено бих се чувствала много по-спокойна, ако можеше шериф Таунсенд да заключи и Густав, и Олни зад решетките за следващите десет години. – Пръстите ѝ погалиха ръката, която стискаше нейната в скута ѝ. В този миг си спомни каква дълбока покруса бе изпитала, докато си мислеше, че Олни е убил Джеф. Като вдигна очи, за да се вгледа в красивия профил на мъжа си, тя тихо промълви: – През последните седем месеца изгубих и двамата си родители, Джефри. А не много отдавна смятах, че съм загубила и теб. Не бих понесла да те убият. Моля те, умолявам те да не ми причиняваш подобно нещо! Остави шерифа да арестува Олни.

Джеф омекна и тихичко се засмя, после с опакото на ръката си качливо докосна меките ѝ гърди и като пусна ръката ѝ, стисна лекичко едното ѝ бедро.

– Добре, мадам, стига си се тревожила. Ще се постарая повече да не те плаша чак толкова. Отсега нататък просто няма да обръщам внимание на тези престъпници, когато съм с теб.

Джеф бе дълбоко заинтригуван от изкусителната мекота на устните ѝ и наведе глава към нея. Раелин притисна ръката му към гърдите си. Целувката му бе сладостна и дълбока, отначало нежна, после парещо настойчива.

Раелин почти простена от разочарование, когато той се отдръпна от нея.

– Не бива да ме целуваш така, когато няма как да се усамотим.

Джеф я огледа със сладострастен поглед.

– Знам една хубава странноприемница наблизко, където можем да отседнем за час или два.

– Казваш го само за да ме дразниш, нали? – сгълча го Раелин с очарователна усмивка.

Широките му рамене за миг се повдигнаха. Раелин завъртя очи към

небето и се замисли за клюките, които би предизвикала една подобна забегка.

– Само си представи как ще ни гледат, ако напуснем хана само час или два след като сме се настанили! Целият град ще бръмне от приказки.

– Да, но само си помисли как ще съживим клюкарите за ден или два, скъпа моя. Цял живот ще са ни благодарни.

– Сигурно, само че аз предпочитам да бъдем малко по-дискретни.

Джеф въздъхна с преувеличено разочарование.

– Както искаш, мадам.

Раелин подпря брадичка върху рамото му, като за кой ли път се възхити на аристократичния му профил.

– Неприятно ли ще ти е, ако сега те докосна?

Веждите му се сключиха от учудване, докато той оглеждаше изпитателно лицето ѝ.

– Как да ме докоснеш?

Очите ѝ се сведоха към скута му, за да посочат мястото, което ѝ бе най-интересно в момента.

– Като съпруга, сър.

При неочакваното ѝ предложение дъхът му секна. След дългото въздържание от последните седмици Джеф вече се опасяваше, че жена му не оценява по достойнство насладите в брачното ложе. Но след сутрешните им занимания се чувстваше доста окуражен, че тя съвсем не е толкова хладна жена. Сега предложението ѝ още повече укрепи надеждите му. Като свали цилиндъра си, той го задържа с едната си ръка върху скута си, а после хвана ръката ѝ и я намести върху издутината на панталоните му.

– Това достатъчен отговор ли е, мадам?

С тихо възторжено възклицание тя го опипа през плътно прилепващата дреха.

– Панталоните ти оставят доста на въображението.

Повдигнал вежди, той я огледа изкосо.

– И сама можеш да ги разкопчаеш, сладката ми.

Тя вдигна очи към лицето му, но го виждаше само в профили не успя да прочете кой знае колко по изражението му. Затова въпросително наклони глава.

– Няма ли да те притесни, че съм толкова дръзка, когато каретата минава през центъра на града?

– Ще ме разочароваш, ако не си.

Най-сетне тя успя да го разкопчае и скоро малката ѝ ръка се плъзгаше навътре. В един изпълнен с наслада миг Джеф през зъби си пое дъх, а при следващите ѝ действия му се наложи да полага доста усилия, за да не забрави да диша.

Раелин се почувства изпълнена от странно задоволство, че в ролята си на съпруга е способна да предизвика подобна реакция у него. Щом можеше да стори това с мъж с неговата зрялост и опит, вече не се чувстваше чак толкова наивна и незряла. Всъщност стана ѝ невероятно приятно, когато забеляза колко погълнат е съпругът ѝ, докато се наслаждава на ласките ѝ – сякаш от последния път, когато е изпитвал подобни усещания, бяха изминали не няколко часа, а цели години. Раелин остана доста изненадана и от откритието, че да му доставя наслада, за нея е също толкова възбуждащо, колкото и когато самата тя е обект на ласките му.

Прикован от чувствената магия, сътворена от жена му, на Джеф му трябваше доста време, докато осъзнае, че вече приближават до целта на пътуването им. Като се покашля, за да пооправи пресипналия си глас, той се наведе напред и отвори малката вратичка към капрата, за да нареди на кочияша:

– Тадеус, засега забрави за шивачницата. Вместо това ни разведи на кратка обиколка из града. Ще ти кажа, когато пожелаем да се върнем при господин Фаръл.

Половин час по-късно Джеф скочи от каретата и с усмивка помогна на жена си да слезе. Спогледаха се с грейнали очи и пръстите му многозначително стиснаха нейните. После Джеф я хвана под ръка и я поведе към триетажната сграда, която приятелят му купил преди пет години.

Джеф ѝ каза, че Фаръл Ивс живеел на горните два етажа, а на първия се помещавало неговото моделиерско ателие. Обикновено при Фаръл работели осем души, от които най-важна била младата вдовица Елизабет Далтън – тя отговаряла за проектирането на новите модели и надзиравала работата на шивачките, помагала в управлението на магазина и в много други неща. Накратко била изключително важна за бизнеса на Фаръл.

В шивачницата на Ивс работеха шест шивачки и един снажен младеж, момче за всичко. Въпреки малобройния персонал, дюкянчето обслужваше повечето от високопоставените дами в Чарлстън и околностите му, като попълваше гардеробите им със зашеметяващи тоалети за всички сезони. Предлагаша се също и готови облекла.

Джеф въведе Раелин в уютно фоайе, от двете страни на което

имаше две обширни помещения. В тях, върху дълги маси, бяха наредени какви ли не прекрасни платове във всякакви разцветки.

През отворените врати на най-близките отделения за шивачките Раелин зърна две кукли манекени, облечени в невероятни модни рокли, от които личеше вещината на моделиера. До входа на последната стаичка висока тъмнокоса жена на около двадесет и пет години говореше с една шивачка. Щом забеляза двамата посетители, тъмнокосата жена бързо се приближи към тях, за да ги посрещне с ослепителна усмивка.

– Господин Бърмингам, колко се радвам, че ви виждам отново! – възкликна тя със звънък глас. Тъмните ѝ очи искряха очарователно. Непринудена и грациозна, с вродена красота, подчертавана още повече от елегантната ѝ бледожълта рокля, жената сякаш излъчваше вътрешно сияние.

– Елизабет, както винаги изглеждаш великолепно! – весело възкликна Джеф, свали цилиндъра си и с поклон го притисна към гърдите си. После плъзна ръка зад кръста на жена си и я представи с широка усмивка, от която личеше колко се гордее с нея. – Позволи ми да ти представя съпругата си, Раелин. Скъпа, това е госпожа Елизабет Далтън. Тя е по-незаменима и от дясната ръка на Фаръл.

При този комплимент Елизабет се засмя и смутено махна с ръка, преди да се обърне към Раелин:

– Щастлива съм най-после да се запознаем, госпожо Бърмингам. Господин Ивс буквално не е спирал да ви хвали, откак ви видя при онази случка пред магазинчето ни.

Срамежливата усмивка на Раелин издаде смущението ѝ.

– О, божичко, така се надявах онова вече да е забравено! Но като знам колко народ ни видя в онзи ден, сигурно е невъзможно току така да спрат да говорят за случилото се.

Елизабет се засмя.

– Когато става въпрос за някой от семейство Бърмингам, скъпа, бъдете абсолютно сигурна, че хората от Чарлстън няма да пропуснат да поклокарстват. Но пък при вашата красота, госпожо Бърмингам, дори не е нужно да носите името на едно толкова известно семейство, за да привлечете вниманието. Където и да идете, хорските погледи ще ви следват неотклонно.

– Благодаря, госпожо Далтън – отвърна Раелин с очарователна усмивка. – Наистина сте много мила. Но позволете да споделя колко се радвам, че най-сетне имам възможност да посетя магазина на господин Ивс. – Синьозелените ѝ очи засияха възторжено, докато оглеждаше

елегантно обзаведените помещения. С типично женското си пристрастие към всичко красиво тя заоглежда топовете скъпи платове, наредени по масите. Та това място е рай за жените!

Моделерката звънливо се засмя.

– О, наистина! По моля ви, госпожо Бърмингам, наричайте ме Елизабет. За мен ще е чест.

– Удоволствието с изпяло мое, Елизабет – изчурулика Раелин.

Елизабет с грейнали очи огледа роклята на Раелин. Тя бе една от най-красивите дневни рокли, изработени от шивачницата на Ивс. Моделерката изпита дълбоко задоволство, че това прелестно творение на шивашкото изкуство се носи от толкова красива дама.

– Сигурна съм, че бизнесът на господин Ивс ще достигне небивал разцвет, щом хората от града ви зърнат облечена в негова рокля, госпожо Бърмингам. А когато ви хвалеше за красотата ви, господин Ивс стигна дотам, че дори ви сравни с Хедър Бърмингам. Бях убедена, че преувеличава, но само докато не ви видях с очите си.

Пламналите страни на Раелин издадоха колко ѝ е приятно да чуе подобен комплимент.

– Хедър е невероятна красавица и за мен е огромна чест, че са ме сравнили с нея.

– Гордейте се, госпожо Бърмингам – каза Елизабет, – защото просто не мога да си представя коя друга жена в областта може да се сравнява по хубост с вас двете.

– А ти поглеждала ли си се в огледалото, Елизабет?

Елизабет доста се смути и притисна ръка към бузата си.

– Моля ви – примоли се Елизабет с неловък смях. – Карате ме да се изчервявам.

Раелин послушно побърза да смени темата.

– Откак получих няколко от прекрасните ви рокли, все се възхищавам на моделите и на умението на шивачките ви. Допреди година и самата аз с удоволствие измислях моделите за много от дрехите си. Разбира се, това беше, докато баща ми бе още жив. Тогава можехме да си позволим много по-хубави рокли от онази, която носех в деня, в който Джеф ме спаси от вуйчо ми. Моят шивач в Лондон бе много мил човек и често изработваше рокли по моите скици. Когато семейството ми изпадна в неволя, той започна да ми плаща за моделите и гордо ги представяше за свои пред клиентките си. А аз наистина нямах нищо против, тъй като той все увеличаваше възнаграждението ми. Но, боя се, никога не бих могла да проектирам рокли като тези, които нося напоследък.

Доколкото разбрах, господин Ивс ги е избирал, когато Джефри изпрати госпожа Брустър да ми купи дрехи. Когато се върна в своето магазинче, шапкарката не спираше да хвали таланта на господин Ивс. Каза, че дотогава въобще не е знаела, че точно срещу нейното магазинче се помещава шивачницата на един толкова даровит моделиер.

Устните на Елизабет насмешливо се разтегнаха.

– Да, госпожа Брустър определено ми се стори доста превъзбудена в онзи ден. Струва ми се, че дотогава въобще не беше виждала отблизо господин Ивс. А той наистина има страхотен подход към дамите. Колкото до вашите дрехи, госпожо Бърмингам, господин Ивс никога не би позволил да ги избира друг, тъй като двамата с мъжа ви са много близки приятели. Но трябва да ви призная нещо. Точно тогава не разполагахме с кой знае колко готови облекла, така че изборът не беше труден.

Жената сви рамене и продължи:

– Обикновено шием само по поръчка, но тогава се бе случило нещо непредвидено. Младата дама, за която бяха поръчани роклите, внезапно бе лишена от средства и не можеше да ги плати. Изглежда, брат ѝ е заложил цялото им наскоро придобито наследство в едно конно надбягване. Жребецът, който самият той отгледал още от раждането му, щял да се състезава с някакъв друг кон. Жребецът наистина беше много бърз. Самата аз съм го виждала по време на състезание. И този брат се надявал да удвои наследството и на двама им, тъй като бил подмамен да се състезава от някакъв човек, който изглеждал пълен аматьор в бранша. За нещастие жребецът на брата бил намерен мъртъв в конюшната точно в утрото преди състезанието. И така, господен Фридрих, собственикът на другия кон, спечелил всичко, без дори да участва в истинско състезание. Господин Ивс сметна, че няма нужда да товари е още дългове горкото момиче, след като и без това двамата с брат ѝ са изпаднали в доста тежко положение. И се съгласи да не изисква плащане за поръчаните рокли. Ако има някой виновен в цялата тази история, то и двамата с господин Ивс сме убедени, че това е господин Фридрих. Някой от наемниците му е отровил жребеца. Честно, по мое мнение този човек трябва да бъде публично бичуван заради стореното.

– Предполагам, става въпрос не за друг, а за Густав Фридрих – поинтересува се Джеф. Когато в отговор получи утвърдително кимване, той извително изказа и своето мнение по въпроса: – Съгласен съм за бичуването, Елизабет, но лично аз смятам, че този човек е трябвало да бъде затворен още в мига, в който е слязъл от кораба от Германия. Вече много хора в Чарлстън пострадаха от делата му и имам чувството, че

злодеянията му ще продължат.

– Доколкото разбрах от господин Ивс, именно господин Фридрих е бил злодеят, който отвлече жена ви – каза брюнетката. – След всичко, което чух за него, вече съм убедена, че този човек е пълен негодник.

– Отвратителен е наистина – съгласи се Раелин и натъжено въздъхна. – Много ми е мъчно за онази млада дама и сега изпитвам известни угризения, че съм се възползвала от нейните рокли. Но наистина те страшно ми харесват, Елизабет. Не само че са изумително красиви, но и съм впечатлена от перфектната изработка. Дори и в Англия не съм виждала подобно майсторство.

Джеф обгърна с ръка раменете на жена си и ѝ се усмихна.

– Фаръл наистина е много талантлив моделиер, скъпа, но Елизабет е тази, която отговаря за фината изработка. Самата тя някога бе високо ценена шивачка, преди да изгуби съпруга си. А сега обучава на своето изкуство другите жени, които работят тук.

Нежните розови устни на Елизабет отрониха звънливия ѝ смях.

– Божичко, ще ми се завърти главата от всичките тези ласкателства, и господин Ивс никак няма да е доволен. По-добре да се кача горе и да му кажа, че сте решили да ни посетите. – Тя махна с ръка към креслата и канапето, които осигуряваха удобно място за сядане, и покани гостите да се разположат. – Моля, настанете се удобно! Няма да се бавя.

Докато Елизабет я нямаше, Раелин се разходи до другия край на коридора, за да разгледа няколко топа копринен бродат, които бяха привлекли вниманието ѝ. Накъдето да погледнеше, откриваше възхитителни материи. Платовете бяха с такова качество, че тя просто не можеше да си представи колко ли ще струва една рокля от подобни материали.

Върху пишно украсената е дърворезба библиотечка Раелин забеляза цяла колекция от малки кукли манекени, облечени в миниатюрни модели на модни облекла, които можеха да бъдат поръчани. Зад стъклениите витрини на библиотечката се виждаха няколко кожени папки, пълни със скици и рисунки на всякакви рокли. Ако някоя клиентка не би могла да си хареса нещо от тях – колкото и абсурдно да звучеше това, – то със сигурност талантливият моделиер щеше да ѝ проектира нещо особено елегантно, точно по вкуса ѝ и най-вероятно на доста по-екстравагантна цена.

Раелин си спомняше Фаръл Ивс като мъжа, който великодушно услужи на Джеф с необходимите пари, за да я откупи от вуйчо ѝ, след като той се бе опитал да я продаде на Густав Фридрих. Джефри предложи на Купър Фрай баснословна сума за нея и вуйчо ѝ не можа да устои на

изкушението. А Фарът се съгласи да послужи на Джефри, за да му спести времето, необходимо за да иде до корабната компания, за да вземе парите. И така, именно с негова помощ въпросът бе уреден възможно най-бързо.

Раелин не си спомняше почти нищо за хората, които се бяха струпали около тях в онзи ден. Но пък не беше никак трудно да се сети как изглежда моделиерът. Той буквално се извисяваше с повече от една глава над зяпачите наоколо – беше висок горе-долу колкото братята Бърмингам. Красиво изсечените черти на лицето му се подчертаваха от изрядно поддържана заострена брадичка и Раелин бе склонна да признае, че с късо подстриганата си, изрусяла от слънцето, светлокафява коса и с живите сипи очи той изглежда не по-зле дори от съпруга ѝ и неговия брат, Брандън. А сега имаше възможност да поразпита Джеф за моделиера.

– Каза, че двамата с господин Ивс сте много близки приятели, нали?

– Да, скъпа. Познавам го, откак бяхме съвсем млади. Умението му да измисля красиви дрехи и да избира най-подходящите тъкани за тях произтича от стремежа му самият той да се облича добре. Родителите му не бяха богати. Затова той често ставаше прицел на подигравките на роднините си, понеже трябваше да доизносва овехтелите им дрехи. Но пък за присмеха Фаръл им се отплащаше с юмруци и още преди да навърши двадесет години, си спечели славата на много добър боксьор. Този спорт му потръгна и след няколко години успя да спести достатъчно пари от успешните боксови мачове, че да си наеме една шивачка, която да изпълнява проектите му за дрехи. Това беше преди около седем или повече години. Но от самото начало си личеше, че Фаръл не е обикновен шивач. Беше прекалено талантлив, за да се задоволи с обикновена шивачница. В крайна сметка успя да си извоюва правото да бъде наричан *господин* Фаръл Ивс от онези, които някога му се смееха. А ние имахме голям късмет, че той беше на наша страна, когато нападناхме склада на Густав. Той наистина много ни помогна да спечелим битката.

– Сега пък какви лъжи разправяш на хубавата си съпруга, Джефри, момчето ми? – попита дълбок мъжки глас с весели нотки. Раелин се обърна тъкмо навреме, за да види как Фаръл Ивс наведе глава, за да мине през вратата откъм стълбищата.

– Че много те бива с юмруците и с чифт пистолети в ръцете – ухили се Джеф и закричи към приятеля си с протегнатата ръка.

– Ех ти, хубавецо, не си ли научил вече, че не можеш да се скриеш

от всичките тези жени, които си наел? Рано или късно, все ще те открият.

Двамата мъже сърдечно си стиснаха ръцете, после Фаръл се ухили.

– Не шивачките ме тревожат, Джефри, ами една вдовица, която явно си е наумила да си търси нов съпруг – измърмори той.

Ако бяха сами, Джеф може би щеше да се опита да понаучи още нещичко по темата, но сега бързаше да го запознае с жена си.

– Скъпа – той притегли жена си напред, – време е официално да ти представя един мой много близък приятел, господин Фаръл Ивс. Фаръл, това е жена ми, Раелин.

– Очарован съм, госпожо Бърмингам – промълви Фаръл, а устните му се разтегнаха в широка усмивка и разкриха белите му зъби. Крайчетата на спретнато подрязания му мустак леко се извиха нагоре, при което подчертаха и тънките бакенбарди, съединени с острата му брадичка. С изящен поклон той галантно целуна върховете на пръстите ѝ. – Рядко ми се случва подобно удоволствие – да видя моделите си, облечени от толкова красива дама.

– Поласкана съм, че най-сетне можем да се запознаем, господин Ивс... – увери го Раелин с чаровна усмивка.

Моделиерът вдигна ръка, за да я прекъсне.

– Фаръл, моля ви. Не позволявам никакви официалности.

– Добре, Фаръл – съгласи се Раелин и тихо се засмя, – но само ако и ти ме наричаш Раелин.

– Така да бъде, Раелин. А сега, позволи ми да отбележа, че двамата с мъжа ти направихме отлична сделка, когато те купихме от вуйчо ти.

Раелин дръзко кимна с глава, за да поблагодари за комплиментата.

– Трябва да ти благодаря за навременната помощ, Фаръл, но – нека не прозвучи грубо от моя страна – предпочитам да не наричат Купър Фрай мой вуйчо. Още не съм решила дали да вярвам, че е такъв. Честно да си кажа, надявам се, че съм от по-добър сой.

Моделиерът се усмихна още по-широко.

– Признавам, трудничко ми беше да повярвам, че такъв негодник може да е роднина на ангел като теб. Дано да не е така.

– Ако престанеш да задяваш жена ми и ми обърнеш мъничко внимание, *господин* Ивс – закачливо се намеси Джеф, – бихме искали да те ангажираме да ушиеш рокля за Раелин за бала, който давам в чест на женитбата ни. Ще бъде към средата на октомври.

– Готов съм да отдам всичките си сили на тази задача, приятелю, но само ако и аз бъда поканен.

Джеф въздъхна и завъртя очи с престорено възмущение.

– Какви жертви трябва да сторя, за да накарам този тип да ни обслужи!

Фаръл смигна на Раелин.

– За жена ти съм готов да сторя всичко безвъзмездно, но тъй като си червив с пари, Джефри, нужен ти е някой, който да ти напомни, че не всяко твое желание се изпълнява само като щракнеш с пръсти. В този случай смятам направо да ти съдера кожата за услугите си.

Лекото потракване на порцелан накара моделиера да се обърне бързо назад, за да види как помощницата му се приближава с тежък поднос, отрупан с чашки, чинийки, сребърен чайник и каничка с кафе.

– Трябва да ида при новото момиче и да ѝ обясня задълженията, ако не ви трябва повече, господин Ивс – отвърна Елизабет и се оттегли на няколко крачки.

– Глупости, Елизабет! Накарай някой друг да свърши тая работа. Бих искал да останеш и да се почерпиш заедно с нас, докато обсъдим новата бална рокля за госпожа Бърмингам.

– Да, разбира се, господин Ивс, щом така желаете.

– Желая го, и още как!

Брюнетката, изглежда, доста се смути от сърдечната му усмивка.

Елизабет Далтън спадаше към хората, с които отношенията му бяха строго делови и несъмнено именно по тази причина не спадаше към категорията на временните увлечения. Но това съвсем не означаваше, че мъжете не я намираха за изключително привлекателна. Напротив – говореше се, че откак е починал съпругът ѝ, Емъри Далтън, тя е отхвърлила поне половин дузина предложения за брак. За жалост подобни слухове нямаше как да бъдат проверени, тъй като Елизабет никога не говореше за личния си живот, както не говореше и за покойния си съпруг.

Още от самото начало на брака им Емъри Далтън се бе пристрастил към хазарта и когато достигнаха до втората годишнина от сватбата им, той вече бе успял да пропилее и малкото, спечелено от фермата си и от отглеждане на коне. Не само това, ами и парите, които Елизабет припечелваше с шиене, както и значителното наследство, получено след смъртта на родителите ѝ. Горещо долу по времето, когато разбра, че пилее семейните пари, Емъри започна и да пие. Колкото повече се пропиваше, толкова по груб ставаше с жена си, докато накрая се стигна дотам, че се случваше дори да я удари, когато се ядоса на нея или на лошия си късмет на карти.

През онзи период, когато се случеше да си правят компания за по

едно питие, Джеф чуваше приятеля си да споменава от време на време за опасенията си, че Емъри се държи лошо с жена си. Но когато Фаръл веднъж видял с очите си какво си позволява Емъри, той окончателно развалил приятелството си с комарджията. Емъри ударил Елизабет така силно, че тя паднала в другия край на стаята – а тогава била в доста напреднала бременност. Вбесен от тази бруталност, Фаръл едва не строшил ченето на Емъри, когато с един удар го пратил в безсъзнание на пода. После занесъл Елизабет на горния етаж в спалнята. Нежно я утешил и се погрижил за драскотините по лицето ѝ, докато спряла да плаче. Когато се върнал във всекидневната, открил Емъри тъкмо да се съвзема, но в яростта, си последният грубо обвинил Фаръл, че е хлътнал по жена му. Засипал го с какви ли не обиди, докато накрая Фаръл, вбесен от поведението му, го предупредил, че ако още веднъж посегне на жена си, това ще е последният ден в живота му. По-малко от седмица след това някакъв по-наблюдателен комарджия обвинил Емъри, че мами на карти и когато Емъри извадил малък пистолет от самото си, другият го прострелял в главата и го убил на място.

Сега и Джеф на свой ред проследи с поглед Раелин, която се отдалечи от тях, за да разгледа красивите платове по другите маси. Зачуди се дали и неговото изражение издава е каква наслада я гледа. За да не бъде забелязан как зяпа жена си, той напомни на моделиера:

– Каза, че не твоите шивачки те безпокояли, а някаква вдовица, тръгнала да си търси съпруг. Да не би Елизабет да ти е вдигнала мерника?

– Мили боже, не, човече! – Фаръл се изсмя на абсурдното предположение. – Тя е може би единственият нормален човек сред познатите ми. Говорех за друга вдовица – шапкарката от отсрещната страна на улицата. Откак ми я прати да купи дрехи за Раелин, тя започна все да наминава насам, уж да носи разни курабийки, пасти и манджи, дето ги била сготвила специално за мен. Но пък идва и без повод по всяко време. Казвам ти, Джефри, през последните две седмици тази жена ме принуди да се крия в апартамента си по-често, отколкото съм стоял там от три месеца насам.

Джеф развеселено подсвирна.

– Бас ловя, че Телма Брустър ти е хвърлила око, хубавецо!

За миг веждите на Фаръл се повдигнаха.

– А е най-малко с двадесет години по-стара от мен и се държи като глупава девица на първата си среща. Като я гледа човек, ще си каже, че съм се опитвал да ѝ дигна полите. – Той изсумтя презрително. – Сякаш

бих пожелал подобно нещо!

– Бих предложил услугите си, хубавецо, но нямам представа с какво бих могъл да ти помогна. А и определено не ми се ще аз да си навлека подобно внимание от нейна страна.

– Нали вече си женен? Сега госпожа Брустър сигурно смята, че си въвн от обсега ѝ. Обаче мен направо ме е страх да изляза от магазина през предната врата. Знаеш, че никога не съм се замислял самият аз да се задомявам, но напоследък се улавям, че тази идея се промъква в главата ми, само и само да държа на разстояние тази шапкарка. Не е ли жалко, а? Един заклет ерген да отстъпи от принципите си по подобна причина. Вече съм направо отчаян, но ще се постарая да не скоча от тигана, та право в огъня. Колкото и жени да съм задявал, още не съм открил някоя сладка госпожичка, която да не ме отегчава до смърт.

– А Елизабет отегчава ли те?

Фаръл неловко размърда широките си рамене.

– Не, разбира се, но тя работи за мен.

– О, вярно, забравих колко е важно това – внимателно го предизвика Джеф.

Фаръл подозрително изглежда приятеля си.

– Накъде биеш, Джефри, момчето ми?

– Просто се опитвам да ти отворя очите. Никога ли не си забелязвал колко красива е Елизабет?

– О, забелязвал съм, и още как! Но съм стигал само дотук. В онази нощ, когато цапардосах Емъри, тя е чула, че го заплашвам. А няколко нощи по-късно, когато донесох тялото му у тях, Елизабет ме изглежда така, сякаш внезапно съм се превърнал в триглаво чудовище. Струва ми се, тогава тя си помисли, че аз съм го убил. Докато копаех гроба му, Елизабет седеше на един стол на верандата и просто ме гледаше. Беше някак отнесена. Нито плачеше, нито говореше. След известно време влезе в къщата и след малко, когато влязох и аз, я открих на колене, бършеше пода с парцал. Трябвах ми няколко минути, докато схвана, че водите ѝ са изтекли и ще ражда. Не ми даде да я занеса горе до спалнята, даже не ми позволи да се приближа до нея. Метнах се на коня и отидох да доведа акушерка, а после пък крачех напред-назад по верандата като млад баща, докато Джейк се роди. Че тогава пък и акушерката ми го донесе да го видя, сякаш си беше наумила, че аз съм таткото на момчето. По дяволите, отлично знаех, че тя познава семейството и е съвсем наясно, че Емъри е бащата. Освен ако той не се е раздрънкарал, докато е пиян, че аз съм задяват жена му. Както и да е, след като платих на

жената да остане с Елизабет през ношта, се прибрах у дома.

– Положението на Елизабет много се влоши, когато се разчу, че Емъри е мъртъв. Хората започнаха да я тормозят да плаща дълговете му, заплашваха, че ще вземат, каквото могат, от фермата като разплата, а по онова време тя нямаше достатъчно пари дори да изхранва себе си и детето. Предложих ѝ работа тук, но тя възрази, че хората щели да заговорят за нас още повече. След като отказа да дойде да работи тук като моя помощница, узна колко ще припечелва, ако иде да готви и да мие подовите в странноприемницата на Чарли. И тогава реши, че няма да може да отгледа Джейк в такава немотия. А щом прие предложението ми, аз платих на една дойка да се грижи за сина ѝ тук, в магазина, докато Елизабет рисува модели за рокли. Когато продаде фермата, тя се премести да живее наблизу в града. Казвам ти, Джефри, преди тя да започне да работи за мен, моделите ми никога не са били толкова хубави. И оттогава отношенията помежду ни са чисто делови. Сега тя надзирава другите шивачки и избира платовете за моделите ми. Ето на, онзи ден нае едно неомъжено момиче, бременно, което – по нейните думи – било много сръчно с иглата...

Джеф се стегна тревожно.

– Да не би да се казва Нел?

– Да, май така беше. Защо? Познаваш ли я?

– Достатъчно, за да знам, че тя не бива да шие роклята на жена ми.

Устните на Фаръл потрепнаха под заострената му брадичка.

– От теб ли е прихванала?

– Нищо не разбираш. Тя ме обвини, че аз съм бил бащата на нейното бебе, и то пред Раелин.

Фаръл дълго оглежда приятеля си, докато най-сетне скептично повдигна вежди.

– Честно да ти кажа, Джефри, смятах, че имаш по-добър вкус за жените. Нел въобще не ми се струва твой тип.

– И не е.

– И как искаш да постъпя с нея?

– Никак, направил си достатъчно. Не исках да се оставя Нел да ме изнудва за пари, но ще се нуждае от средствата, които може да припечели, за бебето и за себе си. Струва ми се, че не остава много време, докато роди. А ти си най-добрият ѝ шанс да припечели честно парите, които ще ѝ трябват.

Елизабет с усмивка поведе Раелин към масичката. Тъмнокосата жена напълни чашките им и се настани в едното кресло с чаша чай и за

себе си. Почерпиха се и с курабийките, след което Елизабет започна с предложенията за балната рокля на Раелин.

– Госпожа Бърмингам има толкова хубава кожа, че за да я подчертава, платът трябва да е с пастелен, блед цвят.

Фаръл кимна замислено, докато гледаше Раелин над ръба на чашата си.

– Да, може би розово, нежно розово, като руменината по страните ѝ.

– Меки коприни една върху друга, най-горната обсипана с лъскави мъниста – промълви Елизабет, загледана в обекта на разговора им.

Моделиерът отново кимна в знак на съгласие.

– Вече си я представям, Елизабет... Тясна рокля, подчертаваща колко стройна е дамата в нея, с тесни ръкави и къс, обсипан с мъниста, шлейф. Ще ѝ трябва и сатенени пантофки и, разбира се, дантелено ветрило, цялото в блестящи мъниста. Тя на всяка цена трябва да бъде ослепителна.

Удивена от въображението на моделиера и помощницата му, Раелин учудено гледаше ту единия, ту другия. Най-сетне с усмивка се обърна към съпруга си:

– Никога не съм и предполагала, че е възможно една бална рокля да бъде измислена с такава лекота! Самата аз с часове рисувах скици за моделите, но обикновено изхвърлях повечето от тях.

– Значи самата ти си моделирала дрехи? – попита Фаръл, внезапно заинтригуван.

Раелин бавничко кимна, но не ѝ се искаше да прозвучи така, сякаш се хвали с уменията си.

– Само за кратко, и то за удоволствие. А по-късно и за да припечелвам по нещо, докато все още живеехме в Англия. Преди това, когато все още можехме да си позволяваме хубави и скъпи дрехи, измислях модели само за мен и за майка ми.

Фаръл ѝ намигна и като се ухили, погледна косо Джефри.

– Прекалено късно ли е да те открадна от съпруга ти?

Раелин се досети, че закачката е насочена предимно към мъжа ѝ, затова потисна смеха си и сви рамене, все едно това ни най-малко не я интересуваше.

– Страхувам се, че да. Нали виждаш, твърде много се привързах към Оукли и никак няма да ми е приятно да напусна тази плантация...

– Плантацията?! – повтори Джеф, който изглеждаше ужасно обиден.

Раелин мило се усмихна и го погледна с блеснали очи.

– Е, разбира се, ще ми липсваш и ти, Джефри.

– Ха! – Съпругът ѝ скръсти ръце върху гърдите си с намерението да продължи да се преструва на обиден, но като видя колко се забавляват останалите, омекна достатъчно, че да се ухили и той:

– Май трябва да се постарая да впечатля повече съпругата си, преди да си е намерила някоя плантация, по-внушителна от моята.

Раелин утешително погали мъжа си по ръката.

– Не мисля, че това някога ще се случи, скъпи. Оукли надминава и най-смелите ми очаквания.

– Значи да съм благодарен на плантацията – измърмори Джеф, с което разсмя всички.

Раелин се облегна в креслото си и отпи мъничко чай, като през това време погледът ѝ случайно се насочи към коридора. Тъкмо в този миг там се появи млада бременна жена, не повече от шестнадесет годишна. Ръцете на Раелин моментално се разтрепериха. Момичето беше дребничко и много симпатично, с яркоруса коса. Щом зърна Раелин, бледосините ѝ очи се присвиха заплашително. Раелин успя да запази самообладание. Очите на момичето се отвърнаха от нея и с доста по-нежен поглед се спряха върху Джеф.

– Здравей, Нел – поздрави я сдържано той и лекичко ѝ кимна.

Тя повдигна разтрепераната си брадичка, сякаш хладният му тон я бе наранил дълбоко. За миг изглеждаше така, сякаш едва сдържа сълзите си. После прикова навлажнените си очи в Раелин, която стоеше като вкаменена на мястото си. Момичето погали издутия си корем с едничката цел да напомни на другата жена за своето състояние, после успя да се усмихне с пресилено, но зле изиграно самодоволство.

Елизабет проследи втренчения поглед на Раелин, явно заинтригувана от поведението на двете жени.

– Какво има, Нел?

Момичето се сепна и я погледна, сякаш се отърси от унеса си.

– Няма нищо, госпожо Далтън – сподавено продума тя. – Просто ми се стори, че чух познати гласове, но явно съм сгрещила.

С един последен злобен поглед към Раелин Нел се върна в своето отделение и тихичко затвори вратата.

– Страшно неприятно ми е, че е време да тръгваме и да се разделим с такава приятна компания, Фаръл, но двамата с жена ми трябва да накупим още някои неща – заяви Джеф и като остави чашата кафе, стисна лекичко ръката на Раелин. Тя все още седеше като зашеметена, а

страните ѝ бяха необикновено бледи. Не му беше трудно да си представи как се чувства в момента. Как се чуди дали наистина той е бащата на бебето на Нел. След онова, което двамата бяха преживели сутринта, срещата с момичето несъмнено бе върнала мрачните опасения в съзнанието ѝ. – Май е време да се заемем и с останалите неща.

– Ще ни отделите ли още мъничко от времето си, господин Бърмингам? – помоли го Елизабет. – Преди да тръгнете, бих желала да взема мярка на съпругата ви.

Джеф разбираше, че това наистина е наложително, затова отстъпи.

– Разбира се, Елизабет. Балната рокля за Раелин е най-важната ни задача за днес. Просто си помислих, че на жена ми ще ѝ е приятно да поразгледа по-хубавите магазинчета в Чарлстън.

Фаръл се приближи до Джеф, който се бе отдал на удоволствието да наблюдава възторжено жена си. Когато вратата се затвори зад гърба ѝ, моделиерът най-сетне бе удостоен с пълното му внимание.

– Няма защо да се тревожиш, че Нел може да повреди роклята на Раелин. Елизабет ще поговори с нея. Тя се разбира чудесно с младите жени, които работят тук, а и много се стареа да ги вразумява, щом се наложи. Обикновено те в крайна сметка осъзнават грешките си и стават по-разумни. Помолих Елизабет да поговори с Нел и да ѝ помогне да се примири с факта, че вече си женен. Лично аз вярвам, че момичето е извадило голям късмет да работи с шеф като Елизабет. Все пак, колкото и да им съчувства, моята помощница държи шивачките да се съобразяват с правилата в нашия магазин. А за поведението ѝ във отгук не мога да ти дам никаква гаранция.

– Ти, приятелю, си голям късметлия, че Елизабет работи за теб – увери го Джеф и бавно разтегна устни в широка усмивка. И трябва да се замислиш какво ще те сполети, ако някога Елизабет реши да приеме брачните предложения на някой господин.

При тази мисъл Фаръл, изглежда, направо се ужаси.

– Дори не споменавай подобно нещо, Джефри! Направо ще бъда съсипан!

– В такъв случай те съветвам да се замислиш как би могъл да задържиш талантливата си помощница под своето крило, старче. Кой знае кога ще се появи някой красив и галантен кавалер, който ще ѝ завърти главата и ще ти я отмъкне?

Веждите на Фаръл се склупиха над заплашително втренчените му очи.

– Би трябвало някой да ти затъкне парцал в устата, Джефри,

момчето ми, и ми се струва, че именно аз ще бъда този някой.

Като отметна глава назад, Джефри гръмогласно се разсмя. Изглежда, забележката му беше улучила право целта.

4

По природа Джеф беше щедър човек, а сега бе особено склонен да поглези младата си съпруга. В стремежа си да отбележи с нещо изключително този специален за двама им ден, той поведе Раелин към малко бижутерско магазинче, но щом стигнаха до входа му, тя с усмивка му отказа и го затегли в обратната посока.

– О, моля те, Джефри! Вече и без това ми подари толкова чудесни неща. Не ми трябва скъпи бижута, когато имам теб! Нека просто се поразходим и разгледаме витрините по улицата. Не съм го правила още откак арестувах баща ми.

Джеф галантно махна с ръка към главната улица пред тях.

– Вашите желания за мен са заповеди, милейди.

Двамата продължиха нататък по улицата, като често-често спираха, за да приемат поздравленията и благопожеланията на разни съседни приятели, все отколешни познати на Джеф. Сред всички тях Раелин с радост забеляза поне едно познато лице. А щом и Телма Брустър ги видя, мигом изтърча от шапкарското си магазинче с широка усмивка.

– О, вие двамата сте сладки като сватбена торта, да знаете! – посрещна ги жената с пискливия си глас. – От две седмици няма ни вест, ни кост от вас. Казвам ви, щом ви видях да влизате в магазина на господин Ивс, едва се удържах да не прескоча и аз до там, че да си побърбим, да ми кажете как вървят нещата, как я карате. Само че тъкмо тогава имах клиенти в магазина. Чувам, оженили сте се. Едва не припаднах, като ми казаха, ама и как иначе! Пък и нали все това разправят из града колко хубава двойка сте и такива работи.

– Като се замислих какво ме бяхте посъветвали, госпожо Брустър, реших, че ще е най-добре веднага да се ожения за Раелин – весело й отвърна Джеф. – И бяхте права, както винаги. Оукли вече въобще не е толкова самотно място, колкото преди. Никога не съм бил по-щастлив!

Жената се изкикоти и шляпна с ръка по пълничката си буза.

– Когато ви съветвах да си намерите господарка на Оукли, господин Джефри, въобще не предполагах, че ще го сторите още на същия ден. Ама като чух новината, страшно се зарадвах.

– Много сме ви благодарни, че ни позволихте да използваме временно вашите стаи след разправията с Купър Фрай – отвърна той. – Сигурно ще ви е любопитно да узнаете, госпожо Брустър: поисках ръката

на Раелин точно докато пиехме чай на вашата маса.

– О, колко романтично! – мечтателно въздъхна Телма Брустър. – И то тъкмо в *моята* кухня!

Раелин хвана ръката на по-възрастната жена и нежно я стисна.

– Никога няма да забравя колко мила бяхте с мен, госпожо Брустър. Благодаря ви, че бяхте толкова отзивчива.

– Хич не го и споменавайте! – Като се изчерви от удоволствие, шапкарката поклати глава. – Не съм сторила нищо особено, просто ви предложих малко чай и гостоприемството на кухнята ми. Господин Джефри стори всичко останало, първо, като ви спаси да не ви сгази онази карета, а малко по-късно и от кроежите на алчния ви вуйчо. Сигурна съм, вече знаете, че тук, в Чарлстън, имаме най-благородните джентълмени на света.

– И все пак, госпожо Брустър, вие така мило ни предложихте гостоприемството си точно когато най-много се нуждаехме от него – увери я Раелин. – Ще ви бъдем вечно задължени.

Шапкарката се усмихна, поласкана от техните благодарности. Джеф я зарадва дори още повече, като спомена, че жена му се нуждае от още няколко шапки в тон с новите ѝ рокли. Този път Раелин бе готова да приеме щедростта му, тъй като на витрината до входната врата бе зърнала няколко наистина чудесни бонета. Сега се зае да изпробва подред поне дузина от изложените шапки, като за всяка искаше и мнението на съпруга си. А по блясъка в очите му Раелин отгатна, че и той се радва на отскорошния си статут на горд съпруг. Когато го попита коя шапка му харесва най-много, Раелин с радост откри, че неговият избор напълно съвпада с нейния вкус – и щом избраха двете най-хубави шапки, тя кимна одобрително.

Щом напуснаха магазинчето на шапкарката, Джеф остави покупките в каретата и с Раелин под ръка продължи надолу по широката главна улица. Тадеус ги следваше с каретата съвсем бавничко.

Когато стигнаха до някакъв старомоден хан, Раелин и Джеф решиха да се отбият там за лек обяд. Около масата им веднага се струпаха други двойки, нетърпеливи да им поднесат сърдечните си поздрави и благопожелания по случай сватбата им. Всички ги уверяваха, че са чудесна двойка. Когато двамата продължиха разходката си по улицата, Джеф запозна Раелин с още много хора, докато накрая чак свят ѝ се зави от многото имена и лица, които трябваше да запомни. С напредването на следобедта ѝ ставаше все по-ясно, че съпругът ѝ познава изненадващо много хора и има повече приятели, отколкото ѝ се струваше възможно.

Джеф нямаше никакви неотложни ангажименти или спешна работа за деня, просто бе доволен да се наслаждава на приятната разходка и на компанията на младата си съпруга. Хванал Раелин под ръка, той често спираше пред витрините на магазинчетата и все питаше жена си дали не иска да си избере нещичко. Пред едно магазинче за вносни стоки Раелин набързо огледа изложените старинни украшения и предмети. Като не видя нищо по-интересно, тя тъкмо смяташе да се обърне, за да продължат, когато зърна едно обковано с месинг дървено ковчеже, поставено върху една маса във вътрешността на магазинчето. Невярваща на късмета си, тя заинтригувано се наведе към витрината. Беше ковчежето, в което баща ѝ някога държеше една малка кесия със златни монети.

– Виждаш ли онова ковчеже ей там, на масата, Джефри? – посочи тя.

Той приближи лице към стъклото, за да надникне вътре.

– Да, скъпа. Красиво е. Искаш ли да ти го купя?

– Някога то принадлежеше на баща ми. Малко преди да го арестува, той помоли мама да го пази внимателно, докато му потрябва съдържанието му, но смъртта го застигна още преди да е успял да го използва. Когато прекосяха океана, майка ми започна да се страхува, че някой от пътниците може да открадне ковчежето. Затова помоли Купър Фрай да го вземе, за да ни го пази. Горкичката, мислеше, че може да има доверие на брат си, но така и не видяхме повече ковчежето. Когато майка ми помоли Купър Фрай да ни го върне, той каза, че някой му го е откраднал. При това продължи да си живее като голям богаташ на кораба, докато ние мизерствахме. Бяхме се надявали жълтиците да ни стигнат да преживеем първата година тук, но очевидно онзи алчен измамник ги е изял и изпил. А фактът, че откривам ковчежето толкова близо до пристанището, още повече затвърждава подозренията ми. Сигурна съм, че то въобще не е било откраднато, а когато Фрай е слязъл от кораба, го е продал в първия магазин по пътя. Ако пък не е бил той, то със сигурност някой друг е постъпил по същия начин.

– Е, аз пък не виждам причина то да не стане отново твое, скъпа моя – увери я Джеф. – Може това да е единственият предмет, останал за спомен от баща ти.

Тя нежно стисна ръката му.

– Наистина много ми се иска да го имам, Джефри.

– В такъв случай твое е, любов моя.

Щом влязоха в хладното помещение на магазинчето, към тях веднага избърза изискан господин с посребрени коси.

– Добър ден, добре дошли – поздрави ги той със съдържана учтивост. – Търсите ли нещо по-специално? Или може би просто желаете да поразгледате?

– Всъщност интересува ни онова дървено ковчеже с месингов обков, ето там, на масата – отвърна Джеф и посочи въпросния предмет.

– Чудесна изработка, нали? Не е прекалено натруфено с орнаменти, както често ги правят напоследък. Английско е, разбира се. Вероятно от миналия век, като тези, в които благородниците държат документи и прочие.

– Когато го купихте, имаше ли нещо в него? – тихо попита Раелин.

– Не, защо? Беше съвсем празно. – Мъжът я погледна учудено. – Да не би да ви е познато отнякъде, мадам?

Тя бавно протегна ръка и го погали.

– Да, познато ми е. Някога принадлежеше на баща ми.

– Сър, бих искал да купя това ковчеже за съпругата си – заяви Джефри, – но освен това интересува ме как е попаднало то при вас. Помните ли кой ви го продаде?

Мъжът замислено поглади с пръст брадичката си.

– Струва ми се, че го донесе някакъв мъж, току-що пристигнат от Англия. Наричаше себе си Стария Куп. Каза, че преди сестра му да почине, ковчежето било нейно. И искаше да му платя повечко за него, защото трябвало да се грижи за племенницата си. А доколкото разбирам, вие сте неговата племенница?

Раелин не желаше да я смятат за сродена по какъвто и да е начин с този човек, който бе оставил майка ѝ да умре в бедност, докато той е пропилявал парите ѝ на карти и за пиене.

– Той твърдеше, че е мой вуйчо, сър, но се съмнявам, че е така. За мен той е един долен мошеник, който ни използва, за да изкопчи пари от нас.

– Ако знаех, че ковчежето не е било негово, въобще нямаше да го купя. По принцип не търгувам с крадци, но щом той каза, че трябва да се грижи за племенницата си, сметнах, че е благороден човек. Сега разбирам колко съм сгрешил. Моля ви да ми простите.

– Вече съм убедена, че през живота си Купър Фрай е успял да измами много хора – тихо рече Раелин. – Вие не сте първият, нито пък ще сте последен. Собствената ми майка повярва, че той ѝ е брат, а в крайна сметка това я отведе в гроба.

– Ужасно съжалявам, мадам – съчувствено промълви собственикът.

– Времето тече и човек надмогва скръбта, сър. А за мен означава

много да си върна ковчежето на баща си. Радвам се, че се е озовало при вас и че го забелязах през витрината. А още повече се радвам, че съпругът ми е готов да ми го откупи. Сега то ще остане в семейството и ще можем да го завещаем на децата си. Ако не бяхте го купил, все още щях да се чудя какво е станало с него.

– Имате добро сърце, мадам, освен че сте толкова красива – увери я собственикът с любезна усмивка. – Надявам се това ковчеже да бъде за вас утеха в спомените за баща ви.

– Тъкмо сега излизат – съобщи Олни Хайд, приведен към прозорчето на наемната карета, в която той се криеше, вече в безопасност. С тих кикот посочи към двойката, излизаща на улицата. – Виж ги ти! Гос'дин Бърмингам се е навил да купи нещичко на мадамата си.

– Глупак! Махни се от прозореца, преди някой да те е видял! – раздразнено изсъска Густав Фридрих. – Да не би да си забравил, че още си търсен от шерифа?

Къдрокосият блондин се ухили самонадеяно, докато оглеждаше по-възрастния мъж с набито тяло, заело почти цялата отсрещна седалка на раздрънканата карета. Германецът приближаваше четиридесетте, беше крайно твърдоглав човек, а вече и с една осакатена ръка, на която, изглежда, ѝ бе писано завинаги да си остане провесена в превръзка през рамото. Лицето му беше бузесто, с груби черти и свъсени вежди. Плешивото му теме лъщеше, а бледосините му очи излъчваха смразяваща студенина. Но точно в този момент в тях пламтеше гняв, насочен към по-младия му спътник.

При грубата забележка на Густав Олни небрежно сви яките си рамене и се облегна отпуснато на седалката.

– Няма що да се тровиш заради онзи изперкал шериф, гос'дин Фридрих. Няма да ме хване. Мога да се разхождам, където ми се прииска, без шериф Таунсенд да ме сгащи, щото и града, че и цялата околност, ги познавам на пръсти.

– Ако ще ми създаваш още неприятности, ще опиташ шамара ми – излая Густав. – Не съм забравил, че точно ти стреля по хер Бърмингам и тогава той ми гръмна рамото! Пък и не вярвам шерифът да е толкова тъп, колкото го изкарваш. Ти си тоя, на който му липсва багаж в главата. Ако не бях аз да те скрия днес, хер Бърмингам щеше да ти размаже физиономията и после лично да те закара при шерифа.

Олни изсумтя презрително.

– И тъй да е, но може и да грешиш. Не го гледай тоя Бърмингам, че стърчи с цяла глава над мен. Туй не значи, че щеше да ме надвие. Можех да му фрасна един още преди да е размахал юмурици. Но както и да е, май забравих да ти кажа мерси, задето нареди на кочияша да спре да ме вземе от улицата. – Олни разтърси рамене при спомена как яростно го беше търсил врагът му, след като каретата бе отминала. – Да, сър, надхитрихме го това тъпо конте, ама да знаеш, гос'дин Фридрих, не е хубаво да се ядосваш за вече станали неща. Ще ти се скапе жлъчката.

– Я млъкни, идиот такъв! Ти какво разбираш от тия работи?

– Знам само туй, дето чух доктор Кларънс да ти казва, ама то ми стига да схвана, че може и да позеленееш накрая, ако все така бълваш жлъч.

– Май много дрънкаш за неща, дето не ги знаеш – изсумтя германецът, – а туй страшно ме дразни.

– Ама повече от гос'дин Бърмингам ли те дразня?

Устните на Густав се присвиха от омраза, докато гледаше през прозорчето към високия, добре облечен, мъж навън. Под ръка със зашеметяващо красивата си съпруга, той вървеше покрай витрините по другия край на улицата. Забелязал дървеното ковчеже в ръцете на омразния му враг, Густав изръмжа раздражено:

– Кой знае каква глупост е купил тоя малоумник на своята фрау. Само ще разглези момичето, като й купува всичко, каквото й скимне. Ама като си я върна при мен, ще я науча аз!

Олни любопитно килна глава.

– И как точно смяташ да си я върнеш, след като и планът на Фрай да натресе Нел на гос'дин Бърмингам излезе ялов? Уж трябваше госпожата да намрази мъжа си, щом чуе, че той е надул корема на Нел, ама на – тая червеночоса хубавица му е увиснала на ръката, сякаш между тях всичко върви по мед и масло.

– Намери ми Купър Фрай и му кажи да измъдри по-добър план, иначе няма да преживее лятото – изръмжа Густав. – Кажи му, че даже може да припечели нещичко, ако успее да скара двете гълъбчета.

Без да разбира смисъла на подобен план, Олни поклати глава като хлапе, което не иска да слуша родителите си.

– Че защо ти е Купър Фрай, като имаш мен? Онова пиянде не може да се опре и на малкия ми пръст. Чувам, че напоследък така се е пропилил, че и за себе си не може да се грижи, камо ли да та върши някаква работа. Смуче уиски тъй, сякаш вече е отписал черния си дроб. И както се налива, надали ще преживее до зимата.

– Абе, ти голям доктор си станал! Какво все дрънкаш за вътрешности и болести?

– Мен не ме гледай, ами я кажи, защо въобще ти трябва онзи пияница? – настоя Олни.

– Ще ми се да чуя какви идеи има англичанинът. Накарам ли го да повярва, че само да ме разочарова и ще му скъся живота, може да стане много изобретателен.

– Ако даваш и пари, всеки ще стане изобретателен. – Олни се втренчи в германеца с пресметливо пламъче в очите. – Та колко, казваш, си готов да дадеш, ако стане работата?

Густав за миг се замисли, после обяви:

– Хиляда долара.

Смаян, Олни повдигна вежди.

– Чак толкоз ли я искаш тая хубостница? При все че ти се присмиваше, когато ти виеше от болка?

При неприятното напомняне шефът му гневно навири брадичка, но от това Олни сякаш още повече се развесели.

– Брей, как си можел да прощаваш, гос'дин Фридрих! Или пък очакваш да спечелиш повече от това, да обърнеш по гръб червенкосата хлапачка?

– Няма да позволя на никого да ми отнеме нещо, а после да се отърве по живо, по здраво! Ако оставя хер Бърмингам или дори Купър Фрай живи, след като са ме изиграли, тогава може и на друг да му хрумне да върти номера на Густав. Ако се разчуе, че съм мекушав, това направо ще ми съсипе бизнеса.

– Нима си готов да платиш на Купър Фрай толкоз много, въпреки че точно той забърка цялата тая каша? Какво, забравили, че тоя тип ти продаде момичето, след като вече си е прибрал от Бърмингам седемстотин и петдесет долара за нея? Фрай нарочно те измами, а ти му прощаваш като едното нищо!

– Ако ми докара момичето, готов съм да платя за услугата. Ако ли не, значи преди годината да е изтекла, рибите ще замезват с трупа му! В крайна сметка все ще го накарам да си плати, задето ме измами, но то ще стане, когато аз реша – тоест, когато вече няма да ми трябва. Ако пък види сметката на Бърмингам, докато се старае да ми угоди... – Густав сви масивните си рамене с пълно безразличие – тогава ще е още по-добре. Него ще обесят, не мен.

Олни все още се чудеше как така този човек е готов да плати подобна сума само за една жена. Особено като знаеше, че Густав най-

редовно си поръчва поне половин дузина курви да се грижат за удоволствието му.

– Ще ме прощаваш, гос'дин Фридрих, ама сигурен ли си, че искаш да имаш взимане даване с човек, комуто не можеш да имаш вяра? Старият Куп може отново да ти подлее вода, ако му отпуснеш юздите.

– Това ще е последният му шанс да си оправи положението поне за известно време. Не успее ли, ще му видя сметката. Ако пък успее, ще му дам хилядарката минус онова, което ми отмъкна. – Германецът заповедно махна със здравата си ръка. Кажи на Фрай да дойде при мен днес следобед, а аз ще му кажа за какво става въпрос.

Олни насмешливо направи ниско темане по арабски маниер.

– Вашите желания са заповеди за мен, о, велики!

По-късно същия следобед, когато Джеф забеляза, че жена му вече е уморена, разходката им по магазините приключи. Той махна на каретата си и накара Тадеус да ги разходи за последно из града. След време й предложи да вечерят някъде.

– Ако не си уморена, сладката ми, мисля, че ще ти е приятно да вечеряме в една гостилница, която самият аз много харесвам. Тя е наблизо, зад ъгъла, та ако искаш, може да повървим дотам.

Раелин се чувстваше достатъчно отпочинала след приятната разходка с каретата. Макар че се съмняваше дали е възможно някъде да поднасят по-вкусни ястия от онези в Оукли, сега бе готова да иде където и да е, стига само да бъде заедно с красивия си съпруг.

– Вечерта е прекрасна, Джефри – промълви тя и притисна ръката му към гърдите си, докато вървяха по уличката към гостилницата. – Щеше да ми е приятно и само да се поразходим, но сега направо умирам от глад.

– За какво по-точно си изгладняла, мадам? – попита Джеф с многозначително пламъче в очите, като закачливо потърка в гърдите ѝ ръката си, която Раелин бе прегърнала.

Под слабите лъчи на залязващото слънце Раелин свенливо се усмихна и почувства как у нея се надига трепетна възбуда.

– За всичко!

Джеф простена с престорено отчаяние.

– Това беше последната капка, мадам! След такива думи няма да мога да мисля за нищо друго, освен да си наемем някоя усамотена стаячка тук, в града, и тозчас да се погрижим за глада си.

Раелин приглади ревера му, изпълнена от дълбоко съпружеско задоволство. С приближаването на момента, когато щяха да се приберат у

дома, тя все по-остро съзнаваше, че за първи път, откак са женени, ще споделят едно и също легло за цялата нощ. Съдейки по случилото се сутринта, сега съвсем ясно можеше да си представи каква наслада ги очаква през нощта... а и надали щеше да им остане време за сън.

– О, честно да ти кажа, предпочитам да се върнем у дома, в твоята стая. Ще заключим всички врати и ще стоим там, докато не решим да си търсим други развлечения. – За миг Раелин кокетно вдигна очи към Джеф: – А пък имам и една нощница, която още не си виждал. Пазех я за първата ни нощ заедно.

Изумрудените му очи сияеха.

– Не усещаш ли, че не съм способен да устоя на чак такива изкушения?

– Охо, я виж ти кой бил тук? – дочу се заваян мъжки глас наблизко. Дватама изненадано се обърнаха и видяха Купър Фрай, ухилен до уши, да залита право към тях. – Да не би пък да ме лъжат очите? Туй не е ли моята хубавка племенница с мъжа си?

– Значи си от тези, които не могат да държат на думата си, Фрай – язвително отвърна Джеф. – Ако не се лъжа, бяхме се разбрали, че повече няма да ни тормозиш!

Мъжът бе с големи бакенбарди и мърляво облечен. Той се опита да се приближи до племенницата си, но съпругът ѝ бързо я дръпна до себе си и застана между нея и пианицата. Едва тогава Джеф благоволително да се обърне и хладно да погледне в очите изненадания Фрай.

Без ни най-малко да се смуцава от вонята на уиски, която се разнасяше около него, Купър примигна с гуреливите си очи, учуден от недоброжелателното посрещане.

– Ама к'во става? Въобразяваш си, че си голяма работа, а? Че е под достойнството ти да говориш с такива като мен?

– Пиян си, Фрай – презрително рече Джеф. – Иди да си поспиш в някоя кочина, докато изтрезнееш.

Сякаш пряко волята му очите на мъжа се завъртяха в орбитите си, та му се наложи да ги затвори, докато се посъвземе. Щом отново погледна, тъжно поклати глава и изсумтя.

– Ония пак ще ме намерят и ще ме карат да им плащам дълговете си. – Като сведе глава, той простена отчаяно, надявайки се да събуди съжалението им. После звучно се оригна, изтри носа си с мръсен ръкав и присви очи към Джеф. – Нали няма да откажеш на горкичкия старец няколко стотарки, а? Нали вече и ти си ми племенник?

– Не съм ти никакъв племенник – ядосано го поправи Джеф. – И

няма да ти дам никакви пари. Вече ти дадох повече, отколкото заслужаваш, но само защото тогава не виждах друг начин да откопча Раелин от лапите ти. Като видях как бързаш да я продадеш, ми стана ясно, че не даваш и пет пари за друг, освен за себе си.

– Да де, ама я виж колко хубаво стана, че ти дадох племенницата си! – възрази Фрай и ядно изгледа Джеф, сякаш се надяваше, че доводи-те му ще убедят младия мъж да бъде по-състрадателен към него.

– Не си ми дал Раелин – лаконично отвърна Джеф. – Аз я купих от теб.

Фрай се обърна към племенницата си и с доста усилия успя да фокусира поглед върху нея.

– Лошо ли те гледаше стария Куп, момичето ми? Я виж как си се издокарала сега! Ама не щеш да помогнеш на стареца, а? – Той изсумтя и вонята около него се засили нетърпимо. – Не ти пука за мен, тъй значи!

– Махай се отгук, Фрай! – Джеф вече здравата се ядосваше. – Жена ми вече не ти дължи нищо.

– Тъй ли било? Хлапачката на собствената ми сестра вече си мисли, че може да отmine стария Куп като мръсно псе, а? Очите му, ядно зачервени, отново се насочиха към Джеф, но, изглежда, пияният срещаше доста трудности, за да ги задържи на фокус. – И ти не струваш повече. Дадох ти такава хубава женичка, да правиш с нея, каквото щеш, а какво получавам насреща? Никаква благодарност! Току виж съм получил само някой ритник в задника. Не е хубаво така да ми се надуват двамата. Все едно съм парцал, тъй ме подритват! А аз, горкият, виж ме докъде съм стигнал!

– Предполагам, че в това състояние си забравил условията на споразумението ни, Фрай – хладно отбеляза Джеф. – Ще трябва да поосвежа паметта ти. Поне тридесет свидетели могат да докажат, че ти – в пълно съзнание и на трезва глава – подписа, че знаеш какво ще загубиш, ако не спазваш споразумението ни. Ако само още веднъж ни обезпокоиш, ще загубиш седемстотин и петдесетте долара, които ти платих в брой за жена си. И, повярвай ми, ако не успееш да ги изплатиш до цент, ще се озовеш като работник на плантацията ми, докато сумата не бъде възстановена. А и дотогава няма дори да помиришеш уиски. Така че, Фрай, не мислиш ли, че ще е по-добре, ако ни оставиш на мира, преди да ти се е наложило да работиш за дълговете си?

Пияницата няколко пъти отвори и затвори устата си, при което се разнесе още един зловонен облак, но, изглежда, за момент беше загубил

дар слово. Най-сетне успя да измърмори:

– И петаче не мога да задържа в ръцете си, дявол го взел. Изтичат ми между пръстите като вода. Туй е проклятие, да знаете. Да живееш ден за ден, както мен. – Той обезсърчено притисна ръка към челото си, сякаш въобще не му хрумваше, че може и той да има някаква вина за положението си. – А сега и до там стигнах, че да се страхувам за живота си. И той ще ми се изплъзне, ей тъй, като вода от шепата, ако не ги слушам като вярно куче.

Без да може да разбере нещо от неясните му брътвежи, Джеф хвана жена си за ръка и я поведе покрай пияния нещастник. От Раелин знаеше, че преди почти пет месеца този човек се появил пред прага на скромната къща в провинцията, където тя и майка ѝ били потърсили убежище от презрението и омразата на хората след обвиненията срещу баща ѝ в държавна измяна. За най-голямо учудване на Евелин Барет Фрай твърдял, че е нейният брат, за който се знаело, че когато бил още много млад, се удавил в морето. Фрай разказваше, че бил спасен от пирати, които после го накарали да им слугува. Преди три години го продали на някакъв испанец, а той пък проиграл и загубил цялото си състояние – заедно със слугата – в полза на един англичанин. Англичанинът в крайна сметка доплавал до Лондон. От самото начало Раелин дълбоко се съмняваше в истинността на тази история. Джеф също не можеше да си представи, че между тях съществува някаква роднинска връзка, тъй като не виждаше абсолютно никаква прилика между тях.

Джеф и Раелин продължиха пътя си и щом свиха зад ъгъла, се озоваха пред гостилницата. Беше заобиколена от добре поддържани градини и големи стари дъбове. Зелената морава ѝ придаваше атмосфера на домашен уют, а ароматите, разнасящи се от кухнята, привличаха много от обитателите на съседните къщи и минавачите. Джеф често бе похапвал на верандата на гостилницата сред аромата на рози, жасмин и какви ли не други цветя. Затова смяташе, че Раелин ще хареса както вкусните ястия, така и усамотението сред дърветата.

Собственикът – добродушен пълничък мъж – избърза към тях с приветлива усмивка, за да ги посрещне гостоприемно още с влизането им.

– Охо, заповядайте, господин Бърмингам! Разбрах, че днес развеждате очарователната си съпруга из нашия хубав град, та като си помислих, че може да ви хрумне да я доведете и тук, си позволих да ви запазя любимата ви маса на верандата.

Джеф никак не се изненада на бързината, с която се разнасят

новините из градчето. Но пък и остана особено доволен от резултата.

– Тук, в Чарлстън, май не може да се случи нищичко, без да го научиш още на минутата, Бърtrand. Изглежда клиентите ти се стараят да те държат винаги в течение на събитията.

– Има нещо вярно – весело се съгласи домакинът и ги поведе през елегантно обзаведеното помещение към красивата веранда, скрита от улицата със завеса от бръшлян и увивни растения. Масата, приготвена за тях, се намираше зад декоративна решетка с пълзящи по нея лози и им позволяваше достатъчно уединение.

– Прекрасно е – прошепна с въздишка Раелин, докато се настаняваше на стола, предложен ѝ от Бърtrand. Беше ѝ приятно да се запознае с приятелите на Джеф, но все пак се надяваше да прекарат остатъка от вечерта насаме, далеч от любопитни погледи и настойчиви познати.

– Ще желаете ли от любимото ви вино, господин Бърмингам? – попита собственикът. – А може би и от супата от раци, с която нашият главен готвач, изглежда, е надминал себе си?

– Щом е така, май е най-добре да я опитаме – с усмивка отвърна Джеф и след като мъжът се отдалечи, се обърна към Раелин: – Обзалагам се, че по-вкусна супа никога не си опитвала, скъпа.

– Нямам търпение да я донесат – увери го Раелин и едва сега осъзна колко гладна е била.

Свеж ветрец разхлаждаше въздуха и го изпълваше с миризмата на море, докато полюшваше бялата покривка. Красив ветроупорен фенер обгръщаше масата в ореол от мека светлина. По покритата с лозници веранда се виждаха и други уединени островчета от светлина. Вечерта бе почти вълшебна, изпълнена със светулки и мелодичните звуци на арфа, понесли се успокоително над градината.

Раелин се огледа и доволно въздъхна.

– Това е чудесно място, Джефри! Колко е хубаво да завършим именно тук първата си разходка заедно из Чарлстън. Благодаря ти, че ме доведе.

Джеф се усмихна, доволен, че срещата им с Купър Фрай не е разстроила жена му. Тя определено имаше причини да мрази този човек заради всичко, което бе сторил на майка ѝ. Но поне засега Раелин, изглежда, бе успяла да прогони Фрай от мислите си.

Джеф се взря в нейните очи, дълбоки и сини като кристални езера. Спомни си мига, в който се бяха пробудили за реалността, след като се бяха любили. За него бе съвсем ясно едно – тя никога дори не беше подозирала, че такава наслада може да бъде изпитана от обикновени

простосмъртни. Тогава оглеждаше лицето му, сякаш вижда пред себе си някакъв бог, но и самият той бе удивен от екстаза, до който се извиси, докато се сливаха в едно. Единственото обяснение за щастието, изпитал заедно с нея, той виждаше в късмета си, че е открил жената от мечтите си.

В миналото Джеф никога не се бе замислял по-сериозно за това, че може би е самотен. В края на краищата нали имаше брат, имаше близки приятели, които особено ценеше, както и много познати, които често го канеха на лов или на приеми. И все пак той вече започваше да подозира, че поне от десетина години насам сърцето му копнее за нежна, любяща спътница в живота като тази, която поетите романтици възпяват в стиховете си и твърдят, че тя рано или късно идва: Тя трябва да е другата му половина, онази част, която ще го накара да се почувства цялостен и завършен. През този ден непрестанно бе изпитвал безкрайна радост, че е с Раелин, че именно към него са насочени обожаващите усмивки и тихият ѝ възторг. Изживяното днес коренно се различаваше от онази съдържаност, която си бе налагал при посещенията им на разни приеми през изминалите две седмици. Днес нейните нежни погледи и мелодичен глас се оказаха достатъчни да го убедят, че се чувства безкрайно доволен от живота и в мир със себе си.

Раелин гледаше едва доловимата игра на чувствата в изумрудените му очи и напразно се чудеше за какво ли мисли. Най-сетне се отказа от непосилната задача и с усмивка наклони глава.

– За какво мислиш, Джефри?

– Просто се замислих какъв късметлия съм, сладката ми – промълви той и протегна ръка през масата, за да хване нейната. – Никога не съм и подозирал, че ще намеря жената от мечтите си. Но ето че ти дойде. – Палецът му галеше меката извивка на дланта ѝ, а очите му потъваха в нейните. – Понякога, когато се замисля за тайните на живота, започвам да си мисля, че още от началото на света ни е било писано да бъдем заедно. Неотдавна мислено си бях съставил списък на всички добродетели, които трябва да притежава съпругата ми. Но въпреки това не вярвах, че когато се ожения, ще бъда доволен. Едва когато ти навлезе в живота ми, започнах да мисля по друг начин. Ето, вече вярвам, че ти не само отговаряш на всички изисквания, за които се бях сетил, но и за още много, за които дори не бях подозирал.

Трогната от думите му и от интимните ласки, Раелин чувстваше, че и нейните мисли напират да се излеят в слова.

– Понякога се събуждам сутрин преди изгрев слънце и си мисля за

посоката, в която пое животът ми. Чудя се дали положението на нас двете с мама щеше да се подобри, ако бяхме останали в Англия. Дали бе възможно, макар и след смъртта на баща ми, невинността му да бъде доказана или може би нещастieto ни щеше да продължава. Бях покрусена от загубата на родителите си. Имаше време, когато мразех това пътуване по море, което отне живота на мама, но пък, ако бяхме останали в Англия, вероятно тя щеше да си отиде от този свят с разбито сърце. Ако бяхме останали там, нямаше никога да те срещна, дори никога нямаше да разбера какво съм изгубила. Странно е, но сега се чувствам точно на мястото си... заедно с теб.

Широката усмивка на Джеф накара браздите по страните му да танцуват очарователно.

– Безкрайно доволен съм, че така връхлетя в живота ми, мадам. Макар че едва не ме премаза.

Раелин се изкикоти на закачката му.

– Сър, сигурно не подозирате, че едва не си получихте една плесница, когато ме грабнахте на ръце. „Каква наглост, да посмее да ме докосне“ – така си помислих в първия момент. Разбрах, че си ми спасил живота едва когато усетих вкуса на прахта под колелата на каретата.

Джеф великодушно кимна с глава.

– За мен беше удоволствие, че ви направих услуга, госпожо Бърмингам.

– Госпожо Бърмингам... – повтори тя щастливо. – От твоята уста това звучи прекрасно... дори и малко собственически, знаеш ли? – Очите й блещукаха закачливо, докато наместваше бялата кърпа върху скута си. – Може би все пак е добре да си помислим дали пък да не наемем стая тук, в Чарлстън.

Развеселен, Джеф бавно поклати глава.

– В никакъв случай, мадам. Вече събуди любопитството ми относно новата си нощница. Готов съм да разгромя цяла армия врагове, само и само да те видя облечена в нея. А ако трябва да бъда откровен – ще ми достави още по-голямо удоволствие да я съблека от меките ти гладки гърди и да я плъзна надолу по заоблените ти бедра...

– Шшт! – Раелин тревожно се огледа. – Някой може да те чуе, и тогава какво ще си помислят хората?

Той прикова блеснал поглед в нея.

– Всички знаят, че сме женени отскоро, миличка. Само някой пуритан ще ни сметне за покварени.

Леко кимване на главата ѝ привлече вниманието на Джеф към

факта, че сервитьорът се приближава с поднос, на който носеше чашите с вино. Джеф ѝ намигна закачливо, после очаквателно се облегна в стола си. Но пръстите му не освободиха ръката ѝ.

Вечеряха патица в пикантен сос с гарнитура от див ориз и зеленчуци. Раелин страхотно хареса всички ястия, но първенството според нея спечели пудингът с ром. След това им сервираха кафе и когато келнерът се отдалечи, Джеф се сети, че е трябвало да поръча чай за жена си.

– Ще опитам кафето – пожела тя още преди Джеф да успее да повика келнера обратно.

Джеф подозрително повдигна едната си вежда.

– Сигурна ли си? Кафето може да те държи будна цяла нощ.

Ъгълчетата на устните ѝ се извиха в кокетна усмивка.

– Ти да не би да си смятал да ме оставиш да спя?

– О, пий си спокойно кафето, мадам – подкани я мъжът ѝ.

Дяволитите бръчици по бузите му придаваха на усмивката му неустоим чар. Особено за една млада съпруга, която без друго вече започваше да обожава мъжа си. Като вдигна своята чашка, Джеф промълви: – Очаква ни доста дълга нощ.

5

През отворените прозорци на господарската спалня появаше свеж бриз, разкладен от нощния дъждец. Дантелените завески се полюляваха до тъмнозелените плюшени пердета, елегантно пристегнати встрани от прозорците с плетени копринени шнурове. През дантелените цветя се промъкваха слънчеви лъчи, в които танцуваха сенките на разлюлените клони на огромния дъб до къщата. От време на време ярки снопове светлина като копия пронизваха стъклата, за да се разпилеят в ослепителни отблясъци. Или пък трепкащите листа разпръсваха лъчите като хиляди светулки, завъртени във вихрен танц.

Игривите лъчи все се стремяха към леглото с измачкани чаршафи, сякаш привлечени от спящото там тяло. Ярката светлина позлатяваше кестеняви къдрици, разпилени в пищен водопад по пухената възглавница, дяволито гъделичкаше тъмните ресници на спящите очи, танцуваше върху двете заоблени хълмчета, отчасти прикрити от снежнобелия чаршаф.

Бронзови пръсти много внимателно повдигнаха завивката. Застанал прав до леглото, Джеф поглъщаше с поглед озареното от танцуващи лъчи тяло.

Излегна се до спящата жена и подпрян на лакът, се загледа в божественото ѝ лице. Не искаше да я събуди и известно време я гледа, без да я докосва, но изкушението се оказа прекалено силно. Съвсем нежно, като пърхане на пеперуда, устните му посипаха малки целувки по леко разтворената ѝ уста, докато тя започна да отвърща на ласкавото докосване. Примамливата пътека по бялата ѝ шия го отведе до по-интригуващи местенца и скоро той вече вкушаше сладостта на едно нежно розово връхче. Усмиввайки се сънено, Раелин прокара пръсти през късата гарвановочерна коса на врата му и изви гръб, разпалена от ласките му.

– Моля те, Джефри, недей повече! – прошепна умолително. Чувстваше, че пряко волята ѝ той отново я тласка към онзи екстаз, който ѝ бе дарявал отново, и отново през изминалата нощ. – Вече просто нямам сили!

Джеф я притисна към леглото и се надвеси над нея с пламнали от желание очи.

– Не ти ли харесва? – попита Джеф и ръцете му за миг се спряха.

Под пламналия му поглед страните ѝ поруменяха.

– Толкова ми харесва, Джефри, че забравям всичко друго!

– И вече не те е страх от мен?

Бузите ѝ потъмняха още повече, но Раелин категорично поклати глава.

– Караш ме да те желая *целия*!

Внезапно Джеф се изгърколи върху жена си и Раелин ахна от изненада. Очите му блестяха пакостливо, като на момченце, намислило да дръпне плитките на някое момиченце – но това не беше детска игра. Двамата бяха мъж и жена, решили да се насладят на всеки миг от любовната игра. Раелин с готовност се включи в нея, докато той използваше мъжествеността си, за да разпали най-чувствителните ѝ местенца. Повдигнала глава от възглавницата, Раелин целуна челото, бузите, носа и брадичката му с всеотдайна нежност. Когато устните ѝ се докоснаха до неговите, Джеф пламенно отвърна на целувката ѝ и затърси жадно езиче той. Без да спира възбуждащата си игра, той се плъзгаше по топлата ѝ роса, дръзко докосваше най-интимните ѝ кътчета, докато по тялото ѝ започнаха да преминават парещи тръпки. Раелин не успя да потисне един приглушен стон и се надигна към него, за да се опита да улови огненото острие. Джеф тихо се засмя на нетърпението ѝ и с един мощен тласък навлезе дълбоко в нея. Дъхът ѝ спря, когато вълните на насладата се разляха по тялото ѝ. Ръцете ѝ се притиснаха към гърдите му и тя започна да мълви до ухото му нежни уверения, че наистина се чувства като създадена единствено за него. В следващия миг в стремежа си да му достави наслада и да достигне до своя екстаз, Раелин вече пресрещаше с тялото си забързалите се тласъци.

Увила един чаршаф около себе си, Раелин притискаше импровизираната рокля към гърдите си и въпреки че ѝ бе трудно да върви с този странен тоалет, тя запристъпва през стаята към източния прозорец. Джеф ѝ беше казал, че ще се наложи да почакаат ваната да поизстине, за да става за къпане. И Раелин реши, докато чака, да разгледа господарските покои и изгледа, който се разкриваше оттам. Чуваше как Джефри точи бърснача си в банята. Чуваше и как си тананика нещо под носа – признак на доброто му настроение след цяла нощ на чувствени удоволствия. Раелин се загледа през прозореца. Засмя се, когато забеляза няколко малки кончета, разлудували се на поляната пред конюшната, явно ободрени от по-прохладното време тази сутрин. Докато ги гледаше, Раелин мислено си отбеляза, че трябва да помоли Джеф да идат да пояздят из плантацията.

Когато се отдалечи от прозореца, тя забеляза писалището на мъжа

си, разположено така, че да е обърнато едновременно към три от ъглите на стаята и да е максимално осветено от прозорците. Върху него имаше две стъклени мастилници в месингова поставка с малка бронзова фигурка на кон, както и месингова чашка за перо. Наблизо забеляза извит ловджийски нож с дръжка, изваяна като глава на овен. Макар че беше доста голям, Раелин предположи, че ножът върши добра работа за отваряне на писма. Само дето изглеждаше доста опасен със злокобното си острие.

Погледът ѝ попадна върху подвързано с кожа томче, оставено разворено върху писалището. Заинтригувана, взе книгата, обърна я, за да види заглавието, и с удивление откри, че държи в ръцете си екземпляр от сборника поезия *Песни от шотландската граница* на сър Уолтър Скот. Преди година тази книга предизвика истинска сензация в Британия. Продаваше се толкова добре, че много от почитателите на сър Уолтър Скот останаха без нея. А това, че виждаше книгата чак тук, в Каролина, я накара за пореден път да се удиви на мъжа, за когото се беше венчала.

Раелин разгърна страниците и забеляза, че те са внимателно разрязани чак до края на книгата – най-вероятно с ножа, който стоеше пред нея на писалището. Имаше и отметка близо до средата, което ѝ подсказва, че Джефри запълва свободното си време, отдаден именно на четене.

Раелин се усмихна при мисълта, че нейният толкова мъжествен на вид съпруг има склонност да чете такъв тип книги. Трудничко ѝ бе да си го представи как чете поезия, но пък другите му любими занимания ѝ бяха добре известни. Обичаше конете, много умело боравеше с огнестрелно оръжие, бе всеотдаен към работата си – към плантацията, корабната компания и дъскорезницата, която притежаваше съвместно с брат си.

– Водата вече изстина, мадам – обяви Джефри, докато излизаше от банята само с една кърпа, увита около хълбоците. – Идваш ли?

– Както заповядайте – закачливо се обади Раелин и направи изящен реверанс.

Джеф подпря юмруци на кръста си и със смръщено изражение на някой фараон се втренчи в нея иззад правилния си нос. Едната му вежда се изви високо нагоре.

– Както заповядам ли каза?

– Да, милорд – отвърна Раелин с добре изиграно покорство.

– Вашите желания са заповед за мен.

– Така ли?

Тя го изгледа подозрително и реши, че никак не ѝ харесва

дяволитото припламване в очите му.

– Но пък една дама трябва да има и някои задръжки, сър.

– Разбирам. – Той замислено издаде напред брадичката си. – А какво ще кажеш да ми изгъркаш гърба?

Раелин кимна в знак на съгласие.

– Струва ми се, бих могла, но само ако първо ти изгъркаш моя.

– Съгласен – рече Джеф, обърна се и закрачи към банята.

Голямата продълговата вана заемаше почти цялото помещение и – както Раелин бе открила предния ден, – побираше спокойно двама души. Щом спря до нея, Джеф махна кърпата от бедрата си и пред очите на жена му се разкриха именно онези части, които винаги я караха да се изчервява – не от срам, а удивена от вида им.

– Изглеждаш ми заинтригувана, мадам – предизвикателно я погледна Джеф с доста сладострастна усмивка.

– Ти също, сър – многозначително отвърна тя.

– Да – призна той. – Често ми се случва, когато съм до теб.

– Е, не виждам какво лошо има. – Раелин бавно разви чаршафа от тялото си и го пусна на пода, с което изцяло прикова вниманието на Джеф. Прехапала устни, предизвикателно се приближи към него и изненадващо сграбчи това, което бе събудило интереса ѝ.

– Надявам се, че не се разхождаш и пред другите жени така неприлюдно, както пред мен, сър – рече тя, този път не на шега. – Не бих се поколебала със зъби и нокти да отстоявам правата си върху теб. Особено сега, когато вече сме женени в истинския смисъл на думата.

– Това, което държиш в ненаситната си ръчичка, мадам, е само твое – увери я той, като внимаваше да не спомене нещо за миналите си обвързвания. – Колкото до Нел, повярвай, няма абсолютно нищо, за което да се безпокоиш.

Джеф плъзна ръка зад гърба ѝ и Раелин се усмихна.

– Стига само да не забравяш кое би предизвикало справедливия ми гняв.

– Това ми е напълно ясно, мадам, тъй като и самият аз не бих останал безучастен, ако удостоиш с вниманието си друг мъж. Но, ако стоим още дълго тук, водата съвсем ще изстине.

Джеф протегна ръка, за да ѝ помогне да влезе във ваната. С известни съмнения Раелин огледа първо нея, после и дългите му крака.

– Не мислиш ли, че този път трябва ти да влезеш пръв, Джефри? Вчера седнахме в двата края, но не беше много удобно. По-добре е да седнем заедно.

Малко по-късно Раелин доволно се отпусна върху гърдите на мъжа си, който се зае да сапунива хълмовете и долините по нейната гръд, а и докъдето стигаха ръцете му.

– Ще ми се да те покажа на съседите, госпожо Бърмингам.

– Да ме покажеш? – Тя кокетно го погледна през блестящото си рамо. – Както съм сега? Хайде де! Струва ми се, редно е първо да се облека... Освен, разбира се, ако нямаш нищо против приятелите ти да ме разглеждат чисто гола.

– Имам нещо против, мадам – прошепна Джеф и потърка нос в ухото ѝ. После игриво го захапа, а ръката му се плъзна върху заоблената ѝ гръда. Нежното розово връхче стърчеше между пръстите му и той се удиви колко бледа и блестяща е кожата ѝ в сравнение с неговата. – Преди няколко дни говорих с преподобния Парсънс в Чарлстън и той ме накара да обещавам, че ще идем в неделя на църква. Така ще имаш възможност да се запознаеш с някои от съседите ни още преди нашия бал.

– А Нел там ли ще бъде?

– Момиченце! – закачливо изръмжа той и блисна вода в лицето ѝ, при което Раелин изпищя недоволно. Решила, че трябва да си върне на Джеф за недозяланата шегичка, тя скоро го въвлече в истинско морско сражение. Когато доста по-късно двамата се изправиха и увити в ленените кърпи, огледаха пораженията по пода, видяха, че около ваната се е изплискало внушително количество вода. Като истински деца двамата започнаха да се състезават кой ще избърше повече локвички и след дълго боричкане, настъпване и щипане задачата най-после беше изпълнена.

Малко по-късно, облечена само в лек пеньоар, Раелин излезе от господарската спалня и отиде в стаята си, откъдето веднага позвъни на Кора. Избра си лека дневна рокля от бял муселин, гарнирана със син сатенен колан и набраздена с отвесни ивици бродерия, върху която бяха апликирани светлосини цветенца. Обу си копринените чорапи и широката долна риза и тъкмо щеше да навлече роклята през главата си, когато икономката пристигна. Заедно с нея в стаята влезе и една млада тъмнокожа жена, която ѝ беше представена като братовчедката на Кора, Тизи.

– Господин Джефри каза, че ще ви трябва лична прислужница, госпожо Раелин. Тизи работела при едни хора във Вирджиния, ама татко ѝ миналата седмица отиде там с писмо от господин Джефри и с кесия пари, за да я откупи и да я доведе при нас.

– Искаш да кажеш, че тя е робиня? – попита Раелин, забелязала, че на бузата на момичето зее грозна рана.

– Ами, засега ще трябва да работи за господаря, докато изплати парите, с които той я откупи. Но пък хич няма да ѝ е тежко, щото господин Джефри е много добър господар.

Раелин повдигна лицето на момичето, за да огледа дълбоката рана.

– Какво се е случило, Тизи?

– Предишният ми господар веднъж се върна пиян като мотика и започна да налага всички наоколо, даже и господарката. Хукнах да помогна на госпожа Клер, щото тя винаги е била мила като ангел с мен. Тогаз господин Хорас грабна един нож и замахна към мен – беше направо бесен. Не успях да изфирясам толкоз бързо, та затова ме поряза по бузата. Ако госпожа Клер не беше го фраснала с една ваза по тиквата, и то толкоз силно, че да го зашемети, сигурно щях вече да съм хвърлила топа. После госпожа Клер прати да кажат на наш'те, че трябва да ме измъкнат оттам и да ме скрият нейде. Татко веднага дошъл тук, в Оукли, и помолвил господин Джефри за помощ. Тизи се ухили и широко разпери ръце. – И ей ме на при вас.

Раелин се засмя на цветущите изрази на момичето.

– Мъжът ми наистина е много добър, Тизи. Самата аз бях спасена от лапите на подлия ми вуйчо, когато искаше да ме продаде на един ужасен човек. Но господин Джефри ми се притече на помощ точно когато отчаяно се нуждаех от закрилник.

– Искате да кажете, че и вас са ви продавали... също като мен ли, госпожо Раелин? – попита прислужницата, явно изумена от чутото.

Раелин кимна.

– Да, Тизи, също като теб. Доколкото знам, в тази страна има почти толкова бели, колкото и чернокожи, които са били продадени. Много хора, най-вече от Ирландия и Шотландия, са ги изпращали тук на каторга с английските кораби. Тъжно е, но много от тези нещастници са били осъдени да търпят нечовешко отношение от страна на господарите си. Ние двете с теб имаме късмет, че сме открили убежище в къщата на господин Джефри.

Тизи поклати глава, сякаш не можеше да се начуди на чутото.

– Чувала съм за бели, дето ги продавали в робство, ама хич не съм мислила, че нявга ще работя за господарка, дето преди туй е била нещо кат' робиня.

Тих смях се разля от устните на Раелин.

– Единствено благодарение на мъжа ми сега не съм робиня. Той не само ме спаси от подлите планове на вуйчо ми, ами и те е довел тук, за да ми помагаш. И слава Богу, защото вече се чудех какво да правя с

косата си.

– Вече няма що да се кахърите за това, госпожо Раелин. Отсега на сетне аз ще се грижа за косата ви.

Щом се заеха с косата на Раелин, на Тизи не й трябваше много време, за да подреди гъстите кестеняви къдрици във великолепна прическа. За да е по-ефектна, прикрепил и няколко панделки от син сатен така, че да се вплетат в къдрите.

И така, облечена в красивата си рокля и с чудесна прическа, Раелин доволно се приближи към огледалото.

– Как изглеждам, Тизи?

– За чудо и приказ, госпожо Раелин!

Пищно изрисуваните стени на трапезарията създаваха илюзията, че избуяла градина обгражда игривия фонтан в дъното на залата. Около дългата махагонова маса бяха наредени старинни столове. Икономът – спретнато облечен в изрядно колосан бял фрак, черни панталони до коленете, бели чорапи и обувки с голяма катарам – вече бе сервирал приборите и сега поставяше на страничната масичка голяма сребърна фруктиера с пресни плодове.

– Добро утро, Кингстън – весело поздрави Раелин, току-що влязла през вратата.

Когато я погледна, лицето на чернокожия мъж се озари от широка усмивка и белите му зъби блеснаха. Благодарение на Кора сред слугите вече се беше разчуло, че вчера сутринта новата господарка е била в стаята на господаря. А това, според Кингстън означаваше, че в Оукли вече всичко е почти свършено. Пълното съвършенство щеше да бъде постигнато едва когато наследниците започнат да идват на бял свят.

– И за вас да е добро, госпожо Раелин. Като гледам, денят обещава да е чудесен.

– Наистина, струва ми се, че днес времето е някак по-свежо отбеляза Раелин и се отпусна върху стола, близо до единия край на масата. – Май е по-хладно, нали?

– Да, мадам, тъй си е. – Кингстън й наля чай от голям сребърен чайник. – От господин Джефри съм чувал, че там, отдето идвате вие, винаги било много по-студено. Самият той беше още почти дете, когато за пръв път отиде в Англия, ама казват, че след като семейството се върнало у дома, отново трябвало да привикват към нашия климат. – Икономът се изсмия и поклати прошарената си глава. – Сигурно и на вас хич не ви е лесно да търпите нашенските жеги. Предполагам, се чудите, що ви е трябвало да прекосявате океана, че да дойдете тук.

– Прав си, наистина понякога горещината тук ми се виждаше направо непоносима – призна с усмивка Раелин. – Вероятно е така, защото и най-топлият ден в Англия е много по-хладен дори и от днешната уж прохладна сутрин.

Кингстън зачудено присви устни, замислен върху думите ѝ.

– А какво ще кажат англичаните за ден като завчера, госпожо Раелин?

– Че е самият ад – звънко се разсмя Раелин, с което накара и чернокожия прислужник да се засмее. – Чувала съм да разправят, че една от причините хората от колониите да спечелят войната за независимост срещу Англия бити униформите на британските войници. Влизали в битка с вълнени панталони, стегнати около врата дебели връзки и онези ужасно топли червени жакети, които закопчаваха плътно под брадичката. Янките поне се обличали по-нормално. А след като самата аз усетих какво значи жега тук, в Каролина, казвам ти, Кингстън, вече съм убедена, че сред загиналите английски войници поне половината са паднали от горещината, а не от куршумите. Имаше няколко дни, когато бях направо сигурна, че и аз ще си загина по същия начин.

Икономът отметна глава и гръмко се разсмя.

– Още нищичко не сте видели, госпожо Раелин – предупреди я той, когато най-сетне успя да се овладее. – Само почакайте. Август идва, затуй най-добре се пригответе. А това, дето го разправяте за войниците, и аз съм го чувал. Ама знам и друго: ние сме спечелили войната, защото англичаните отивали да се бият, като марширували рамо до рамо, в редици като на парад, а нашите се криели зад храстите и дърветата и ги покосявали като тръстики. Индианците са ни научили нас, янките, да бъдем хитри като лисици, щото и те така са ни трепели отначало. И аз самият – има вече двадесетина години оттогава, – та и аз съм виждал доста от тия англичани с червените униформи, ама гледах все да се измъкна, още преди на някой да му хрумне да ме използва за мишена.

От няколко минути Джеф стоеше на вратата. Беше спрял там, за да погледа жена си в тази приличаща на градина стая. Гледката пред очите му го накара коренно да промени мнението си за трапезарията. Беше я оставил непроменена, след като купи плантацията. Много хора в Чарлстън обичаха да украсяват стените с подобни мотиви. Но никак не я харесваше, тъй като смяташе стенописите за прекалено крещящи. Само че в този миг спокойната красота на жена му изглеждаше напълно в унисон с мирната градинска сцена. А щом и блесналите ѝ очи се спряха върху него, той се почувства като на седмото небе.

Джеф спря до стола на жена си, лекичко стисна тънките ѝ пръсти и се наведе, за да я целуне нежно по челото. Искаше му се да я целуне доста по-пламенно, но подобна постъпка щеше да скандализира стария иконом.

– Тази сутрин изглеждаш просто невероятно, мила – увери я той. – Сигурно вече ти представиха новата ти прислужница. Доволна ли си от нея?

– Много.

Погледът му с одобрение се плъзна по цялото ѝ тяло, от чудесната прическа до леките сини пантофки.

– Доколкото виждам, Тизи е успяла да постигне непостижимото – разхубавила те е още повече. Честно да си призная, приличаш на истински ангел!

Раелин през смях сведе глава, за да поблагодари за комплиментата.

– Благодаря, любезни ми господине! Не само за ласкателствата, а и за досетливостта да ми доведете Тизи. Така вече никога няма да се тревожа за косата си, за дрехите или за каквото и да е – момичето е много оправно.

– Знаех, че Кора има прекалено много работа из къщата, затова трябваше да ти намеря друга прислужница. А нали трябва да се грижа и за гордостта си. – За миг устните му се разтегнаха в надменна усмивка и той навири нос, все едно беше самонадеян благородник. – Да се разхождам под ръка с една красива и великолепно облечена дама и да гледам как всички се обръщат след нас и зяпат с удивление – това доста ще повдигне самочувствието ми, не мислиш ли?

Раелин засмяно махна с ръка.

– Сър, въобще няма нужда някой друг да подхранва самочувствието ти! Достатъчно е само да се огледаш наоколо следващия път, когато идеш в Чарлстън. Ако не си забелязал всички онези хубавици, които почват да чуруликат и да се кипрят само щом се зададеш по улицата, то поне аз ги забелязах. И честно да си кажа, от това никак не ми скочи самочувствието.

– А какво да кажем за мъжете, които се зазяпваха след теб, госпожо Бърмингам?

Раелин се изсмя, но в действителност никак не ѝ беше до смях. Ако жените го обожават така, то логично е една съпруга да очаква, че той вечно ще получава покани в леглата им.

– Всъщност забелязах доста повече възхитени жени, отколкото мъже, сър. Вече се чудя колко ли моми са махали с опашка покрай теб като

верни кученца?

– Бъди спокойна, мадам – промълви Джеф с блеснал поглед. Очите ми виждат само теб. – И той приключи въпроса, като нежно целуна устните ѝ, а когато се изправи, двамата откриха, че са останали сами... и решиха да се възползват от това за една много по-дълга и страстна целувка.

– Божичко – успя да промълви тя, останала без дъх от обезоръжаващата му нежност, – никоя жена не може да е в безопасност, щом е близо до теб. Само преди минути смятах просто да изпия чаша чай и да закуся. А ето че вече се чудя дали ще шокирам слугите, ако те отведе обратно в спалнята.

Изумрудените му очи блестяха по начин, който подсказваше, че закуската въобще не е сред нещата, които го интересуват най-силно в момента.

– Предполагам, че е по-добре първо да похапнем. Ще ти трябват свежи сили за това, което съм ти намислил.

– Честно да си кажа, умирам от глад – призна тя и се наведе напред със закачлива усмивчица. – Дори не помня някога да съм била толкова изгладняла. Изглежда, вашите скорошни занимания, господин Бърмингам, оказват върху мен доста странен ефект.

– Похапни си добре, мадам – окуражи я той. – Предстоят ни още много занимания. А за тази сутрин имам едно предложение. Чудех се какво ще кажеш да се поразходим на кон из плантацията?

– О, чудесно! Всъщност и аз тъкмо тази сутрин се канех да те помоля за това. Ти май ми четеш мислите!

Потънали в щастието, което отскоро бяха открили, те закусваха много по-дълго от обикновено. Макар че Кингстън току се появяваше и ги подканяше да хапват здравата от вкусните блюда, които готвачката им бе приготвила, двамата се чувстваха така, сякаш са съвсем сами в голямата къща. Почти не отделяха очи един от друг, а погледите им говориха неща, които думите не можеха да изразят. Ръцете им често се докосваха с интимност, която би накарала някой страничен наблюдател да се изчерви от смущение. Но пък когато тези ласки говорят на тайния език на любовта – онази чудна и тайнствена поезия, която стопля очите, навлажнява устните и кара сърцата да политат от радост, – как ли би могъл друг да разбере значението им?

Сред дрехите, които госпожа Брустър бе донесла за Раелин от шивачницата на Ивс, естествено нямаше костюм за езда. Затова, когато Джеф изведе жена си навън, тя все още бе облечена в същата рокля в

бяло и синьо, с която беше и на закуска. За да пази лицето си от слънцето, Раелин си беше сложила широкопола сламена шапка.

– Май ще трябва да ти намерим някой хрисим, кротичък кон – подразни я Джеф, докато я оглеждаше. – А и непременно ще ми кажеш, когато се умориш да яздиш.

Раелин тревожно въздъхна.

– Не съм яздила толкова отдавна! Боя се, че може да се уморя доста бързо. Може дори да се наложи да ме прибираш с каретата.

– Не се бой, мадам. Чудесно ще се справя с теб и без карета.

Раелин го погледна въпросително, но Джеф явно нямаше намерение да ѝ дава допълнителни обяснения. И така той я поведе към конюшната.

Бялата постройка приличаше на огромна кучешка колиба с висок островърх покрив и голяма врата. През цялата сграда минаваше широк проход, който излизаше от другата страна през още една двойна врата. Навсякъде около конюшната се простираха стотици акри зелени пасбища, заградени с бели дъсчени огради.

Жребците бяха отделени в специално заграждение и дори отдалеч съвсем ясно личеше, че това са прекрасни животни – породисти и в цветущо здраве. Раелин скоро узна, че съпругът ѝ е купувал повечето от тях през последните три години и ги е избирал от най-добрите коневъдни ферми в Ирландия и Англия.

– Когато се заех да преустройвам Оукли – замислено промълви Джеф, докато минаваха покрай загражденията, – се стараех най-вече да разпределя различните реколти по най-подходящите за тях места. Но още тогава си мечтаех някой ден плантацията да стане също толкова известна с породистите си коне, колкото и с плодородните поля.

– Ще успееш – рече Раелин. Беше сигурна, че мъжът ѝ е способен да постигне всяка цел, която си постави. Долавяше у него сила и решителност, каквито рядко се срещат. Баща ѝ притежаваше тези качества. Дори и след като бе хвърлен в затвора, той продължаваше да вярва, че справедливостта ще възтържествува.

Щом Раелин влезе в конюшната, първото, което я впечатли, бяха чистотата и редът. Освен най-често използваните неща всичко останало бе подредено по местата си, чисто и изрядно поддържано. Големите крила на вратите стояха широко отворени още от ранни зори, за да може свежият вятър да проветрява цялото обширно помещение.

И вътре треньорите и конярите работеха здравата. Приготвяха двегодишните и тригодишните коне за сутрешната тренировка или

почистваха боксовете и миеха конете. Някои от мъжете учтиво повдигаха шапки, за да я поздравят, други се хилеха глуповато или ехидно – всеки според нрава си. Раелин отново бе засипана с лавина от имена, които трябваше да запомни. Все пак тя се сети, че вече е запомнила поне един от работниците. Видя го в едно утро преди около две седмици. Тъкмо беше казала на Джеф, че ѝ трябва време, за да обмисли случката с Нел и да реши дали би могла да му се отдаде в брачната интимност. Тогава мъжът ѝ разочарован и недоволен, бе яхнал черния си жребец, Брут, и бе препуснал из полята в бесен галоп, за да преодолее гнева си. Когато най-сетне се върна, именно този работник, който сега стоеше пред Раелин, изтича разтревожено, за да го посрещне.

– Това е Спарки, един от треньорите – представи го Джеф.

Младецът бързо смъкна смачканата си шапка, започна да я върти из големите си мазолести ръце и смутено вдигна очи към нея. – Спарки се грижи за най-добрите коне, включително и за Брут, който, честно да си кажа, е най-опърничавото животно, което съм яздил някога. Понякога се чудя дали пък Спарки не се е родил на кон. Има страхотен подход към конете и като го гледа човек как се справя с тях, ще си каже, че работата е далеч по-лесна, отколкото изглежда.

Луничавото лице на треньора поруменя и той поклати червенокосата си глава, но широката му усмивка показваше колко се гордее от похвалите на шефа си.

– Ето на, господин Джефри, пак ме хвалите, а тъй само ми вдигате летвата и хората ще очакват от мен повече, отколкото мога. Тъй както говорите, някой ден ще ми докарате голяма беля на главата. Скоро от мен ще искат да върша чудеса.

– Не бой се, Спарки – весело го утеши Раелин. – Аз поне няма да очаквам от теб нищо повече от това, което виждам с очите си. Така честно ли ти се вижда?

– Да, мадам, тъй наистина ще е честно – съгласи се той и закима разпалено.

– Наистина се радвам, че се запознахме – любезно го увери тя. – А сега ми кажи, ако някоя дама те помоли да ѝ избереш наистина добър кон, кой от жребците на мъжа ми би посочил?

Още преди Спарки да успее да ѝ отговори, един дребничък, жилест човек, с криви крака и ухилен до уши, избърза към тях откъм едната врата на обора. Като кимна учтиво първо на Раелин, после и на Джеф, той заговори с напевен акцент, който издаваше, че е родом от Ирландия.

– Охо, сър, виждам, че сте довел красивата си госпожа да разгледа

чудесните ви расови коне. И като ви гледам, приличате ми на мишок, който тъкмо е прегризал дупка в чувала със зърното рече той и се изкикоти, докато другите се смееха на находчивото му сравнение. После изгледа Джеф с присвити очи и попита: – Да не би да сте намислил да изведете госпожата да пояди Келтън в тоя хубав ден, сър? Да знаете, Келтън е много хрисима кобила, с равна походка, затова е и най-добрият избор за госпожата.

– Джералд О'Моли е главният ми коняр – обясни Джеф. Преди няколко години дойде тук заедно с расовите коне и кобили, които бях купил от Ирландия. Под неговите грижи конете издържаха морското пътешествие почти без да пострадат. Оттогава непрестанно доказва колко го бива в тая работа. Без него ще съм като с вързани ръце.

Възрастният мъж ѝ се усмихна и по лицето му се появиха хиляди бръчици.

– Тук всички ми викат О'Моли, мадам. Та затова, ако нямате нищо против, за мен ще е чест и вие да ме наричате така.

Опитвайки се да сдържи усмивката си, Джеф се обърна към младия треньор.

– Дамата попита и за твоето мнение, Спарки. Ти кой кон би ѝ препоръчал?

Шеговитото настроение на Джеф явно беше заразно, защото и Спарки вече бе готов да допринесе с нещо за общото веселие.

– Ами, сър, мислех си за Ариадна. Милейди ще види на какво се казва опърничаво...

– Къде е тя? – попита Раелин, без да го изчака да довърши.

Спарки преглътна смутено, щом видя готовността ѝ да рискува с подобен кон и вече сериозно разтревожен, се обърна към Джеф. И неговото лице съвсем ясно издаваше внезапно обзелата го тревога. Треньорът неохотно посочи надолу по пътеката между боксовете и преди Джеф да успее да възрази, Раелин вече бързаше нататък. Щом се приближи, великолепна червеникавокафява кобила на около три години изпърхтя и отскочи изплашено назад.

– Тази ли е?

– Тъкмо тази – неохотно призна мъжът ѝ.

Раелин любопитно наклони глава.

– Името ѝ, Ариадна, от гръцката митология ли е?

– Да, това е дъщерята, която била превърната в злато от баща си, крал Мидас.

– Значи, „златна“ кобила, така ли?

– Има чудесно родословие и превъзходни качества – призна Джеф.
– Но е много буйна и никак не е лесно да я язди човек. Особено пък ако е новак.

– Красива е – възторжено промълви Раелин и протегна ръка през решетките на бокса.

Кобилата изпръхтя и веднага затанцува назад, но Раелин ѝ заговори бавно и успокоително. Окуражено от гласа ѝ, животното разтърси красивата си глава и пристъпи предпазливо напред, явно тласкано от любопитство. Като продължаваше да ѝ говори тихо и ласкаво, Раелин погали кадифено меката муцуна на Ариадна.

– Ще ми се да можеш да ти дам една ябълка, Ариадна, но сега нямам. Ако ми позволиш да те яздя днес, обещавам да ти донеса една, когато се върнем. Искаш ли?

Кобилата изпръхтя в протегнатата длан на Раелин, изви изящната си шия и тихичко изцвили. Раелин се разсмя. Доволна, че постига някакъв напредък, продължи да гали красивото животно, но усети, че и Джефри се е приближил.

– Не бива да яздиш Ариадна – каза той внимателно, но твърдо. – Тя е нервна и може да бъде опасна. А не искам да ти се случи нещо лошо.

– Ездата бе едно от любимите ми развлечения, преди нещастieto да сполети семейството ни, Джефри. Не само че изгубихме и дома, и имуществото си, но и трябваше да гледаме как кралските коняри отвеждат конете ни. Казаха ни, че щели да ги дадат на същите онези хора, които обвиниха баща ми в държавна измяна, веднага щом го осъдят. Но за жалост татко се помина още преди процеса и обвиненията срещу него си останаха.

Джеф отлично разбираше, че едно толкова красиво животно като Ариадна би могло да разведри Раелин и да я накара да забрави болката от миналото. Съчувствено обви с ръка раменете на жена си и я притегли към себе си.

– Може би ще ти позволя да пояздиш Ариадна, но само когато съм сигурен, че е обучена, поне след няколко месеца. Трябва да я научим на обноси, преди да можем да ѝ се доверим.

Раелин го погледна умолително.

– Но тя и сега ми изглежда напълно подходяща! – примоли се Раелин. – Виж как веднага дойде при мен и ми се вижда съвсем добричка.

– Не, казах вече. Няма да рискувам да бъдеш хвърлена от коня, а може дори и да се нараниш сериозно. Държа на теб твърде много, за да поемам такива рискове.

И тогава Раелин се сети, че още не го е попитала какво мисли самият той по въпроса за избора на кон. Погледна го изпод ръба на шапката си и устните ѝ се извиха в кокетна усмивка.

– А ти кой кон ще ми предложиш, Джефри?

Той си отдъхна, че Раелин не се сърди заради отказа му и се усмихна.

– Има един много уравновесен жребец, за който съм сигурен, че ще ти хареса за първата ни разходка.

Джеф се обърна и даде знак на О'Моли:

– Оседлай Звездоброец с дамското седло на Хедър.

– Ей сегичка, сър! – И ирландецът побърза да изпълни заръката на Джеф.

Няколко минути по-късно Раелин ахна, приятно изненадана. От един бокс вдясно О'Моли изведе висок, напет дорест кон. Раелин не помнеше друг път да е виждала толкова красиво животно. С великолепно извита шия, с малки уши и безупречна глава с големи очи. Но не само външният му вид бе многообещаващ. Животното буквално танцуваше, докато го извеждаха от конюшната, а походката му беше пъргава и дръзка.

– О, Джефри, разкошен е!

– Надявах се да ти хареса. Много е енергичен и жив, но се грижи за ездача си. Хедър често го язди.

– Да оседлая ли Брут, сър? – попита главният коняр.

– Днес ми се ще да се насладя на разходката с жена си, О'Моли, а не да проклинам цял ден този опърничав звяр. Затова ми оседлай Маджестик.

Жилестият човечец се ухили и козирува.

– Веднага, сър.

Потеглиха един до друг и първо минаха покрай най-близките до имението поля. Джеф показа на Раелин растенията, от които се събира памукът. Семенниците бяха още зелени, но Джеф слезе от коня и разряза един, за да покаже на Раелин какво има вътре. През идните седмици памукът щеше да узрее, шушулките щяха да се отворят и полските работници да тръгнат да берат белите пухкави топчета от бодливите им гнезда – а това беше черна и неблагодарна работа, защото шушулките избождаха пръстите до кръв, а жаркото слънце безмилостно прежуряше над гърбовете.

Двамата продължиха нататък към оризищата, където Раелин видя обширни наводнени земи – точно каквито трябва да бъдат, за да има

добра реколта. Оттам двамата поеха по лъкатушна пътечка сред полята. На едно място пасяха крави, другаде полето бе обрасло с царевични стебла, по-високи от човешки бой. Яздиха около два часа, бавно и спокойно, докато най-сетне спряха до огромен стар дъб, разположен на върха на малка могила, близо до огрян от слънцето поток. Огромните разперени клони на могъщото дърво се бяха разперили надалеч и не само че осигуряваха предостатъчно сянка, но образуваха и нещо като завеса около дънера.

Джеф скочи от коня и се приближи към Звездоброец, за да помогне на Раелин да слезе. Щом повдигна жена си от седлото, той я плъзна по тялото си, докато устните му уловиха нейните. След страстната му, сякаш безкрайно дълга целувка, когато най-сетне отдръпна устни и я постави на краката ѝ, Раелин усети, че коленете просто не я държат. С дълбока въздишка се облегна на него, отмаляла като парцалена кукла. Джеф стори единственото разумно нещо в случая – метна я на рамо и под съпровода на звънкия ѝ смях погали примамливото ѝ задниче. Със свободната си ръка развърза одеялото и кошницата и ги увеси на лакътя си.

Така натоварен, Джеф отиде под огромния балдахин от натежали от мъхове клонки, остави кошницата и разпъна одеялото на земята – поне толкова, колкото успя само с една ръка. Все още с жена си на рамо, изглади с крак краищата на одеялото и едва тогава се наведе да остави китотещата се Раелин. Наведе се към нея и с дяволито пламъче в очите предложи:

– Това място е идеално да си поиграем на одеялото, не мислиш ли, мила?

– Май си прав – съгласи се Раелин със свенлива усмивка. Джеф наведе глава и приближи устни към нейните, но тъкмо когато щеше да ги докосне, тя добави: – Храната ухае страхотно. Нека похапнем! Направомирам от глад!

Джеф изръмжа с престорен гняв.

– Ау, голям си дявол!

После се отпусна назад и седна върху петите си, но Раелин бързо се надигна на колене и го целуна с такава нежност, че въображението му моментално се развихри. Посегна да я хване, но тя пъргаво се отдръпна. Прехапала устни, гледаше го с преливащи от щастие очи, а през това време развърза шапката си и я хвърли настрана. Веднага след това безцеремонно му обърна гръб и се зае да вади храната от кошницата.

– Ах ти! Кокетка! – обвини я Джеф и я ощипа по дупето.

– Ох! – изпищя Раелин и се нацупи. – Сега ще ми стане синьо!

– Дай да видя. – Джеф се опита да повдигне полите ѝ. Последвалото плясване през пръстите само го разсмя, но не го обезкуражи. Той хвана жена си за кръста, притегли я върху скута си и собственически обгърна с длани гърдите ѝ. – Най-сетне те хванах, палавница такава, и този път няма да ми се измъкнеш!

Джеф леко гризна шията ѝ и Раелин изви глава така, че да се наслади по-пълно на ласките му. Ръката му погали гърдата ѝ, докато зърното ѝ се втвърди и изпъкна под роклята. Той сръчно разкопча копчетата на гърба и съблече дрехата през главата ѝ.

– Ами храната? – попита Раелин с трепетна въздишка, докато ръцете му пълзяха нагоре от кръста към примамливите хълмчета на гърдите ѝ.

– Ще почака – прошепна до ухото ѝ Джеф и се зае да разкопчава мъничките копчета по бялата ѝ долна риза. Скоро и ризата последва роклята и бе захвърлена настрана, а ръцете му пълзяха по тялото на Раелин. Светлината, отразена от водната повърхност, танцуваше по голите ѝ гърди и те изглеждаха невероятно бели под тъмния загар на пръстите му. Движенията му станаха по-дръзки и ръцете му запълзяха надолу, за да изтръгнат стонове на наслада от устните ѝ, докато Раелин тръпнеше в плен на ласките му.

След време двамата най-сетне решиха да опитат храната, която Кора им беше приготвила, а по-късно и водата на близкия поток. Джеф поведе Раелин нататък. И двамата бяха голи, както майка ги е родила, но Джеф определено се чувстваше много по-удобно, отколкото Раелин. Тя никога не бе пристъпвала въвн от стаята си разсъблечена, затова сега се стесняваше да излезе изпод балдахина на дъба. Когато най-сетне се престаши да иде до потока, Джеф вече плуваше все по-далеч от брега, затова и тя нагази в плитката вода.

– Хайде, ела – извика я той от средата на вира. – Тук водата е чудесна!

– Не мога да плувам – призна Раелин. Все още ужасно се смушаваше. Никога не беше си представяла, че ще ходи без дрехи из поляните, камо ли че ще се къпе гола в някой поток.

Джеф дяволито се усмихна.

– Е, тогава май ще се наложи да те хвърля в дълбокото.

– Да не си посмял! – изпищя Раелин и забелязала лукавото пламъче в очите му, бързо тръгна към брега. Уви, още преди да е успяла да го стигне, изпищя от ужас, чула плясъците на бързо приближаващия

Джеф. Обърна се и очите ѝ потвърдиха чутото. Той определено плуваше по-бързо, отколкото тя можеше да гази из дълбоката вода. А за беда брегът все още беше ужасно далеч. Внезапно ръката на Джеф се обви около кръста ѝ и я притегли към силното му тяло. Раелин се озова удобно седнала върху бедрата му, които образуваха нещо като столче. Свободната му ръка затанцува по изкусителните извивки на тялото ѝ.

– Падна ли ми, малката!

Раелин беше на ръба на паниката.

– Моля те, Джефри, не ме хвърляй в дълбокото! Ще потъна, а какво ще си помислят слугите, когато ме видят с провиснала около ушите мокра коса? Със сигурност ще заподозрат нещичко.

– Не бой се, мила – прошепна той, захапал лекичко ухото ѝ. Просто искам да те прегръщам още малко. Не ми се случва често да те гледам гола под ярката слънчева светлина.

Раелин се разсмя с облекчение и го смуши с лакът в ребрата.

– Звяр такъв! Искал си да ме видиш как пищя от страх!

– Наистина искам да те науча да плуваш.

Тя тревожно застина.

– Джефри Бърмингам, ако ме хвърлиш във водата, никога няма да ти го простя!

– Нямам подобни намерения, мадам. Просто се отпусни назад. Аз ще те държа, няма страшно – увещаваше я той. – Няма да те пусна, докато не съм сигурен, че можеш да се отпуснеш на повърхността по гръб. Чак после ще ти покажа как да плуваш.

– Но косата ми ще се намокри! – засуети се Раелин.

– Ще се промъкнем в къщата, без никой да ни види.

Раелин склони и отпусна глава на рамото му.

– Когато искаш да постигнеш своето, можеш да бъдеш ужасно лукав, сър.

– Когато те желая, скъпа, мога да бъда направо подъл – и той отново захапа връхчето на ухото ѝ.

Раелин предпазливо се отпусна и му позволи да я придържа, докато се носи по повърхността на водата. Щом Джеф зърна гледката, която се разкри пред очите му, усмивката му стана особено похотлива. Никога не му се беше случвало да се наслаждава на подобна прелест. Досега такива образи се бяха появявали само в сънищата, а не току пред носа му.

Не след дълго Раелин започна да се справя с плуването доста задоволително, и то без да ѝ е нужна помощ. Все пак Джеф гледаше да е понаблизо, за да е сигурен, че няма да ѝ се случи нещо. Но в мига, в който

му направи впечатление, че бялата ѝ кожа е започнала да порозовява, той тревожно забърза към нея.

– Ще е най-добре веднага да те облечем, иначе скоро ще пициш от болка. Само се надявам да не е вече прекалено късно.

– Повикай карета – простена Раелин, която се чувстваше ужасно от-маляла, докато излизаше от водата. – Струва ми се, че няма да мога да яздя поне един месец. Усещам задните си части схванати и натъртени до синьо от седлото.

Джеф я вдигна на ръце.

– Няма нужда да викаме карета, мадам. Ще разстеля одеялото пред мен на седлото, за да не ти убива, и ще те отведе у дома на гърба на Звездоброец.

Когато стигнаха у дома, Раелин вече едва търпеше болката, но не толкова от изгарянето, колкото от часовете, прекарани в страничното дамско седло. Не искаше да вика Тизи да ѝ помага с къпането, тъй като се срамуваше, че момичето ще разбере какво са правила. Съвсем ясно личеше, че всяка част от тялото ѝ е зачервена от слънцето. Затова се наложи да се остави на грижите на Джеф, който безкрайно внимателно и нежно се зае с нея. Първо я изкъпа в хладка вода, като втри в кожата ѝ успокояващ балсам, а после, след банята, разтри схванатите мускули и натъртеното ѝ задниче.

– Предполагам, това означава, че няма да мога да те заведа в неделя на църква – провлечено рече той, все едно разсъждаваше на глас. Само че, докато мажеше задничето ѝ с охлаждащ мехлем, едва сдържаше смяха си. – Като те гледам, тогава спокойно ще можеш да минеш за червенокож мохикан или пък за крастава жаба заради луничките, които ще ти излязат. Знаеш ли, май е най-добре да се примириш с факта, че някога безупречната ти кожа вече никога няма да е същата.

Джеф просто не можеше да се сдържа повече и гръмогласно се разсмя. Това обаче накара Раелин да го погледне през рамо с убийствен поглед.

Тя сграбчи една възглавница и я запокити в ухилената физиономия на мъжа си, който едва не падна по гръб от смях. Раелин здравата се постара да скрие колко ѝ е смешно всичко това, но след миг загуби контрол над себе си и се запревива от смях в един глас с Джеф. Старата къща никога не бе къртяла от толкова много смях.

Джефри Бърмингам изглеждаше особено горд, докато въвеждаше очарователно облечената си съпруга през вратите на църквата. Поведе я по пътеката между пейките, където вече се бяха разположили Хедър,

Брандън и тригодишният им син Бо. Щом зърна чичо си, хлапето се ухили до уши и хукна покрай майка си, за да се покатери в скута на Джеф.

– Чичо Джеф, искаш ли да видиш какъв жабок си имам? – прошепна малчуганът поверително и бръкна в джоба на ленения си жакет. – Скрил съм го тук, та да не го види мама.

Джеф се наведе към синеекото хлапе и се ухили на Хедър, която вече се чудеше каква беля се е задала. Отлично познаваше дяволитото пламъче в очите на Джеф. Явно пак гласяха някоя шуротия.

В следващия миг сапфиреносините ѝ очи се ококориха от ужас, защото синът ѝ мушна под носа на Джеф голяма жаба. И за да стане положението още по-конфузно, жабата силно се разкроя, с което привлече вниманието на всички в църквата. От пейките се разнесе бурен смях и хората започнаха да се надигат от местата си и да протягат шии, за да видят какво ще последва. Хедър разбра, че намесата ѝ е крайно наложителна. Припряно понамести големия шал около раменете си, за да прикрие напредналата си бременност, и се опита да се изправи.

Но Брандън вече бе готов да се намеси и нежно докосна ръката на жена си, за да я накара да остане на мястото си.

– Няма нищо, скъпа – успокой я той през смях. – Аз ще се погрижа и за жабата, и за сина ни.

Приблужи се до пейката, на която седяха брат му и хлапето.

Наведе се и прошепна на Джеф:

– Би трябвало да те оставя ти да се справиш с положението! Добре е да се учиш за недалечното бъдеще.

– Аа, не. Искам първо личен пример! – рече Джеф, ухилен до уши. Брат му вдигна Бо от скута му. – Сигурно има да уча страшно много, но бас лояв, че твоя милост вече е експерт по възпитанието.

Брандън отвърна с широка усмивка:

– Ако второто ни е момиче, ще ми се наложи да уча всичко отначало. Хати се къльне, че момчетата и момичетата се различавали като деня и нощта.

Джеф замислено сви устни, после кимна.

– Мен ако питаш, това си е много хубаво. Я си помисли каква скука би бил животът, ако мъжете и жените бяха еднакви!

Щом редът най-сетне бе възстановен, преподобният Парсънс положи доста усилия, за да си наложи сериозно изражение. Прочисти гърло и се огледа, докато се възцари пълна тишина.

– Сега ще изпеем един химн – заяви той със завидно

самообладание, – но преди да започнем, предлагам онзи, който досега се опитваше да пее, да бъде така любезен занапред да се въздържа. Боя се, че пееше почти като стар крастав жабок.

Гръмогласен смях изпълни църквата, след като и Брандън набожно измърмори: Амин!

Когато литургията приключи и паството започна да излиза от църквата, пред вратите ѝ се събраха доста хора, за да си побъбрят. Възрастната госпожа Абигейл Кларк прекоси двора, използвайки слънчобрана си като бастун.

– Джефри Бърмингам – подвикна тя, за да привлече вниманието му. – Ужасно съм ти сърдита, че не доведе прекрасната си съпруга на гости у нас, да ни запознаеш. А аз си мислех, че ме обичаш!

– О, обичам те, и още как! – Той свали цилиндъра си и го притисна към сърцето си, сякаш за да ѝ се закълне във вечна любов. – Ти си светлина за моите очи, топлина за сърцето ми...

– Дъра-бъра – два чадъра, млади ми нехранимайко! – сопна се старичката през смях и насочи върха на импровизирания бастун към Раелин. – А сега ни запознай, преди да си ме ядосал още повече!

Джеф галантно ѝ се поклони и се зае да ги представи една на друга.

– Милейди, позволете да ви представя прелестната си съпруга, Раелин. – После се обърна към красавицата до себе си и с любяща усмивка улови ръката ѝ. – Скъпа, тази чудесна вдовица е Абигейл Кларк, отколешна приятелка на семейството ми. Тя беше като майка за майка ми, Катрин.

Раелин направи грациозен реверанс пред възрастната дама.

– За мен е удоволствие, мадам.

– Не, момиче, удоволствието е изцяло мое – любезно я увери дамата. – От години чакам да видя коя ще си избере за жена този левент. Изглеждаш чудесно въпреки трудностите, които чух, че си преживяла наскоро. Позволи ми да те приветствам с добре дошла в Каролина, скъпа, и да се помоля Бог да се грижи за вас и да ви дари щастие и дълъг ползотворен живот.

Трогната, Раелин се осмели да целуне нежно повяхналите бузи на старата жена.

– Благодаря ви, госпожо Кларк. Искрено се надявам да оправдая очакванията ви.

Госпожа Кларк бързо примигна, за да скрие сълзите, събрали се в очите ѝ. Като леко се покашля, тя се обърна и видя, че Бърмингамови са я наобиколили от всички страни. С искрена радост протегна ръка към

Хедър и бързо я притегли към себе си.

– Толкова се радвам да те видя, дете мое! Не си идвала на църква поне няколко седмици. Боях се да нямаш никакви проблеми с бременността. Добре ли се чувстваш?

– О, да, разбира се, госпожо Кларк – увери я Хедър с лъчезарна усмивка. – Миналата седмица Бо беше малко болен, това е всичко. А и вие, разбира се, сигурно сте чула за неприятностите отпреди две седмици.

– Искаш да кажеш с господин Фридрих. – Старицата неодобрително зацъка с език. – Страшен негодник е той, знам аз!

– Заради него никоой не можа да спи спокойно, докато всички не се прибраха у дома живи и здрави. Когато приключи цялата история, едва държахме очите си отворени. – Хедър дяволито погледна красивия си съпруг. – Преподобният Парсънс със сигурност щеше да си помисли, че църквата е нападната от крастави жаби, ако Брандън бе захъркал по време на литургия.

Устата на Брандън зейна така, сякаш беше изумен от думите ѝ, а всички наоколо избухнаха в смях.

– Мадам, протестирам! Обвиненията ти са безпочвени, защото аз не хъркам!

Той я притегли към себе си, обгърнал с ръка раменете ѝ, тя се отпусна в прегръдките му с ослепителна усмивка.

Колкото до Раелин, самата тя намираще проявите на привързаност между двамата ѝ роднини за доста освежаващи. Дори се изкуши и тя да плъзне ръка в ръката на Джеф и да го погледне с любяща усмивка. Не си казаха нищо, но очите му се взряха питащо в нейните. А тя не можеше да намери думи, с които да обясни какво изпитва. Просто се радваше, че е част от прекрасното семейство Бърмингам.

Към края на септември Раелин трябваше да иде за последна проба на балната си рокля. Тъй като знаеше, че Нел ще работи в шивачницата на Фаръл, и то най-вероятно вече ще бъде заедно с новородения си син, Джеф реши да вземе предпазни мерки – тоест лично да придружи Раелин до града. Щом пристигнаха, той с облекчение узна, че Нел си е взела почивен ден, за да си напазарува. Него ако питаха, щеше му се момичето направо да напусне областта и повече никога да не му се мярка пред очите.

Мъже не се допускаха в пробните и Джеф нетърпеливо зачака Раелин да излезе оттам. За есента ѝ бяха поръчали цял гардероб рокли и аксесоари и той вече се чудеше какво ще прави, докато Раелин изпробва

всичките поръчани дрехи. Затова и остана много доволен, когато тя излезе от пробната, облечена в бляскавата си бална рокля. Пред възторжения му поглед жена му се понесе като фея към голямото огледало, което Елизабет ѝ посочи.

– Затвори си устата – посъветва го Фаръл, ухилен до уши. Приближи се и застана до него. – За Бога, човече, ще ти се откачи ченето, ако зяпаш така!

– Прекрасна е! – въздъхна Джеф като замаян, докато погледът му обхождаше жена му.

– Разбира се, че ще е прекрасна – вметна моделиерът и суетно потърка ноктите си върху ревера си. – Нали аз съм я измислял.

Джеф, вдигнал вежди, изгледа косо приятеля си:

– Говорех за жена си, хубавецо.

Фаръл преднамерено превзето сви рамене.

– Е, и това е вярно. Дори е трудно да се каже коя от двете е по-красива. Както и да е, сигурен съм, че красотата на жена ти се подчертава още повече от моето творение. Тя има такова тяло, че би могла да придаде изящен вид и на най-обикновено наметало. Висока е, стройна, пристъпва като фея...

– Стига си се заплесвал – предупреди го Джеф, като изгледа Фаръл с негодувание. То все пак не успя да скрие закачливото пламъче в очите му. – Ако още не си разбрал, тя вече е омъжена!

– Да, наистина. През последните няколко седмици все си напомням този факт. Освен това реших, че няма да е зле да послушам съвета ти...

– Какъв съвет?

– Ще дойда на бала ви заедно с Елизабет. – Погледна Джеф тъкмо в мига, в който той се ухили ехидно. – Нещо против?

Моделиерът прочисти гърло, смутен от признанието, което му предстоеше да направи.

– Всъщност, откак за последен път идвахте тук, вече няколко пъти съм извеждал Елизабет на вечеря. По работа, разбира се. Иначе със сигурност щеше да ми откаже заради неприятностите от миналото. – Моделиерът повдигна вежди, все още учуден от откритието, което бе направил тогава. – Да ти кажа, въобще не бях очаквал, че има такива нагли мъже. Даже когато бяхме заедно, някои така безочливо я зяпаха, че ми идеше да им фрасна по един в провисналите ченета.

– Искаш да кажеш, уплашил си се, че някой момък може да открадне талантливата ти помощница?

Фаръл явно се засегна и прокара пръст между врата и яката си,

сякаш внезапно му беше отесняла.

– По дяволите, Джефри, говориш така, сякаш съм готов да ухажвам Елизабет или дори да се ожена за нея, само и само да си спася бизнеса!

– Нима не би го сторил?

Раздразнен, Фаръл изсумтя.

– Изкарваш ме, че съм подъл използвач, Джефри, а нещата въобще не стоят така. Елизабет е страхотно красива жена и вече от години ѝ се възхищавам. Сред всичките кокони и госпожички, които съм срещал нито една не може да се мери с нея. Просто осъзнах, че позволявам болезнените спомени отпреди години да определят постъпките ми. Така беше допреди месец. Още не съм сигурен дали тя ще оцени усилията ми да стопя леда в отношенията ни на шеф и подчинена. Но все си мисля, че ще е къде-къде по-забавно и приятно да се прицеля в гълъбицата в собствения си двор, вместо да се мъча да скубя пера от пилците на съседа.

– Изпусни парата, приятел, не говорех сериозно. Наистина се радвам, че си променил отношението си. Преди два месеца май изобщо не я забелязваше. А сега най-сетне си фокусирал поглед върху нея.

– По дяволите, сега направо ми се събират очите! Тя е била току под носа ми през цялото време и в момента се чувствам така, все едно жапам върха на носа си.

– И това не ти харесва – заключи гласно Джеф.

– Неее, нищо подобно! – нетърпеливо го прекъсна Фаръл. Не може да не разбираш какво имам предвид. И ти беше ерген дълго време също като мен. Виждал съм как преценяваш жените. Явно всички ергени го правят. Сигурно е някакъв инстинкт. Когато видим красива жена, ние мислено я събличаме, оглеждаме я и преспиваме с нея само в един миг, понякога дори без да съзнаваме какво правим. А на мен не ми трябваше да търся по-красива жена, за да сравнявам с нея другите. Елизабет бе тук през цялото време, тя ми беше като еталон, с който сравнявах останалите. Но пък бях толкова свикнал с нея, че въобще не съзнавах, че правя с нея същото, и то много по-често, отколкото с всички други, взети на куп. Събличал съм я, оглеждал съм я, преспивал съм с нея... и всичко е било само в мозъка ми. Емъри намери точната дума за това. – Фаръл поклати глава, сякаш ужасен от себе си. – Заплесвал съм се по жена му. Точно това съм правил дълго преди тя да овдовее, а тогава исках да го ударя, задето ми го каза.

– А сега какво ще правиш?

Фаръл отчаяно въздъхна.

– Това, Джефри, момчето ми, е проблемът, който направо ще ми

вземе здравето. Ужасно е да си го помисли човек, но дори не знам дали мога да сторя нещо по въпроса.

Джеф замислено вдигна вежди, загледан в моделиера. Приятелят му в крайна сметка не е бил сляп, просто са го спирали минали страхове, а какво щеше да стане сега, никой не можеше да предскаже.

Късно следобед каретата спря пред къщата в плантацията Оукли, за да слязат господарят и господарката на имението. Джеф помогна на Раелин да слезе и каретата потегли, но вниманието им веднага бе привлечено от гневен глас, долетял иззад къщата:

– Аз пък ти казвам, че нямаш никаква работа тук, госпожичке! Само искаш да тормозиш господин Джефри. Туй ми е съвсем ясно, както ми е ясно и какво направи преди година. А сега се разкарай, преди господарят да се е върнал и да те е открил да се промъкваш наоколо като просякиня.

Раелин позна гласа на иконома и сепната погледна Джефри. Кингстън обикновено беше безкрайно учтив и търпелив, затова и грубият му тон сега я зачуди.

– На кого ли може да говори така Кингстън, Джефри?

Лицето на мъжа й видимо потъмня и в очите му се появиха ледено студени отблясъци.

– Почакай тук, Раелин. Аз ще се погрижа.

Тя кимна колебливо и неохотно остана на мястото си. Предния път неприятностите дойдоха от Густав и неговите наемници, но този път Раелин можеше да се обзаложи, че проблемите идват от една жена... или по-точно момиче, на име Нел.

Тревожно прехапала устни, Раелин изгледа как Джеф заобиколи ъгъла и изчезна зад къщата. Чудно какво ли щеше да стори сега? Ако наистина е такъв развратник, какъвто го изкарваше Нел, дали сега ще се издаде? А дали хитро ще скрие връзката си с нея, като се престори на ядосан?

Миг по-късно Раелин подскочи, чула гневното му ръмжение:

– Защо, по дяволите, си дошла?

– О, Джефри, вече цял час те чакам! – сладко проговори женски глас. – Вече си мислех, че е време да си вървя, пък и Кингстън ми говори така ужасно... Мислех си, сигурно се чудиш как изглежда нашият син, та затова дойдох да ти го покажа. Нарекох го Даниел, на баща ми. Надявам се, нямаш нищо против.

Раелин притисна ръка към гърлото си. С огромно облекчение бе чула от Фаръл, че Нел е помолила за почивен ден, та да си свърши малко

работа. Явно момичето е планирало удара си и е избрало място, където няма да я заплашва уволнение.

– Щом питаш, имам нещо против, Нел! – саркастично отвърна Джеф. – Това може да е твоего бебе, но, по дяволите, то не е мое! А сега престани с тези глупости, иначе ще наредя да те отведат обратно в Чарлстън, и повярвай, този път няма да ти търся стая! Само се чудя кой ли мръсник си канила предния път в стаята, платена с моите пари. Явно не си си губила времето!

Нел невъзмутимо продължи с тих умолителен глас:

– Само го погледни, Джефри! Какво прекрасно малко момченце е! Той е най-красивото бебе, което някога съм виждала, а с тази хубава черна коса и с веждичките, извити точно като твоите, сигурно ще бъде лика прилика с теб. Ами да, дори няма да се изненадам, ако очите му станат зелени. Понякога се чудя дали въобще ще прилича по нещичко и на мен, както ти е одрал кожата. Виж синчето ни, Джефри! Не виждаш ли колко прилича на теб?

– Престани с тези глупости, Нел! Знаеш, че нищо няма да спечелиш – изръмжа Джефри. – Нямам представа кой е баща му, но знам едно – това дете не е от мен!

– Има черна коса и...

– Хиляди бебета имат черна коса! Това не значи, че всичките аз съм ги правил! – изрева Джеф.

Раелин се бореше с някакво ужасно чувство, свило стомаха ѝ на топка. Сцената, която се разиграваше в момента, почти не се различаваха от първия път, когато Нел дойде при Джеф. Момичето беше също толкова настойчиво, а Джеф – не по-малко ядосан. Дори още повече, вбесен от нахалството ѝ за втори път да го тормози в дома му. Раелин разбираше, че реакцията му е естествена, но гневът му я изплаши. Обикновено Джеф изглеждаше много уравновесен, затова тези изблици на ярост я караха да се замисля какво се крие под маската на добродушието му.

Нел стана спривава.

– Няма нужда да крещиш, Джефри. Достатъчно близо съм, та да те чувам и без да викаш!

– Виж какво, госпожичке – яростно продължи той, – ще съм ти много задължен, ако се разкараш оттук заедно със сина си. Върви в Чарлстън, ако щеш – и по дяволите върви, само не ми се мяркай повече пред очите!

– Щото те е страх какво ще си помисли жена ти, като види сина ни,

нали? – обидено го предизвика Нел.

Джеф загуби всякакво търпение.

– Разкарай се! Веднага! Нямам намерение нито миг повече да си хабя приказките с теб. И повече *никога* не идвай тук! Ако дойдеш, кълна се, сама ще си просиш белята, защото в момента, госпожичке, ми идва направо да те удуша! Казвам ти, изчезни на мига, за да не се погрижа аз за това!

Джеф се обърна към иконома:

– Кингстън, чака ли я карета, която да я отведе оттук?

– Да, сър, спряла е пред къщата.

– Тогава, ако обичаш, разкарай я веднага оттук... дори и насила, ако се наложи! Закарай я до каретата и нареди на кочияша да не спира, докато не излезе вън от моите земи.

– Да, сър, веднага ще го сторя.

Раелин чакаше на мястото си и с мъка се опитваше да изглежда спокойна, когато Нел се появи иззад ъгъла и с ядосани стъпки се запъти към нея. Кингстън се опита да я настигне, по напразно. Светлосините очи на момичето срещнаха погледа на Раелин и тя разбра какво точно означава „убийствен поглед“.

Устните на Нел се извиха в презрителна усмивка.

– Мислиш си, че държиш Джефри в ръцете си с всичките му парички, нали? Е, аз пък още не съм приключила с него. Тъй ще направя, че ще ви е срам да се покажете пред хората. Тогава може би лорд Скъперник най-сетне ще ми даде това, за което моля. Червив е с пари, а му се свици! – Тя изсумтя презрително. – Бас ловя, че и цяла дузина хлапета да му народиш, портфейлът му няма да изтънее.

Нел тръсна глава, надменно подмина Раелин и продължи към алеята, където я чакаше наемната карета. Кингстън побърза след нея, за да й помогне да се качи, но Нел спря до вратичката, за да намести по-добре вързопчето в ръцете си. С един последен сърдит поглед към Джеф, който вече бе застанал до жена си, тя се обърна, с помощта на иконома се качи в каретата и повече не погледна назад.

Каретата затрополи по алеята и Раелин най-сетне колебливо си пое дъх. Все още цялата трепереше. Погледна към Джеф, който бе отметнал редингота си назад и бе мушнал ръце дълбоко в джобовете на панталоните. Загриженото му изражение ясно показваше, че чака да чуе какво ще каже жена му. Но в момента Раелин просто не можеше да се сети за нищо съществено. Разсеяно се огледа и тихо рече:

– Тук човек никога не може да разчита, че небето няма да се

След целувката

сгромоляса отгоре му. Изглежда, то най-редовно си прави подобни шегички.

7

Мелодичните звуци на валс изпълваха голямата къща и осветената със свещи, украсена с цветя, бална зала. Стройният господар на Оукли въртеше младата си съпруга в шеметни кръгове из танцувалния подиум. Клошираната и обсипана с мъниста пола на дамата се докосваше нежно до краката на мъжа ѝ, а пръстите ѝ ласкаво галеха раменете му под безупречния редингот. Изрядното му вечерно облекло от наситено черна коприна, чийто цвят още повече се подчертаваше от белотата на връзката и ризата с висока яка, контрастираше очарователно с бледорозовата ѝ рокля. По същия начин и гарвановочерната му коса и тъмния загар на кожата му подчертаваха нежната бледност на млечнобялата ѝ кожа и блясъка на кестенявите ѝ къдрици.

Двамата се чувстваха така, сякаш са сами в целия свят и потънали в щастieto си, не забелязваха, че гостите им са се оттеглили от страни на дансинга и ги гледат с възхищение. Някои бяха като омагьосани от елегантната двойка. Други обаче не ги гледаха толкова добронамерено. Вече поне десетина години братята Бърмингам бяха обект на вниманието на много от жените в областта. А сега, когато по-големият брат бе вече женен от няколко години, имаше дете, а и второто беше на път да се появи, погледите на нещастно влюбените девойки бяха отправени единствено към по-младия брат. Много от тях бяха от приятелски семейства и присъстваха на празненството тази вечер. Някои бяха глезените дъщерички на алчни родители, видели в богатствата на Бърмингамови нещо, до което могат да се доберат чрез брак. Затова имаше и майки, и дъщери, които просто се пукаха от яд и си просъскваха по нещо на ухо, когато отправеха надменни погледи към обекта на завистта си. Наскоро се бе разчуло, че младата госпожа Бърмингам си спечелила вниманието на някакъв си Густав Фридрих, брутален германец, който толкова силно я желаел, че нахлул насилствено в Оукли и я отвялкъл. Пренебрегнатите девойки и любящите им родители подхранваха доста слухове по повод на това събитие. Позволяваха си дори да намекуват, че честта на дамата била опетнена от похитителя ѝ и че красивият ѝ съпруг който винаги си е бил истински джентълмен, – се оженил за нея само от съжаление.

Други пък не скъпяха добри думи за двойката – не само за да подчертаят добродетелите на младоженците, но и за да изразят възхищението си от роклята на дамата. Всички смятаха, че тази дреха е струвала на

съпруга ѝ цяло състояние. Но пък не малко от тях свиваха рамене и казваха, че когато един мъж е толкова богат, колкото Джефри Бърмингам, напълно разбираемо е да засипва с щедри дарове съпругата си – а и тя напълно ги заслужаваше с красотата си.

Фаръл Ивс и Елизабет се спогледаха усмихнато, когато дочуха някои от забележките, превъзносящи роклята на дамата. С безмълвно признание за таланта на моделиера помощницата му стисна леко ръката му. Нежният натиск не остана незабелязан от стройния ѝ кавалер. Всъщност, той остана доста изненадан, тъй като дамата никога не бе показвала някакво особено желание да го докосва, нито неволно, нито умишлено, освен когато няма определена причина за това.

Фаръл сведе погледта си към тъмнокосата красавица и когато Елизабет вдигна лице, погледите им се срещнаха. За първи път Фаръл улавяше погледа ѝ за достатъчно дълго време, та да се опита да разгадае скритите ѝ чувства. За миг в тъмните ѝ ириса зърна някакво очакване, което го окуражи да докосне с пръсти фините костици на ръката ѝ и да се опита да изрази чувствата, таени в душата му години наред. Дъхът ѝ застина и за част от секундата тя сякаш се поколеба между усмивката и някакъв непознат страх. После нежните ѝ устни потрепнаха и от тях се отрони несигурна въздишка.

Неустоим копнеж изпълваше цялото същество на Елизабет. Но колкото и да ѝ се искаше да отвърне с топлота на въпросителния поглед на Фаръл, тя много добре знаеше колко опасно е да се поддаде на неговите омагьосващи усмивки. Твърде често бе виждала как действат те на нищо неподозиращите млади девойки, които ненадейно откриваха, че сърцата им са безнадеждно заплениени. Неговите обезоръжаващи небесносини очи притежаваха силата да покорят чувствата и съзнанията не само на неопитни девойки, но и на зрели жени и вдовици – както наскоро бе доказала госпожа Брустър. Тъй като бе само една от неговите работнички, Елизабет добре разбираше колко глупава ще е да отслаби бдителността си. Не ѝ се искаше да види как Фаръл се чуди къде да се скрие от нея, ако тя някога забрави наложените ѝ от самата нея задръжки. И все пак никак не ѝ беше лесно да превъзмогне онова странно чувство, което стягаше душата ѝ всеки път, щом етикетът ѝ налагаше да стои спокойно до него и да гледа как той омайва някое красиво девойче в магазина. След подобни случаи я налягаше такава тъга, която недвусмислено ѝ подсказваше едно: може би повече от всяка друга жена и тя копнееше за частица от вниманието му.

В другия край на стаята една висока, красива жена на средна

възраст се вираше през лорнета си. Щом двамата танцуващи младоженци преминаха покрай нея, тя високо вдигна вежди и се наведе към по-ниската жена до нея.

– Май не ви разбрах правилно, госпожо Брустър. Нима казахте, че господин Бърмингам е намерил булката си под някаква карета? Това ми звучи, все едно я е открил под зелево листо в градината на съседа. Нима тук, в Каролина, най-търсените ергени си избират булки по този начин?

Пълничката кръглолика жена се сепна, изненадана от изводите на събеседничката си, и развълнувано размаха ветрило, при което и пауновите пера върху натруфената ѝ шапка също се поклатиха.

– Скъпа госпожо Уинтроп, не съм казвала нищо подобно! Госпожица Раелин със сигурност не се намираше под каретата, макар че можеше и да се озове там, ако господин Джефри не беше скочил на пътя след нея.

Високият господин, който стоеше до тях, сега удостои с внимание си пълничката шапка.

– Разкажете ни всичко, госпожо Брустър! Наистина разпалихте любопитството ми, затова сега непременно трябва да го задоволите.

– С удоволствие, милорд – отвърна госпожа Брустър с нервно хихикане. Кокетно примигна с редките си мигли и започна да разказва подробностите около първата среща на младата двойка.

Без да знае, че почти всички гости обсъждат тях, Джеф продължаваше да танцува с невестата си из балната зала. Любящият поглед на дълбоките и сини очи, засенчени от гъсти ресници, като първи пролетни лъчи след люта зима.

– Казах ли ти вече колко си прекрасна тази вечер, скъпа? Но какво говорят? Ти винаги си прелестна. И най-вече, когато не си облечена с абсолютно нищо. Забавляваш ли се?

– Страхотно – увери го Раелин, а устните ѝ се извиха в сияйна усмивка. Чувстваше се отново като малко момиченце, както, когато танкуваше из градината в прегръдките на нейния принц Прекрасен. Пръстите ѝ се плъзнаха по широките му рамене и под предлог, че уж пригладжа сатенения му ревер, тя погали твърдите му гърди под фината материя на редингота. – С теб се чувствам като принцеса, Джефри.

– И изглеждаш така, мила. Не мога да ти се нагледам! Новата рокля е направо разкошна, но не може да засенчи собствения ти блясък. Ако не бях гледал как се обличаше, щях да сметна, че Фаръл те е придумал да облечеш роклята направо на голо, без всичките онези дантелени подплати, които жените обикновено навличат под дрехите си. Прилепва по

теб направо божествено!

– Направиха долната ми риза от толкова фин сатен, че почти не го усещам.

– Да, и аз не го усещам. Но ми се ще още веднъж да видя ризата ти – подразни я той и сведе поглед към деколтето ѝ.

– Имаме гости, Джефри!

– Това не ми пречи да си припомням колко красива си под всичките тези дрехи, нито пък колко си апетитна, когато лежиш топла и задоволена в прегръдките ми.

Страните на Раелин пламнаха. Замисли се как той я караше да забрави себе си в страстните тръпки на единението им. Джеф, изглежда, беше много дързък и опитен любовник. Раелин не смееше да го пита откъде е научил всички тези неща, но често се замисляше за това – а тези мисли само ѝ причиняваха болка, тъй като ѝ напомняха за Нел и другите жени, които може би е имал. И въпреки всичко, когато тези искрящи изумрудени очи се спираха върху нея и безмълвно говореха за желанията му, тя забравяше всичко друго освен все по-силната привързаност, която изпитваше към този мъж.

– И аз имам не по-малко възбуждащи спомени за теб, сър.

Дръзка усмивка се разля по устните му.

– Години наред все мечтаех за една белокожа богиня, която ще ме дарява с неземно щастие. Гърдите ѝ бяха меки и обли, коремчето ѝ – бяло като сметана, а бедрата – заоблени и невероятно примамливи. Тя завладя сънищата ми, и оттогава копнеех някой ден да я открия и да я съживя с целувка.

– Целувките ти могат да стоплят и камък, сър.

– Самата ти беше доста хладна по едно време.

– Само защото не знаех какви наслади ме очакват в прегръдките ти.

Джеф отметна глава и се размя с пълен глас, а жена му, смутена, веднага се озърна из залата. Не знаеше как биха реагирали гостите на невъздържания смях на съпруга ѝ, но както можеше да се очаква, двамата вече бяха привлекли вниманието на почти всички присъстващи.

– Джефри Бърмингам, какво ще си помислят гостите ни? – прошепна тя, като отчаяно се опитваше гласът ѝ да звучи строго. – Само ги виж! Никой друг не танцува. Станали сме атракцията на вечерта. Хората ще ни одумват!

– Вярно. Но ако можеха да прочетат мислите ми, щяха да са направо скандализирани.

– А аз станах разпътна жена още в деня, в който ти ме вкара в

леглото си, сър. Почти не мога да мисля за друго.

Наоколо минаваха лакеи, разносящи подноси с напитки, музикантите свиреха прекрасни мелодии, елегантно облечени дами и господа разговаряха с приглушени гласове – всичко това най-сетне накара двойката да обърне внимание на заобикалящия ги свят. Все пак, едва когато Джеф трябваше да пусне Раелин, за да ѝ позволи да танцува с възраният господин, който я беше поканил, той осъзна как времето запълзва бавно като охлюв, когато не са заедно. Дори докато разговаряше с няколко от приятелите, с които често ходеше на лов, очите му все търсеха красивата му съпруга. При един такъв поглед от негова страна той срещна насмешливия поглед на брат си и веднага усети как бузите му потъмняват от смущение.

– Доста си хлътнал, а? – внимателно го подкачи приближилият се Брандън.

– Повече от „доста“ – призна Джеф. Позволи си един последен поглед към Раелин, после се обърна и тръгна след Брандън, както често бе вървял след него в детството си.

Хедър седеше в широко кресло, положила крачетата върху ниска табуретка. За да прикрива внушителния си корем, тя бе наметнала дантелен шал около раменете и гърдите си. Преди бала Джеф беше дал нареждания на слугите да поставят креслото така, че бъдещата майка да може да вижда цялата бална зала, без да ѝ се налага да става от мястото си. Кингстън бе отбелязал, че единствената пречка би била, ако някои от гостите не забележат присъствието ѝ и застанат гърбом пред нея.

– Малко вероятно е – беше отговорът на Джеф. – Дори и в напредналата си бременност, тя пак ще има свой кръг от обожатели и приятели, които ще се погрижат да се чувства удобно.

И точно както бе очаквал, Хедър бе обградена от група гости, поспрели се при нея, за да я поздравят и да побъбрят. Фаръл Ивс бе отвел Елизабет именно при нея и сега тримата разговаряха за нещо. И Телма Брустър бе побързала да иде при Хедър, но едва когато бе забелязала, че и красивият моделиер се намира сред кръга приятели около бременната красавица. Телма бе довела и своята компания отпреди малко – овдовелия английски лорд и Лидия Уинтроп, и двамата на средна възраст. Макар госпожа Уинтроп да бе отраснала в околностите на Чарлстън, през последните двадесет години живееше в Лондон, тъй като се бе омъжила за богат англичанин. Наскоро бе решила да погостува на приятелите си в Каролина.

– Скъпи мои, познавате ли се с лорд Марсдън? – попита Лидия

Уинтроп и с изящен жест притегли високия тъмнокос господин напред. – Запознахме се по пътя насам от Лондон. Ах, колко ужасно беше времето, докато плавахме! Вълните подхвърляха кораба ни така, че едва издържах... Но нека не ви занимавам с това. Лорд Марсдън е дошъл тук, за да търси подходяща плантация, която да подари на дъщеря си за сватбата ѝ. Госпожа Брустър ни увери, че нашият домакин няма да има нищо против, ако и негова светлост дойде с нас на бала. А и братята Бърмингам биха могли да го посъветват кои са най-добрите земи в областта.

Лорд Марсдън прочисти гърло, сякаш се канеше да се впусне в дълга реч.

– Да, разбира се, не ми се искаше да се натрапвам, нали разбирате, но тези любезни дами настояха да дойда. Искрено се надявам домакинят ни да няма нищо против разни непознати, които идват неканени на бала му.

– Бъдете спокоен, милорд – любезно го приветства Хедър. Сигурна съм, че Джефри ще бъде поласкан от присъствието ви. Колкото до целта на пътуването ви насам, и Джефри, и Брандън могат да ви помогнат в избора на земя. А тази вечер се забавлявайте. Опитайте лакомствата и напитките! Джефри има изключителна готвачка, почерпете се и сам ще се убедите.

– Благодаря ви, че накарахте един чужденец да се почувства като у дома си, мадам – отвърна лорд Марсдън. – Наистина сте много любезна.

– За мен е удоволствие, милорд. Знаете ли, ако искате, можете да поразгледате наоколо. Тъй като много от гостите изявиха желание да видят как е преустроено имението Оукли, повечето от стаите ще бъдат отворени за посетители. Това е типична плантаторска къща от Юга, истинско съкровище. Само личните стаи на Джефри ще бъдат затворени за посещения.

Лорд Марсдън отвърна с лек поклон.

– Семейството ви е много любезно, мадам.

После се обърна и последва двете жени, които тръгнаха да оглеждат балната зала.

Хедър забеляза как Джеф си пробива път към нея през тъпката гости. Щом се приближи, тя протегна ръка и се разсмя като доволна ученичка.

– Вече се чудех какво да сторя, че да привлече вниманието ти. Както се бе разтанцувал с Раелин, бях сигурна, че ще ми се наложи да ви прекъсна и да те покания на танц, за да мога да поговоря с теб. Трябва да

призная, че балът ви е невероятен. Благодаря, че ни поканихте.

– Добре ли се чувстваш, принцесо?

– Отлично – увери го тя, а усмивката ѝ беше ослепителна. После Хедър погледна любящо съпруга си, а щом той се надвеси над стола ѝ, тя лекичко въздъхна. – Или поне щях да се чувствам отлично, ако брат ти можеше поне за мъничко да се отпусне. Кълна се, бди над мен, както куче пази сочния си кокал.

Брандън погали рамото на жена си.

– Трябва да ми простиш, скъпа. След като следващият ни наследник може всеки момент да се появи на бял свят, нормално е и аз поне мъничко да се притеснявам.

Хедър шеговито сви устни.

– О, глупости, знаеш отлично, че може да минат още цели две седмици, преди да се роди. Сигурно си забравил как изглеждах, преди да се появи Бо. Носех се като фрегата с издути платна, която цепи морските вълни с масивния си корпус.

Сравнението ѝ накара всички наоколо да се разсмеят от все сърце, но въпреки привидното веселие на Брандън, Джеф забеляза у него известно напрежение. Знаеше по-добре от всеки друг колко силно брат му обича жена си. Само мисълта за болките, които тя трябва да изтърпи при раждането – а още повече, че може да ѝ се случи нещо лошо, – причиняваше на Брандън сериозни тревоги. Въпреки сравнително лесното ѝ първо раждане все пак съществуваше опасност да има някакви усложнения, затова и докато всичко не мине благополучно, Брандън не можеше да намери покой.

– Повярай, скъпа – обади се Брандън и нежно стисна ръката ѝ, – не съм забравил какви мъки преживях при първото ти раждане, затова не ме вини, че и сега се тормозя.

Когато Хедър вдигна очи към съпруга си, Джеф забеляза в тях сълзи на нежност и се почувства като натрапник в тяхната близост. Обърна се настрани и се озова лице в лице с Фаръл, който също бе забелязал влюбените погледи на двамата млади. Самият той рядко бе ставал свидетел на подобна близост между двама женени. А един ерген имаше защо да завиди на тяхното единство.

Фаръл хвана Елизабет под ръка.

– Мисля, че е време да покажем на нашия недодялан домакин, че не е единственият, който умее да танцува валс. Освен това, скъпа моя, ще ми се всички да видят новата ти рокля.

– И тя ли е твое творение, хубавецо? – с крива усмивка понита

Джеф.

– Всъщност помощницата ми я проектира и уши сама. Великолепна е, не мислиш ли?

Тъмнопурпурната рокля наистина чудесно подчертаваше красотата на светлокожата брюнетка. Джеф, възхитен от вида ѝ, галантно се поклони.

– Тази вечер изглеждаш невероятно, Елизабет. Дори, струва ми се, засенчваш шефа си.

Тих смях се отрони от устните на Елизабет, когато тя направи очарователен реверанс.

– Благодаря, господин Бърмингам.

– Джеф – поправи я домакинът. – Или ако ти харесва повече, Джефри. Докато сме във от магазина на работодателя ти, Елизабет, настоявам да не се държиш с мен толкова официално. – Засмените му очи за миг отскочиха към моделиера, после добави: – И можеш да му кажеш, че аз съм наредил така.

Елизабет се разсмя звънливо и кимна в знак на съгласие.

– Забавлявайте се, приятели – подкани ги домакинът и махна с ръка към танцувалия подиум. – Ще се присъединя към вас веднага щом открия жена си.

Раелин танцуваше с друг приятел на Джефри, шерифът Райе Таунсенд. Огромният мъж се бе оказал удивително пъргав танцьор. В сравнение с гигантския му ръст Раелин изглеждаше някак смалена, но всъщност беше по-висока от Хедър и в дългата тясна рокля изглеждаше стройна като върба. Джеф реши, че роклята малко лъже очите, тъй като добре познаваше сочните извивки на тялото ѝ, скрити под блестящия плат. Вече се беше научил да вижда какво се крие под външната обвивка на прекрасната жизнена жена и да чете чувствата, скрити дълбоко в нея. Малко изненадан откри, че освен огромното удоволствие, което изличаше от страстта ѝ в брачната интимност, в сърцето му се е разлистило и някакво друго, по-дълбоко и силно, чувство. Все още не бе способен да го назове с име, но изпитваше безмерна радост, че Раелин е само негова.

Докато се наслаждаваше на жена си отдалеч, Джеф бе поразен от един образ, внезапно изникнал в съзнанието му – Раелин бременна като Хедър, с издут корем, в който расте тяхното дете. Веднъж бе подметнал на шега, че иска тя да му нареди поне няколко дузини деца. А сега мисълта дори и само едно да заобли коремчето ѝ породила у него толкова силен копнеж, че дъхът му секна.

С галантен поклон Джеф покани жена си на танц и веднага получи отговор под формата на две разперени за прегръдка ръце. Известно време танцуваха мълчаливо, наслаждавайки се на музиката и на това, че са заедно.

Внезапно музиката сякаш се извиси във възторжен изблик на радост и Джеф престана да мисли за каквото и да е, освен за жената в прегръдките му... и в сърцето му. Напоследък му се струваше, че тя е единствената причина то да продължава да тупти.

Малко по-късно Джеф и Раелин ръка за ръка се приближиха към бюфета и там шапкарката ги запозна с лорд Марсдън и Лидия Уинтроп.

– Балът е прекрасен – похвали домакините Лидия.

– Да, така е – съгласи се лорд Марсдън доста сърдечно, с което спечели одобрителната усмивка на госпожа Брустър.

Лидия набързо обясни по каква работа е дошъл благородникът в Каролина.

– Помислихме, че вие или господин Брандън може да помогнете на негова светлост.

– Ще му помогна, и то с най-голямо удоволствие – съгласи се Джеф и се обърна към лорда. – Чувствайте се поканен в дома ми по всяко време, стига само да не съм зает. Обикновено в сряда съм свободен, но за другите дни не мога да гарантирам, че няма да съм някъде по работа. – Джеф тайничко стисна ръката на Раелин, за да ѝ подсказже, че ако е зает с нещо, то това ще бъде единствено тя. – Ще се радвам да ви помогна с каквото мога, милорд.

– Благодаря за отзивчивостта ви, сър. Наистина ще съм ви много задължен, ако ми помогнете да приключа по-бързо работата си тук и да се върна в Англия, преди сватбата да бъде обявена. Но като си помисля, че ще трябва да изтърпя още едно пътуване по море, то опасявам се, че някога ще събера кураж да се кача отново на кораб.

За Джеф бе особено приятно за първи път да присъства на бал не с коя да е, а със собствената си съпруга. Още по-доволен остана, когато непохватността на госпожа Брустър им даде възможност да се насладят за кратко на уединението на спалнята им. Госпожа Брустър случайно бе разляла пунш върху бялата колосана риза на домакина. А когато той влезе в стаята си, за да облече нова риза, с огромно удоволство откри Раелин, седнала на ръба на канапето и е вдигнати до бедрата ѝ поли, да изтегля единия си чорап, който се беше откачил от жартиера. Джеф обичаше да гледа дългите ѝ гладки крака и след като набързо свали жакета и ризата си, се приближи към Раелин с жаден поглед. Захапал ухото ѝ,

той ѝ прошепна няколко сладострастни предложения, които накараха Раелин да се разкикоти като млада невеста. Предложенията му обаче се оказаха доста възбуждащи особено за самия Джеф, който все повече се разпалваше от идеята да се насладят за малко на брачната интимност. Коленичил пред нея, той обсипа шията и гърдите ѝ с безброй разпалващи целувки, а ръката му се плъзна дръзко под роклята ѝ. Раелин затаи дъх. Миг по-късно с трепетна въздишка се отпусна в прегръдките му.

Когато Джеф вдигна глава, той се вгледа в лицето на жена си. Погледът ѝ бе замъглен от копнеж и топли тръпки преминаха по тялото ѝ, щом забеляза изгарящото желание в зелените му очи. Една дълга мускулеста ръка се плъзна под бедрата ѝ, притегли я напред върху канапето и я разтвори, докато той разкопча панталоните си и бавно се промъкна в топлата ѝ женственост.

Двамата все повече се откъсваха от реалността, но тъкмо тогава няколко бърборещи дами се приближиха по коридора и влязоха в съседната спалня, където започнаха шумно да възхваляват промените в къщата от последните години. Замръзнали на ръба на чувствения екстаз, двамата се притискаха един към друг, смълчани и заслушани в очакване. Преди бала завесите на френските прозорци в господарската спалня бяха спуснати, но остъклените врати стояха отворени, за да може хладният ветрец да проветрява стаята. Затова сега не се знаеше дали на някой любовитен гост няма да му хрумне да мине по верандата или дори да дръзне да влезе в господарската спалня.

Смутена от близостта на гостенките, Раелин притисна треперещата си ръка към гърдите на Джеф и го погледна умолително:

– По-късно – прошепна, а дланта ѝ погали твърдите косъмчета по мускулестата му гърд, – когато останем наистина сами.

Джеф притисна устни до ухото ѝ.

– Тогава ела с мен долу и ми позволи да потанцувам с теб, докато кръвта ми се поохлади.

– Както искаш – отвърна Раелин и понечи да се засмее, но бързо зарови лице в рамото му, докато успя да потисне смеха си. В този миг часовникът над камината отмери десет удара. Десет часът е. Значи скоро ще можем да останем насаме.

– По-добре тръгни първа – промълви дрезгаво Джеф, докато се отдръпваше от нея. – Ако сляза сега, ще шокирам гостите.

Раелин се изправи заедно с него и си открадна една целувчица от устните му. После погледна надолу и удивена, мигом отстъпи назад с многозначителна усмивка.

8

Като добра домакиня Раелин с усмивка приемаше всички покани за танц, а в паузите разговаря с много от дамите. Бързо откри, че Хедър е като магнит, към който тя и останалите непрестанно биват претегляни. Така например, когато не бе уверена в себе си за нещо, съвсем естествено търсеше подкрепата на Хедър, фактът, че се бе омъжила за един от най-търсените ергени в областта, я принуждаваше да отговаря на много въпроси. Раелин се стараеше да бъде отзивчива и мила с любопитните, но скоро усети, че една групичка млади дами никак не я харесваха. Въпреки това те успешно прикриваха злобата си под лицемерни усмивки и тънки намеци, с което я караха да се чувства отритната – а явно точно това беше целта им. В края на краищата тя беше чужденка, която си беше присвоила една желана от всички придобивка на име Джефри Бърмингам.

Но въпреки неприязънта, която усещаше, Раелин започна да се чути и мае на собствения си късмет. След като бе оцеляла при ужасното пътуване през Атлантическия океан, не само че бе спасена от робството, което ѝ бе намислил Густав, а и късметът я бе отвел под венчилото с един необикновен мъж, досущ като този от мечтите ѝ. Само че Джеф беше от плът и кръв, а не илюзия. Той беше неин, не техен. Невероятно чаровен, приятен за компания, а и много по-галантен джентълмен, отколкото бе очаквала, че ще срещне в „нецивилизованата? Америка“. Не само това, ами, изглежда, двамата с него чудесно си подхождаха. Допълваха се по хиляди начини. И най-вече в любовта се чувстваха като създадени един за друг. Тормозеше я само едно: всичко ѝ се струваше *прекалено* съвършено. Страхуваше се, че нещо би могло да наруши тази идиллия.

Чувстваше се така, сякаш е попаднала в приказка. Обширната бална зала, осветена от блещукащите кристални полилеи, препълнена с елегантни гости, ѝ изглеждаше като някакво приказно място. Дъждът, който ромолеше по покрива и по лъкатушните пътеки из градината, насищаше въздуха със свеж омаен аромат, който ободряваше духа и я караше да се чувства като опиянена. Сякаш се носеше на ефирни крила, като фея в приказен свят. Всичко бе твърде красиво, вълшебно – и все пак много, много реално. Тя си повтаряше: „Аз съм тук! Жива съм! А това не е фантазия, не е детска мечта!“

Раелин отново се опита да се съсредоточи върху разговора с възрастния господин, с когото танцуваше в момента. Усмихна се на забележката му, почти без да знае какво й е казал. Само се надяваше да не я е попитал нещо и да чака отговор. Съзнанието й все се отплесваше към мисли за мига, в който двамата с Джефри ще останат сами.

– Скъпо момиче, трябва да си починете – любезно я посъветва възрастният господин, най-сетне забелязал смущението и руменината й. Загрижен, той я предупреди: – Ако продължавате да танцувате още, може да припаднете от умора.

Раелин веднага реши да се възползва от това извинение и двамата се оттеглиха от дансинга.

– Много сте любезен, сър.

Облекчението й бе огромно, когато Джеф я посрещна с чаша вино, ароматизирано с плодове.

– Ето, скъпа, пийни си. По вида ти личи, че се нуждаеш от това повече, отколкото аз. Извини ме за момент. Трябва да отскоча до тоалетната.

– Може ли един танц, мадам? – попита дълбок мъжки глас зад гърба й.

Раелин се обърна и видя Фаръл Ивс, ухилен до уши.

– Елизабет ме изостави, за да иде да танцува с Брандън – обясни моделиерът, докато я водеше към танцувалния подиум. Опитва се да го накара да не се тревожи чак толкова много за предстоящото раждане на Хедър, но не мисия, че ще постигне нещо. И самият аз съм преживял това изпитание. Само веднъж, но ми стига за цял живот. Затова и съчувствам на Брандън.

Раелин любопитно наклони глава.

– Не знаех, че си женен, Фаръл.

– Не съм. И никога не съм бил.

– Искаш да кажеш, че си присъствал на раждането на дете?

– Бях там, когато Елизабет роди Джейк. Едно време мъжът й ми беше много близък приятел. Когато го убиха, аз отнесох тялото му до дома и го погребях. През същата нощ започнаха родилните болки на Елизабет. Гърчех се като червей на кукичка, докато най-сетне акушерката се появи на вратата и ми показа бебето. През цялото време Елизабет не извика нито веднъж, но чувах разни шумове, които ми подсказваха колко страда. Когато всичко приключи, коленете ми бяха като от кашкавал.

– Значи познаваш Елизабет отдавна – заключи Раелин.

– Запознах се с покойния й съпруг, Емъри, още в началото на

кариерата ми като боксьор. Сприятелихме се. Той отиде да поработи в Джорджия, а когато се върна, ме запозна с годеницата си. Тя беше дошла заедно с родителите си на гости при него. Реших, че Елизабет е най-красивата жена на света, но, разбира се, тя вече бе сгодена. Аз бях кум на сватбата им. Останалото е дълга история. Преди да убият мъжа ѝ, той пропиля на комар всичките им пари и остави Елизабет в много тежко положение. След смъртта му тя дойде да работи при мен и помогна много бизнесът ми да процъфти. От парите, които печели, Елизабет непрекъснато заделя по нещичко за бъдещето на момчето. Казва, че иска той да има по-добро начало в живота, отколкото баща му.

– Сигурна съм, че Елизабет ти е много благодарна, заедно си ѝ помогнал, когато най-много се е нуждаела от помощ. Оттогава сигурно многократно си доказвал приятелството си към нея.

Фаръл не отговори. А и какво би могъл да каже, когато нямаше представа какво изпитва към него чернокосата му красавица?

Гостите останаха до много по-късно, отколкото бе очаквала Раелин, а когато най-сетне започнаха да се разотиват, вече минаваше полунощ. Тя стоеше до мъжа си край входната врата и благодареше на гостите, че са ги почели с присъствието си. Хванала ръката на Джефри, тя често често се облягаше на нея, изтощена от дългия ден. И въпреки фантазиите си за нощта пред тях, не знаеше дали ще е в състояние да остане будна дори докато се съблече.

– Ти беше възхитителна, скъпа – прошепна ѝ Хедър, когато двете се прегърнаха.

– Благодаря ти, че беше тук, когато най-много се нуждаех от теб – промълви Раелин с нежна усмивка. – Изглежда, все още има няколко девойки, които не могат да се примирят, че съм им откраднала Джефри.

– О, така е! – Хедър грациозно махна с ръка към отдалечаващите се в нощта карети. – Направо виждам как се пукат от яд, че Джефри вече е зает.

Джеф обгърна с ръка крехките рамене на Раелин и я притегли към себе си.

– Като гледам, хората няма да спрат да обсъждат бързата ни сватба поне до Коледа.

– Ами! Няма да спрат толкова скоро, помни ми думите – предупреди го Брандън и тихо се изсмя.

– Прав си – призна Джеф с въздишка. – Ще приказват, докато остареем и посивеем.

– Така си по-близо до истината. – Брандън потупа брат си по гърба.

– Съжалявам, че трябва да ти го кажа, но хората ще продължат да приказват, докато идем в гроба, а може и тогава да не ни оставят да почиваме в мир.

– А ти не си мисли, че ние сме защитени от подобна участ – през смях предупреди съпруга си Хедър и улови ръката му.

– Да, и това го знам – съгласи се Брандън и погали големия ѝ корем. – Но поне за това бебче не приказват толкова много, колкото за Бо.

Хедър се изкикоти.

– Така е, защото Джеф и Раелин привлякоха вниманието към себе си и ни спасиха.

Брандън я грабна на ръце. После бързо занесе жена си до стъпалата на очакващата ги карета. Последното, което Раелин видя, бе как Хедър се надвеси от прозорчето и им помага за сбогом, като се хихикаше заради опитите на Брандън да я придърпа обратно в прегръдките си.

Докато един развеселен слуга затваряше входната врата, Джеф последва примера на брат си и грабна Раелин на ръце, за да я отнесе в спалнята. Щом ги видяха, Кора и Кингстън се ухилиха и поклатиха глави.

Въпреки плановете на Раелин как да приключат вечерта, сега тя се чувстваше напълно изтощена. Когато Джеф я остави върху леглото, тя въздъхна доволно и изу сатенените си пантофки. Някой от слугите бе махнал покривката на леглото и сега тя удобно се изтегна в свежестта на хладните чаршафи, доволна, че най-сетне може да откъдне.

– Ще трябва ти да ме съблечеш – усмихна се тя и плъзна пръсти по ръкава на мъжа си. – Иначе трябва да повикам Тизи.

– Няма нужда да я викаш, щом аз съм насреща и горя от желание да те обслужа. – Похотливата усмивка на Джеф можеше да надмине по изразителност физиономиите и на най-големия развратник. Той безцеремонно я обърна по корем и започна да разкопчава копчетата на гърба ѝ.

Щом я разкопча, Раелин плъзна и роклята, и долната си риза през раменете си и ги смъкна до кръста. Като прегърна една възглавница, щастливо сгуши брадичка върху нея.

– Знаеш ли, ако остана доволна от услугите ти, може да реша да те направя своя лична прислужница.

За тези думи Джеф я плесна закачливо по задничето.

– Звяр такъв! – извика тя с престорено възмущение.

– Звяр ли? – С едно движение той изтегли блестящата дреха надолу по тялото ѝ. Раелин ахна с неподправена изненада.

– Но като си помисля, май ще задържа Тизи – заключи тя стих кикот.

Тъй като по време на една от пробите Елизабет бе забелязала, че всякакво бельо издува много грозно роклята, Раелин бе решила да не облича под нея нищо друго освен чорапите и сатенената долна риза. За това и Джеф гледаше с още по-голяма наслада как роклята прилепва по бедрата и задничето на съпругата му. Най-сетне можеше да си позволи да я гали колкото си иска и ръката му дълго милва очарователното й задниче през финия сатен на дрехата. Когато най-сетне се зае окончателно да я съблече, едната му ръка проследи нежните очертания на гърдите й, а другата се плъзна по изящната дъга на гърба й чак до ханша и бедрата, като същевременно изтегляше надолу роклята и ризата. Най-после обърна Раелин по гръб и се зае с дългите й копринени чорапи.

Приключил и с това, Джеф се надвеси над жена си, подпрял ръце от двете й страни, и с грейнали очи се загледа в лицето й. Очите й, нежни и топли, сезираха в него, сякаш го поглъщаха. Внезапно тя вдигна ръка и погали бузата му с някакво безкрайно удивление. Трогнат от тази всеотдайна нежност, той притисна устни към дланта й. От устните на Раелин се отрониха някакви странни слова – думи, които никога досега не бе изричала пред друг освен пред своите родители. Лекотата, с която ги изрече, я сепна и тя осъзна, че никога не се е замисляла сериозно върху тях – до този миг.

Макар че Джеф разбираше колко изтощена е жена му, просто не можеше да устои на изкушението да погали голото й тяло в една дълга, разпалваща милувка. При все че Раелин се чувстваше уморена до мозъка на костите си, дъхът й секна от усещанията, които той събуди в нея. Ръката му се плъзна към по интимни местенца и тя с готовност се разтвори за него, а очите й потъмняха от желание. Джеф съблече дрехите си и когато застана до леглото, напълно гол и възбуден до крайност, Раелин го прие с отворени обятия.

Откъсната от нежните прегръдки на съня, Раелин лежа известно време неподвижно, опитвайки се да разбере какво я е събудило. Завесите, които по-рано бяха спуснати пред френските прозорци, сега бяха дръпнати встрани. През единия прозорец надничаше голяма октомврийска луна, а пред сияйното ѝ лице минаваха парцаливи облаци, тласкани от западния вятър. Короните на огромните дървета шумоляха и току някой клон проскърчваше по тухлената стена на къщата, но освен тези слаби звуци, в стаята цареше гробна тишина.

Раелин протегна ръка към другия край на леглото и потърси утешителния допир с тялото на мъжа, чието присъствие винаги ѝ вдъхваше сигурност и спокойствие. Уви, там нямаше никой. Напрегна очи към тъмните кътчета на стаята, но от Джеф нямаше и следа.

– Джефри? – приглушено го повика, но не получи отговор. Озадачено свъси вежди. Прочисти гърлото си и отново извика, този път по-смело: – Джефри? Къде си?

Отново пълна тишина.

Раелин отметна завивките и скочи от леглото. Припряно намъкна нощницата и робата си, които Джеф бе оставил на един стол наблизко. Опипом намери кутийката с праханта и успя да запали газената лампа на масичката до леглото. На бледата ѝ светлина погледна часовника над камината.

Един и половина!

Спала беше най-много четиридесет минути. Но къде е Джефри? Защо е станал от леглото?

През прозорците нахлуваше хладен ветреца и Раелин разтри раменете си. Колебливо тръгна към верандата и без да я е грижа колко леко е облечена, излезе от стаята. Каза си, че Джефри сигурно ще е на верандата. Огледа се в двете посоки и видя, че и там няма никой.

Доколкото знаеше, Джефри никога не бе ставал от тяхното легло посред нощ. Нямаше представа какво го е накарало да го стори сега, и това силно я тревожеше. Дали не е чул някакъв обезпокоителен шум? Веднага се сети за Густав. Този мерзавец може да е решил да се върне с хората си, за да стори още злини, да отмъсти на Джефри... Студени тръпки пролазиха по тялото ѝ.

– Джефри, къде си? – нещастно извика тя.

Внезапно сърцето ѝ се сви от някаква непоносима болка. Испитвала бе подобно нещо само при смъртта на родителите си. Страхуваше се за него и това я караше да се чувства самотна и изгубена. Сякаш само за миг животът ѝ бе опустял.

Раелин удивено притисна треперещи пръсти към гърлото си и се огледа в тъмнината. Нещо изплуваше в съзнанието ѝ, проясняваше се и се избистряше.

– О, Джефри! – прошепна тя. – Какво си сторил със сърцето ми?

Не чу отговор. Но и не ѝ трябваше. Той бе за нея като река, която лъкатуши в душата ѝ и напоява цялото ѝ същество с радост, спокойствие, доволство, всеотдайност и... любов?

С ъгълчето на окоето си Раелин забеляза мъждукаща светлина в далечината. Обърна се и се загледа натам, но видя само отблясъци от лунните лъчи, проникнали през короните на дърветата. Зачуди се дали това е било само плод на въображението ѝ и продължи да се взира в същата посока. Известно време се чуваше само вятърът, шумолящ сред клоните и трополенето на отцеждащи се от листата капки дъжд. Но в един миг клоните на дъба се разлюляха от по-силен порив, и тя отново забеляза слабата светлинка, която, изглежда, идваше откъм конюшната.

По това време конярите и треньорите обикновено спяха, но ако имаше проблем с някой от конете, то със сигурност щяха да са на крак. Много вероятно бе Джеф да е забелязал светлината в конюшната или да е чул нещо и да е отишъл да види какво става.

Раелин изтича обратно в спалнята и набързо обу пантофките си, после затича по стъпалата на верандата и през поляната. Щом стигна до конюшната, откри, че светлината идва от един-единствен фенер, окачен на гредата над бокса на Ариадна. Макар че вратата бе отворена, не можа да види кобилата и внезапно се разтревожи, че красивото животно може да е болно и да лежи на пода.

Раелин тревожно забърза нататък, но само миг по-късно се закова на мястото си, чула бебешки плач.

Бебе? Съзнанието ѝ отхвърляше подобна мисъл. *Тук, в конюшната?*

Раелин вече не вървеше. Затича се към бокса. Стигна до вратата, сграбчи страничната греда и тъкмо щеше да влети вътре, когато окаменя на мястото си. Ариадна не се виждаше никъде. Вместо нея пред очите ѝ се разкри кошмарна гледка. Кръв! Навсякъде имаше кръв! По пресните дървени стърготини върху пръстения под! По бюстието и полите на жълта рокля! По тънките пръсти, сгърчени в агонията на смъртта! По

малкото вързопче, откъдето долитаха неистовите детски писъци!

Раелин притисна ръка към устата си, за да потисне надигания се писък. Погледът ѝ се плъзна по дребната спретната фигура, просната в гротескна поза върху пода. Макар че цялата ѝ рокля бе прогизнала от тъмни петна, личеше, че кървенето идва някъде откъм гърдите. Голяма локва кръв напояваше роклята над кръста. Оттам очите на Раелин отскочиха към русата коса и младото лице.

Нел!

Само шепот отрониха устните на Раелин, но при този звук от тъмните сенки в ъгъла се надигна висока мъжка фигура. Изплашена до смърт, Раелин отстъпи назад и се препъна. Вече очакваше този главорез, който бе убил момичето, да нападне и нея. И тогава сиянието на фенера освети лицето на мъжа. Тя объркано се втренчи в познатите черти и в кървавата риза.

– Джефри? Какво правиш...?

Очите ѝ отскочиха към ножа. Кървавото острие с дръжка във форма на овнешка глава висеше в отпуснатата му ръка.

Гласът му прозвуча някак странно, глухо и далечно. Пристъпи към нея, протегнал свободната си ръка. Лицето му бе напрегнато, устните присвити в тънка линия, а очите странно потъмнели, с изражение, каквото никога не беше виждала. Сякаш бе напълно непознат. А само преди час се бяха любили като съпруг и съпруга. Минутни преди този ужасяващ миг тя бе достигнала до едно разтърсващо душата ѝ откритие...

Погледът ѝ отново се впи в ножа в ръката му, после и в мъртвото момиче. В един единствен миг мисълта, че този мъж ѝ е по-скъп от живота, че в душата ѝ се е разлистило едно прекрасно чувство, радостта, която бе познала в обятията му, бяха стъпкани под развилнелите се минали съмнения и страхове. Тя си спомни колко подло бяха предадени родителите ѝ. Прониза я и болката, че в крайна сметка приказният свят, в който мислеше, че е попаднала, наистина е бил прекалено хубав, за да е действителен... Петното на кръвта замъгли щастие, което бе изпитала като жена на Джефри Бърмингам. Сърцераздиращият вопъл се надигна от дъното на душата ѝ и този път тя не успя да го сдържи.

– Неее! Без да може повече да потиска ужаса и подозрението, Раелин се отдръпна назад. В един миг Джеф остана като прикован на мястото си. После с тиха ругатня захвърли кървавия нож в ъгъла на бокса и пристъпи към нея.

– Изслушай ме, Рае...

Тя го прекъсна, като рязко махна с ръка. Заслепена от сълзите, се

извърна и избяга от него. Затича с всички сили, напрягайки всяко мускулче в тялото си в отчаян бяг към къщата. Трябваше да се досети! Всичко беше прекалено хубаво, за да е истина! Джефри, бракът им, все по-дълбокото ѝ обвързване с този мъж! Всичко е било една голяма лъжа!

Сърцето ѝ биеше лудо, сподавените ѝ ридания я оставяха без дъх. Раелин през сълзи погледна назад, видя, че мъжът ѝ крачи бързо след нея. Когато стигна до стълбите на верандата, едва си поемаше дъх. Изтри с ръка лицето си, втурна се в спалнята им и се огледа отчаяно, търсейки къде да се скрие. Джефри познаваше стаята си прекалено добре, за да може тя да се чувства в безопасност в някое тъмно ъгълче. Можеше единствено да се опита да го забави малко, докато търси път за бягство.

Задъхана от страх, болка и от усиления бяг, Раелин с трясък затвори големите стъкленни врати към верандата, после се втурна през стаята, обляна в нов порой от сълзи. Щом се измъкна в коридора, затвори много тихо вратата зад гърба си. Едва бе стигнала до старата си спалня и бе превъртяла ключа в ключалката, и ето че чу стъпки в коридора. На Джефри не са му трябвали и три секунди да открие хитростта ѝ.

Джеф се опита да отвори вратата, после почука. Знаеше, че жена му е ужасена от видяното, затова се опита да я повика с нежен и приглушен глас.

– Раелин, любов моя, не се бой от мен, моля те! Не съм убил Нел. Трябва да ми повярваш!

Сгушена на леглото, трепереща от страх и от чувствата, които разкъсваха сърцето ѝ, Раелин силно притисна треперещите пръсти към устните си, за да заглуши риданията. Взираше се в мрака към вратата, отделяща я от мъжа, когото бе познала като съпруг и любовник. Чу го как тихо изруга, после чу и отдалечаващите се към неговата спалня стъпки. Отдъхна си. В далечината една врата се отвори и затвори. Заслуша се, трепереща от страх, и ѝ се стори, че тишината продължи цяла вечност. После лек шум откъм верандата и приближаваща се светлина я накараха да скочи от леглото. Сети се какво е забравила. Единият от двата френски прозореца винаги стоеше отключен за слугите!

Миг преди съпругът ѝ да стигне до стъклените врати, тя успя да спусне резето и поне засега се почувства в безопасност. Облени в светлината на газената лампа, двамата стояха един срещу друг, разделяха ги само няколко сантиметра и стъклото на френския прозорец, но и ужасните подозрения, внезапно изникнали между тях.

Един ритник с ботуша му лесно би премахнал стъклената преграда, но Джеф знаеше, че ако разбие стъклото, най-вероятно жена му ще полудее от страх, и това ще затвърди подозренията ѝ. Трябваше някак да успее да разсее страховете ѝ.

Джеф срещна изпълнените ѝ със сълзи очи и с огромни усилия си наложи да говори спокойно.

– Раелин, скъпа, разбирам, че изживя ужасен шок, но няма защо да се боиш от мен. Не разбираш ли? Когато отидох в конюшната, Нел вече беше мъртва. Тъкмо заспивах, когато чух писъка ѝ, и отидох да видя какво става. А сега, моля те, Раелин, миличка, просто отвори вратата и ми позволи да поговоря с теб! Няма да ти сторя нищо лошо! За нищо на света!

Отново, и отново ужасният спомен как Нел лежи окървавена и безжизнена в конюшната се връщаше в съзнанието ѝ. Раелин нямаше представа защо момичето отново е дошло в Оукли, след като Джеф я беше предупредил да не го прави. При толкова много пристигащи, а по-късно и заминаващи гости, нейното идване надала е било забелязано от прислугата. Конярите бяха заети да носят вода за екипажите на пристигналите карети. А когато са приключили с това, вероятно са се прибрали по стаите си да спят.

Може би Нел отново е решила да дойде в плантацията и да моли за издръжка за детето, което твърдеше, че е на Джеф. Вероятно си е помислила, че ако той е в състояние да даде такъв разточителен бал в чест на жена си, със сигурност би могъл да си позволи и месечна издръжка за рожбата ѝ. Явно Нел не бе разбрала причината за отказа на Джеф да ѝ дава пари. А той просто не искаше да бъде изнудван. Макар че бе готов да отдели щедра сума, за да спаси едно чернокожо момиче от жестокостите на господаря ѝ, Джеф притежаваше желязна упоритост, която не допускаше да бъде изнудван чрез заплахи. Раелин бе виждала подобна твърдост у баща си, беше я разпознала и в Джеф. И не това я плашеше, а мисълта, че Нел може да е изкарала Джеф от границите на търпението му. Самият той бе казал на момичето още при предишното ѝ идване, че му идва да я удуши. Ами ако тя наистина го е накарала да побеснее? Може да е избухнал и да е сторил най-лошото.

Въпреки че бе неспособна да си представи своя благороден красив съпруг да нарани която и да е жена, по какъвто и да е начин, Раелин просто не можеше да се отърси от видяното със собствените си очи. Той държеше кървавия нож, който несъмнено бе причинил смъртта на Нел, ножа, който принадлежеше на Джеф и обикновено стоеше на

писалището в спалнята му. Как можеше да изхвърли тези факти от съзнанието си?

Лицето на Раелин се сви от болезнените емоции, които продължаваха да я разкъсват, а сълзите продължаваха да се леят по бузите ѝ. Той я бе спасил от ужасната участ да стане собственост на Густав, беше я отвел в един приказан свят, беше ѝ показал радостта от семейното щастие и насладите на любовта. И все пак в този миг ѝ се струваше, че въобще не го познава. Горчивият опит от миналото я беше научил колко лесно може да бъде подведен и предаден човек. Та нали собственият ѝ баща бе обвинен в измяна от своите равни? Майка ѝ повярва, че Купър Фрай е отдавна изгубеният ѝ брат и това в крайна сметка я доведе до трагична смърт на борда на кораба. Всичко това караше Раелин да мисли, че не бива никога на никого да има доверие.

– Моля те, Джефри, върви си! – изхлипа тя. Страхуваше се да срещне погледа му през стъклото. Тези тъмни и прозрачни очи мълчаливо я молеха да го изслуша и да му повярва и имаха силата да разкъсат душата ѝ. – Трябва ми време, за да обмисля всичко това. Остави ме сама!

Джеф вдигна ръка, за да ѝ се помоли отново, но когато погледът на Раелин се прикова към ръката му, той я погледна и видя, че пръстите му са покрити с гъста потъмняла кръв. Бавно отпусна ръката си надолу и отчаяно въздъхна. Да се опитва да говори на жена си в този миг беше напълно безполезно. Тя очевидно се ужасяваше от него. Бавно се отдалечи, за да се върне в спалнята си и да я остави да премисли нещата и да реши дали е невинен, или виновен.

Изтощена и разтреперана, Раелин просто не можеше да стои на краката си. Обърна се и се олюля към леглото. Хвърли се върху него и зарови лице във възглавниците, за да даде воля на дълго съдържаните ридания. Студеното, мрачно, грозно усещане в стомаха ѝ не искаше да отстъпи пред разума и доверието.

Най-сетне непроницаема зловеща тъмнина обгърна изтощението ѝ съзнание и я завлече на дъното на някакъв шеметен, безчувствен унес.

– Божичко, господин Джефри! Ранен ли сте, сър?

Когато зърна господаря си, Кингстън все още мигаше сънено, но при вида на толкова много кръв очите му щяха да изскочат от орбитите.

Блъскането на няколко врати бе събудило Кингстън, чиято спатия се намираще на втория етаж на къщата. Преди да излезе от стаята си, бе грабнат голяма тояга – след посещението на Густав Фридрих винаги я държеше под леглото си, в случай че германецът се върне с бандата си, и отново се опита да нахлуе в имението. Но при вида на господаря си

Кингстън се зачуди не е ли било по-добре да грабне някакви медицински принадлежности.

На Джеф не му беше трудно да си представи каква гледка представлява с окървавените си дрехи и с ръце, покрити с лепкави тъмни петна. Налагаше се първо да успокои иконома, преди да му даде нарежданията си.

– Кръвта не е от мен, Кингстън. От Нел е. Някой е намушкал момичето в конюшната. Бебето ѝ също е там, съдира се от рев, но доколкото видях, не е ранено. Трябва да го донесеш и да му намериш дойка, но те съветвам да се приготвиш за ужасна гледка. Който и да е убил Нел, напразно го е особено жестоко.

Джеф замълча и се опита да прогони грозната картина от мислите си. След миг тревожно въздъхна и продължи:

– Прати някой от конярите в Чарлстън да доведе шерифа. Докато го чакаме, нека Спарки и Тадеус да претърсят бокса за някакви улики.

Кингстън най-сетне затвори устата си и преглътна.

– Да сър, веднага ще се погрижа за тия работи. Ама на вас не ви ли трябва нещо? Изглеждате ужасно разстроено.

Джеф можеше веднага да каже какво му трябва – на първо място причината за убийството на Нел и името на убицеца ѝ.

– Така е, Кингстън, но ти не можеш да ми помогнеш. Вероятно ще ми трябва малко време да преодолеея шока от видяното. Но като се замисля за последната ни среща с Нел, предполагам, хората веднага ще помислят, че имам нещо общо с убийството.

– Ами! Няма, сър! – Кингстън поклати глава, все едно подобно нещо никому не би минало през ума. – Поне ние, дето ви познаваме и сме работили за вас, няма да си помислим нищо подобно. Ако бяхте способен на подобно нещо, то сигурно щяхте и да биете нас, слугите, или поне онова опърничаво животно, Брут. Пък вий никога не сте бил толкоз ядосан, господин Джефри.

– На Нел определено бях ядосан – отбеляза Джеф.

– Да, сър, тъй беше, ама и имаше защо след всичко, което тя се опита да направи. Да се промъква така в леглото ви, докато спите, пък после да казва, че вий сте ѝ направили бебето! Че то и аз ѝ бях толкоз ядосан, че бях готов да сторя какво ли не.

– Кингстън, в конюшната има бебе, което плаче и чака да бъде нахранено – напомни му Джеф. – Не бива да седим тук и да говорим, докато момченцето е в беда.

– Да, сър, отивам веднага.

Щом се върна в спалнята си, Джеф веднага съблече окървавените дрехи. Водата в умивалника бе студена, но той въобще не забеляза това. Изми ръцете, лицето и гърдите си със сапун.

А как само му се искаше да може по същия начин да измие и кървата сцена от съзнанието си!

Облечен в чисти дрехи, Джеф взе газената лампа и през верандата отиде до френските прозорци, зад които жена му бе потърсила убежище. Стаята беше тъмна и на слабата светлина от своята лампа той успя да види сгъшената ѝ фигура на другия край на леглото. Тя не помръдна, когато светлината освети стаята, затова и той предположи, че е заспала, изтощена от шока.

Така е по-добре, нещастно си помисли Джеф. Съзнанието ѝ се нуждаеше от успокоителния сън след всичко, което бе видяла. Де да можеше и той да пропъди грозната картина от съзнанието си по същия начин! Но той бе чул отчаяните молби на Нел да ѝ покаже с нещо, че я обича, и сега изпитваше жестоки угризения, че не бе успял да ѝ помогне.

Замислена въздишка се откъсна от гърдите му и той усети, че нервите му са обтегнати като струни. Не беше трудно да си представи как е изглеждала за Раелин сцената в бокса на Ариадна. В края на краищата той държеше оръжието, с което бе извършено убийството. Ножът най-вероятно бе изчезнал от бюрото му по време на бала. Всеки, който е присъствал, би могъл спокойно да влезе в стаята и да го вземе. И точно това е сторил убиецът – взел е ножа, за да наръга с него едно младо момиче.

Загрижен за осиротялото бебе, Джеф слезе на долния етаж, за да види какво е свършил Кингстън. Свари го тъкмо когато внасяше пиццата на бебе в къщата.

– Ужас, господин Джефри! – успя да надвика писъците икономът. – Никога не съм виждал такова нещо. И веднага се уплаших, че и мъничкото е ранено, както цялото беше в кървища и щеше да се скъса да реве. Ама само е уплашено, както казахте, господин Джефри.

– Намери ли му дойка?

– Да, сър, жената на надзирателя каза, че може да храни малкия Даниел заедно с нейното дете. Госпожа Фъргюс каза да ви кажа да не се тревожите за него. – Чуха се забързани стъпки и Кингстън кимна към идващата икономка. – Ето я и Кора, сър. Идва да занесе бебето на госпожа Фъргюс.

Кора взе ревящото бебе и веднага провери дали кръвта по

одеялцето му не е от него.

– Ние ще се погрижим за малчугана, господин Джефри. Не се безпокойте!

Успокоен, че поне този въпрос се уреди без проблеми, Джеф се върна в конюшната и с голямо облекчение откри, че някой е покрил с чаршаф тялото на Нел. Спарки и Тадеус трябваше да разровят стъргоитните наоколо и когато Джеф се появи на вратата на бокса, младият коняр се приближи към него.

– Нищо не намерихме, господин Джефри. – Спарки хвърли един нервен поглед към покритото тяло. – Навсякъде претърсихме, само не и под Нел.

– Шерифът ще го стори, когато дойде – рече Джеф, съжалил двамата мъже.

Видимо облекчен, Спарки кимна.

Тадеус излезе от бокса, като мрачно клатеше глава.

– Господин Джефри, разпитах всичките коняри, ама снощи никой не е видял или чул каквото и да било.

Джеф погледна към другите боксове, после замислено смръщи вежди.

– А къде е Ариадна?

– Още снощи я закарахме в заграждението до конюшната, сър. Ама оттогава насам никой не я е виждал.

– Защо, за Бога, ви е трябвало да я местите, Спарки? Знаеш, че ако реши, може да прескочи всяка ограда.

– Ами, сър, тя беше като побесняла снощи. Риташе дъските на съседния бокс и вдигаше такава дандания, че си помислихме, че ще събори обора. Съвсем беше пошурирала, казвам ви. Като отворих вратата, изхвърча като куршум навън, сякаш й беше пламнала опашката. Едва не ме прегази в бързината.

– А забеляза ли дали има някой в бокса?

– Нали ви казах, господин Джефри, така препускаше, че щом я хванах, въобще не си правих труда да ходя да търся фенер и да гледам какво има в бокса. Хич не се и сетих за това. Най-важното беше да я успокоя.

– Помниш ли около колко часа се случи това, Спарки? – попита Джеф.

Треньорът почеса замислено брадичката си.

– Май беше около единайсет, че може и по-късно да е било. Не помня точно, сър.

– Претърсете съседния бокс и виж дали ще откриете нещо, Спарки. Ако някой непознат се е криел там, това би обяснило защо Ариадна е вдигала такъв шум.

– Тая глупава кобила е можело да му отнесе главата с някой къч, ако е пробвал да влезе в бокса ѝ. Ама сигурно не е станало така, щото не виждам друг труп наоколо.

– Убиецът може да се е опитал да влезе при нея, за да се скрие от теб. Може би точно това е изплашило Ариадна.

– Е, ако тоя тип още има глава на раменете си, може вече да не е с всичкия си. Тая кобила е толкоз опърничава, че не е безопасно да се кача човек с нея.

Тадеус тъжно погледна покритото с чаршаф тяло и загрижено поклати глава, ужасен от случилото се.

– Какъв ще е тоя човек, дето може да стори подобно нещо, господин Джефри? Да убие младо момиче, че и с невръстно бебе при това – туй е направо дяволска работа.

Да убие млада майка, която още кърми невръстното си бебе, наистина изглеждаше като престъпление спрямо природата, помисли Джеф. Хората в областта щяха да са направо ужасени от това позорно дело. А за жалост Нел бе убита именно в неговата конюшня. Надали Раелин щеше да е единствената, която ще го заподозре.

Споменът за сълзите и страха отново жегна сърцето му. Трябваше някак да успее да я убеди в невинността си.

Отново се обърна към Спарки.

– Липсват ли и други коне?

– Не, сър, или поне досега не съм чул такова нещо.

Джеф бе обзет от решителност.

– Изпрати някой да повика Илайджа, Сина на вълка. Да видим дали той ще разгадае нещичко от тази история.

– Да, сър, веднага.

Щом се върна в къщата, Джеф седна на писалището си и се опита да се съсредоточи върху счетоводните книги на плантацията, докато чакаше пристигането на шериф Таунсенд. Повече от час по-късно на вратата се почука.

Влезе Кингстън.

– Илайджа дойде, господин Джефри.

– Кажи му да влезе.

Висок, слаб мъж на около четиридесет и пет години влезе в стаята със шапка в ръка. Очевидно го бяха събудили. Въпреки това бе облечен

в дрехите, които предпочиташе да носи: панталони от еленова кожа и мокасини. Носът му бе тесен и с лека орлова извивка, чертите му бяха ъгловати и грубо изсечени, а черната му коса бе отрязана на черта точно под ушите. Тъмната му кожа с червеникав оттенък издаваше смесената му кръв. Говореше се, че майката на Илайджа някога била много красива мулатка, пленена още петнадесетгодишна от индиански воин, който я взел за жена. Няколко години по-късно друго войнствено племе нападнало селото на мъжа ѝ и когато мулатката го намерила мъртъв, скришом се измъкнала заедно със сина си. Оттогава двамата заживели в една колиба в покрайнините на Чарлстън, но когато Илайджа навършил дванадесет години, майка му се разболяла от пневмония и починала.

– Пратихте да повикат мен, сър? – попита Илайджа с дълбок глас, който отекина в стаята.

– Да, Илайджа. Благодаря ти, че дойде толкова бързо. Джеф го погледна въпросително. – Някой разказа ли ти какво се случи тук?

– Спарки разказал по пътя насам, сър – отвърна следотърсачът. – Каза, снощи валяло. Ако вода не измила следите, мога огледам, сър.

– Постарай се, Илайджа – подкани го той. – Шериф Таунсенд трябва да пристигне всеки момент. Ако откриеш нещо важно, ще му помогнеш наистина много в разплитането на тази проклета история.

Илайджа излезе и Джеф започна да кръстосва стаята. В съзнанието му се бе запечатало лицето на Раелин, обзето от панически ужас. Не можеше да търпи повече – искаше да иде при нея и да изчисти отношенията им от всякакви подозрения. Едва се съдържа да не хукне в стаята ѝ и да попита откъде накъде е готова веднага да си помисли най-лошото за мъжа си. Част от него се чувстваше ужасно обидена от отказа ѝ да го изслуша. Веднъж вече бе приела на сериозно обвиненията на Нел и го бе изхвърлила от леглото си. Но Джеф знаеше, че това, което Раелин видя тази нощ, би могло да изкара от равновесие всяка жена. Разбираше и колко глупаво ще е да я притиска. Ако отиде при нея сега и види, че само при появяването му се разтреперва от смъртен страх, това би разбило сърцето му. Не, каза си той, много по-добре ще е да ѝ остави време да си изясни нещата. Вероятно тогава би склонила да го подкрепя и да му има доверие, каквото и да става.

Отпивайки от чашата кафе, която Кингстън му бе донесъл, Джеф обърна поглед към прозорците. Въобще не бе очаквал, че след грандиозния прием от предната нощ, когато се бяха забавлявали толкова добре, днес ще ги споходи такъв адски кошмар. Тъжно се загледа към първите лъчи на зората над Оукли и въздъхна опечалено.

10

Слънцето тъкмо се беше подало над гористата линия на хоризонта, когато шериф Таунсенд пристигна. Високият, як мъж скочи от коня и е обичайната си напета походка прекоси алеята пред главния вход. Когато изкачи стъпалата към верандата, Джеф вече бе излязъл да го посрещне.

– Добре, че пристигна бързо, Райе.

Шерифът свали шапката си, докато влизаха в голямата приемна.

– Твоят човек каза, че тук имало убита жена. Какво се е случило, Джеф?

Джеф махна към кабинета си.

– Да поговорим вътре, ако нямаш нищо против.

Райе кимна и щом влязоха, се настани в любимото си кожено кресло. Миг по-късно влезе и Кингстън с кафе. Наля му от сребърната каничка, Райе взе чашката си и направи знак на икономата да остави всичко-то кафе в стаята.

– Ако трябва да остана на краката си, Кингстън, то ще ми трябват по-големи количества от това лекарство. Някои хора не изпитват никакви угризения да държат човек буден до малките часове на нощта, а после да го събудят само час след като се е прибрал у дома.

Когато икономът излезе, шерифът обърна на един дъх силното черно кафе. Джеф се приближи до бюрото и се облегна на него, като накара Райе да остави чашата и да го погледне. Джеф набързо обясни какво се е случило или поне тази част от случилото се, която му беше известна.

– Тъкмо заспивах, когато чух писък на жена. Беше около един сутринта. Стори ми се, че долетя откъм конюшната, запалих един фенер и отидох да проверя какво става. Открих Нел в единия от боксовете заедно с бебето ѝ. Момичето беше още живо, но не ѝ оставаше много. Помоли ме да измъкна ножа от гърдите ѝ. Сторих го, като се надявах, че мога да спра кръвта, но Нел вече гаснеше. Помоли ме да я прегърна, уж наистина изпитвам нещо към нея. Сторих го и тя издъхна в ръцете ми. – Той тръсна глава, за да пропъди смразяващия спомен. – Не мога да си представя кое е това чудовище, което би извършило подобно нещо. Момичето надали имаше и шестнадесет години.

– Нел каза ли ти нещо друго? Нещо за това, кой я е убил? – попита Райе Таунсенд.

– Не, просто бе загрижена за бебето. Помоли ме да намеря жена,

която да се грижи за него.

– Значи е знаела, че умира?

– Сигурно. Беше загубила много кръв и едва се държеше в съзнание.

– И въпреки това не се е опитала да ти каже кой я е намушкал.

– Не. Просто ми се стори, че се радва, задето съм с нея. – Лицето на Джеф посърна от съжаление при спомена за опитите на момичето.

– Ти какво направи когато видя, че е мъртва?

Джеф се поколеба. Не искаше да казва за подозренията на Раелин, но нямаше как да не отговори на този въпрос.

– Седнах за малко в единия ъгъл, в сянката. Гледах тялото на Нел и бях като зашеметен от тази жестокост. Малко по-късно дойде жена ми. И тя се беше събудила. Не знам от какво. Мисля, че е излязла, за да ме потърси. Естествено ужасно се разстрои, когато видя Нел.

– Сега къде е?

– Горе, спи. Или поне спеше преди малко. За момента, ако е възможно, не искам да я безпокоя повече. Достатъчно й е онова, което видя, Райе.

– Мога да поговоря с нея по-късно. – Шерифът се пресегна и си наля още една доза кафе. – Мислиш ли, че снощи Нел е дошла, за да види теб и гостите ти?

Джеф се загледа в кафето в собствената си чаша, обмисляйки какво да каже. Макар че това можеше да го постави в положението на заподозрян в убийството на момичето, той реши, че трябва да даде някои допълнителни обяснения.

– Нел дойде тук, в плантацията, около средата на юли, скоро след като двамата с Брандън те бяхме оставили да претърсиш склада на Густав за крадени стоки. Тук, на верандата, тя на всеослушание ме обвини, че аз съм бащата на още нероденото й бебе. Когато жена ми излезе, Нел имаше наглостта да предложи двамата с Раелин да анулираме брака си. В края на юли за кратко я срещнах в ателието на Фаръл, където тя бе започнала работа. После, преди около седмица, дойде отново тук, за да ми покаже, че бебето приличало на мен.

Райе вдигна вежди, но Джеф махна с ръка при неизречения въпрос. Отдавна бе разбрал как умее приятелят му да подтиква хората към признания само с изражението на лицето си и с мълчание. Но Джеф не видяше смисъл да крие за обвиненията на Нел. Ако Райе все още не бе чувал за това, то със сигурност скоро щеше да научи от прислугата или от работниците. Въпреки че много хора се подвеждаха от простоватия му

говор, Джеф знаеше, че Райе никак не е глупав или лековерен.

– Ако момчето прилича на мен, Райе, то това е, защото баща му може да е приличал на мен. Но е абсолютно изключено аз да съм бащата на това дете. – Джеф въздъхна и реши да започне от самото начало на цялата история. – Преди повече от година наех Нел за известно време, за да избродира монограми по чаршафите на къщата. Чух, че била добра шивачка и ѝ плащах добра надница. Една нощ, докато спях в стаята си, тя се промъкна в леглото ми и започна да ме гали. Когато се събудих и разбрах какво прави, веднага я изпъдих и ѝ казах да си стяга багажа.

– Да разбирам ли, че между вас не се е случило нищо?

– Абсолютно нищо! Ако Нел е била девствена, когато се промъкна в леглото ми, то точно така и го е напуснала. Но след случилото се беше изключено да я оставя повече в къщата си. Определено не исках да ми се наложи да „постъпя, както трябва“ с нея, ако ме обвини в нещо. Веднага щом си опакова нещата, Тадеус я отведе в Чарлстън и ѝ нае стая там. После явно не ѝ е трябвало много време, за да си намери някой, които няма да я изрита от леглото си. Синът ѝ се роди почти точно девет месеца, след като я изгоних.

– Мислиш ли, че умишлено се е опитала да забременее? За да набе-ди теб?

– Не знам какво е правила. Никога не съм се опитвал да разбера мотивите ѝ. За мен тя беше просто едно дете. Повярвай, когато разбрах кой е в леглото ми, това ми подейства като скок в ледено езеро.

– Очевидно е вярвала, че е влюбена в теб.

– Сигурно. С времето щеше да порасне и да види колко е глупаво... ако ѝ бяха дали време да живее.

– Двамата с жена ти по едно и също време ли се събудихте?

– Не, когато станах, тя спеше.

– Веднага ли те е последвала?

– За жалост, не. Дойде по-късно. Страхувам се, че онова, което видя, ѝ направи доста погрешно впечатление.

– Тоест, помислила е, че ти си убил Нел?

– Точно така.

– Обясни ли ѝ какво се е случило?

– Опитах се, но тя избяга и се заключи в друга стая.

– И все още е там и спи?

– Да.

– Ами прислугата? – попита Таунсенд. – Всички ли спяха?

– Всички освен десетина души, които бях наел, за да следят

пътищата на изток и да ни предупредят, ако Густав е решил да ни нападне. Но те бяха разположени прекалено далеч от конюшните, за да видят или чуят нещо.

– Мислиш ли, че Густав има пръст в тая история?

– Определено мисля, че има нещо общо. Не знам дали е платил на някой от хората си да убие Нел само за да падне вината върху мен. Нито пък вярвам, че би сторил подобно нещо самият той, особено сега, когато едната му ръка е извън строя. Плаща на какви ли не хора, за да му вършат мръсната работа. Но ми е трудно да си представя как би могъл дори някой от тях да убие едно момиче само за да обвинят мен. И все пак всичко е възможно.

– Когато отвлякоха Раелин, Олни Хайд заплашвал ли е да я убие?

– Да.

– Май си спомням, че на Густав много му се искаше да задържи жена ти, а сега виждам, че убийството на Нел ви е скарало. Може би Густав е целял едно такова скарване да доведе до развод или дори да те обесят.

– Сигурен съм, че на Густав това много ще му се хареса. И без това ми има зъб заради простреляното рамо.

– Олни Хайд, изглежда, е дяволски хитро животно. Крие се като лисица. Знам, че все още се навърта наоколо, но вече толкова време все не успявам да го заловя.

– Както ти казах още през юли, жена ми е говорила с него пред корабната ми компания. Точно тогава той ѝ е казал, че Густав съжалява, че още съм жив. Казал ѝ е също и че родителите му са дошли тук от Англия, когато бил още много малък. Хвалел се, че познавал блатата на пръсти и се криел там. Сигурно затова ти се струва, че е потънал вдън земя. – Джеф се опита да се усмихне, но не можа. Всяко споменаване на Раелин му напомняше за бягството ѝ от конюшните. – По това, което съм научил оттогава, съдя, че Олни познава тези места по-добре от всеки друг. Може би само Илайджа е способен да го открие. Вече го повиках и му казах да огледа около конюшните.

Рае остави чашата и чинийката на масата и стана, като се подпря на страничните облегалки на креслото.

– Май е време и аз да ида там.

– Ще дойда е теб.

Щом приближиха обора, Илайджа дойде при тях.

– По-рано дъжд измил други следи, оставил земя мека и два различни чифта дошли по-късно – уведоми ги скаутът. – Едните обувки –

хубави, по поръчка. Другите не толкова хубави. Двама мъже излизат от конюшната и отиват в заграденото място, откъдето е взет конят. Може хубави обувки гонили другите.

– Хубави обувки определено не ми звучи като Олни Хайд – измърмори Райе, като хвърли един поглед към Джеф.

– Не, по-скоро като обувки, каквито бих носил аз – призна Джеф. – Но не съм влизал в заграждението за конете поне от няколко дена.

– Нека огледаме какво си открил, Илайджа – предложи шерифът. – После ми се ще да чуя как ти си представяш случилото се.

Следите изглеждаха точно както ги бе описал следотърсачът. Единият чифт следи не само че приличаха на тези, които оставяше Джеф, а и по размери напълно съвпадаха с тях. Другите следи, изглежда, бяха направени от човек с много по-широки ходила, а и подметките му са били поизносени по краищата.

Райе погледна Джеф.

– Огледа ли добре краката на Олни, когато нападнахме склада?

– Тогава най-малко ме интересуваха краката му – иронично подметна Джеф, после се обърна към Илайджа: – Какъв извод си правиш от тези следи?

– Хубави обувки вървят след износени, тук виждам как настъпват следите. После хубави обувки се връщат в конюшната. Другите свършват тук, където конски копита потъват в кал, както когато кон носи ездач.

Шерифът погледна отвъд заграждението, където бяха застанали.

– Откри ли и други следи около къщата или по алеята?

– Много следи, и хора и коне, но как дошло момичето нищо. Гъста, къса трева около къщата скрива много добре следи. Илайджа не открил нищо.

– И така, кои следи мислиш, че са на убиеца? – попита Джеф, за да се върнат на старата тема.

Илайджа сви неопределено жилестите си рамене.

– Може би когато мъж убил Нел, откраднал кон да избяга. Някой видял го, преследвал го. Може вярно, може не. Може и обратно да е.

– Проследи отпечатъците от копитата на кобилата – нареди Джеф. – Виж къде водят. А аз ще покажа на шерифа бокса, където беше Нел.

Райе даде знак на скаута да тръгва и се обърна към Джеф.

– Дай да приключваме с тая гадна работа.

Джеф придружи Райе до конюшната и остана на пътеката във от бокса на Ариадна, докато приятелят му оглеждаше тялото и раната.

– Изглежда, момичето е било намушкано три пъти, и то в кратък период от време. Едната рана, изглежда, е спряла да кърви. Но поне една или и двете други са я убили. – Райе огледа мястото около Нел. – Не са я местили или докосвали, докато те е нямало, нали?

– Не, казах на Спарки да не я пипа. – Джеф махна към кървавия нож, паднал сред стърготините. – Ножът е ей там. Там го хвърлих, когато Раелин се изплаши.

Райе вдигна оръжието много внимателно. Петната по острието недвусмислено показваха за какво е бил използван.

– Не съм ли го виждал и преди?

– Нося го винаги когато ходя на лов – каза Джеф с премерен глас. – Вероятно си го виждал, докато сме ловували заедно. Когато съм у дома, обикновено го държа на бюрото си в спалнята, за да разрязвам страниците на новите книги. Преди да се появи Раелин, имах навик да чета вечер в леглото. А точно преди бала използвах ножа, за да разрежа един провиснал конец. Затова предполагам, че е бил взет по време на самия бал.

Райе изпробва ръба на острието.

– Остричък е, а?

– Както ти казах, нося го със себе си на лов. Нарочно го държа винаги наточен. Никога не знам кога ще ми хрумне да ида за дивеч. А и когато е остър, страниците на книгите не се разкъсват неправилно.

– Хубав нож. Откъде го имаш?

– Баща ми ми го даде на дванадесетия ми рожден ден. Спомен ми е от онова време. Винаги ми е вършил добра работа, когато двамата с Брандън ходехме за риба или на лов. Често бивакувахме на открито и тъй като моят нож беше най-остър, винаги на мен се падаше да приготвям суровите пръчки за шишове, за да печем храната си над огъня.

Райе отново погледна към мъртвото момиче и тъжно поклати глава.

– Проклетата история. – След дълго мълчание бавно въздъхна. Понякога съм виждал Нел да ходи на църква в Чарлстън. Ако ми дадеш някоя каруца и накараш хората си да увият тялото ѝ в одеяло, мога да я откарам в Чарлстън и да помоля пастора да ѝ направи погребение. Сигурен съм, че така поне една беля ще ти се махне от главата.

И Джеф бавно издиша.

– Много ти благодаря, Райе. Наистина така поне малко ще ми олекне.

– Защо не идем в къщата и да огледаме спалнята ти, докато Тадеус и Спарки се погрижат за тялото?

Двамата тъкмо се изкачиха по стъпалата на верандата, когато Кора излезе от господарската спалня с чифт кални обувки в ръце.

– Ще кажа да ви изчистят тия обувки, господин Джефри. Само за минутка ще стане – рече тя и понечи да се отдалечи.

– Я чакай малко – спря я Джеф, като я хвана за рамото. Къде ги намери?

– В банята, господин Джефри, зад вратата. Видях ги, докато чистех. Бая се учудих, щото знам как внимавате с дрехите си. Не щете ли да ги изчистят, господин Джефри?

Джеф тревожно погледна Райе.

– Не съм ги изкалял аз!

– Успокой се, приятел – потупа го по рамото шерифът. Няма да те обвинят в убийство само заради чифт кални обувки. А сега ми кажи, твои ли са?

– Да, разбира се. Мои са, но не съм ги носил повече от седмица. А виж, калта е съвсем прясна.

– Значи, през тази седмица някой може да ги е взел от стаята ти, без да разбереш – замисли се на глас Райе. – А може да са ги взели и снощи заедно с ножа от бюрото ти. Вратите на спалнята ти през цялото време ли бяха отворени?

– Да. Винаги стоят отворени, стига само времето да позволява. Снощи бе доста приятно и ги оставих отворени.

Райе се обърна към икономката.

– Откри ли нещо необичайно, докато чистеше стаята на господин Джефри тази сутрин, Кора?

Негърката веднага закима.

– Ами да, сър, имаше нещо много странно. На пода до бюрото на господин Джефри намерих кутия за енфие. А доколкото знам, той не смърка такива работи.

Изпълнен от съмнения, Райе вдигна вежди и огледа малката кутийка, която Кора му подаде. Когато вдигна очи към другия мъж, в очите му искреше насмешка.

– Смъркаш ли си от време на време, приятел?

– Мили Боже, как ли пък не! – отвърна Джеф и се изсмя.

– А жена ти?

Джеф отчаяно завъртя очи към тавана.

– Не, по дяволите! Или поне аз не знам такова нещо.

– И Олни Хайд не ми изглежда да е от хората, които смъркат енфие – отбеляза шерифът.

– Имаше и още нещо, дето ме зачуди малко – обади се икономката.
– Нали знаете оная дървената кутия, дето я купихте на госпожа Раелин през юли?

– Ковчежето на баща й?

– Не беше никакъв ковчег, господин Джефри. Говоря за оная малката кутия, ей толкоз е голяма – тя показва с ръце големината на ковчежето. – Тая, дето стоеше на скрина на госпожа Раелин.

– Знам коя е, Кора – увери я Джеф и за първи път през този ден се усмихна, искрено развеселен. – Та какво за нея?

– Ами, сър, намерих я на бюрото ви и видях, че някой се е мъчил да откачи дъното с нож.

– Но тя беше отключена!

– Знам, господин Джефри, ама въпреки това издялали са дупки в дървото на дъното.

Джеф погледна към бюрото, но не видя кутиятката там.

– Къде е сега ковчежето?

– Ако говорите за кутиятката, занесох я долу, та Кингстън да види дали няма да може да позаглади дупките.

– Бих искал да я видя – рече шерифът. – Би ли ни я донесла, Кора?

– Ама разбира се, господин Райе. Ей сегичка идвам.

Райе се обърна към Джеф.

– Казваш, тази кутия била на бащата на Раелин?

– Да, открихме я в един магазин близо до пристанището. Купър Фрай явно я е продал, скоро след като корабът им е пристигнал.

– Купър Фрай е вуйчо й, така ли?

– Раелин не иска да приеме това, но тоя човек твърди, че бил изгубен в морето още като малък и се върнал в Англия няколко месеца преди бащата на Раелин да почине. Оттам Раелин, майка й и Купър Фрай се качили на кораб и доплавали тук, в Каролина.

Кора скоро се върна с ковчежето и го подаде на шерифа. Точно както беше казала, дървото на дъното от вътрешната страна беше доста издълбано.

Райе огледа кутията от всички страни, после я разклати до ухото си.

– Не разбирам защо им е трябвало да дълбаят дъното. Не изглежда да има скрито отделение. А ако има, то по звука съдя, че е празно.

Джеф набързо огледа кутията и стигна до същия извод.

– Наистина сега вече ми се ще да поговоря с Раелин, Джефри – рече приятелят му. – Може би тя ще знае защо му е трябвало на някой да бърника по тая кутия.

Раелин пусна пердето на прозореца и се отдръпна назад. Бе чула пристигането на шерифа и бе видяла как заедно с мъжа ѝ отидоха до конюшната. Когато се върнаха, се надяваше, че Райе ще си замине. Отчаяно се нуждаеше от повече време, за да възвърне самообладанието си, преди да се наложи да се изправи пред Джеф и да говорят за случилото се през нощта. Но явно нямаше да има повече отсрочки. В този миг Ко-ра почука на вратата.

– Госпожо Раелин, господин Джефри каза, че шерифът искал да говори с вас. Искат да слезете в кабинета.

– Прати ми Тизи да ми помогне да се облека – нареди Раелин през вратата. – Още съм по нощница.

– Да, мадам, и ще кажа на шерифа да почака малко.

Половин час по-късно Раелин поспря до стълбището и се заслуша в мъжките гласове, които долитаха от стаята. Чувстваше, че ще ѝ е изключително трудно да застане пред Джеф. Все още го виждаше как стои над тялото на Нел с окървавения нож в ръка.

Когато влезе в стаята, Джеф веднага стана от мястото си и ѝ предложи стол. Райе също се изправи от ръба на бюрото, където се беше облягал досега. Очите му я проследиха, докато сядаше вдървено в предложения ѝ стол.

– Госпожо Бърмингам – официално се обърна той към нея, – наистина оценявам отзивчивостта ви да слезете тук. Съвсем ясно съзнавам колко тежко е било това изпитание за вас.

– Благодаря за загрижеността, шериф Таунсенд – тихо каза тя със същата официална сдържаност. Избягваше да поглежда към Джеф, и това още повече задълбочи пропастта между тях. Притиснала ръце в скута си, Раелин се опитваше да скрие треперенето им. Вдигна очи към шерифа и го подкани: – Нека започваме.

– Да, мадам, разбира се. – Райе се покашля и стрелна с поглед приятеля си. – От Джеф разбрах, че сте дошла в конюшната известно време, след като той е открил тялото на Нел. Бихте ли ми разказали как отидохте там и какво видяхте?

– Събудих се, когато усетих, че Джеф вече не е в стаята. Забелязах светлина откъм конюшната и помислих, че може да има проблеми е някой от конете и че мъжът ми е отишъл да види какво става. Когато влязох в конюшната, чух бебешки плач. Изтичах до бокса, където гореше фенерът, и видях Нел. Раелин вкопчи ръцете си една в друга и стисна очи в отчаян опит да пропъди оживялата пред очите ѝ грозна картина. Когато продължи, гласът ѝ едва се чуваше, но поне вече не плачеше: –

Навсякъде имаше кръв.

– Джеф каза, че Нел го е помолила да извади ножа – внимателно ѝ довери Райе. Знаеше, че Раелин и Джеф са се оженили малко след като са се срещнали за първи път и не са имали кой знае колко време да се опознаят. Ако можеше някак да помогне на Раелин да се довери на Джеф, бе почти сигурен, че в крайна сметка тя няма да съжалява за това. Самият той познаваше Джеф от момче и просто не можеше да допусне, че Джеф е извършил подобно низко деяние. Щом този човек бе способен да се сприятелява дори и с котки, то нямаше съмнение, че е много мил и търпелив. Но пък, като се вземе предвид собственото му отвращение от котките, Райе се чудеше дали не греша, като прави подобни обобщения. – Мъжът ви го е сторил с надеждата да помогне на Нел, но тогава вече не ѝ е оставало да живее много. Можете ли да потвърдите това?

Раелин преглътна и се опита да потисне треперенето си.

– Доколкото знам, Нел беше вече мъртва, когато пристигнах. – Рисува да погледне към Джеф, който седеше на един стол близо до нея. Изглеждаше странно спокоен и внимателно заслушан в отговорите ѝ. Макар да ѝ беше трудно, тя продължи: – Съпругът ми беше коленичил в сенките, не го видях веднага. Когато се изправи и пристъпи към Нел, отначало го помислих за някой друг. Когато видях ножа в ръцете му, сигурно съм се паникьосала. Втурнах се обратно в къщата. И оттогава не съм излизала от стаята си.

Райе се пресегна и взе обкованото с месинг ковчеже от бюрото на Джеф, после го подпря на бедрата си. Когато се увери, че Раелин го гледа внимателно, отвори капака и ѝ показа издълбаната вътрешна част.

– Кора каза, че това вероятно е било сторено по време на бала. До този момент знаехте ли за тези вдлъбнатини?

Раелин беше направо слисана. Прерови паметта си, но се оказа, че въобще не е обръщала внимание на ковчежето, откак Джеф го бе отнесъл в тяхната стая. Но пък двамата бяха толкова заети един с друг, че не би забелязала каквото и да е друго.

– Въобще не знаех за това. Защо са го направили?

– Точно това се надявахме, че можете да ни обясните – отвърна Райе, и отново сложи ковчежето зад гърба си. Бръкна в джоба на жакета си и извади кутийката за енфие, после я остави на масата до стола ѝ. – А виждали ли сте някога това?

– Доколкото знам, не.

– Кора го е открила на пода до бюрото в спалнята, която споделяте

със съпруга ви. Освен това някой беше оставил ковчето върху бюрото, където, доколкото разбирам от Джеф, той държал и ножа си. Така, знаем, че именно този нож е убил Нел. Джеф потвърди, че е извадил точно него от гърдите ѝ, докато се опитвал да спре кръвта. Тъй като е бил взет от бюрото, предполагам и че именно е него са направени и вдлъбнатините по вътрешността на кутията.

Раелин усети, че е зяпнала от изумление и побърза да затвори устата си. Втренчи се в шерифа и се опита да обмисли логиката на чутото.

– Искате да кажете, че някой е влязъл в спалнята ни, надупчил е дъното на кутията на баща ми, вероятно с ножа на Джеф, а през това време може да е изгървал кутийката за енфие, после е взел ножа и е убил Нел. Но това звучи абсолютно безсмислено!

– Точно това все си мисля и аз, откак започнах да разследвам тази загадка. Просто нещата не се връзват – съгласи се Райе. Защо ще му трябва на някой да се промъква в стаята ви, да дялка дъното на кутията и после да отиде и със същия нож да убие едно момиче? – Замислено сви устни и се загледа в тавана, сякаш го виждаше за първи път. – Освен, разбира се, ако Нел е дошла откъм верандата и е влязла в стаята на съпруга ви с надеждата да открие там именно него. А вместо Джеф е видяла непознат мъж, който бърникал нещо по ковчето на баща ви. Ако е било така, то мъжът може да я е убил, за да ѝ затвори устата. Само че, ако не разберем защо му трябва на някого да рови в едно празно ковчеже, нямаме никакъв ключ за разгадаване на случилото се. Разбира се, възможно е и убийството да е просто една извратена проява на някой, който е искал да провери колко остър е ножът, първо, върху дървото, а после и върху нещо по-меко?

Джеф забеляза как Раелин потръпна от отвращение, затова веднага се изправи и прекъсна приятеля си:

– Стига, Райе, необходимо ли е да говориш така?

Райе му даде знак да мълчи и като се наведе напред, се взря в очите на Раелин.

– Кажете ми какво знаете за ковчето.

– Не знам защо някой е искал да повреди кутията на баща ми – прошепна напрегнато и едва чуто Раелин, но после се зае по-дробно и внимателно да обяснява как баща ѝ е дал ковчето, пълно със златни монети на майка ѝ, как е издъхнал в затвора, преди да бъде обвинен официално в държавна измяна, как тя и майка ѝ решили да отплават за Каролина, след като Купър Фрай се появил, и как той продал ковчето на търговец на вносни стоки.

– Казахте, че баща ви е наредил на майка ви да пази кутията, докато му потрябва съдържанието ѝ. За парите ли е говорел или за нещо друго?

– Доколкото знам, вътре никога не е имало нищо друго освен парите.

– Няма ли тайно отделение?

Раелин изненадано се облегна назад.

– Може и да е имало, но никога не са ми казвали за това. А ми се струва, че и майка ми не е знаела. Баща ми не е споменавал подобно нещо, когато ѝ каза да пази ковчежето. Мислехме, че говори за златото и че то ще му потрябва по-късно, когато се стигне до съдебен процес.

– Смятате ли, че е искал вие двете с майка ви да използвате златото за нуждите си и да му занесете кутията, когато дойде подходящият момент?

Раелин бе направо слисана от това предположение, но бе готова да приеме, че може и да има нещо вярно. Все пак защо му трябваше на някой тук, в Каролина, да се интересува какво е имало в кутията?

– А ако няма тайно отделение – предположи Райе, – тогава защо някой е дълбал по дъното на една празна кутия?

– Не знам! Не знам! Просто не мога да повярвам, че някой в тази страна може да се интересува от тайно отделение в кутията на баща ми! – Раелин притисна треперещата си ръка към челото си, опитвайки се да възвърне самообладанието си. Малко оставаше да избухне в сълзи. Знаеше, че Райе Таунсенд е близък приятел на мъжа ѝ и че ще направи всичко по силите си, за да отклони подозренията от Джеф. Може би точно затова задълбаваше в темата за кутията. Колкото до ножа, предположението, че някой може да го е взел, ѝ се виждаше вероятно, по бе възможно именно Джеф да е престъпникът, ако е бил ядосан от настояващата на Нел да признае детето ѝ за негово.

Раелин внезапно почувства, че ѝ прималява и стисна очи.

– Трябва да се върна в стаята си – прошепна тя. – Зле ми е.

– Тормозих ви достатъчно дълго – съчувствено призна Райе и се изправи. – Сега трябва да вървя, но ако си спомните нещо съществено по този въпрос, госпожо Бърмингам, моля ви да ме уведомите, колкото може, по-скоро.

Раелин кимна безчувствено и остана седнала, докато двамата мъже излязоха от стаята. Едва тогава събра сили да се изправи и да иде до вратата. В коридора коленете едва не ѝ изневериха и трябваше да се подпре на стената, за да не падне. Зад гърба ѝ входната врата беше отворена. До слуха ѝ долетя дълбокият глас на шерифа.

– Благодаря ти, че ми послужи с каруцата, Джеф. Ако пуснеш с мен и някой, който да я докара обратно, ще ти я върна веднага, а не чак след няколко дни.

– Мини през конюшните и вземи някой от конярите. Така ще си спестиш едно разкарване.

– При толкова много гости снощи, надали ще мога да разпитам всичките дали са чули и видели нещо, преди да си тръгнат. Обзалагам се, че в Чарлстън доста ще се говори за случилото се. Тъй като Нел е убита на твоя земя, хората със сигурност ще се зачудят каква връзка имаш ти с убийството. Най-добре дръж жена си тук, далеч от града, за да не чува слуховете. Знаеш колко безмилостни са понякога злите езици. Най-вероятно ще помислят, че не съм те арестувал само защото си ми приятел.

– Благодаря ти, че дойде, Райе – измърмори Джеф. – Благодарен съм ти за всичко, което стори.

– Че за какво са приятелите?

За какво са приятелите! Раелин простена наум и едва не рухна до стената. *Нима той бе готов заради приятелството им да остави един убиец ненаказан?*

Разтреперана, прекоси коридора, изкачи стъпалата и потърси самостата на старата ѝ спалня. Щом влезе, веднага заключи вратата и седна на ръба на леглото. Загледана безчувствено в стената, тя се замисли върху забележката на шерифа. Райе смяташе, че Джеф е невинен за убийството на Нел, но не бе видял същото, което бе видяла тя – Джеф, навесен над мъртвото тяло на момичето, целият в кръв! Кръв по ножа, по пръстите му! В съзнанието ѝ!

Препуснал на гърба на Брут, Джеф не се интересуваше колко бързо се движи животното или колко неравен е теренът пред тях. Искаше само да откъсне съзнанието си от онази студена, тъмна празнота, която беше сграбчила стомаха му. Още преди години бе разбрал, че най-добрият начин да подреди мислите си, е да се качи на гърба на кон и да препуска поне час или повече. А темпераментът на Брут за него бе предизвикателство, което в момента Джеф с радост приемаше. Бе готов на всичко, само и само да откъсне мислите си от готовността на жена му да си мисли най-лошото за него.

Мина покрай мястото, където се бяха любили с Раелин, но споменът за онзи щастлив ден още повече помрачи настроението му. Напомни му каква огромна промяна може да настъпи в живота на един човек, и то само за една нощ. Сега, когато жена му го подозираше в убийство, той не се и съмняваше, че бракът им отново ще се превърне в хладно съжителство.

Джеф тихо изруга и се насили да пропъди тези мисли от главата си. Докосна лекичко с пети блестящите хълбоци на коня и скоро препускаха в бесен галоп. Забеляза едно голямо дърво, наскоро повалено от силния вятър. Да, това беше предизвикателство! Насочи коня нататък и потупа копринено гладката му шия с тихи окуражителни думи. Брут сякаш разбра какво се иска от него. Малките му заострени уши се насочиха напред с повишено внимание, очаквайки командата. Достатъчно бе само едно леко докосване с петата на Джеф, и Брут вече летеше към препятствието. Когато стигнаха до поваленото дърво, Брут се оттласна от земята и с невероятен грациозен скок прелетя над дънера, оставяйки предостатъчно място между себе си и препятствието.

Джеф почувства как сърцето му полита, въодушевено от успеха им. Реши да иде още по-далеч. Обърна коня и се огледа за друго препятствие. В далечината зърна висок плет.

– Хайде да видим какво можеш, момчето ми – подкани той Брут и го насочи натам.

Щом приближиха плета, Брут се изстреля с невероятна точност и се приземи изящно като лебед. Джеф го спря и го потупа по шията с щедри похвали. Засмя се, когато Брут размаха опашка и тихо изцвили, сякаш зарадван от одобрението на господаря си.

Продължиха да правят и други скокове и Джеф неведнъж се удиви на готовността, с която Брут се подчиняваше и на най-лекото движение на коленете му. Друг път опърничав като муле, сега жребецът сякаш изпитваше някакво състрадание към него, доловил мрачното настроение на ездача си.

Един два пъти великолепно животно едва не се препъна в препятствията. Ако Джеф не беше толкова опитен ездач, че да може да се задържи в чудесното английско седло, най-вероятно щеше да прелети през врата на коня към земята. Последното препъване се случи при един особено дързък скок и Джеф усети, че вече преминава границите на разумното и е на ръба на безразсъдния риск. Затова най-сетне дръпна юздите и даде почивка на чудесното животно, като отново го обсипа с похвали. Освен това вече до голяма степен се бе освободил от напрежението и недоволството си. Мислите му се бяха избистрили с кристална яснота.

Каквито и подозрения да хранеше Раелин, той знаеше, че трябва да е търпелив с нея в трудните мигове, които изживяваше. Съзнаваше какви съмнения бушуват в душата ѝ и разбираше добре, че ще е чиста лудост да я насилва да приеме невинността му.

Това би довело само до повърхностни прояви на доверие, поддържано насилствено от негова страна. А това определено беше в разрез с принципите му. И все пак, ако ѝ даде време да възстанови сама доверието си в него, това ще означава, че самият той отново ще бъде подложен на въздържание – може би дори няколко седмици нямаше да бъдат достатъчни да се изгладят недоразуменията помежду им. Толкова бе свикнал с близостта ѝ, че просто не можеше да си представи отново да я загуби. Непоносима беше мисълта, че ще бъде близо до нея, ще я вижда, ще чувства присъствието ѝ, ще вдъхва аромата ѝ и ще се разкъсва от желание по нея, без да знае кога най-сетне ще бъдат отново истински заедно.

Имаше и друг проблем – какво ще стане с доброто му име пред съседите и познатите. Съвсем реално беше да очаква, че те ще го заподозрат в убийството на Нел. Не можеше да тръгне и на всеослушание да се кълне в невинност. Ако не бъде обвинен открито, щеше да е по-благоразумно да си държи езика зад зъбите и да не обръща внимание на слуховите и изпитателните, пълни с подозрение, погледи.

Докато се приближаваше към конюшната, Джеф не можеше да твърди пред себе си, че се е примирил с трудностите. Мисълта за отделни спални определено накара мрачното му настроение да се завърне. Но

поне в съзнанието му се беше избистрило разбирането, че го очакват големи проблеми – и в брачния живот, и в отношенията с хората от областта, – но щеше да се справи с тях, когато му дойде времето. Надяваше се, че в крайна сметка правдата ще възтържествува.

Спарки, разтревожен от дългото отсъствие на Джеф, вече очакваше, че конят ще се върне в конюшната с празно седло. Затова и не можа да скрие облекчението си, когато зърна Джеф и Брут да приближават и разбра, че страховете му са били напразни... поне този път.

– Слава Богу, господин Джефри! – отдъхна си той, щом изтича да посрещне господаря. – Вече се чудехме, дали не лежите някъде със счупен врат. Добре, че нищо ви няма!

Джеф скочи от седлото.

– Няма да повярваш, Спарки, но Брут днес се държа като истински джентълмен. Затова тази вечер го поглезете малко – заслужи си го.

– Да, сър, ще го сторим. Може пък, ако му дам малко допълнителен овес, да схване, че си струва да се държи добре.

Когато Джеф стигна до верандата, икономът моментално изтича към него и се оказа, че е споделял притесненията на младия треньор.

– Слава Богу, господин Джефри! Спарки каза, че сте тръгнал с Брут, и вече се чудехме дали ще се приберете жив и здрав у дома.

– Има ли вести от Илайджа? – попита Джеф, без да спира. Влезе в къщата и едва тогава се обърна към Кингстън, за да чуе отговора му.

– Не, сър, нищичко. Господин Брандън чул новините и дойде да ви търси. Казахме му, че сте на разходка с Брут и той ме помоли да изпратя някой, когато се върнете, та да знаят, че нищо ви няма. Казва, че госпожа Хедър щяла да се поболее от тревоги, ама като гледам, и господин Брандън върви натам. Много се разтревожи за вас, взе да крачи насам-натам и току поглеждаше през прозорците, да види дали не идвате.

Джеф разхлаби яката си и отиде в кабинета си, където си наля малко бренди.

– Ще пратя някой с бележка при брат ми. Междувременно искам ти да удвоиш стражите около имението. Не искам повече непознати да нахлуват тук, без да знаем предварително за идването им.

– Веднага ще го сторя, сър, ама... трябва да ви кажа нещо...

Джеф обърна на един дъх питието и погледна въпросително икономма, който внезапно му се стори доста разтревожен.

– Какво има, Кингстън?

– Кора... тя казва, че ходила да чука на вратата на госпожа Раелин поне четири или пет пъти, да я пита дали не иска да похапне нещо, пък

госпожа Раелин още нищо не е казала.

– Сигурно спи. След случилото се, това е най-доброто за нея.

– Да, сър, тъй си е. – Икономът се поколеба, явно не му беше удобно да подхваща и другата тема, но в крайна сметка нямаше друг избор. – Тревожихме се и за друго нещо. За бебето на Нел. Кора казва, че то било добре с госпожа Фъргиус, ама си мислехме, че ще искате да го видите тази вечер, преди да си легнете.

Ръката на Джеф, който тъкмо си наливаше второ питие, спря напред движението. Той много обичаше малкия си племенник, но по принцип децата не го интересуваха особено. Просто досега никога не се беше замислял за тях. Разбира се, когато има свои собствени деца, нещата щяха да се променят... ако това някога се случи. Имайки предвид разрива между него и Раелин, вече малко се съмняваше, че скоро ще имат потомство.

Остави чашата и се изправи пред иконома.

– Кингстън, бих искал да ме разбереш съвсем ясно по този въпрос. Детето на Нел е сираче, доколкото ми е известно, няма никакви роднини, и по тази причина ще позволя да остане в дома ми, или докато някой роднина на Нел си го поиска, или друго семейство го осинови. Дотогава очаквам за него да се грижат мило и състрадателно в моята къща или в къщата на госпожа Фъргиус. Но помни едно, Кингстън, Даниел не е мой син и никой да не си въобразява подобно нещо.

Кингстън закима енергично.

– Знам го туй, господин Джефри. Хич и не съм си помислял, че сте му татко.

– Благодаря за доверието, Кингстън. Нормално е да имаш някои съмнения, особено след като чу Нел да твърди, че детето приличало на мен. Ако е така, то е чиста случайност. Значи също ще прилича и на господин Брандън, на покойния ни баща и на роднините ни в Англия, да не говорим и за пял куп други непознати. Можем само да се надяваме, че баща му може да реши да постъпи правилно и да вземе своето извънбрачно дете. За малчугана ще е много тежко да расте без майка и всички да се отнасят с него като с копеле. Лепнат ли му този етикет, то дори няма да има шанс да започне живота си както трябва.

– Да, сър. Трудничко ще му е на господин Даниел да оцелява в тоя свят без майчица, ама като няма и бащино име, ще му е още по-трудно.

– Засега домът на Даниел ще бъде тук. Ако чуя някой от слугите да се отнася зле с него само защото майка му го е родила, без да е омъжена, ще бъда много суров с този човек. Нека всички знаят още отсега:

няма да търпя злобни подмятания нито от хората, които работят за мен, нито от онези, които влизат в дома ми.

По устните на Кингстън заигра доволна усмивка.

– Сърцат човек сте вий, господин Джефри. Хич не съм се и съмнявал в това!

Джеф повдигна едната си вежда и се загледа в иконома.

– Не знам дали съм сърцат, но определено съм много гладен. Бъди така любезен и ми донеси нещо за ядене в кабинета, преди да съм ревал и аз като гладно бебе.

– Да, сър, ей сегичка! – изкикоти се Кингстън и забърза по коридора.

Джеф изпи и втората чаша бренди и макар че се изкушаваше да си налее трета, отиде до прозореца и дълго съзерцава дърветата около къщата. Няколко звезди блещукаха между короните им. Мислите му отново се върнаха към събитията от деня и страха на Раелин от него. Как само искаше да може да я утеши! Сърцето го болеше при мисълта, че тя не иска да го изслуша. Но Джеф дълбоко се съмняваше, че тя ще приеме някакви обяснения от него, преди невинността му да бъде доказана. За сега трябваше да остави нещата, както са си.

Изяде вечерята, която Кингстън му донесе, и се опита да разсее мрачните мисли, като се зае със счетоводните книжа. Само че, когато се улови, че за трети път прави една и съща грешка в изчисленията, той изсумтя с отвращение и захвърли книгите. Явно сметките щяха да почакат, докато бъде в състояние да се съсредоточи върху тях.

Разтри врата си и усети, че го боли – явно от скоковете с Брут и от насъбралото се напрежение. Изви глава назад, за да раздвижи схванатите мускули, и погледът му попадна върху ковчезето, което Райе бе оставил на бюрото. Обзет от любопитство, взе кутията и я приближи до светлината на лампата. Разгледа много внимателно вътрешността, но не откри нищо ново. Обърна я наопаки – отново нищо, което да подсказва за скрито отделение. Тъкмо смяташе да върне ковчезето на мястото му, когато забеляза, че едната пролука между дървените плоскости е с част от милиметъра по-широка от другите. Взе тънък нож за писма, притисна върха му в процепа и внимателно изпробва цялото протежение на сглобката. Близо до края ѝ острието леко се закачи в миниатюрна вдлъбнатина. Не се случи нищо, докато не натисна върха навътре. Чу се изшракване и за негова най-голяма изненада се отвори едно тясно, колкото пръста му, дървено капаче, успоредно на ръба. Веднага наклони отвора към светлината на лампата и надникна вътре е надеждата да открие нещо,

което ще обясни защо някой би убил една млада майка. Отделението беше широко и дълго колкото самото ковчеже, но, уви, беше празно.

Джеф тихо изруга, отчаян и ядосан. С нищо не можеше да докаже, че някога тук е имало важни тайни документи или поне нещо, е което да накара Раелин да повярва, че Райе е бил прав. Колкото и да му беше неприятно, пак си оставаше в същото положение.

При тези обстоятелства не можеше да вини Раелин, че е объркана и изплашена. Самият той преди няколко години се бе озовал в същото положение. Тогава в Оукли живееше Луиза Уелс. Един път той забеляза как брат му си тръгва от имението, а малко по-късно откри, че Луиза е убита. Не си ли помисли и той най-лошото за брат си? Брандън нямаше нищо общо с убийството, но всички улики тогава сочеха към него. И все пак, макар след онзи случай с брат му да разбираше какво е да си обзет от съмнения, Джеф знаеше, че просто не би могъл да понесе Раелин да го подозира за неопределено дълго време. Тя бе негова съпруга, нуждаеше се от нейната вяност и доверие. Изпитваше непреодолимо желание да бъде с нея. А и се беше почувствал чудесно в ролята си на любящ и грижовен съпруг, а сега копнееше за същата загриженост и от страна на жена си.

Като стана от бюрото, погледна часовника над камината и видя, че е много по-късно, отколкото смяташе. Разтърка с ръце лицето си, търсейки някакво практическо решение на проблемите си. Единственият изход бе да се опита да разкрие истинския убиец и да намери достатъчно улики срещу него, за да бъде осъден. А за момента се чувстваше ужасно уморен и предпочиташе да отложи всякакви опити да види Раелин тази вечер. Утре и двамата щяха да са имали предостатъчно време да починат и да обмислят нещата.

Взел това решение, Джеф тъкмо се канеше да излезе от кабинета си, когато Кора се зададе тичешком по коридора. Кингстън подтичваше зад нея и се опитваше да я спре, но годинките явно му тежаха. По-младата и по-пъргава от него негърка вече влизаше при Джеф, когато старият иконом стигна до вратата.

– Няма нужда да тревожиш господаря тъкмо сега! – извика след нея Кингстън доста разгорещен. – Господин Джефри си има достатъчно грижи и без ти да нахлуваш и да го ядосваш още повече!

– Няма нищо, Кингстън – прекъсна го Джеф. Въпреки че двамата слуги много се уважаваха, не беше рядкост да ги види човек как спорят. Този път Джеф искрено се надяваше, че спорът им няма нищо общо с бебето на Нел. Прекалено дълго бе живял като ерген, та да може за една

нощ да се превърне в грижовен осиновител. Обърна се към икономката и я попита: Какво има този път, Кора?

– Госпожа Раелин, сър – рече Кора, като кършеше ръце. Вече часове наред все чукам на вратата ѝ, ама тя не отговаря на молбите ми. Не е добре това, господин Джефри. Колкото и да е разстроена, все трябва да хапва, заради бебето.

Джеф бе съвсем озадачен.

– По дяволите, какво общо има бебето на Нел с храненето на жена ми?

– Не говоря за бебето на Нел, господин Джефри. За вашето бебе и на госпожа Раелин. Тя е бременна, а ме е страх, че може да си е събрала багажа и да е хукнала нанякъде.

Джеф светкавично се стрелна покрай слугите, които зяпнаха от изненада и едва след миг се сетиха да хукнат след него. Джеф изкачи стълбището, като взимаше по три стъпала наведнъж. Щом стигна до горния етаж, пробяга разстоянието до стаята, където се беше затворила жена му. Както бе очаквал, вратата беше заключена. Отвътре не се чуваше никакъв шум. Разтърси бравата и с пресипнал от тревога глас извика:

– Раелин, веднага отвори! Ако ме чуваш, моля те, отвори, защото ще разбия вратата!

Не чу никакъв отговор. Притисна ухо към ключалката с надеждата да чуе някакъв шум, но вече бе почти сигурен, че тя не е вътре.

– Да ида ли до вратата на терасата, сър? – попита Кингстън и избърза към него.

Джеф въобще не беше в настроение за подобно практично решение на проблема. Ако Раелин наистина беше бременна и е избягала от къщата, той бе готов да събори и тухлена стена, стига само да я открие. Затова мрачно нареди:

– Дръпнете се!

Докато Кора и Кингстън го зяпаха изумено, той вдигна крак и силно стовари ботуша си върху дървото. Тежката врата се разтресе при удара, но не поддаде.

– С-сър – заекна Кингстън, слисан от подобна ярост в човека, когото винаги бе смятал за въплъщение на съдържаността. Няма да ми трябва и минутка, за да ида да проверя...

Кракът на Джеф отново се стовари върху вратата и този път дървото около ключалката се нацепи. При следващия ритник вратата окончателно поддаде и се люшна напред. В стаята, върху масата до леглото,

гореше лампа, френските прозорци бяха отворени и както се боеше Джеф, от Раелин нямаше и следа.

Кора надникна иззад рамото му и притисна трепереща ръка към устата си, разбрала, че страховете ѝ не са били неоснователни.

– Божичко, това дете наистина е избягало! Какво я е прихванало, господин Джефри?

Лицето му бе мрачно. Мисълта как неговата бременна жена се скита беззащитна въвн от дома, докато един убиец все още е на свобода, направо смразяваше кръвта му. Рязко се обърна към Кингстън и нареди:

– Иди в конюшната и кажи на Спарки да сложи на Маджестик работното седло и калъфа за пушки. Да го приготви за дълго пътуване. И бързо!

На Кора не ѝ трябваша повече обяснения.

– Ще ви трябва храна, вода, одеяла и други работи, достатъчни за двама. Кой знае колко време ще се лутате да търсите госпожа Раелин! Докато ви стегнат коня, всичко ще съм ви приготвила, господин Джефри.

Джеф не си направи труд да отговори. Вече крачеше обратно към стаята си. Щом стигна там, навлеche дебел жакет, нахлупи на главата си шапка и мушна един ловджийски нож в джоба на палтото си. Върна се в кабинета, отключи шкафа за оръжие и извади дълга пушка и чифт пистолети. Запаса пистолетите в колана си, преметна два черни рога за барут през рамо и излезе с пушката в ръка.

Спарки вече извеждаше Маджестик от конюшната. Джеф мушна пушката в калъфа зад седлото и повеси роговете с барут на лъка му.

– Липсва ли Звездоброец от бокса си? Или някой от другите коне? – попита той.

– Не, сър. Проверих всички боксове. Нищичко не липсва, даже и одеяло.

– Проклятие! – изруга Джеф в мига, в който осъзна каква огромна опасност дебне жена му, ако наистина срещне убиеца. Ако поне имаше кон, би имала някакви шансове да се измъкне.

Вече екипираше Маджестик с основните неща, които биха му позволили да броди из гората поне няколко дни, когато Кора пристигна задъхана откъм къщата и му връчи нещата, приготвени за пътуването му.

– И непременно да върнете това мило дете у дома, чувате ли?

– Чувам, Кора – измърмори Джеф, докато проверяваше одеялата, постелката за спане и мушамата за дъжд, които Спарки бе навил на руло и прикрепил зад седлото. То беше по-голямо от спортното английско

седло и имаше висок рог от едната страна, който се бе оказал изключително полезен в много трудни положения. Дори имаше място, където да увеси навитото въже, което Спарки се беше сетил да прибави към принадлежностите му.

– Ще ви трябва ли още нещо, сър? – попита треньорът със загрижен глас.

– Струва ми се, погрижил си се за всичко, Спарки – отвърна Джеф, докато се мяташе на коня.

Жребецът сякаш усети тревогата на господаря си, защото щом Джеф докосна с пети хълбоците му, Маджестик подскочи и се втурна напред. Дватама препуснаха по пътеката и скоро се изгубиха в нощта.

Джеф дръпна юздите върху малко възвишение близо до потока, където някога двамата с Раелин се бяха любили. Загледа се в луната, която тъкмо се плъзваше зад гористия хоризонт. С нейното залязване изчезваше и последната светлинка, която му бе помагала да открива следите на жена си. В настъпващия пълен мрак не можеше да се надява да продължава успешно да търси следите ѝ. Нямахме друг избор – трябваше да спре.

Слезе от коня и се зае да накладе огън, в случай че Раелин е наблизо и иска да се върне. После разседла жребеца и го отведе до потока. Когато конят наведе глава, за да пие вода, погледът на Джеф попадна върху парченце прозрачен, обшит с дантела, муселин, увиснало на един храст наблизо. Взе го и внимателно го огледа на светлината на огъня. Стомахът му се сви, когато разпозна плата от муселинената рокля, с която Раелин бе слязла за разпита на шерифа.

Джеф знаеше, че не може да се мери с Илайджа, но все пак беше научил някои следотърсачески умения от скаута. Когато излизаше от Оукли, бе направил голям кръг около къщата, за да разбере накъде е тръгнала Раелин. Най-сетне откри следи от нечие забързано преминаване през храсталака. С надеждата, че е сгрешил и че жена му не е била чак толкова заблудена, та да поеме именно към мочурището, той все пак бе последвал оскъдните дири. И ето, тук, при потока, откри парчето плат, което потвърди страховете му.

Обходи с поглед дърветата наоколо и внимателно се взря в сенките. Отчаяно се надяваше да види жена си, сгушена в някое закътано местенце, за да се пази от студа. Уви, нищо. Колкото и да не му се искаше да приеме този факт, Раелин вероятно се страхуваше от него повече от всичко и всеки друг. Но тя беше някъде тук, в пустошта, сама, трепереща от студ и страх. Молеше се само наистина да е сама, а не в

компанията на убиец на Нел. Този, който бе взел Ариадна, бе побягнал в същата посока, несъмнено за да не бъде преследван. Джеф се надяваше той да е стигнал много по-далеч от Раелин, но ако по някаква причина човекът е решил да се върне назад, а и ако поне малко умееше да разчита следи, може да е забелязал следите на Раелин. Ако е забелязал подобни парченца разкъсан муселин, надали ще е побягнал панически. В такъв случай Раелин ще е оставена на милостта на този мъж и Джеф можеше само да се надава, че човекът, откраднал Ариадна, не е бил убиецът.

Тази мисъл се оказва възможно най-лошата компания, когато Джеф се опита да поспи. Смразяващите кръвта видения, как Раелин е в смъртна опасност, нападаха непрестанно съзнанието му и го караха да се вижда ужасено в пламъците на огъня. Развиваше се между желанието да набие малко разум в красивата ѝ кестенява главичка и още по-силното желание да я прегърне и да знае, че е в безопасност. И така Джеф прекара цялата нощ буден, обсаден от мрачните си мисли.

12

Лунните лъчи се отразяваха във водата в шепите на Раелин. Тя се визираше в блесналата течност, но не виждаше нищо друго освен образа на Джефри, надвесен над тялото на Нел с кървавия нож в ръка. Смътно си спомняше, че е избягала от стаята си преди два дни без някаква определена цел, тъкмо когато следобедът угасваше. Тласкана от надигания се панически страх и стремежа да избяга, преди мъжът ѝ да се върне в къщата, тя не беше взела никаква храна. Дори не се сети да потърси наметало, с което да се пази от студа през хладните есенни нощи. Веднъж нощува между корените на огромен дъб не много далеч от къщата, а втората нощ прекара сред високите треви на някаква поляна. Почти не се беше замисляла за храна, макар че не беше хапвала нищичко в деня, преди да избяга. После намери малко горски плодове и два сладки картофа, изпаднали от някоя каруца след събирането на реколтата. Картофите изяде сурови. Поизтри ги от пръстта и трябваше със зъби да отхапва кората им, защото нямаше нож. А след това не беше яла нищо повече.

Раелин бавно се озърна в мрака, а водата изтичаше от пръстите ѝ, без да я усеща. Потънала в черните сенки на нощта, местността ѝ беше напълно непозната. Би могла да е на две, на десет, на сто мили от къщата, дори и в друг свят. Струваше ѝ се, че цяла вечност е вървяла през пущинака.

Уморено отмахна от бузата си няколко кичура коса, която вече представляваше оплетена на възли маса, пълна с клонки и сухи листа. Често ѝ се бе налагало дори да спира, когато косата ѝ се заплиташе в някой клон или бодлив храст. Съжаляваше, че по-рано не я е отрязала поне наполовина, защото пръстите вече я боляха от усилията често-често да я освобождава от тръните.

Ако знаеше, че ще избяга, Раелин поне би сплела косите си. Но след като бе отпратила Тизи в желанието си по-скоро да остане сама, Раелин се бе сресала сама с намерението да си легне преди залез слънце. После мислите ѝ отново я бяха повели през жестоките събития от изминалия ден. Като ранено животно съзнанието ѝ беше спряло да се подчинява на разума. Тласкана от страха, че когато Джеф се върне, ще започне да я разпитва какво е видяла в действителност, тя се бе поддала на паниката и бе избягала, без да се замисли как ще оцелява без храна, без

подходящи дрехи и обувки. Все още носеше същата муселинена рокля и леки кожени пантофки, които бе облякла за срещата с шериф Таунсенд.

Раелин вдигна очи към нощното небе и се опита да разбере къде се намира. Прекарала по-голямата част от живота си в Лондон, тя почти не се беше заглеждала в движението на небесните тела. Сега луната ѝ се стори по-ниско, отколкото преди малко. Сигурно бе много късно. Мисълта, че може да се намира много далеч от Оукли, я изпълни със странна меланхолия. Искаше ѝ се отново да излее болката си в сърцераздиращи ридания, но тихото бухане на нощна птица откъм едно дърво на близо ѝ напомни да бъде предпазлива.

Знаеше, че напълно е изгубила представа за посоката, но още по-лошо бе, че не знаеше какви животни има по тези места, а и дали някой убиец не броди наоколо в търсене на друга жертва. Ако Джеф наистина беше невинен, както твърдеше, то тогава истинският убиец несъмнено още бе на свобода, може би дори в същата тази гора. Нима имаше по-добро място, където да се скрие от шерифа? Спомни си за хвалбите на Олни, че се крие от ръката на закона именно в дивата пустош. И сигурно той не беше единственият, който да се сети за това скривалище.

Ако пък Джеф действително е убил Нел в пристъп на ярост, тогава тя трябваше да изясни пред себе си още една заблуда: какво представлява всъщност този човек? Благородният рицар от представите ѝ сега ѝ изглеждаше като герой от някаква детинска измислица. Образът, който си беше създала за него, бе прекалено съвършен, прекалено красив, благороден и достоен за възхищение, за да бъде реалистичен. И все пак въпреки съмненията ѝ сърцето на Раелин плачеше и я уверяваше, че греша, че Джеф е именно такъв, дори още по-добър, и че тя е пълна глупачка, задето се съмнява в него.

Кървавата сцена от конюшната отново проблесна в съзнанието ѝ и я накара да се сгърчи от внезапно отвращение. Стомахът ѝ се сви и спазмите я задавиха. Повдигаше ѝ се, но стомахът ѝ беше празен. Примала ѝ, а когато се отпусна на петите си, притисна ръка към оросеното си от пот чело. Земята под тялото ѝ беше влажна и студена. През тънките ѝ дрехи проникваше смразяващ хлад и караше цялото ѝ тяло да трепери. Трябваше да се изправи, иначе щеше да се простуди до смърт.

Само благодарение на волята си Раелин успя да стане на крака. Облегна се на някакво дърво наблизо, за да реши накъде да поеме. Нямаше представа къде се намира, а ако искаше да оцелее, трябваше по някакъв начин да определи накъде да тръгне, за да се измъкне от лабиринта на гората и да се върне в цивилизацията.

Накъде да върви? Помътеното ѝ съзнание просто не можеше да се справи с този проблем. В тъмнината смътно се различаваше някакво хълмче, близо до потока, където бе коленичила да пие вода. Изкачи се на върха му и бавно се огледа в кръг, но навсякъде гората изглеждаше съвсем еднаква. Не се виждаше и следа от пътека или път.

Нямаше смисъл да тръгне на посоки. Доколкото можеше да прецени в момента, пред нея имаше две възможности. Или да се опита да стигне до Чарлстън, или да тръгне към Хартхейвън. Двете места се намираха в противоположни посоки, а имението Оукли беше разположено точно между тях, доста по-близо до плантацията на Брандън, отколкото до града. Ако иде в Хартхейвън, ще трябва да разчита на любезността и съчувствието на роднините на Джеф. Не се и съмняваше, че Брандън и Хедър биха я приели сърдечно, но така би ги поставила в трудно положение – щеше да ги кара да я пазят от родния брат на Брандън.

Ако реши да иде в Чарлстън, ще бъде съвсем сама в един град, където не може да разчита на никого. Ще трябва да се издържа сама, да си намери работа и подслон – точно както очакваше, че ще ѝ се наложи, когато пристигна от Англия. Вече няма да може да се възползва от привилегиите да е госпожа Бърмингам, съпругата на един от най-богатите мъже в областта. Вероятно дори и хората, които ще се чудят дали Джеф не е наистина виновен за убийството на Нел, ще я заклеймят, че е само-надеяна и дръзка, задето е напуснала дома си. Всички ще презират една непокорна и невярна съпруга. Но ѝ се струваше, че би могла да понесе подобно отношение, но не и да рискува да разедини семейство Бърмингам, към което до преди така се гордеше, че принадлежи.

Решила, че ще се опита да стигне до Чарлстън, Раелин се замисли как да определи в коя посока се намира градът. За първи път в живота си съжаляваше, че не е слушала учителите си, докато ѝ обясняваха откъде изгрява и залязва луната през различните годишни времена. Но съжаленията нямаше да ѝ помогнат.

Разрови мозъка си, за да се опита да си припомни нещо важно от честите пътувания с карета до Чарлстън или Хартхейвън. Веднага се сети за едно особено романтично пътуване под лунна светлина. Връщаха се от Хартхейвън и Джеф нямаше търпение да чака да стигнат до брачното ложе. В съзнанието ѝ се беше запечатало как тя седеше в левия ъгъл на каретата, а когато Джеф я притисна към кадифените възглавнички и се надвеси над нея, луната блесна зад гърба му и обля с бледите си лъчи оголените ѝ гърди.

При този спомен Раелин почувства прилив на надежда и се обърна

натам, накъдето смяташе, че е изток. Сега, ако изчисленията ѝ бяха верни, трябваше да е обърната с лице към Чарлстън. Но пък можеше и да греши. Както и да е, ако искаше да се измъкне от тези гори, нямаше друг избор, освен да поеме в тази посока и да види дали предположенията ѝ са били правилни.

И така тя дълго вървя в избраната посока и движението поне малко я постопли. Само че обувките ѝ никак не бяха подходящи за дълго вървене. Бяха почти нови, когато ги обу преди два дни. Скоро след тръгването си откри, че краката доста я наболяват заради пришките от бала. Болката първо беше глуха и пулсираща, но когато пришките се спухаха, започнаха да парят ходилата ѝ като нажежено желязо и тя с огромни усилия се стараше да не обръща внимание на болката и да продължава напред.

Раните по стъпалата ѝ съвсем не бяха единственото неудобство. Трънните в гората не само се закачаха в косите ѝ, но и раздираха ръкавите и ризата ѝ. Не мина много време и ръцете ѝ бяха целите издрани и окървавени, също като пръстите ѝ. Гъсто преплетените увивни растения често я препъваха и тя падаше на земята. Все по-трудно ѝ беше да се изправя, но колкото и да беше изтощена и отслабнала, тя продължаваше напред, тласкана от желанието по-скоро да стигне до цивилизацията. Както бяха тръгнали нещата, вече съзнаваше, че може и да си умре от глад наред гората, а можеха да изминат седмици и месеци, преди някой да открие нейното разлагащо се тяло.

Внезапно Раелин възкликна разтревожено. Забеляза, че бавно се е отклонявала от избраната посока. Прекалено често бе заобикаляла препятствията по по-лесния път и после не бе поглеждала луната, за да се върне в правилната посока. Поне половин час не бе вървяла, накъдето трябва, и сега луната се намираще от лявата ѝ страна.

За кой ли път сълзите премрежиха очите ѝ. Със свито сърце Раелин се чудеше колко ли още трябва да върви, за да се върне на правилния път. Замислена за положението си, тя внезапно осъзна, че това, което преди известно време се чуваше като тиха и далечна какафония от звуци, сега се е превърнало в силен, постоянен шум. Не само че бе изгубила посоката, ами и се беше спуснала от по-високото към по-нисък и мочурлив терен. Въздухът беше по-топъл, но това никак не я утешаваше. Разбра, че е изпаднала в още по-голяма беда. Тревожеха я не толкова комарите и хапещите насекоми, колкото вероятността да попадне на някакви влечуги, за които знаеше, че обичат по-топлите места.

Почувствала, че е на ръба на паниката, Раелин чувства как нещо

странно се плъзга по ходилото ѝ. Не смееше и да помисли какво може да е то. Наложил си внимателно да погледне надолу и в гърлото ѝ се надигна писък. Една доста голяма змия се плъзгаше върху краката ѝ. Раелин моментално замахна с крак и запокити влечугото в една локва наблизко. Потръпваща от отвращение, тя избухна в истерични сълзи. Беше прекалено уморена и обърквана, за да се опита да потисне риданията си.

Когато най-сетне се успокои, Раелин пределно ясно съзнаваше, че е на края на силите си за този ден. Беше изтощена, обърквана и в ужас от обитателите на тресавището. Да продължава напред при тези обстоятелства беше пълна глупост, ако не и чисто самоубийство.

Забелязала как нещо се извива в близките храсталаци, Раелин без повече колебание се покатери на едно дърво наблизко. Не беше се катерила, откак беше съвсем малка. Някога това ѝ доставяше голямо удоволствие. От мястото си можа да огледа по-добре местата, през които беше минала. Луната бързо се спускаше към хоризонта и скоро щеше да изчезне, като я лишил от последната светлина. Все пак под слабите ѝ косилъчи Раелин забеляза странни виещи се движения върху влажния мъх точно там, където бе стояла допреди миг.

Твърдо решена да не слиза от дървото, докато не се развидели напълно, Раелин се облегна на грапавата кора и затвори очи. Не беше толкова глупава, че да си мисли за сън – заспи ли, със сигурност ще се прекатури от клона. Просто искаше поне мъничко да си почине.

Едва се бе наместила по-удобно и ето че пред очите ѝ нещо черно и злокобно запърха с кожести криле, за да разбие и последната ѝ надежда за почивка. Отчаяна, Раелин се притисна към дънера на дървото и напрегна очи в мрака, да не би да идват и други прилепи. Едва съдържайки сълзите си, тя въздъхна и зачака утрото.

Джеф тръгна призори и не след дълго забеляза, че следите на жена му водят към по-ниските мочурливи земи. Точно от това го беше страх. По едно време следите ѝ правеха завой – изглежда, беше променила посоката. Но така се бе запътила право към сърцето на блатото.

Слънцето се издигна по-високо и прогони нощния хлад. Навсякъде жузаха комари и мушици и Маджестик едва ги търпеше, но въпреки всичко продължаваше напред.

През детските си години Джеф често беше бродил из мочурищата заедно с Брандън и ги познаваше добре, но и изпитваше дължимото страхопочитание към тях. Заедно с брат си бяха научили къде са най-добрите места за лов и риболов, а с течение на времето се бяха запознали и с хората, живеещи по тези места. По една или друга причина те

страняха от нормалното човешко общество. Един от тези отшелници, старецът, познат под името Червения Пийт, изглеждаше на преклонна възраст още когато Джеф беше малко момче. Когато Джеф спря коня си пред дървената му колиба, мястото изглеждаше съвсем пусто, но Джеф никак не се изненада. Червения Пийт не обичаше натрапници и се криеше, докато разбере дали е безопасно да се появи. Джеф зачака, задъвкал стръкче сладка трева. Леко движение в дърветата зад колибата най-сетне подсказа за идването на домакина.

Човекът, който се появи и изгледа посетителя с присвити очи, беше много стар и с лице, приличащо на сбръчкана ябълка. Облечен бе в дрипи, а върху тях беше навлякъл пищно бродирана жилетка. Закуцука към Джеф, като се подпираше на бастуна си.

– Очаквах да те видя рано или късно, Джефри. Как я караш?

– Горещо-долу – провлечено отвърна Джеф.

– А брат ти, той добре ли е?

– По-добре от всякога. До месец или два Брандън пак ще става татко.

– Браво на него! – Червения Пийт се изкикоти и почеса гърдите си през ризата с косматата си ръка. – Чух, че си е намерил чудесна малка англичанка. И ти май си се задомил що годе, а?

Джефри за миг повдигна вежди в неопределен отговор. Това „що годе“ в думите на Пийт му подсказа, че и той е чул за положението, в което се намира. Нямаше защо да се изненадва. Въпреки отшелническия си живот, Червения Пийт и другите като него, изглежда, винаги бяха удивително добре информирани за събитията в Чарлстън и околните плантации.

– Сигурно знаеш, че сега съм тръгнал да търся жена си – отвърна Джеф. – Да си виждал някакви следи от нея?

Червения Пийт изплю голямо количество сдъвкал тютюн към дънера на едно дърво наблизо и поклати глава.

– Ни косъм, ама снощи видях Илайджа. Каза, че си го пратил да търси следи.

– Изпратих го да проследи един конекрадец. Имал ли е късмет досега?

– Май че да. Каза, че някакъв мъж на име Хайд известно време яздел пред него и оставял много ясни следи, като да били заплашен от нещо. После Илайджа видял, че конят май е хвърлил ездача на около три мили оттук. Конят избягал, а Хайд продължил пеша, само че се движел някак бавно, сякаш бил ранен. Илайджа продължи по следите му.

– Браво на Илайджа! Може би аз ще открия кобилата някъде напред. Междувременно, ако случайно видиш жена ми, ще те помоля да я убедиш някак да остане с теб за известно време, поне докато се върна тук.

Червения Пийт кимна.

– Ще се пробвам, Джефри. Случайно да знаеш дали обича палачинки?

Джеф бавно кимна с глава.

– Умира си за тях.

– Тогава ще забъркам една купа тесто. Сигурно ще е много гладна, когато мине насам.

Джеф искрено се надяваше гладът да е единственият проблем на жена му сега, когато вече бе прекарала две нощи в по високите гористи места и третата нощ в мочурището. Но не каза нищо, само благодари на Червения Пийт за загрижеността и се сбогува.

Мочурливият терен пречеше на Джеф да напредва бързо. Жуженето на насекомите се усили, както и горещината. Той пришпорваше Маджестик да върви напред, като само от време на време му даваше да почине и да пийне вода. Слънцето бе достигнало зенита си и започваше да се спуска към хоризонта, когато най-сетне забеляза някаква надежда за успех.

Раелин се спусна от дървото скоро след разсъмване. Цялата беше схваната, всичко я болеше и се чувстваше напълно изтощена. Беше и страшно жадна, но наоколо имаше само застояла блатна вода и не ѝ се искаше стомахът ѝ отново да се надигне. Докато се сети, че може да пие роса от по-големите листа, слънцето почти я беше изпарило. Откри само колкото за глътка или две, но това съвсем не утоли жаждата ѝ. А за храна не можеше и да се мисли. Макар че наоколо имаше много растения, Раелин не знаеше кое може да се яде. Не ѝ се искаше да дърпа дявола за опашката. Гладът нямаше да я убие толкова бързо, но ако се опита да го утоли веднага, можеше да пострада.

С напредването на деня умората, жаждата и гладът на Раелин бързо нарастваха. Плътният балдахин на дърветата и увивните растения я предпазваше от силното слънце, но задушаващата жегата я караше да се чувства така, сякаш крачи през петмез.

Колко бе изминала през лабиринта на тресавището, за нея беше загадка. Увивните растения продължаваха да я препъват и тя все повече се уморяваше от падането и ставането. Пришките изгаряха краката ѝ. За да облекчи поне малко болката, събра мек мъх от по-ниските клони на

дърветата и натъпка топченца от него в чорапите си. За да пази костите на глезените и ходилата си от навяхване или счупване, откъсна дълги ленти от роклята си и ги уви първо около стъпалата заедно с обувките си, а после и около глезените. Това ѝ даде поне малко стабилност, но въпреки опитите си да намали болката, Раелин се чувстваше на ръба на отчаянието. Уморена, с изранени крака, жадна и със съвсем празен стомах, тя вече се изкушаваше да зареже всичко и просто да седне на земята и да плаче. Само че в момента и гърбът ѝ беше прекалено схванат, за да си позволи да сяда или да се обляга.

Раелин продължаваше да крачи уморено из мочурището, наясно, че ако спре сега, най-вероятно ще се откаже окончателно. Лек ветрец повя през жегата и леко я поосвежи, дори отпъди от нея комарите.

Внезапно се чу тихо цвилене на кон. Беше по-скоро като плод на въображението ѝ, но въпреки това тя застина на място и се огледа.

Каква радост за очите ѝ беше Ариадна, която пасеше лениво на едно далечно хълмче, покрито с трева. Сърцето на Раелин политна от дълбините на отчаянието. Нямаше представа какво чудо е довело кобилата в блатото, но безкрайно се зарадва, че я вижда.

Кобилата разтърси глава, за да отпъди досадните насекоми и за миг погледна Раелин. Необезпокоена от присъствието ѝ, продължи да си пасе спокойно.

Раелин много внимателно се приближи и протегна ръка. Заговори ѝ тихо и успокоително и я помоли да бъде добра. За нейна изненада животното наистина не се отдръпна, когато го погали по шията.

– О, Ариадна, не мога да повярвам, че си тук! – промълви Раелин, сподавена от радостни сълзи. – Какво правиш толкова далеч от дома? – Помисли си, че ако и кобилата можеше да говори, най-вероятно щеше да ѝ зададе същия въпрос. – Знам, Ариадна, и двете сме избягали и сега сме изгубени в това адско мочурище.

Ариадна продължаваше да дъвче тревата, без да проявява интерес към човешките тревоги и съжаления. Раелин погали внимателно шията и гърба ѝ, но не откри сериозни наранявания. Само комарите и конските мухи бяха пирували с кръвта ѝ и навсякъде се усещаха подутини.

Раелин видя наблизко парче от изгнил дънер и го довлече до кобилата, за да може да се качи на гърба ѝ. Потупа нежно животното, като се молеше то да стои неподвижно, докато тя успее да го възседне.

Чудно, но Ариадна не се възпротиви. Все пак Раелин не беше забравила предупрежденията на Джеф и много внимателно се закрепил върху гърба ѝ. Да язди без седло, ѝ беше доста странно и убиваше, затова се

размърда, опитвайки се да подпъхне ризата си под себе си, та да ѝ е поудобно. Дали движенията ѝ подплашиха Ариадна, или просто това бе поредната пакост на вироглавото животно, но Раелин скоро узна, че безпокойството на Джеф не е било безпочвено. Без никакво предупреждение кобилата започна да подскача и да хвърля къчове, при което ездачката бе запокитена в една застояла локва. Меката кал ѝ спести още няколко натъртвания, но Раелин цялата бе прогизнала от воняща гнилоч. Сега узна и кое е предимството стомахът ѝ да е съвсем празен – просто нямаше какво да повърне. И така Раелин седеше в локвата съвсем отчаяна, сълзите и калта от косата ѝ се стичаха на вадички по лицето ѝ, дрехите ѝ бяха прогизнали от гнусния жабуняк и беше затынала до кръста в дълбоката смърдяща кал. Точно в този момент Раелин бе сигурна, че е възплъщение на всичко най-противно.

– О, защо въобще ми трябваше да напускам Англия? – проплака тя и горчиво се разрида.

Сякаш за да я утеши, Ариадна се приближи и побутна с муцуна косата ѝ, но Раелин въобще не беше в настроение да приеме извиненията на животното, без да си изкара яда на нея.

– Махай се от мен, опърничаво животно! – извика, а гласът и бе сподавен от сълзите. – Само веднъж да се измъкнем, и ще кажа да те впрегнат да ореш!

С огромни усилия Раелин успя да се измъкне от смрадливата дупка. С един убийствен поглед към кобилата тя я хвана за ухото и предупредително поклати пръст пред големите ѝ красиви очи.

– А сега слушай много внимателно, Ариадна – процеди през зъби Раелин, – много съм уморена, изгубена съм, ужасно съм ти сърдита и ако те е грижа за трупа ти, ще ми позволиш да се кача на гърба ти и после ще ме изведеш от това вонящо блато. Разбираш ли? – Кобилата се опита да вдигне глава, но Раелин я държеше здраво за ухото. – Ако не се държиш прилично, кълна се, ще кажа да те направят впрегатен кон и бъди сигурна, хубавице, това никак, ама никак няма да ти хареса!

Раелин чувстваше, че малко прекалява, като заплашва така красиво то животно, но вече пет пари не даваше за нищо. Това, което искаше в момента, беше една гореща вана, за да може да си поеме дъх, без да усеща миризмата си.

Стиснала в шепа дългата ѝ грива, Раелин притегли кобилата обратно до дънера, стъпи отгоре му, и отново се изтегли върху гърба на Ариадна. Вкопчена в гривата ѝ, тя чака сякаш цяла вечност животното да повтори предишното си изпълнение. Едва когато се увери, че кобилата

донякъде е съгласна с присъствието ѝ на гърба ѝ, тя я насочи натам, на където смяташе, че трябва да вървят и двете преминаха доста дълго разстояние, преди Раелин да си поотдъхне. Все пак нямаше особено доверие в кобилата и продължаваше здраво да стиска гривата ѝ.

Въпреки непредсказуемия си нрав Ариадна имаше много равна походка и Раелин не пропусна да оцени колко по-удобно е да си на гърба на кон, а не на изранените си крака сред безмилостните тръни и шубраци.

Ветрецьт, който се бе появил по-рано, сега се усили и донесе осветителен хлад. Раелин почувства как настроението ѝ се повдига и вече почти се надяваше, че ще оцелее след ужасно глупавата си постъпка. Но точно тогава забеляза, че наоколо бързо се смрачава.

Загледа се през короните на високите дървета и почувства как нови страхове свиват гърдите ѝ. Вятърът, който я беше разхладил, вече гласкаше буреносни облаци по небето. Докато ги гледаше, объркана и изплашена, една светкавица прорязва кълбестата маса и миг по-късно завали пороен дъжд.

Отчаян вопъл се изтръгна от устните на Раелин. Смуши с пети Ариадна да върви по-бързо, но в мочурливата почва копитата ѝ затъваха и калта затрудняваше напредването ѝ. През завесата на леещия се като из ведро дъжд не виждаха почти нищо. За нула време дрехите на Раелин прогизнаха напълно и скоро лепнеха по тялото ѝ като втора кожа.

В цялата работа Раелин видя поне една утеха – можеше да пие до насита, стига да не се удави сред пороя.

Огледа се наоколо, търсейки някакъв подслон. Наблизо забеляза групичка високи дървета. Опита се да подкара кобилата натагък, но Ариадна бързаше да се измъкне от пороя и след един скок напред затъна в дълбока рядка кал. И колкото и да се мъчеше, не можа да се освободи.

Раелин просто не можеше да повярва на лошия си късмет. Опита се да потисне поредния изблик на сълзи и тъкмо в този миг видя как ослепителна мълния прорязва небето и поразя един висок кипарис – точно в онази групичка дървета, под която Раелин бе смятала да се подслони. Огненото копие разцепила две огромния дънер, сякаш беше суха съчка, а наоколо се посипа ослепителен порой искри. Разтреперана до мозъка на костите си, Раелин вдигна ръце над главата си и надникна иззад лакътя си точно в мига, в който огромното дърво се сгромоляса на земята с оглушителен трясък, примесен с раздиращия слуха тътен на гръмотевицата. Сякаш цялата земя под краката им се разтресе. Ариадна потръпна

от първичен ужас и отчаяно се заопитва да се измъкне от тресавището, но напразно.

– Спокойно, момичето ми – прошепна Раелин с изтръпнали от ужас устни. Все още не можеше да се на чуди как се отървана косъм от ужасна смърт. Ако Ариадна не беше затънала в калта, сега и двете щяха да са изпепелени или премазани от падащото дърво. – Няма нищо, Ариадна. Успокой се. Живи сме... поне засега.

Кобилата сякаш леко се успокои, но все още стоеше разтреперана в капана на калта. Раелин бързо се смъкна от гърба на Ариадна с намерението да се опита да ѝ помогне, но с ужас усети, че и нейните крака започват да потъват. Панически протегна ръка и едва успя да сграбчи един надвиснал ниско клон, после се измъкна с неимоверни усилия на по-твърдата пръст.

Внезапен ужас стегна гърлото ѝ, когато осъзна, че Ариадна е заседнала в един от капаните на тресавището, размекнат още повече от проливния дъжд. Изглеждаше опасен като подвижни пясъци. Колкото повече се мъчеше да се освободи кобилата, толкова по-дълбоко затъваше. Раелин беше изплашена до смърт не само за животното, но и за себе си. Дълбоко се съмняваше, че без помощта на коня ще успее да се измъкне от това противно място. Вече навсякъде се виждаха блъбукащи капани от кал, които дъждът уголемяваше все повече. А ако се опита да помогне на Ариадна, Раелин съзнаваше, че и самата тя може да бъде всмукана в земята заедно с животното.

На ръба на паниката, Раелин се огледа с надеждата да открие начин да спаси и двете им. Нямаше нито сили, нито въже, с което да измъкне Ариадна от калта. Но внезапно си спомни за дебелите диви лози, които неведнъж я бяха препъвали. Възможно бе някои от тях да са достатъчно яки, за да изтеглят кобилата от тресавището. Препъвайки се в калната си рокля, тя най-сетне откри една достатъчно дебела лоза, увита около едно дърво наблизо. Задърпа я с всички сили и дълго време се бори с нея, докато успя да я освободи от клоните. Напълно изтощена, тя се отпусна на колене сред вадичките дъждовна вода, потекли по калната земя.

Когато възвърна поне част от силите и решителността си, Раелин се изправи и под шибация дъжд започна да обмисля как ще е най-добре да завърже кобилата с лозата. Корените ѝ все още бяха здраво впити в земята и щяха да ѝ послужат като котва, но ѝ трябваше и някаква система от опорни точки, за да може да се справи с теглото на животното. Уви импровизираното въже около две тънки, но жилави на вид дървета и здраво хванала лозата, се приближи към Ариадна. Внимаваше само да

не попадне и тя в някой коварен капан на прогизналото тресавище. Кобилата явно вече губеше сили, защото опитите ѝ да се измъкне ставаха все по-вяли. Сякаш буца заседна в гърлото на Раелин – трябваше да приеме очевидната истина. Ако Ариадна не бъде измъкната до половин час, тя ще загуби и силите, и куража си, и тогава не след дълго тресавището ще я всмуче в калния ѝ гроб.

Раелин уви лозата около врата на Ариадна и я завърза здраво с ивици плат от полите си. Като се върна до двете дървета, тя затегли лозата с всичките сили, които и бяха останали. Молеше се животното да не се предава и то послушно се надигаше нагоре, което позволяваше на Раелин да изтегля сантиметър по сантиметър импровизираното въже. Само че опърничавата твар започна да тръска глава и да се опитва да се измъкне от стягащото шията ѝ ласо. Така ръцете на Раелин се израниха още повече от плъзгащата се лоза и тя изгърва грапавото растение. Трябваше отново да го сграбчи, и отново да затегли Ариадна, докато я увещаваше отчаяно да ѝ помага. Ариадна пак се надигна напред и Раелин успя да изтегли въжето още мъничко. Въпреки проливния дъжд двете напредваха достатъчно добре и Раелин вече виждаше колко малко остава да изтегли кобилата от калната яма.

– Браво, Ариадна! – викаше радостно тя. – Хайде, момичето ми! Само още мъничко, и си свободна!

Сякаш разбрала думите ѝ, кобилата за кой ли път се опита да се измъкне от калта и лозата се стегна още повече около дърветата, но на Раелин не ѝ било писано да се радва дълго на напредъка им. В този миг под тежестта на животното лозата се скъса и запрати Раелин назад в една локва. Ариадна отново се плъзна в калния затвор. Раелин с мъка се изправи на крака и с отчаян вик притисна юмруци към слепоочията си. Калта бързо всмукваше Ариадна. Животното изцвили отчаяно, усетило надвисналата гибел, и започна да се мята панически, но, уви, не можеше да се освободи.

Маджестик внезапно наостри уши и спря. Явно беше доловил нещо. Джеф побутна нагоре прогизналата си шапка, за да види какво е накарало животното да реагира така. Вгледа се през плътната завеса на дъжда отвъд дърветата, но бурята и сумрака на късния следобед му попречиха да различи каквото и да е. Наведе се и погали жребеца по мокрия врат.

– Какво има там, момче? Какво те изплаши?

Маджестик изцвили и се загледа към гъстата гора на известно разстояние от мястото, където бяха спрели. Джеф наведе глава и напрегна

слуха си. Чуваше само шума от поройния дъжд, ромоленето на вадичките по калта, лекото помръдване на коня си и поскърцването на седлото. Но някъде отдалеч като че ли различи и друг шум, само че не можеше да го определи. Не беше ли паническо цвилене на кон?

Джеф докосна с пети хълбоците на Маджестик и тръгна натам, откъдето му се стори, че долитат едва доловимите звуци. Колкото повече се приближаваше, толкова повече се уверяваше, че наистина чува цвиленето на кон, изпаднал в голяма беда. Ако беше така, вероятно щеше да открие Ариадна. А може би някой друг кон надаваше тези смразяващи кръвта писъци.

Промъкваша се между дърветата и Джеф внимателно избягваше коварните по открити места сред тресавището. Когато излезе от гъстите шубраци на малката полянка, откъдето долиташе пронизителното цвилене, той моментално забеляза потъналата до корема си кобила. В момента тя отчаяно се бореше с поглъщащата я кал, а на врата ѝ имаше нещо като въже. Погледът му проследи лозата, опъната между кобилата и едно дърво, и тогава дъхът му секна. Забеляза кой точно е отговорен за този храбър, макар и отчаян, опит за спасяване. Неговата жена стоеше до дървото с абсолютно прогизнали от пороя дрехи и напрягаше всичките си сили, за да тегли лозата, прехвърлена през дънера.

– Раелин!

Макар че името ѝ прозвуча тихо като шепот сред шибация порой, Раелин моментално извърна глава. Вдигна ръка, за да предпази очите си от струите вода по лицето ѝ, които я караха да примигва в усилията си да вижда по-ясно. Щом зърна Джеф, тя се почувства изпълнена от някаква странна смесица от страх, срам и облекчение. Той седеше като някой ужасяващ рицар в черна броня върху гърба на високия жребец. Раелин отвори уста и се опита да проговори, но гласът ѝ изневери. Бе избягала от Оукли, страхувайки се, че той е убиец. Ако това беше вярно, то той можеше съвсем лесно да се разправи с нея още тук, в блатото, и никой нямаше да разбере.

Джеф бързо скочи на земята и без да губи време в упреци и обвинения, се зае да откача въжето от седлото си. Завърза подвижна примка на единия му край и я преметна през шията на кобилата. После метна друга примка през задницата ѝ и щом закрепил задната и предната примка, се образува нещо като хамут. Закачи въжето на седлото, и отново се качи на Маджестик, за да го отведе към по-твърдата почва.

Щом жребецът усети, че въжето се обтяга, той тръгна напред с мощни стъпки, като забиваше копита в прогизналата почва. Ариадна

започна да се опъва недоволно, когато примката се стегна около задницата ѝ и за миг нещата изглеждаха така, сякаш и този път усилията да бъде спасена ще останат безуспешни. Но после, почти незабележимо, кобилата започна да се измъква от мочурливата кал. В мига, в който предните ѝ копита докоснаха твърдата земя, тя изцвили тържествуващо и размаха сплъстената си от кал опашка. Още едно дръпване на Маджестик, и тя вече беше напълно свободна.

– О, слава Богу! – възкликна Раелин, залята от неимоверно облекчение. После се разтърси от неударими ридания и падна на колене върху подгизналата пръст. Сълзите ѝ рукоаха и тя зарови лице в ръцете си, плачейки и заради себе си, и заради кобилата. Както се беше отчаяла, бе готова да умре, опитвайки се да спаси животното.

Една голяма ръка се спусна върху рамото ѝ и тя се сепна уплашено. Вдигна очи и видя, че Джеф се е навел към нея. Сред сумрака и дъжда приличаше на заплашителна сива сянка, надвесена над нея, а ѝ се стори и че очите му искрят с див блясък. Без да знае какво да очаква, тя трепна, сви се назад и едва преглътна, докато очакваше съдбата си.

– Какво, по дяволите, правиш тук, мадам? – рязко изръмжа той. – Не знаеш ли какво можеше да ти се случи?

Раелин отказа да отговори и отвърна лице от него. Обвила с ръце раменете си, дребна и нещастна, приличаше на дете, което очаква да бъде наказано.

С тиха ругатня Джеф грабна жена си на ръце и я отнесе до жребеца. Там я остави да стъпи на земята и я уви с одеялото. Вдигна я върху коня и като отпусна въжето от задницата на Ариадна, завърза свободния му край за седлото си. Метна се зад Раелин и обви едната си ръка около нея, а с другата насочи жребеца през гъстите дървета. Кобилата послушно ги последва накрая на въжето.

Бурята бе отминала и вече само лекичко ръмеше. Стушени един до друг, за да се пазят от неприятната влага, двамата мълчаливо язدهа през блатото. Джеф беше нащрек и внимаваше да заобикаля по-коварните места, но Раелин се чувстваше напълно изтощена – и физически, и психически. Макар че се опитваше да остане будна, клепките ѝ тежаха от умора и главата ѝ често клюмаше напред, докато най-сетне една голяма ръка не я притегли внимателно към силното рамо зад гърба ѝ. Челото ѝ откри топлото уютно местенце до врата му, стгуши се в него и Раелин с въздишка се отказа от опитите си да стои будна. Ако Джеф искаше да я убие, мислеше си тя в просъница, то той със сигурност вече щеше да го е сторил.

С приближаването на нощта навлязоха в по-гъста гора и мракът напълно ги обгърна. Дъждът съвсем беше спрял, но вместо него излезе силен мразовит вятър, който гонеше облаците по нощното небе. Ледените пориви проникваха през мокрите ѝ дрехи и Раелин започна да трепери неудържимо. Мъжът ѝ веднага я притегли към гърдите си и я обви с непромокаемата си наметка. Раелин не откри у себе си сили да се съпротивлява и се облегна немощно върху масивното му тяло. Докато отново потъваше в дебрите на съня, тя разсеяно се зачуди дали някога ще открият топъл подслон.

Много по-късно Раелин се събуди от усещането, че са спрели. Огледа се през рамо, без да знае къде са или колко са пътували. Луната огряваше малка полянка. В дъното ѝ една хижа от неодоляни трупи се гущеше под клоните на няколко високи бора. От каменния ѝ комин гостоприемно се виеше дим, а слабата светлина на фенер озаряваше прозорците. Ромонът на бърз поток долиташе някъде отблизо като странна мелодия, примесена с далечното бухане на сова.

– Кой живее тук? – промълви тя немощно и сънено.

– Един приятел, викат му Червения Пийт – отвърна Джеф, докато слизаше от коня си. Завърза юздите на Маджестик на побития наблизко кол, метна на рамо дисагите от седлото и я погледна. Устните му леко се помръднаха, когато се опита да се усмихне. – Червения Пийт някога е бил свещеник, така че се дръж прилично, мадам. Сигурно няма да пропусне да ни даде някой и друг урок.

– Сам ли живее?

– Имал е жена и син преди години, но и двамата са умрели при една епидемия. След смъртта им Пийт станал нещо като отшелник.

Джеф вдигна ръце, за да смъкне Раелин от седлото, но тя се отдръпна, обзета от внезапен страх. Колебливо го погледна в очите и видя как той скептично повдигна вежди.

– Ако смяташ цяла нощ да стоиш тук, по-добре е отсега да знаеш, че няма да ти правя компания. Самият аз смятам да облека сухи дрехи, да хапна нещо и да се наспя като хората.

При мисълта за храна поведението на Раелин коренно се промени. Очите ѝ с копнеж се отправиха към хижата. Струваше ѝ се, че не е слагала и залък в устата си поне от няколко месеца. Стомахът ѝ вече беше спрял да къркори, но само при мисълта за храна ѝ прималяваше.

– Хайде, Раелин, идвай – нареди Джеф и безцеремонно я свали на земята. Хлъгналите ѝ бузи подсказваха колко дълго време не е яла нищо. Тя може и да оставяше гордостта и страхът да ръководят

постъпките ѝ, но той нямаше да ѝ позволи подобна глупост. – Трябва да се храниш заради детето ни.

Раелин сепнато извърна глава, слисана, че Джеф знае това.

– Откъде разбра?

– Кора ми каза.

– Но тя как е разбрала? – прошепна Раелин, още по-учудена. – Никому не съм казвала нито думичка.

– Да, добре си пазила тайната, да не кажеш даже и на мен – кисело измърмори Джеф. – Кора сигурно сама се е досетила. А колкото до мен, мадам, трябва да се извиня. Бях прекалено погълнат да те любя всяка нощ, че не съм се замислил колко пъти си пропуснала цикъла си. – Като замислено наведе глава, той я изгледа изпитателно: – В кой месец си?

Раелин скръсти ръце пред гърдите си и се извърна, за да избегне проницателния му поглед.

– Малко след втория месец.

– Явно не си помислила за състоянието си, когато си хукнала като подплашен заек – безмилостно я жегна Джеф. – Но пък и това не е първият път, когато ме изкарваш пълен злодей, без да ми дадеш възможност да ти обясня нещата или да се защитя.

Язвителният му тон накара бузите на Раелин да пламнат, но въпреки изтощението и глада, тя все пак намери у себе си сили да възнегодува.

– Какво очакваш да си помисля, когато те виждам до една мъртва жена с кървав нож в ръката и с дрехи, целите в кръв? Ако помниш, ти заплаши Нел, че ще я удушиш, ако отново дойде в Оукли!

Джеф изръмжа от гняв и раздразнение.

– Ако действително смяташ, че съм способен на подобно долно престъпление, значи нямаш и капчица доверие в мен. Както и преди, пак ме обвиняваш, без да си ме изслушала. Нито един съдия не би осъдил престъпника, без да му даде правото да се защити. – Той изсумтя презрително. – Но ако ти седеше на съдийската скамейка, вече сигурно щях да съм увиснал на въжето. – Джеф видя как прекрасното ѝ лице се сгърчи от борещите се в душата ѝ чувства, докато тя се мъчеше да открие уместен отговор. Само че той вече се беше наслушал на логиката ѝ. – Сигурен съм, че няма да искаш да стоиш заедно с един убиец, скъпа, затова те оставям сама да си търсиш легло.

Джеф се обърна и завърза кобилата за стълба, спря до Маджестик, колкото да извади пушката от калъфа на седлото и после се отправи решително към хижата. Заблъска с юрук по грубо одяланите дъски на

вратата, но отвътре не долетя никакъв отговор.

– Пийт? – извика Джеф. – Тук ли си?

Отново никакъв отговор. Джеф пристъпи в колибата и се огледа. Нямаше и следа от домакина, затова отиде до вратата на малката спалня в дъното на къщата. И там нямаше никой. Хиждата бе пуста.

Щом се върна във всекидневната, Джеф огледа цялото помещение. Забеляза признаци, че къщата е била напусната преди не повече от час, а може би дори и само преди няколко минути. Знаеше, че Червения Пийт има навика да се измъква през задната врата, щом види да се приближават посетители – просто така, за по-сигурно. Но в този случай старецът беше оставил доста гостоприемна обстановка за гостите си.

В каменното огнище гореше весел огън, а над него димеше голям железен котел, пълен с вода. Пред огнището имаше грубо одялана дървена маса и два примитивни стола. В единия ъгъл на масата се виждаше голяма глинена купа и до нея лежеше черпак. Наблизо, върху дъската за рязане, подканващо се мъдреха парче пушено еленско месо и кухненски нож. А до тях Джеф откри бележка, надраскана с едър почерк:

„Може да ме няма няколко дни, Джефри. Чувствай се като у дома си.“

Джеф стовари дисагите на единия стол, съблече мократа си мушам и надникна в купата. Едва тогава забеляза, че жена му се е приближила и стои на прага. Не си направи труда да я погледне, когато попита:

– Обичаш палачинки, нали?

За кой ли път Раелин усети, че устата ѝ се пълни със слюнка само при мисълта за храна. Гласът ѝ прозвуча немошно дори за собствените ѝ уши, когато отвърна:

– Да. – Смъкна от раменете си влажното одеяло и се приближи към Джеф, за да надникне иззад гърба му към храната. – Скоро ли ще се върне приятелят ти, Джефри?

– Не – отвърна Джеф доста рязко. Все още не можеше да надмогне гнева си. Очевидно жена му би се чувствала много по-спокойна, ако домакинът бе останал в дома си – явно никак не ѝ се щеше да остава насаме с него. Ако не беше изтощена до смърт и отмаляла от глад, сигурно пак би хукнала нанякъде сама. Но пък и той сигурно пак би тръгнал по диря ѝ, за да я върне.

Джеф небрежно махна към бележката, без да ѝ дава повече обяснения. И сама можеше да прочете написаното. Нямаше нужда един

предполагам убиец да я глези.

Раелин огледа набързо надрасканите изречения и нещастно въздъхна. После предпазливо се озърна из помещението. Беше се надявала, че въпросният Пийт ще е у дома си и ще служи като буфер между двамата им, но явно се бе лъгала. За първи път откак бяха женени, двамата с Джеф щяха да са напълно сами под един покрив, без жива душа наоколо. Преди време може би щеше с радост да посрещне тази възможност, но не и сега, когато страшните спомени за видяното в конюшната все още тровеха съзнанието ѝ. Само мисълта за подобно усамотение я караше да се чувства ужасно уязвима и беззащитна.

Погледът ѝ бавно обходи стаята. По всичко личеше, че тук живее човек, напълно изолиран от цивилизацията.

– Защо му е трябвало на този свещеник да се откъсва така от хората?

– Никога не съм го питал. – Джеф смяташе само бегло да погледне към жена си, но погледът му остана прикован в окаяната ѝ фигура. Въпреки това мъжката му гордост отказваше да отстъпи така лесно пред съжалението, не и когато тази жена продължаваше да гледа на него като на касапин. Липсата на доверие у нея го беше ранила като отровно острие.

В далечния край на масата лежеше отворена библия. Джеф използва този предлог, за да се отдалечи от Раелин. Взе книгата и я приближи към светлината на огъня, за да види на кое място е отгърната.

– Ха, Притчите... – тихо се изсмя. – Трябваше да се досетя, че Пийт ще е склонен да ни предложи не само гостоприемството си, а и малко поучения.

– Какви поучения?

Дълбокият глас на Джеф изпълни притихналата стая.

– *Кой ще намери жена добродетелна? Нейната цена е по-висока от бисер, сърцето на мъжа ѝ е уверено в нея, и той не ще остане без печалба, тя му отплаща с добро, а не със зло, през всички дни на живота си.*

Раелин почувства как страните ѝ пламват. Никога не беше срещала този свещеник, но се почувства така, сякаш той я упреква лице в лице.

– Но как е възможно Червения Пийт да е разбрал?

Джеф затвори библията, остави я настрана, и отново погледна жена си.

– За нас? Не си мисли, че е имал откровение свише, скъпа. – Насмешката в гласа му не можеше да бъде сгрешена. – Видях се с Пийт на

идване, но още тогава той вече знаеше какво се е случило в Оукли.

– Знаеше ли и за това, че съм избягала?

Джеф рязко кимна и тя удивено попита:

– Как така отшелник като него ще знае какво става в плантацията?

Тя наблизко ли е?

– Доста далеч е оттук, но по тези места новините се разнасят с вятъра, скъпа. Не мисля, че има много неща, за които Пийт да не е чувал. Виж само как е разбрал точно кога да се измъкне от къщата. Вероятно ни е видял да приближаваме и е духнал през задната врата.

Раелин не можеше да проумее подобно поведение.

– Защо му трябва на приятелят ти да освобождава къщата си за нас?

Джеф многозначително вдигна вежди.

– Може би, защото е много мил човек. Или пък има достатъчно мъзък, че да не застава между един мъж и жена му, когато двамата трябва да избистрят нещата помежду си.

Почувствала внезапен хлад, Раелин обгърна с ръце раменете си в мокрите дрехи. При мисълта, точно сега да „избистря нещата“ с Джефри Бърмингам, и последните останки от решителността ѝ я напуснаха. Все пак тя вирна брадичка с изражението на истинска мъченица:

– Не – промълви, – той просто оставя разни послания, за да покаже какво мисли за съпругата. Очевидно не му пука какво може да е сторил съпругът.

Джеф не можа да сдържи хапливия си отговор:

– Може би просто Пийт, за разлика от теб, не съди хората при първия признак за неприятности. – Като се приближи до камината, Джеф клекна и започна да хвърля цепеници в огъня, за да го подкладе. После додаде: – Но пък няма защо точно ти да се тревожиш за мнението на Пийт. Посланието от притчите явно е отправено към мен, не към теб. – Изправи се и изтупа ръце, после небрежно махна към купата на масата. – Сигурно ей онова е посланието му към теб.

Раелин погледна в оказаната посока, но беше прекалено изтощена, за да ѝ е до решаване на гатанки. Забелязал недоумението ѝ, Джеф се приближи към масата, топна черпака в купата и като го вдигна, изля от него в златиста струя рядкото тесто.

– Пийт ме попита дали обичаш палачинки. Оставил ти е продукти-те, за да ги изпържиш. А ако не ти харесва неговото меню, знай, че нося и храната, която Кора е приготвила.

– О! – беше всичко, което успя да продума Раелин.

Джеф извърна лице и се постара да надмогне напирашното в душата

му съжаление към нея, породено от окаения ѝ вид. Умишлено бавно съблече жакета и ризата си и ги увеси много внимателно на облегалките на столовете. Когато реши, че отново може да погледне жена си, без да се размеква, тя вече се олюляваше като зашеметена. Джеф тихо изруга, наясно, че е загубил битката. В този момент тя изглеждаше така, сякаш всеки миг ще рухне изтощена на пода.

– Седни, Раелин – нареди той и я сложи да седне на стола, после клекна до нея. Внимателно повдигна брадичката ѝ и загрижено огледа изнуреното ѝ лице и натезжалите клепки. – Трябва ми само минутка да заведа конете в обора и да им дам малко зоб и сено. Като се върна, ще се погрижа за нашите нужди. Дотогава не мърдай. Разбра ли?

Гладкото ѝ чело се набръчка лекичко, сякаш от нея се изискваше особено трудна задача.

– Да.

Джеф се върна скоро точно както беше обещал. Внесе в хижата и едно голямо дървено ведро, което бе открил, окачено под стряхата. Раелин все още седеше, където я беше оставил, а главата ѝ клюмаше под напорите на съня. Когато Джеф избута масата встрани и постави ведрото на пода пред огнището, тя сепнато отвори очи и примигна озадачено:

– Какво смяташ да правиш с това? – попита с усилие и немошно махна към ведрото.

– Това, скъпа моя, е твоята вана.

Джеф уви кухненски парцал около дръжката на котела с вряла вода, напълни с нея коритото, после доля още две кофи студена вода от кладенеца пред къщата и най-сетне окачи повторно напълнения котел обратно над огъня. Порови в дисагите и измъкна калъп сапун и кърпа.

– Не е зле човек винаги да е подготвен за подобни случаи – пошегува се той, като размаха принадлежностите за къпане.

Само че шегата му остана неоченена. Жена му продължаваше да се взира пред себе си с празен поглед, а когато той пристъпи към нея, Раелин проговори с безжизнен глас:

– Моля те, Джефри, искам само да поспя.

– След като се изкъпеш и нахраниш, мадам. В никакъв случай преди това.

Изправи я на краката ѝ и Раелин уморено изпъшка, но остана неподвижна и безучастна, докато ловките му пръсти разкопчаха гърба на изпокъсаната ѝ мокра и мръсна рокля. После я плъзна надолу по тялото ѝ заедно с ризата и долните ѝ гащички и остави дрехите да се свлекат на пода около глезените ѝ.

Прекалено изтощена, за да изпитва каквото и да е друго освен непреодолимо желание за сън, Раелин не се възпротиви, когато Джеф я обърна с лице към себе си. Но когато той се наведе, за да събуе чорапите ѝ, Раелин трябваше да се подпре на голото му рамо, за да не падне. Под вледенените си пръсти почувства бронзовата му кожа, топла и изпълнена с живот, точно както и мъжа пред нея.

Раелин чу ахването му и сведе поглед, за да види как той се взира в грозните, възпалени пришки, обезобразяващи краката ѝ. Засрамена, сви пръсти, за да се опита да скрие полепналия по краката ѝ мъх, примесен със засъхнала кръв.

– Чудя се как въобще все още можеш да вървиш – измърмори мъжът ѝ.

– Мъхът ми помогна – нещастно промълви Раелин и тежко въздъхна. Изправи се, без да се опитва да прикрие голотата си. Бе толкова изтощена, че не можеше дори и да се изчерви, когато погледът му обходи стегнатите ѝ гърди и зърната, потъмнели до тъмнорозово заради бременността. Дори когато погледът му се плъзна към коремчето ѝ, тя можеше само да го гледа като вцепенена.

Промяната в тялото на жена му беше съвсем лека, но определено доловима, стига човек да иска да я забележи, помисли си Джеф. А той е бил толкова погълнат да получава удоволствие от съпругата си, че въобще не е обърнал внимание на признаците.

– Ваната ти е готова, Раелин – тихо рече той и протегна ръка към нея.

Раелин чувстваше коленете си съвсем омекнали, затова и не помисли да откаже предложената помощ. Послушно хвана ръката му и се подпря на нея, когато вдигна крак и опита с него водата. Беше приятно топла и обещаваше хубаво да я загрее след намръзването, но пък опари пришките ѝ и те я засмъдяха. Въпреки това и въпреки умората Раелин напълно разбираше колко отчаяно се нуждае от тази вана. Надяваше се само да не е чак толкова изтощена, че да заспи, докато опитва да се къпе.

Като стъпи във ведрото, кръстоса глезените си и се потопи в приятната топлина с дълбока доволна въздишка. Известно време остана така, със затворени очи, наслаждавайки се на отпускащото действие на водата, докато едно внезапно плисване не я извади от унеса. Сепнато погледна през пръските вода и усети, че сапунът се плъзга по корема ѝ, докато потъва към дъното на ведрото. Джеф я гледаше, повдигнал високо едната си вежда.

– Нали няма да стоиш там цяла вечност, мадам? Ще ми се да хапна и самият аз да се изкъпя, преди да заспим.

– Би ли ми подал една кана топла вода? – примоли се Раелин, а гласът ѝ прозвуча глухо от умората. – Трябва да си измия косата.

Джеф видя как Раелин потърка с юмруче едното си око, също като дете, което вече умира за сън.

– Трябва ли ти помощ за косата?

– Ами, май че да. Едва държа очите си отворени – отвърна тя със слабо гласче, а клепките ѝ, потъмнели от умора, сякаш всеки миг щяха да се затворят.

– Да те изкъпя ли цялата?

Главата ѝ клюмна и заплетената ѝ коса провисна пред лицето.

– Както искаш, все ми е едно – въздъхна.

Джеф коленичи до ваната, притисна раменете ѝ към сгъвката на ръката си. Тя безучастно се отдаде на грижите му, почти без да съзнава как той търка лицето и тялото и. Но когато сапунът се плъзна между бедрата ѝ, очите ѝ мигновено се отвориха и тя панически се изправи, срещнала развеселения му поглед.

– Много си бил старателен! – обвини го Раелин, шокирана.

– Мама ме научи да се старая така още когато бях съвсем малък. Казваше, че нищо не бива да остане неизкъпано. Освен това, вече безброй пъти съм те докосвал там и нито веднъж не си ме обвинявала, че съм прекалено дързък. Ако не друго, поне даваше признаци, че ти е приятно – подразни я той.

– Сама ще се изкъпя там, благодаря – категорично отсече тя. – А ти може да ми измиеш косата.

Джеф нещастно въздъхна.

– Голяма пуританка си станала, мадам. Само преди няколко дни ми даваше да те къпя цялата, дори и там.

– Както сам отбеляза, това беше преди няколко дни, а сега сме си сега.

– Значи сега положението е „гледай, но не пипай“, така ли?

– Нещо подобно... поне докато си изясня нещата.

Търпението на Джеф беше вече сериозно изтъняло след бягството на младата му съпруга от дома и след дългото търсене из пущинака. Щом разбра, че е жива и горе долу здрава, облекчението му бързо отстъпи пред дълбокото негодувание от постъпката ѝ. В нов пристъп на гняв той вдигна каната с вода и без да я предупреди, изля цялото съдържание върху главата ѝ.

Задавена и плюеща вода и коса, Раелин го погледна едно през струйките по лицето си:

– Да не смяташ да ме удавиш за това, че не ти давам да си играеш с мен?

– Просто ти мия косата, нищо повече – лаконично обяви Джеф. Разтърка главата ѝ със сапуна и започна да разпенва косата ѝ с коравите си пръсти.

Тя го погледна с бунтовническо изражение.

– Ще ме скалпираш, като търкаш така!

– Но поне косата ти ще е чиста. А в момента за нея не може да се каже подобно нещо. Какво си правила, да не си падала в никоя зелениясала локва? – Джеф се досещаше, че случаят е бил именно такъв, защото по кичурите на косата ѝ все още се виждаше полепнал жабуняк. – В косата ти има достатъчно боклуци и гадинки, че да нахранят цяло ято птици.

– Гадинки! – изпищя Раелин и панически скочи на крака. – Махни ги от мен!

– Спокойно, жено. Точно това се мъча да направя.

– Какви гадинки?

Джеф се опита да скрие смеха си, но той напираше в думите му:

– Точно като онези слузести неща, които обикновено се въдят в блатата. И няколко нормални буболечки.

Раелин простена. Понякога закачките на мъжа ѝ можеха направо да я побъркат.

– Джефри Бърмингам, ако казваш това само за да ме изплашиш, повече никога няма да говоря с теб!

Той мушна под носа ѝ някакъв странен бръмбар, и тя отново подскочи с писък. Като пощуряла задърпа косата си и потръпна от отвращение. Джеф се запревива от смях, но за това получи един удар с мокрия сапун в лицето. Все още ухилен, най-сетне се опита да я успокои:

– Нека свърша с миенето на косата ти, мадам, а ако и тогава са останали някакви животинки, ще ги махна с гребена.

– Махни ги *веднага!*

Джеф зацъка с език.

– Търпение, скъпа моя. Всяко нещо с времето си.

Раелин знаеше колко упорит е Джеф. Познаваше неотстъпчивостта му, затова реши, че няма да е особено разумно да го предизвиква.

– Добре, но колкото може, по-бързо, нали? – примоли се с по-тих мек глас. Само че не успя да потисне поредните тръпки на отвращение

при мисълта, какви ли твари пълзят из косата ѝ.

Джеф омекна.

– Добре, скъпа. Седни във ваната и наведи глава назад.

Раелин послушно наведе глава и Джеф започна да разресва сплетените кичури, но макар да се стараеше съвестно да маха боклуците, погледът му все се отплесваше към блестящите ѝ гърди, показали се над водата. На светлината на огъня изглеждаха като големи златисти плодове, но колкото и да му се искаше да вкуси сладостта им, знаеше, че тя не би го позволила – не и докато не реши дали да му вярва, или не.

Когато най-сетне изчисти косите ѝ, Джеф ги изми и изплакна с чиста вода. После здравата разтърка мокрите къдри с кърпата и ѝ подаде друга, с която Раелин да се изсуши. Жена му се зае да попива капките от тялото си и Джеф се отпусна назад, седнал върху прасците си, загледан в нея. Подобни гледки бяха прекалено силно изкушение. Затова побърза да се обърне и започна да разтяга преносимата си постеля върху пода. Провери дрехите си, прострени върху столовете, и се оказа, че ризата му вече е изсъхнала.

– Засега можеш да облечеш това – рече той и я подхвърли на жена си. – Ще изпера роклята и бельото ти и ще ги простра пред огъня. После ще видя какво можем да стъквим за хапване.

– Благодаря – тихо промълви Раелин и успя да се усмихне, когато го погледна. – Много мило, че правиш всичко това, след като обикновено жената трябва да готви и пере.

– Като гледам колко си уморена, подозирам, че може да заспиш, докато готвиш. А лично аз не искам да вечерям овъглени палачинки. Освен това вероятно готвя по-добре от теб. Двамата с Брандън често ходехме на лов и бивакувахме в гората, та трябваше сами да се грижим за храната си. Ако щеш вярвай, но сто на сто съм по-добрата готвачка от двама ни, мадам.

– Радвам се, че поне един от нас е в състояние да свърши нещо – немощно промълви тя. – Не мисля, че някога съм се чувствала толкова изтощена.

– Нека ти е за урок, та да знаеш за друг път какво е да бродиш из мочурището. – Очите му за пореден път се плъзнаха по тялото ѝ, преди то да изчезне под огромната му риза, която ѝ стигаше до под коленете, а макар че нави ръкавите няколко пъти, раменете ѝ падаха чак до лактите. Все пак Раелин, изглежда, беше доволна, че може да облече нещо сухо, а не мокрите си кални дрехи.

Джеф си наложи да отвърне поглед от очарователната гледка и за

да отклони мислите си от изкусителните възможности, започна да пере дрехите на жена си.

Раелин усети, че изпитва нещо повече от благодарност за ризата. Мъжката миризма и приятната мекота на ленената тъкан, която се докосваше до голите ѝ гърди, ѝ напомниха за страстта, споделяла някога със собственика на дрехата, за неговата нежност и внимание. Нима бе възможно един толкова грижовен и внимателен мъж да се превърне в чудовище, способно да убие една млада майка?

Най-сетне Джеф се зае с приготвянето на храната. Сложи тигана да се загрее над огъня, после нарязва достатъчно еленово месо и за двама им. Скоро вече сипваше тестото за палачинки върху намазнения тиган.

Неустоимият аромат като магнит привлече Раелин към тигана. Тя вдъхна дълбоко благоуханието на цвърчащата палачинка и почти заскимтя в очакване.

– Наистина умирам от глад, Джефри.

– Сигурно – измърмори Джеф, докато обръщаше палачинката. – Не си взела никаква храна за из път.

– Ами, всъщност въобще не обмислих заминаването си – призна си тя. – Просто исках да избягам, преди да се върнеш.

Джеф вече и сам се беше досетил за това.

– Мислиш ме за чудовище, мадам.

– Досега повече съм мислила за теб като за моя рицар в блестяща броня, но понякога малко се колебая.

Джеф обърна тигана и изсипа палачинката върху една чиния.

– Ето, това ще ти помогне да дочакаш останалите – рече той, като ѝ подаде палачинката. – Почакай да изстине малко.

Предупреждението му обаче закъсня. Раелин вече си беше опарила пръстите, докато се опитваше да хване горещата палачинка. Духна на изгореното и върху храната и храбро отхапа голямо парче. Реши, че вкусът си е заслужавал изтърпяната болка. Затвори очи и с невъобразимо удоволствие задъвка още парещата палачинка.

Джеф гледаше жена си, наклонил глава на една страна, усмихнат накриво и с повдигната вежда.

Явно Пийт не е сгрешил, като е приготвил такова количество тесто.

– Следващата е за теб – великодушно предложи Раелин. Все пак очите ѝ жадно проследиха движението на палачинката към устата му. Облиза устни, сякаш се наслаждаваше вместо него на вкуса, но точно в този миг той изненадващо мушна палачинката в нейната уста. Раелин се изкикоти, избърса с ръка омазнените си устни и задъвка. Най-сетне

прегълтна хапката и с усмивка се оплака: – Така много ще ме угоиш!

Джеф протегна ръка и погали коремчето ѝ през ризата.

– Само почакай няколко месеца. Тогава няма да вървиш, а направо ще се търкаляш.

Раелин вдигна очи към усмихнатото му лице. В този миг ѝ се стори, че никога досега не е осъзнавала колко висок е съпругът ѝ. Може би това впечатление се подсилваше и от факта, че сянката му се проточваше през цялата стая и до половината на отсрещната стена. Бяха се венчали в разгара на лятото и досега не бе имала възможност да го наблюдава на светлината на едно-единствено огнище. Мекото сияние на пламъците танцуваше по бронзовата кожа на мускулестите му рамене, по коравите му гърди и по стегнатите мускулчета на ребрата му. Както се извисяваше над нея, силен и мъжествен, изглеждаше като митичен бог, оживял под златистата светлина на огъня.

Раелин отстъпи назад, разтревожена от чувствата, които се надигаха у нея въпреки подозренията ѝ. Докато Джеф се занимаваше с храната, тя го оглеждаше съсредоточено и замислено. Възможно ли бе човекът под повърхността, под тази изискана мъжественост, да е подъл убиец? Възможно ли бе един толкова жизнерадостен и благороден характер в един миг на ярост да се превърне в нещо черно и зловещо?

Джеф обърна и последната от палачинките върху чинията и я постави на масата, като обяви:

– Вечерята е готова, мадам.

Раелин се приближи.

– Разкажи ми какво се случи през онази нощ – прошепна тя. Трудно ѝ беше да си го представи като извратен убиец. – Искам да кажа, преди да те открия в конюшната с тялото на Нел.

Джеф вдигна вежда и я погледна с укор в очите.

– Да не би най-сетне да си решила да ме изслушаш, мадам? Сигурно сега, когато сме сами и те е страх, ти се ще да намериш в думите ми нещичко, на което да повярваш?

Раелин притисна треперещата си ръка към челото си. Беше отчаяна.

– Знам само, че онова, което видях в конюшната, ме изплаши повече от всичко, което някога съм изживявала. А ти беше там, в средата на кървавата сцена!

– Храната е топла, но не за дълго. Затова не настоявай точно сега да ти разказвам всичко – рязко рече Джеф, като придърпа един стол и ѝ го предложи. – Аз лично умирам от глад. А ако ти не си гладна, то сигурен съм, че детето ни е.

Раелин седна и изгледа как и Джеф заема мястото си на другия край на масата.

– Ще ми разкажеш ли, Джефри?

– Може би по-късно. Точно сега не ми се ще да си развалям апетита, като си припомням всичката онази кръв. Сигурно не си се замисляла как се почувствах аз самият, когато открих Нел. Ако щеш вярвай, но убийството ѝ шокира и мен. А и ми се повдига, като си помисля за всичко онова.

Раелин напълно го разбираше и затова потърси друга тема.

– Къде ще спим?

– Ще трябва и двамата да легнем на моята постеля, освен ако не искаш да се стушиш в леглото на Пийт.

– Не, благодаря. – Само мисълта да спи в леглото на друг мъж ѝ беше противна. – А не можеш ли ти...

– В никакъв случай. Пийт се кълне, че никъде в библията не пише-ло, че чистотата те приближава към святостта. Ведрото за къпане, което открих, беше събрало доста прах. Явно отдавна не е било използвано. И нямам никакво намерение да се въргам в мръсотията на друг човек. Съжалявам, мадам, но, изглежда, ще се наложи да изтърпиш присъствието ми върху постелята. Ако не, можеш да се увиеш в мокротото одеяло.

– Не се държиш особено кавалерски – тихо се оплака Раелин.

Джеф недоволно изсумтя.

– И ти не се държа особено галантно, когато рискувах живота си, за да те спася от Густав. Изхвърли ме от леглото си като мръсно коте. Само че, едно ще ти кажа: решил съм повече да не позволя подобно нещо. Ако не друго, то поне ще спим в едно легло.

– Нима ще ме насилиш?

– По дяволите, Раелин, не! – извика той. – Но няма и да ти позволя да ме изриташ от леглото ни или да избягаш в друга спалня. Виждал съм как брат ми агонизира с месеци, защото се бе разделил с Хедър. Не смятам и аз да правя подобна глупост. Докато живееш под моя покрив, мадам, ще споделяш и леглото ми!

– Колко лесно забравяш условията, които поставих, преди да се венчаем – сопна се тя. – Нали тогава се съгласи да ми дадеш време да...

– Това беше *преди* да решиш да се отдадеш на интимност с мен. – Джеф наклони глава и срещна погледа ѝ. – Искам да ми кажеш само едно: какво представлявам аз за теб? Твоята кукла на конци, която да танцува по волята ти, а после, когато ти омръзне, да бъде захвърлена в някое тъмно ъгълче на живота ти и там да чака търпеливо, докато отново

ти хрумне да се позабавляваш с нея? Проклет да съм, но няма да играя по свирката на никоя жена, дори и на теб, скъпа моя! Или ще се примириш с този брак, или въобще няма да имаме брак!

Раелин обидено вдигна брадичка.

– Досега не съм ти го казала, сър, но се бях запътила към Чарлстън, когато ме откри.

Зелените очи се впиха в нейните.

– Беше се запътила да си търсиш белята в мочурището, мадам. Щеше да убиеш не само кобилата, а и себе си!

– И смятам да ида там! – упорито продължи тя.

– Прекалено късно е да мислиш за анулиране на брака ни – сърдито отвърна той. – Бременна си с моето дете и ако не го искаш, то аз със сигурност го искам!

Раелин притисна треперещата си ръка към гърлото си и се втренчи изумено в Джеф.

– Моето... моето дете ще остане с мен, където и да ида!

– Забравяш нещо, мадам. Бременна си с *нашето* дете, то не е само твоето. Остават ни седем месеца да изясним къде ще живее това дете, ако ти наистина искаш да напуснеш дома ми. Дотогава призовавам те да помислиш за доброто му. Надали ще можеш сама да си изкарваш прехраната, още по-малко пък да гледаш едно дете както трябва.

– Бих могла да работя за Фаръл Ивс, точно като Нел – възрази тя. – Не съм некадърна и мога да измислям роки.

В светлите му зелени очи се появи някаква ледена твърдост, която накара Раелин да се отдръпне назад. В един безумен миг си помисли, че може би точно това е видяла Нел в очите му, преди ножът да се забие в тялото ѝ – тази ледена острота, която би могла да пониже и метал.

– Щом така желаете, няма да те принуждавам насилно да останеш моя жена.

Челюстта на Раелин увисна, когато осъзна, че с глупостта си го е подтикнала да отстоява гордостта си. Вече добре знаеше колко упорит става той, когато някой се опита да го изнудва или насилва за нещо.

Красивото му лице се беше стегнало в стоическа гримаса и хладните зелени очи се впиваха в нея.

– А на първо време, опитай се да хапнеш нещо.

Раелин се опита да преглътне заседналата в гърлото ѝ буца. Когато бе напуснала Оукли – струваше ѝ се, че е било преди цяла вечност, – се чувстваше обърквана и изплашена. Сега все още изпитваше същите чувства, но страховете ѝ бяха много по-сложни и заплетени. Странно, но

сякаш в сърцето на тази плетеница лежеше страхът, че Джеф може наистина да реши да се разведе с нея.

Може би така ще е по-добре за него, мислеше си мрачно Раелин. Засега всичко, което му беше донесла, бяха неприятности и тормоз, все заради нея. Можеше само да гадае кое ще е следващото бедствие. Откак се бяха венчали, Джеф беше нападан, прострелян, обвинен в бащинство на едно извънбрачно дете и наскоро заподозрян в убийство – все заради нея или от нея.

Стиховете от библията отново прокълтяха в съзнанието ѝ. „*Тя му отплаща с добро, а не със зло, през всички дни на живота си.*“

– ... С добро, а не със зло...

Раелин се сепна, разбрала, че е проговорила на глас. Смутено погледна към Джеф и откри, че той се взира в нея, сякаш се опитва да разгадае мислите ѝ.

Пръстите ѝ трепереха, когато вдигна вилицата си и отчупи парче палачинка. Започна да се храни, но мълчанието между тях тежеше като олово върху сърцето ѝ. Доскоро апетитната храна сега ѝ се струваше с вкус на трици. А доколкото можеше да отсъди по стегнатите мускулчета по бузите на мъжа си, предполагаше, че и той се чувства по същия начин.

Времето пълзеше бавно като охлюв. В пълно мълчание приключиха с храненето, Джеф разчисти масата, а Раелин изми тенекиените съдове и прибори в дървено ведро. Последен за миене беше тиганът, но беше оставен доста близо до огъня, та когато Раелин го хвана, изпищя от болка. Джеф моментално се озова до нея, грабна изгорената ѝ ръка и я мушна във ведрото със студена вода. След миг я извади и като натупа сода по пръстите ѝ, отпори лента плат от ризата си и я уви около пръстите и дланта ѝ.

Раелин трепна от болка, когато стисна превързаните пръсти със здравата си ръка.

– Не знаех, че още пари.

– Очевидно – отвърна Джеф и посочи с палец през рамото си към постаните на земята одеяла, после тръгна към вратата. Ей там ще си в безопасност. Предлагам ти да идеш там и повече да не си търсиш белята.

– Но ти къде отиваш?

– Навън, за да донеса още вода от кладенеца. После смятам да се изкъпя. – Погледна я изпитателно. – Някакви възражения?

Раелин беше свела поглед към разпорения край на ризата, която все

още носеше.

– Надали ще се смутя прекалено много от гледката.

– Може и да се смутиш, ако продължаваш да ме зяпаш така – предупреди я Джеф. – Все още се смятам за отскоро женен мъж.

Раелин отвърна с неуверен глас:

– Няма да гледам, ако те карам да се чувстваш неудобно.

Джеф изсумтя.

– Неудобно не е точната дума, скъпа. Възбуден би била по на място.

– Дори и когато си ми сърдит?

– Надали някога ще съм ти толкова сърдит, че да не обърна внимание на близостта ти, мадам. Достатъчно е само да махнеш с пръст, и веднага реагирам.

– Ще изсуша косата си и ще те чакам в постелята – тихо отвърна тя, тъй като не виждаше какво друго ѝ остава.

– Вече не се страхуваш от мен?

Тя кършеше ръце, без да може да срещне погледа му.

– Още не съм сигурна.

– О!

Разочарованието в гласа му я накара леко да се усмихне, но той вече се бе обърнал.

Седнала върху постелята, Раелин разреса възлите от косата си, първо, с пръсти, а после с гребена на Джеф. Превързаната ѝ ръка доста ѝ пречеше. Въпреки това напредваше доста добре, поне докато не погледна случайно към мъжа си. В този миг напълно забрави за косата си. Застанал почти напълно с гръб към нея, силуетът на Джеф се очертаваше срещу светлината на огъня. Едното му коляно бе вдигнато почти до кръста и той пазеше равновесие на един крак. Тъкмо събуваше и втория крачол на панталоните си. Раелин никога не бе го виждала точно от този ъгъл и сега почувства как бузите ѝ пламват заради дързостта ѝ да го оглежда тайничко. Но просто не можеше да откъсне очите си от гледката – пламъците на огъня ярко очертаваха всичко най-мъжко в него.

Щом събу панталоните си, Джеф ги преметна през стола, близо до камината, и рязко се обърна към нея, както майка го е родила. Очите ѝ отскочиха смутено встрани, но той явно не ѝ обърна внимание, а започна да рови за нещо в дисагите. Този път от тях измъкна не друго, а бръснач и малко сребърно огледало.

– Имаш огледало?! – извика Раелин, изненадана и зарадвана. Някой ден, каза си тя, непременно трябва да разгледа какво по точно има в

тези негови дисаги. Вероятно би направила интересни открития.

– Някои хора тръгват из горите по-добре екипирани от теб, скъпа – внимателно я подкачи Джеф. – Може да ти дам за малко огледалото, но едва след като се избърсна. Такива грижи ми създаде, че досега не съм имал време дори и да помисля за бърснене.

– Добре, ще почакам. – Окуражена от небрежния тон на разговора им, тя се осмели да попита: – Може ли да попитам какво ще облечеш за през нощта?

Най-сетне забелязал многозначителния ѝ поглед, Джеф ѝ отвърна с пламнали очи:

– Както обикновено, мадам – нищо друго освен кожата си.

– Може би тази нощ би трябвало да си obuеш панталоните.

– Защото те е страх какво може да сторя, ако съм гол?

– Защото ме е страх какво може да сториш, точка.

Джеф заядливо изсумтя.

– Като държиш толкова, завържи ризата ми между краката си, мадам. По-надежден целомъдрен пояс от това надали ще намериш на това място. А аз определено нямам намерение да спя с панталоните, само и само да ти угодя.

– Джефри! – извика тя и понечи да се обърне сърдито.

Джеф раздразнено вдигна ръка.

– По дяволите, Раелин, няма да те изнасиля, ако това въобще е възможно между съпруг и съпруга. А сега си среши косата и лягай да спиш. Няма да те закачам, освен ако сама не ме поканиш.

Вбесен от нелепото поведение на съпругата си, Джеф отново се съсредоточи върху къпането и бърсненето. Ленените кърпи, които беше дал на Раелин, бяха вече изсъхнали, прострени близо до огнището. Когато се изкъпа, той се изсуши с тях и пристъпи към Раелин, като все още здравата се търкаше с едната кърпа.

– Сигурен ли си, че Червения Пийт няма да се върне? – попита Раелин и неспокойно погледна към вратата.

– Той държи на думата си – увери я Джеф, докато търкаше гърба си. – Съвсем сами сме.

Когато Раелин го погледна, очите ѝ отново отскочиха смутено, но тя успя да запечата в съзнанието си как изглежда той на светлината на огъня. Капчиците по тялото му искряха като малки диаманти върху лъщящата му кожа.

– Къде прекара миналата нощ? – попита Джеф, докато изгасяше лампата.

Раелин доста притеснено си призна:

– На едно дърво. Но преди да ме гълчиш за глупостта, искам да знаеш, че нямам намерение да го правя отново. Никога през живота си не съм прекарвала по-ужасна нощ.

– Какво те накара да се покатериш на дървото? Змия ли?

– Как позна?

Широките му рамене небрежно се повдигнаха.

– Просто отгатнах. По тия места гъмжи от змии. А още не е станало достатъчно студено, че да се скрият за зимния си сън.

Раелин тревожно погледна към вратата.

– Моля те, не говори така, Джефри! Мразя змии!

– Повечето жени мразят змии, но не всички змии са опасни. А тук поне няма нужда да се тревожиш за това.

– Откъде си толкова сигурен?

– Ами, първо на първо, те се страхуват от нас повече, отколкото ние от тях. Освен това – ухили се той, – змиите не могат да отворят врати.

– Не, но каквито са гъвкави, може да се промъкнат почти през всяка цепнатина, без да ги забележи човек.

Тихият смях на Джеф разтърси раменете му.

– Да, могат, но ако чак толкова те е страх, стой близо до мен през нощта. Обещавам да те пазя. А сега заспивай. Уморен съм, уморена си и ти. На всяка цена трябва да поспим.

Вятърът избра точно този момент да разтърси вратата и да затрополи по нея с шибация дъжд. Беше студено и по гърба на Раелин пролазиха трънки. Вече се чувстваше крайно изтощена.

– Мислиш ли, че пак ще има буря?

– Сигурно.

– Няма да можем да стигнем до Оукли, ако пак вали както днес следобед.

– Не се тревожи за това, мадам. Тук сме в безопасност, докато времето се оправи.

– Ами ако Червения Пийт се върне през нощта?

– Няма.

– Сигурен ли си?

– Да, Раелин. А сега заспивай спокойно! – Джеф се изтегна върху постелята и придърпа главата ѝ върху рамото си.

Каквото и да смяташе да възрази Раелин, то бе забравено пред дълбокото облекчение и чувство за безопасност, които бързо я завладяха.

Завита с топлото и сухо одеяло, тя почувства как то я сгрива и отпъжда студа. Джеф отметна от лицето ѝ влажната коса и нежно я целуна по челото. Не след дълго умората, натрупана през последните три дни, надделя над съзнанието ѝ и Раелин вече не усещаше нищо.

Нищо освен съня, който я споходи посред нощ. В него тя отново беше малко момиченце, на не повече от три или четири години. Играеше си в градината близо до тяхното лондонско имение. Всичко ѝ се струваше някак уголемено – може би заради това, че в съня си самата тя беше много малка. Градината бе заобиколена от висока тухлена ограда, в която имаше висока порта от ковано желязо. Раелин чуваше гласове от другата страна на вратата и внезапно вратата се отвори. Появи се млад мъж, който ѝ заговори с нежен и закачлив глас. Подаде ѝ едно цвете и тя се разсмя, когато той галантно ѝ се поклони. Тих дъждец заръмя върху главите им и макар че младежът се опитваше да я предпази от дъжда, капките отмиха съня ѝ. Раелин отчаяно се опита да го задържи, но той ѝ се изплъзваше, също като сребърните капки между пръстите ѝ.

Джеф лежеше буден и слушаше тихите тревожни стонове, които току се отронваха от устните на жена му. Макар че я притискаше в прегръдките си и се опитваше да я успокои, изглежда, не можеше да проникне през преградата, отвъд която бе преминало съзнанието ѝ. Веднъж, сякаш обзета от страх, тя дори се опита да се отгласне от него и притисна ръце към гърдите му. После тихо изхлипа, и отново се отпусна. Макар че му позволи да я притегли в прегръдките си, само миг по-късно тялото ѝ отново се стегна. Главата ѝ се замаята върху рамото му и когато Джеф се опита да я утеши, тя рязко проплака и се отдръпна от него, сякаш от самия дявол. Джеф веднага я пусна и се надигна на лакът, за да я огледа на светлината на изтляващия огън. Все още спеше, поне това беше очевидно, но когато отново започна да мълви нещо неразбираемо, той разбра, че я тормози същият кошмар, който я беше накарал да избяга в панически страх от конюшнята.

– Нел! О, неее! Моля те, не и Джефри! О, нека не е той... Моля те... помогни ми... Толкова много кръв! Какво да правя?

Джеф почувства как го обзема страх. Изглежда, жена му наистина виждаше в него убиец и злодей. А той не можеше да се сети за нито един начин да я накара да изостави страховете си и да я убеди в невинността си. Докато не бъде открит истинският убиец, той бе напълно безпомощен.

Трябваше ли да я пусне да си върви? Джеф мислено простена. Колкото и да не му беше приятна тази възможност, може би това бе единственото, което можеше да стори за нея. Измъчвана от съмненията си, тя не би могла да се върне към безгрижното щастие в прегръдките му. Първо трябваше да победи демоните, които я тормозят, и да ѝ докаже, че е невинен.

Някъде към малките часове на нощта трополенето на дъжда по покрива най-сетне спря и вятърът престана да шиба клоните на дърветата. Близо до хижата изляз лисица. Раелин мигновено отвори очи, тихо проговори нещо неразбираемо, но явно все още беше в плен на ужасния кошмар. Джеф протегна ръка към нея и тя инстинктивно се сгуши в него, търсейки силата и закрилата на тялото му. Благодарен, че подсъзнателно тя все още му се доверява, той я притегли в прегръдките си. След това Раелин като че ли заспа по-спокойно, което му позволи и той да

дремне за известно време. Докато не чу как конете цвилят.

Джеф веднага разтърси жена си и я събуди:

– Бързо, Раелин! Облечи се! Вън има някой!

Изтръгната от дълбок сън, Раелин припряно се измъкна от одеялото, а Джеф скочи към стола, където бе оставил дрехите ѝ. Подхвърли ѝ ги и бързо нахлузи панталоните си. Тъкмо протягаше ръка към пистолетите, когато някой отвори вратата с ритник и Раелин изплашено извика. Дъсчената врата отскочи от стената и Олни Хайд, накуцвайки, влезе в стаята, насочил зловещо голям пистолет към двамата. Лявата му ръка беше окачена в импровизирана превръзка през врата, а единият крачол на кожените му панталони висеше разпран отстриани.

– Остави пистолетите, дявол те взел, или ще пръсна мозъка на тая кучка! – излая негодникът, насочил дулото на пистолета си към Раелин. Самата тя стоеше като окаменяла върху постелята, притиснала одеялото под брадичката си. Едва бе успяла да смъкне ризата на мъжа си и да облече своята долна риза, когато вратата се бе отворила.

– Оставям ги – рече Джеф и много внимателно остави своите оръжия върху масата пред него. – А сега махни пистолета от жена ми.

– Не преди да оставиш и пушката си като истинско добро момче – нареди Олни, а гласът му издаваше, че изпитва болка. Изчака, докато Джеф изпълни и тази заръка, после посочи с брадичка към фенера, окачен на стената. – Сега слушай внимателно, че да не ми се налага да повтарям. Искам да запалиш лампата, да ви виждам хубаво и двамата. Като го сториш, се отдалечи от масата. И да знаеш, ако бях на твое място, щях много да внимавам какви ги върша, че да не си изпрося белята!

Олни внимателно наблюдаваше противника си, докато той изпълни нарежданията му. После докуцука до грубо издяланата дървена маса, мушна двата пистолета в колана си, намести своя в сгъвката на ранената си ръка и бавно се отпусна до огнището, където вдигна пушката и я окачи на куките на каменния комин.

– Засега там ще ѝ е добре, стига само с някоя глупост да не ме накарате да ви направя на решето.

Жълтите зъби на Олни проблеснаха в болезнена гримаса, когато той отново хвана пистолета си и го подпря на раненото си рамо. Вдигна замъглените си очи към Джеф и изсъска болезнено:

– Проклетата ти кобила ме остърга в едно дърво, докато търчеше из гората. Събори ме от гърба си, все едно съм ненужен багаж, и направо изпаднах в безсъзнание. Опърничаво животно! Като се свестих, вече беше духнала нанякъде. И по-добре за нея, щото бях готов да я накълцам

на парчета. Разпори ми крака от ханша до коляното, а ей я и ръката ми, виси безполезна като на господин Фридрих. Само дето ти веднага ще ми я наместиш, господин Бърмингам!

– Аз? – изсмя се Джеф. – Но аз не мога да намествам измъкнати стави! Трябва да потърсиш доктор Кларънс, за да ти я намести както трябва.

– Не мога да го търся и да търпя повече. Ако не ми я наместиш веднага, кълна се, с един изстрел ще скалпирам жена ти.

Заплахата явно бе достатъчна, за да убеди Джеф.

– Ще се постарая, Олни, но трябва да те предупредя, че нямам никакъв опит с такива работи.

– Тогава гледай да се постараяш повечко, щото животът на жена ти ще зависи от това. Разбра ли?

– Но нали ти казах...

– Виж какво, *аз ти казах, господин Бърмингам!* – изкрещя Олни. – Ако не я наместиш както трябва още от първия път, скоро ще погребваш жена си!

– Добре – тревожно се съгласи Джеф. – Просто ще трябва да я наместя много внимателно.

Олни си пое дълбоко дъх, сякаш облекчен, че е преодолял едно препятствие, но само след миг се сгърчи от болка при едно невнимателно движение от негова страна. С болезнена гримаса простена:

– Трябва ми нещо да удавя болката. Тук намира ли се друго освен вода?

– Не съм проверявал.

– *Ами провери тогава!*

Викът на Олни стресна Раелин и тя погледна с нарастващо безпокойство към съпруга си, преди да каже:

– Ще видя какво мога да намеря, Олни, само трябва да ми позволиш първо да се облека.

Мъжът се изсмя през болката, но кимна в знак на съгласие и с насмешка се загледа как Раелин се гърчи, за да се облече, придърпала одеялото над главата си.

– Няма к'во да се криеш толкоз, госпожо. Бас лояв, че съм виждал повече голи женски от който и да е друг.

Раелин се опита да не обръща внимание на грубите му думи. Когато навлече роклята си, тя се измъкна изпод одеялото и внимателно стиснала разкопчания гръб на роклята си, се изправи.

– Мъжът ми ще трябва да ми помогне да я закопчея – рече тя. – Ще

му позволиш ли?

– Май ще се наложи, като знам, че моята ръка за нищо не става – подигравателно подметна Олни и нагло я огледа. Но в очите му не личеше истинска заплаха. Болеше го прекалено много, за да си мисли за която и да е жена, още по-малко пък за някоя, която Фридрих си е харесал. Едно бе да си доставя човек удоволствие, но съвсем друго – да си търси белята.

Отвратена от грубия оглед, Раелин се опита да запази самообладание и да не показва чувствата си, когато се обърна с гръб към Джеф. Не посмя да проговори, докато пръстите му закопчаваха роклята ѝ. Явно мъжът ѝ не трепереше колкото нея, защото доста бързо се справи със задачата.

Най-сетне подобаващо облечена, Раелин тръгна да търси уиски или нещо достатъчно силно, което да облекчи болките на този грубиян. В неугледно шкафче в спалнята откри едно шише, от което побърза да налее в голяма пръстена халба. Олни моментално я изпи до дъно и я подаде за още. Когато обаче се приближи Джеф, негодникът размаха пистолета си към него.

– Чакай малко, нека първо спре да ме боли – рече той и изпи още една голяма глътка. – Нямам намерение да заквича от болка пред жена ти, както стори господин Фридрих. Щото може да ѝ хрумне пак да коментира злорадо, както тогава, а туй може и да ме ядоса и да се окаже, че бързо-бързо си овдовял. А тогава може вече да не искаш да ми наместиш ръката.

Джеф доста се тревожеше дали въобще този подлец е способен да контролира чувствата си.

– Обещавам много да внимавам, Олни. Повярвай ми. Но в замяна искам ти да обещаеш, че няма да застреляш жена ми, ако нещо ми се ядосаш.

– Много джентълменско от твоя страна, господин Бърмингам, ама ще ти кажа едно нещо. Господин Фридрих си е харесал женичката ти толкоз много, че е готов да плати цяла торба пари на тоя, който му я доведе. Та макар този път да не мога да я отведа с мен, не се съмнявай, че съвсем скоро ще дойда за нея.

– Затова ли уби Нел? – предизвика го Джеф и чу как Раелин ахна изненадано. – Довел си я в плантацията ми, за да може, като я убиеш, да ме скараш с жена ми, нали? Само не разбирам защо си взел кобилата така припряно и дори не си си направил труда да я оседлаеш.

– Копеле мръсно! Само недей да обвиняваш мен за убийството на

Нел! – диво изръмжа Олни. – Да, наистина доведох оная пикла при теб, за да ти създаде малко неприятности и да си получи хилядата долара, дето Густав ги обеща на Купър Фрай. Ама не знаех, че си бил способен да убиеш хлапачката. Тя ме остави да я чакам в конюшната заедно с бебето ѝ, докато отиде в спалнята ти да говори с теб. Да те предупреди, че ако не признаеш детето ѝ за свое, ще покаже на всичките ти гости колко си приличате с онова копеленце. Ама вироглавата ти кобила едва не ме стъпка до смърт, когато се опитах да вляза в бокса ѝ. Такива къчове започна да хвърля, че трябваше да се скрия в съседния бокс заедно с бебето на Нел. Когато твоите хора я изведоха от конюшната, най-сетне работата се поуспокои и сметнах, че мога в безопасност да дочакам Нел. И точно тогава те видях как я довлече, запушил с една ръка устата ѝ и извил ръката ѝ зад гърба. Добре, че успях да се покатеря през преградата и да скоча в съседния бокс, щото ти я завлече точно там, дето бях оставил копеленцето ѝ.

– Да, разбира се, и после си ме видял и как я убивам – подигравателно вметна Джеф.

– Естествено, че те видях – продължи Олни с презрително изсумтяване. – Надничах през една пролука, мислех, че ще изнасилиш оная кучка, ама точно тогава те видях как я намущка в стомаха. – Раелин изскимтя и притисна треперещата си ръка към устата си. Олни се обърна, за да я погледне, устните му се разтегнаха насмешливо и след това отново се обърна към Джеф. – Не помня какво сторих, сигурно съм ахнал или нещо такова, щото ти веднага изскочи от бокса и хукна след мен. Ей, братче, не съм виждал някой да бяга толкоз бързо! Дългите ти крака явно вършат работа. Ама и аз си плюох на петите не на шега, щото виждах, че и мене ще наръгаш също като горката Нел. Тъкмо тогава забелязах и кобилата ти зад оградата. Да я яхна ми се стори единственият шанс да отърва кожата. Едва успях да се покатеря на гърба ѝ и ти вече ме беше докопал, опитваше се да ме събориш. Аз обаче здравата сритах кобилата, и тя направо излетя напред. Прескочи оградата, сякаш крила ѝ бяха поникнали. Помислих си, ей богу, извадих късмет с това добиче. Както препускаше, надявах се да стигна в Чарлстън достатъчно бързо, че да кажа на господин Фридрих за убийството. Той щеше направо да подскочи от радост. Ама тъпата кобила ме хвърли от гърба си и ей ме на, докъде ме докара.

Джеф не можеше да повярва на ушите си.

– Стига, Олни! Планирал си всичко това само и само да ме натопиш за това противно престъпление и да грабнеш наградата от Густав, но

казвам ти, няма да стане! Пратих Илайджа да проследи убиеца и той е казал на Червения Пийт, че преследва именно теб.

– Знам – раздразнено изръмжа Олни. – Илайджа ме следеше по петите до снощи. Вече бях съвсем изнемощял, а все не можех да се откача от тая лепка. Писна ми да ме гони, затова го причаках в хралалака и ако не се лъжа, го прострелях в крака, та най-сетне се отървах от него.

– Изглежда, много лесно се отървуваш от всеки, който ти пречи – язвително отбеляза Джеф. – Повярвай ми, това, че си ранил Илайджа, ще е поредното престъпление, за което ще ти потърсят отговорност. Веднъж само да те хване шериф Таунсенд и...

– Ако въобще някога ме хване, ще му разкажа една доста интересна история как ти видя сметката на Нел – изсъска Олни. Нямахме как да не те познае човек. Беше се издокарал за бала си като надут пуяк, целият в черно. Знам колко си падате вие, градските контета, по черното, но през онази нощ само ти носеше черен костюм. Видях те, като надникнах през прозореца ти, скоро след като двамата с Нел стигнахме в плантацията.

– Чакай малко – прекъсна го Джеф, доста объркан. – Нещо не разбирам. Когато си ме видял в конюшната, съм бил облечен в черно?

– Аха.

– А когато излязох и открих Нел в бокса на Ариадна, беше около един през нощта. Тогава бях с бяла риза и кафяви панталони.

– Не, когато я намушка, беше около единайсет и половина.

Джеф се намръщи.

– Невъзможно! С толкова много рани Нел не би могла да преживее повече от няколко минути, камо ли час и половина.

– Какви ги дрънкаш? Видях те как я наръга само веднъж!

– А тя беше намушкана три пъти.

– Отде да те знам к'во си вършил после? Сигурно по-късно си се върнал и си я довършил. Знам само туй, дето го видях с очите си към единайсет и половина.

– И тогава ясно си видял лицето ми? – При увереното кимване на Олни Джеф го изгледа недоверчиво, присвил очи. Кажми ми, имаше ли запалени фенери в конюшната? Обикновено там е тъмно. А когато аз отидох там, със сигурност не светеше фенер. Взех този от верандата, когато чух Нел да пиши.

– Не беше трудно да те позная. Не ми трябваше кой знае колко светлина.

Джеф повдигна вежда, явно изпълнен от съмнения.

– Значи е било тъмно и не си могъл да видиш лицето ми в мрака. Така че ми кажи, как позна, че съм аз?

– Ти си достатъчно висок. Никой няма да те сбърка с друг.

– Помниш шериф Таунсенд, нали? И Фаръл Ивс? Ами брат ми? Виждал ли си ги?

– Знаеш, че съм ги виждал, беше в оная нощ, когато всички вие нападнахте склада на господин Фридрих. Тогава ви видях всички, до един. Само че този път не беше някой от тях. Тоя, дето го видях да влачи Нел, беше висок и по-строен. А повечето ти приятели тежат поне един път и половина повече от теб. Пък и убиецът имаше черна коса. Съвсем ясно я видях на светлината на луната.

– И си сигурен, че не е била кафява или кестенява или нещо подобно, което през нощта ще изглежда черно?

– Мога да се закълна, че беше черна, точно както твоята изглежда сега.

– Точно по времето, когато твърдиш, че се е случило всичко това, аз танцувах с жена си, Олни. Имам и свидетели, които да го докажат.

Раелин прехапа устни. Не искаше да поправя мъжа си пред този разбойник. Но много добре помнеше, че точно около единадесет часа Джеф бе отишъл до тоалетната. Ясно си спомняше как именно тогава бе погледнала часовника, чудейки се дали ще има време да изтича до спалнята, преди той да се върне. Ако Фаръл не я бе поканил на танц, може би щеше да отиде. И може би щеше да открие Джеф заедно с Нел в тяхната спалня!

Джеф се приближи много внимателно към по-младия мъж.

– Време е да се заемем с рамото ти, Олни. Уискито трябва вече да е действало. – Олни кимна и Джеф внимателно изпъна ръката му към себе си, докато дланта му опря в рамото му. Лицето на Олни преbledня от болката при това движение, но той стискаше зъби и не отронваше нито звук. Дотук добре, помисли си Джеф и мислено въздъхна. После започна бавно да върти в кръг ръката му. Дори и това едва забележимо движение накара Олни да потръпне от болка, но той нито за миг не изпусна пистолета и го държеше насочен право към гърдите на Джеф.

– Сега леко ще ти дръпна ръката – предупреди го Джеф. – Да се надяваме, че ставата ще влезе в ямката си.

– Ами ако не влезе? – попита пресипнало Олни, а очите му се бяха насълзили от болка.

– Ще я въртим, докато влезе.

Раелин пристъпи напред и попи потта, оросила челото на ранения

младеж. Предложи му още една глътка от силната напитка, но той поклати глава.

– Да свършваме по-бързо – подкани той Джеф.

Стиснал здраво рамото и китката му, Джеф бавно и равномерно издърпа ръката му. Олни простена и стиснал зъби, тихо изруга, но в следващия миг почувства как ставата се намести и болката почти веднага намаля.

– Май се получи – обади се Джеф, самият той почувствал голямо облекчение.

Олни дишаше задъхано, сякаш току-що бе спечелил тежко състезание.

– Да, вече не боли толкова.

– Въпреки това е добре да превържа ръката ти към гърдите, докато ставата се излекува – посъветва го Джеф.

– Хубаво. Не искам да ми се налага отново да изтърпя цялото мъчение – Олни погледна Раелин, която още стоеше наблизко. – Искам нещо за ядене. Не съм хапвал, откак яхнах оная проклета кобила.

– Има малко еленово месо и палачинки от снощи – отвърна Раелин.

– Давай, всичко става!

– Как ще ядеш и едновременно ще държиш пистолета насочен към мъжа ми? – осмели се да попита Раелин.

– Смятам да го пратя да седне като добро момче в другия ъгъл, докато спокойно си напълня тумбалака. Имаш ли други идиотски въпроси, маце? – презрително попита той, а на лицето му играеше самодоволна усмивка. После ненадейно изрева: *Веднага ми донеси да ям!*

Ядосана, че ѝ крещи, Раелин нацупено мина покрай него и започна да трупа троснато палачинки и еленово месо в една чиния. Изкушаваше се да посипе отгоре и цяла купчина сол или лютив пипер, напук на този грубиян, но не смееше, да не би да го предизвика и той да започне да стреля с трите пистолета.

Когато Джеф превърза ръката на Олни и я закрепил неподвижно пред гърдите му, трябваше да иде в далечния ъгъл и там да чака, докато Олни се навечеря. Последният, колкото и да бе гладен, не изпускаше нито за миг Джеф от мушката си. А Джеф не се и съмняваше, че ако стори нещо необмислено, Олни не би се поколебал да използва оръжията си. В случай че бъде убит или ранен, Раелин щеше да остане съвсем сама на милостта на този човек.

Със звучно оригване Олни стана, потупа пълния си корем и изпитателно погледна Джеф.

– Така, а сега ще взема оня, твоя жребец, затуй иди и ми го оседлай. И внимавай в картинката – през цялото време ще държа на мушка жена ти. Разбра ли?

Джеф отвърна с кратко кимване.

– Напълно.

– Тогава се залавяй за работа, момче. Нямам намерение цяла сутрин да се мотая с вас. – Олни се изкикоти на наглата си шегичка и грубо смуши Раелин с пистолета. – Внимавай да не хукнеш към мъжа си, маце. Хич не ми се ще да ти пръсна мозъка. Само помни, че ще съм точно зад гърба ти. Схващаш ли?

– Да – отвърна Раелин сърдито.

Той развеселено се разсмя.

– Пак се държиш вироглаво, както и в склада на господин Фридрих, ама мен тая работа хич не ме трогва, момиченце. За разлика от германеца, мен не ме блазни мисълта да си поиграя с теб. Харесвам по-закръглените женски.

– Естествено – надменно отбеляза Раелин.

Негодникът присви очи.

– Какво искаш да кажеш?

– Че вкусът ти е като на шопар.

Джеф махна с ръка, за да даде знак на жена си да мълчи, но Олни вече беше се вбесил. С ужасен рев той вдигна ръката си, за да я удари с дръжката на пистолета. Джеф се хвърли напред, за да предотврати удара, но Олни бързо се извърна към него и заплашително прицели пистолета си.

– Неее! – изпищя Раелин, сграбчвайки лакътя на Олни. Не го убивай! Моля те! Обещавам, ще съм добра!

Олни дръпна ръката си, за да се освободи от нея, после подозрително огледа Джеф. Намусеното му изражение караше Раелин да трепери от страх, защото, тя не се и съмняваше, този негодник бе напълно способен да застреля съпруга ѝ като едното нищо. За миг Олни срещна умолителния ѝ поглед и отстъпи. Свали пистолета от противника си и рече:

– Добре, маце, тоя път спаси кожата на мъжа си, но кълна се, само още един път да си ми изсъскала, и ще ти се наложи да копаеш гроба му. Разбрано?

Раелин закима.

Олни се изхили подигравателно на Джеф.

– Тая те харесва доста повече от господин Фридрих, ясно е като бял ден. Но пък трябва да призная, че господин Фридрих не е сред най-

големите красавци. – Олни махна с пистолета. Хайде, размърдай се и излез навън като добро момче, пък може и да ви оставя живи и двамата.

Джеф взе фенера и поведе малката процесия навън, към навеса, където бе завързал конете. Без нито за миг да забравя, че Олни държи пистолета си насочен към Раелин, той съвсем послушно оседла Маджестик. Дори помогна на по-младия мъж да се качи на седлото и застана до жена си, докато гледаха как негодникът се отдалечава. Изпълнен с облекчение, Джеф дори обгърна с ръка раменете на Раелин, но тя тутакси се отдръпна от него и изтича обратно в хижата. Загледан след нея, Джеф повдигна вежди и измърмори на Ариадна:

– Не знам коя от вас двете е по непредсказуема. Колкото и да си вироглава, все пак смятам, че дамата държи първенството. Да видим дали няма да ме опровергаеш, когато се наложи да носиш и двама ни, и то без седло, по целия път до дома.

Когато Джеф най-сетне пристъпи през прага, видя, че жена му вече е заела отбранителни позиции. Стоеше в далечния ъгъл на стаята, от другата страна на масата, и го наблюдаваше внимателно. Нямаше нужда да я пита какво я тревожи.

– Е? – Намираха се точно там, откъдето бяха започнали, преди да се настанят заедно в постелята. – Значи наистина повярва на Олни, че аз съм убил Нел?

– Все още имам въпроси, които чакат отговор – без заобикалки рече тя.

– Като например?

– Като например къде отиде, след като се измъкна около единадесет и нещо в нощта на бала. Каза, че отиваш до тоалетната. Само там ли ходи? Ако е така, то, изглежда, ти е отнело доста дълго време.

Джеф бавно и звучно издиша. Бе забравил точно тази случка, но явно жена му я помнеше добре.

– Съжалявам. Бях забравил за това.

– Забравил си умишлено? – предизвика го тя. – Ако нямаш нищо общо с убийството на Нел, то тогава какво те забави толкова?

– Това, мадам, че след като се изпиках, спрях да поговоря с някои от приятелите ми, които си чакаха реда. Това обяснение кара ли те да вярваш повече в честността ми? – той изсумтя презрително, после язвително попита: – И сега какво, ще идеш да разпитваш приятелите ми дали наистина са ме видели да се облекчавам, че да отпаднат обвиненията ти?

– Не ставай вулгарен! – тросна му се тя.

– Мадам, не можеш да си представиш колко вулгарен ми идва да стана точно в този момент. Нима нито за миг не ти е минавало през ума, че Олни може да лъже, за да спаси собствената си кожа, или пък да се стреми да ни скара, за да може да прибере наградата на Густав? Толкова малко ли ме уважаваш, че си готова да повярваш по-скоро на един негодник, отколкото на мен?

– Всичко, което знам, е че те видях да стоиш над Нел с...

Джеф вдигна ръка, за да я прекъсне.

– Спести ми поредното си повторение, скъпа моя. – Тонът му беше крайно язвителен. – Знам много добре какво видя. И аз бях там, нали помниш? Но само защото чух писъка на Нел. Съгласна ли си да сравниш разказа на Олни с действителните факти? Нел бе намушкана три пъти, а той каза, че е видял да я намушкват само веднъж.

Раелин сви рамене.

– Може би просто не е видял достатъчно добре през пролуката на бокса, за да реши колко пъти е била пронизана.

– Ах, но мадам, ако е така, то как, по дяволите, може Олни да е толкова сигурен, че ме е познал? Сам той каза, че в конюшната е било тъмно. Била ли си някога в обор, където не е запалена никаква светлина?

Раелин нямаше нужда да рови дълго из паметта си.

– Не.

– Е, тогава може би ще е добре някой път да идеш и да видиш какво е около единайсет през нощта, когато няма светлина. Дори и да има ярка луна, можеш да различиш само неясни очертания и с огромни усилия да познаеш кой цвят е по-светъл и кой – по-тъмен. Но доколкото си спомням, през онази нощ имаше облаци, така че е малко вероятно Олни да е разполагал дори със светлината на луната.

– Олни каза, че те е видял около единайсет – заяви тя, като се мъчеше да преглътне напирашите сълзи. – А точно тогава ти излезе от къщата!

– Нел не може да е била намушкана толкова рано – отсече Джеф. – Ако е била, то кървенето е щяло да я убие до половин час или още по-скоро. Чух я да пици към един сутринта и точно тогава излязох, за да открия, че тя умира в бокса на Ариадна. Когато отидох при нея, беше на косъм от смъртта. Помоли ме да изтегля ножа от гърдите ѝ и да я прегърна, все едно изпитвам някакви топли чувства към нея. Сторих го, мадам, и затова кръвта ѝ напои ризата ми. И точно затова бях обвинен, че съм убиец, и то точно от човека, който най-много трябва да ми вярва.

– Ние почти не се познаваме – упорито заяви Раелин, докато

кършеше ръце.

Джеф се изсмя.

– Може би е така в *твоите* очи, но не и в моите. От мига, в който се венчахме, те възприемах като моята друга половина, моята съпруга, моята най-близка душа, кръв от кръвта ми, сърце от сърцето ми, но очевидно ти не изпитваш същото към мен. Дори и в сънищата си ме виждаш като подъл престъпник. Затова смятам, че ще е най-добре наистина да идеш в Чарлстън.

Раелин рязко вдигна глава и се втренчи в него изумена.

– Значи смяташ да се разделим?

– Само времето ще покаже какво ще стане, мадам, но раздялата определено е наложителна. Дори и само ако означава, че ти ще живееш в Чарлстън, а аз – в Оукли. За теб ще е по-добре първо да те заведе у дома за ден два, докато се посъвземеш и отпочинеш. През това време ще уредя заминаването ти за града. Сигурен съм, че ако си умела моделиерка, Фаръл Ивс ще се радва да работиш при него в магазина му. Освен това ти предлагам да наемеш стая в къщата на Елизабет, или ако предпочиташ, в къщата на госпожа Брустър. И за двете жени допълнителният доход ще е добре дошъл. Естествено аз ще плащам квартирата ти, докато се почувстваш в състояние напълно да се отделиш от мен. Трябва да ти кажа още отсега, че много държа да бъда баща на нашето дете. Но ако решиш, че не желаш това, ще се откажа от бащинските си права над него, без да ти причинявам излишни неприятности. Няма да тормозя с присъствието си теб или нашето дете.

– Значи... ще ме пуснеш... *да замина!* Просто така? – Раелин се мъчеше да преглътне буцата, заседнала в гърлото ѝ. Извърна лице и примigna, за да надмогне внезапно появилите се сълзи в очите ѝ. След малко успя да възвърне поне част от самообладанието си. Може би наистина беше по-добре да се отдели от него. Изглежда, нещастieto ги преследваше навсякъде, когато бяха заедно.

Джеф замислено въздъхна.

– Не мога да понеса в собствената ми къща да се гледа на мен като на убиец, и то от тази, която трябва най-много да ми вярва. Бъди спокойна, няма да те отпратя, без да се погрижа за удобството ти. Може да вземеш със себе си Тизи, за да се грижи за нуждите ти и, разбира се, можеш да задържиш всичко, което съм ти давал, след като се оженихме. Щом уредя квартирата ти и поговоря с Фаръл да те наеме, Тадеус ще те откара. Оттам нататък повече няма да те обременявам с присъствието си.

15

Фаръл се облегна назад в креслото си и замислено огледа димящия връх на сутрешната си пура – позволяваше си това удоволствие само сутрин, преди да се впусне във водовъртежа на дамската мода и капризните женски вкусове. Когато най-сетне вдигна поглед, прикова очи в ранния си посетител, който седеше на страничната облегалка на кожестото канапе в скъпо обзаведения апартамент на моделиера.

– Джефри, казвам ти, на хората сто на сто ще им се види странно, че ти живееш в Оукли, а жена ти – тук, в Чарлстън, заедно с Елизабет. А и че работи за мен през деня.

Джеф сви рамене.

– Не мога да се занимавам с това, какво ще си помислят хората, Фаръл. Повече ме интересува какво става в главата на Раелин. Трябва да й дам свобода и време, за да реши сама какво ще е отношението ѝ към мен. А да я оставя да ме напусне, беше най-добрият начин да го сторя. Знаеш по-добре от всеки друг, че почти не се познавахме, преди да се оженим. И въпреки че самият аз съм на мнение, че двамата идеално си подходяме, не мога да натрапя мнението си и на жена си. Тя трябва сама да реши това.

Моделиерът поклати глава съвсем озадачен.

– По дяволите, Джефри, какво се е случило между вас? Всеки пък, когато съм ви срещал, Раелин се е държала така, сякаш е направо луда по теб.

Джеф погледна приятеля си право в очите.

– Когато Раелин дойде в конюшната и ме откри при тялото на Нел с оръжието на убийството в ръка, този шок се оказа прекалено силен за нея. Трябва ѝ време, за да превъзмогне травмата. Това я тормози дори и в сънищата ѝ. Мога само да се надявам, че като ѝ давам тази свобода, тя ще ме опознае повече като човек и приятел, отколкото като съпруг, и в крайна сметка ще разбере, че не съм способен на подобна жестокост.

– И как смяташ да стане това, когато ще живееш на мили далеч от нея? Ако още не си го разбрал, приятел, Оукли хич не е толкова близо – отбеляза иронично Фаръл. Не искаше да бъде груб, просто бе практичен. – Ами ако Фридрих реши отново да си поиграе на Атила Хунът? Кой ще я защити?

– Помислил съм за всичко и поговорих с няколко души, на които

мога да имам доверие. Те ще я наблюдават отдалеч. Безопасността ѝ, естествено, е най-важното нещо. Макар че Илайджа в момента е със счупен крак, той се съгласи да стои на пост до прозореца в една от стаите на горните етажи на онзи пансион, разположен точно срещу къщата на Елизабет. Госпожа Мърфи вече се съгласи да ми даде стаята под наем. Ако възникнат неприятности, Илайджа ще изпрати да ме повикат.

– Чакай малко, ти не си ли мислил колко време е необходимо, за да стигнат при теб чак в Оукли? Че докато някой от хората ти успее да дойде на кон при теб, жена ти може да бъде отвличена, насилена и какво ли още не! А знам, че никога няма да си го простиш, ако Раелин пострада заради глупостта ти.

– Всъщност няма да съм чак толкова далеч. Освен ако не ме повикат за нещо спешно в Оукли, смятам да живея в къщата, която наех тук, в града. Близо до склада ми е. Само че не смятам да казвам на Раелин, да не си помисли, че я шпионирам.

Фаръл се наведе напред и изтръска пепелта от пурата в стъкления пепелник на масичката между тях.

– Струва ми се, че прекалено много се стараяш, след като ще я оставяш да се радва на свободата си. Нали знаеш, тя може да реши напълно да те изхвърли от живота си.

– Да, точно тази възможност искам да ѝ дам – мрачно призна Джеф. – Тя е тази, която трябва да реши какво иска в действителност, независимостта си или живот заедно с мен. Няма да се изненадам, ако реши да отплава обратно за Англия, но пък хич не ми е приятно дори да си мисля за подобна възможност.

Фаръл реши, че в случая е крайно наложително да бъде съвсем откровен с приятеля си.

– Хората ще си помислят най-лошото, Джефри. Знаеш го много добре.

– Да, ще си помислят, че жена ми ме е напуснала, защото вярва, че аз съм убил Нел.

Подобна прямота можеше да накара дори и бившият боксьор да трепне, но той не се опита да се отдръпне от болезнената тема. Напротив, също толкова откровено попита Джеф:

– Джефри, момчето ми, замислял ли си се какво ще значи, ако те изправят пред съда за убийството на Нел? Съдебните заседатели може много лесно да бъдат повлияни в присъдата си, ако знаят, че собствена-та ти жена те смята за виновен.

– Май още не бях се сещал за това. – Джеф знаеше, че Ивс е прав,

но не можеше да позволи подобни разсъждения да променят решението му. – Олни Хайд твърдеше, че бил невинен и че видял как аз съм убил Нел. И въпреки това не може да излезе на бял свят и да ме обвини на всеослушание, защото тогава Райе веднага ще го арестува, задето се опита да ме убие. И двамата знаем, че Олни е способен на подобно престъпление. Наистина искаше да ме застреля, когато отвлякоха Раелин, но все пак остава да се докаже, че именно той е убил Нел. Фактът, че е откраднал Ариадна, доказва, че е бил там, когато е било извършено престъплението, но Илайджа показва и на мен, и на шерифа, че има и следи от някой друг, който е преследвал Олни. Неговите стъпки изчезват, където се е качил на кобилата. Но пък другите са направени от един чифт мои обувки – Кора ги откри в банята на сутринта след убийството. И тъй като не ги бях носил повече от седмица, фактът, че по тях имаше прясна кал от същата нощ, ме кара да мисля, че убиецът на Нел е бил с тях, когато е извършил гнусното си дело. Може дори да е бил някой от гостите ни.

Фаръл изгаси пурата в пепелника.

– Мислиш ли, че Купър Фрай може да е дръзнал да дойде през онази нощ?

– Възможно е – съгласи се Джеф. – И той, не по-малко от Олни, има какво да спечели, ако помогне на Фридрих да получи Раелин. Самият Олни каза, че Фридрих е предложил на Фрай хиляда долара, за да ни раздели за постоянно. А какъв по-добър начин да го постигне от това, да нагласи нещата тъй, че да ме обесят за убийство, което не съм извършил в действителност? Но ако не ме лъже паметта, бих казал, че Фрай, както и Олни, не би могъл да обуе мои обувки. Струва ми се, че и двамата имат прекалено големи крака.

Като се облегна в креслото, Фаръл докосна върховете на показалците си и ги притисна към устните си, докато оглеждаше направените по поръчка обувки на приятеля си.

– Да, сега си спомням. Никой от нас не можеше да обуе твоите обувки, Джефри. Не можехме да вмъкнем дори и само пръстите си в тях, прекалено тесни бяха. А ако убиецът не бъде заловен, това може доста да ти навреди.

– Е, но пък точно това би могло да уличи убиеца, ако го открием – възрази Джеф.

Фаръл стана от креслото с недоволна въздишка и започна да крачи из стаята. Чудеше се каква алтернатива може да предложи на плана на Джеф.

– Питал ли си Брандън и Хедър дали Раелин може да остане в Хартхейвн, докато докажеш, че си невинен? Там ще е на много по-безопасно място, отколкото тук, в Чарлстън, дори и ти да се намираш само на няколко пресечки от къщата ѝ.

– Раелин не иска да ги замесва в тази история.

Фаръл просто не можа да скрие изненадата си.

– Като се има предвид колко сериозно е положението, трябва ли предпочитанията на Раелин да определят действията ти?

– Не е задължително, но смятам, че съм достатъчно практичен човек. Ако смятам да спечеля доверието и уважението на Раелин, трябва да ѝ дам истинска свобода. А да я обградя с роднините си, ще означава, че доста ще намалее свободата на избора ѝ. Накратко, ще ѝ е по-трудно да ме отблъсне от къщата на собствения ми брат. Колкото до Фридрих, ако той наистина смята, че тя е скъсала окончателно с мен, може да реши да не бърза, да изчака, докато аз бъда премахнат по един или по друг начин. А ако Раелин отиде в Хартхейвн, той може и да се опита отново да я отвлече насилствено. Брат ми няма да стои със скръстени ръце, а ще се съпротивлява, но като знам колко много наемници има Фридрих, страхувам се, че Брандън може да бъде убит, докато я защитава.

– Фридрих може да опита същото и тук, докато тя работи в магазина – отбеляза Фаръл, не без основание. Подобна вероятност не го плашеше ни най-малко, но чувстваше, че приятелят му трябва да премисли всички възможни опасности.

– Ако нямаш нищо против, бих могъл да повикам няколко души от работниците ми в дъскорезницата, за да пазят Раелин тук. Тя няма да ги познае. Нито пък Фридрих. И двамата ще си помислят, че просто си наел още няколко помощници.

– Да, тук определено ни трябва още малко работна ръка – провлечено отвърна Фаръл. – Но не очаквам да ми пратиш някой, който наистина да може да вдява иглата.

Джеф се изкикоти.

– Ами всъщност, ако чак толкова ти трябва шивачи, мога да повикам няколко опитни моряци от корабната ми компания те са свикнали да шият платната.

– Великолепно! – измърмори Ивс с преувеличен ентузиазъм. – Ако богатшите из Чарлстън започнат да се обличат с корабни платна, бъдещето ми ще е осигурено.

– С най-голяма радост бих ви дал работа, госпожо Бърмингам – увери Фаръл Ивс младата красавица няколко дни по-късно.

Прислужницата ѝ кротко седеше във фоайето, откъдето ясно виждаше господарката си, седнала пред бюрото на моделиера. Бяха решили, че и Тизи трябва да е там, за да се спази благоприличието и да не развържат злите езици из града. А това беше крайно наложително, тъй като Фаръл бе ерген, а хората обичаха да преувеличават всичко, което се случва около него. От хорските приказки човек би могъл да заключи, че половината от родените през последните години деца са от него, което значеше, че той не би имал време да се занимава с друго освен с правенето на деца.

Фаръл направи жест към бюрото си, където бе разстлал скиците на Раелин. Джеф ги бе донесъл по-рано, за да има време моделиерът да ги огледа по-внимателно. И колкото повече ги гледаше Фаръл, толкова повече се убеждаваше, че пред него има нещо изключително.

– Рисунките ви са чудно одухотворени, госпожо Бърмингам. Като ги гледам, не се и съмнявам, че сте много надарена моделиерка. – Сега, когато им предстоеше да работят заедно, бяха решили да се обръщат официално един към друг. Повече нямаше да използват малките си имена, а и фамилното име щеше да подсеща Фаръл, че тази очарователна дама всъщност е съпруга на най-добрия му приятел. Може би, ако тя бе свободна, той не би пропуснал удоволствието да я поухажва, но това беше изключено при настоящото положение, Фаръл не би рискувал да загуби така глупаво приятеля си от младежките години. – Имате ли възможност да започнете веднага?

– Веднага? – Раелин беше направо слисана. – Искате да кажете днес?

– Да, разбира се. Доколкото разбрах, смятате да наемете стая при Елизабет, та ако не сте планирала нещо друго, можем още днес да ви уредим и тук. Приемливо ли е така?

Раелин се облегна на стола си като замаяна. Когато Джеф поиска скиците ѝ, съвсем ясно ѝ каза, че Фаръл трябва сам да прецени дали Раелин става за моделиерка. Предупреди я, че ако Фаръл не я одобри, най-вероятно ще ѝ предложи друга работа в шивашкото ателие. Една от възможностите беше да помага на Елизабет в поддържането на счетоводството. Подобна перспектива не ѝ се нравеше особено, но все пак Раелин се бе приготвила за най-лошото. Затова и сега бе толкова изненадана, че моделиерът незабавно я наема.

– Ами да, добре, господин Ивс. Искам да кажа, нищо не ми пречи да започна още днес. Всъщност няма значение кога ще започна. Нямам какво друго да правя. – Гласът ѝ секна и тя бързо се извърна. Не искаше

да избухне в сълзи пред този човек. Рано сутринта Джеф я беше натоварил на каретата и с каменно изражение бе гледал как тя се отдалечава. От това Раелин се почувства също както и след смъртта на родителите си, сякаш сърцето ѝ внезапно е приковано с тежки вериги.

– Какво има? – попита Фаръл. Очакваше тя да се зарадва, че е одобрил рисунките ѝ. А сега му се струваше, че дамата е готова да се разплаче. – Изглеждате ми притеснена от нещо. Мисълта, че ще работите при мен ли ви тревожи?

– Не, разбира се, господин Ивс. Много се радвам, че ме одобрихте. – Раелин кършеше ръце и се чудеше дали може да бъде напълно откривена относно причините да дойде на работа при него. – Притеснена съм не от предстоящата работа тук напротив, много се радвам – но това, което ме натъжава, е че ще бъде разделена от нещата, към които силно се привързах. Сигурно ви се струва странно, че търся работа при вас. Никак не ми е приятно, че се разделям със съпруга си, но когато непрестанно ме измъчват спомени за това, как го видях над тялото на Нел с кървавия нож в ръка, просто ми е много трудно да подреда мислите си и да си изясня... Не мога да повярвам, че Джеф е виновен в това убийство, но въпреки това все се чужда... Ами ако е?

Фаръл с облекчение видя, че тя е готова да говори с открита загриженост за отношенията със съпруга си. Това му даде надежда, че с времето нещата между двамата ще се изгладят и двамата отново ще се съберат.

– Няма защо да се тревожите за това, госпожо Бърмингам. Мъжът ви е много загрижен за доброто ви. Точно затова ви дава възможност на спокойствие да обмислите нещата и да се справите със страховете си. Познавам Джеф от много години и знам, че изпитва искрена обич и добронамереност към хората. Същият е и с животните. Хм, питайте шерифа за това, на него му става доста криво, като гледа Джеф... Но това е друга история. Знам, че каквото сте видяла в конюшната е разтърсило из основи доверието ви в съпруга ви. Но не се тровете излишно, сигурен съм, че след време истинският извършител ще бъде открит и ще видите, че не е възможно Джеф да е сторил подобно нещо. А ако смятате, че аз или шерифът сме пристрастни в случая, то трябва да ви кажа, че самият аз веднъж заплаших Емъри Далтън със сериозни неприятности, ако го видя някога отново да се отнася зле с Елизабет. Макар че не го убих самият аз, в действителност изпитвах доста голямо облекчение, но и дълбока скръб, когато го погребвах няколко нощи по-късно. Приятелството на Джеф за мен означава наистина много, но ако действително мислех,

че той е убил онова нещастно момиче, то аз ще бъда първият, който ще го обвини, дори и това да означава, че ще бъде отведен на бесилото.

– Смятате ли, че съм невярна съпруга, задето се съмнявам в него? – попита Раелин с отслабнал глас. Боеше се от отговора, затова извърна лице и притисна свитите си пръсти към устните си. Не искаше да види лицето му, когато я осъжда.

– Обичате ли Джефри?

Главата ѝ рязко се обърна и за миг тя се взря в новия си работодател, сякаш той внезапно се беше побъркал. После сведе поглед към скиците върху бюрото и се опита да преглътне. Най-сетне смутено кимна с глава, а думите ѝ прозвучаха някак глухо дори за собствените ѝ уши:

– Да, обичам го. – Опита се да скрие сълзите, напираси в очите ѝ, но те се разлиха по страните и. – Мисля, че го обикнах още в мига, в който ме спаси от минаващата карета. Беше толкова внимателен, толкова благороден... невероятен... – Докато говореше, Раелин почувства как душата ѝ се изпълва от неудържима радост, която се разли и по лицето ѝ. Бе доловила това чувство в себе си, броени мигове преди да иде в конюшната, но сега за първи път признаваше любовта си не само пред моделиера, но и пред себе си. Шепотът ѝ бе едва доловим, но дълбоко прочувствен: – Да, много, много го обичам!

Разчувстван от думите ѝ, Фаръл смутено се покашля и се опита да насочи разговора към по-малко емоционална тема.

– Ако нямате нищо против, госпожо Бърмингам, ще ви настаним в главното помещение. Ако Елизабет или някоя от шивачките искат да ви попитат за нещо по скиците ви, ще им бъдете поддръка. А и клиентките ни, ако пожелаят, ще могат да разглеждат моделите ви. За пролетния сезон самият аз съм подготвил няколко модела, но ще трябва много повече, за да задоволим всички вкусове. Надявам се с ваша помощ да успеем.

– Ще се радвам да помогна, с каквото мога, сър.

– А вероятно ще изисквам много от вас – предупреди я Фаръл, широко усмихнат. – Доста от клиентките ми изискват лично аз да им обръщам внимание, та затова и не ми остава много време за моделиране на нови рокли. Надявам се, че вие ще се справяте с това.

Фаръл я отведе в съседната стая. Там огледа всички възможни положения за бюрото ѝ, взимайки предвид светлината, удобството и цялостната подредба, докато най-сетне реши в полза на мястото в края на коридора. Оттам се виждаше добре поддържаната градинка – за нея се грижеше самият той, и това му доставяше удоволствие и отмора, Фаръл

погледна новата си работничка и ухилено попита:

– Имате ли нещо против да ви изложим на показ, госпожо Бърмингам?

Раелин се усмихна колебливо, без да знае какво е намислил.

– Предполагам, че няма да ми пречи, стига само да не ми задават нахални въпроси за това, защо съм тук, дали *наистина* сме се разделили с мъжа ми и дали той *наистина* е баща на бебето на Нел.

Фаръл се изкикоти, преди да успокои страховете ѝ.

– Сам ще се заема с тези жени, които ще искат да си врат носовете навсякъде. Няколко комплиментата оправят лесно нещата. Ще се учудите колко бързо някои жени се накокошинват от удоволствие при най-малкото внимание от страна на някой кавалер.

На Раелин не ѝ беше трудно да си представи как би се променило настроението на някоя дама, ако кавалерът, направил комплиментите, е Фаръл Ивс. Ако не познаваше Джефри Бърмингам, и самата тя сигурно щеше да е доста податлива на чара му.

– Знам какъв ласкател сте, господин Ивс.

Устните му се разтегнаха под изрядно подрязания мустак.

– Да, скъпата ми майчица беше ирландка до мозъка на костите си и много я биваше в сладките приказки. От нея съм се научил, мир на праха ѝ.

– Добър ученик сте бил, господин Ивс – веднага се съгласи развеселената Раелин.

Фаръл замислено поглади брадичката си и започна да умува под какъв ъгъл ще е най-добре да разположи бюрото на Раелин.

– Точно тук ще ви сложа, госпожо Бърмингам – заяви той, като стъпи на мястото. – Една красива, добре облечена жена, разположена на това място, непременно ще привлича вниманието, което заслужава. Зад гърба ви ще бъдат прозорците към градината и оттам ще идва дневна светлина, а тук, отпред, ще ви свети полилеят. Ще осветява и хубавичкото ви лице, така че никоя от клиентките ни няма да пропусне да ви види. А за да дойде при вас, естествено ще трябва да мине покрай масите с изложените платове.

– Какъв хитрец сте, господин Ивс – закачливо подметна Раелин. – Май ще трябва здраво да стискам портмонето си, да не би и аз да падна в някоя от очарователните ви клопки за клиенти.

Фаръл самодоволно се ухили и помръдна пръст под мустака си, докато веждите му подскачаха нагоре надолу.

– Скъпа госпожо Бърмингам, още нищичко не сте видяла. Наведе

се към нея, сякаш за да сподели някаква голяма тайна. Нали разбирате, вие ще сте стръвта, която ще примамва дамите в капана ми, защото в най-скоро време ще носите най-разкошните от моите произведения, точно както прави и госпожа Далтън.

На Раелин не ѝ беше приятно, че ще се наложи да срине надеждите на Фаръл, но просто не можеше да остави да се заблуждава повече. До месец бременността вече щеше да ѝ личи. И сега в очите ѝ проблесна дяволито пламъче:

– Умеете ли да шияте дрехи за бъдещи майки, сър?

Брадичката на Фаръл увисна от сливане. За миг очите му отскочи-ха към онова, което на пръв поглед изглеждаше напълно плосък корем, но веднага се опомни и неловко се покашля:

– Съжалявам, госпожо Бърмингам, не знаех. Джефри не ми каза за деликатното ви състояние. – Любопитно вдигна вежди и я погледна. – Предполагам, вече сте му казала?

– Да, Джеф знае, че чакам дете – заяви Раелин и сметна, че трябва да даде шанс на Фаръл да оттегли предложението си. При това положение все още ли имате желание да ме наемете на работа? Напълно ще ви разбера, ако сметнете, че клиентките ви ще бъдат възмутени, ако в магазина ви работи жена в моето състояние.

Фаръл се ухили дяволито.

– Жените във *вашето* състояние, госпожо Бърмингам, се нуждаят повече от всеки друг от красиви дрехи, за да имат самочувствие. Крайно време е да бъде създадено място, откъдето да си набавят стилно облекло, а самият аз имам огромно желание да им помогна най-сетне да престанат да се крият. Щом мога да шия дрехи за стари моми и дебели матрони, то представете си колко по-приятно ще е да разкрася една жена, която е била истински оценена от съпруга си!

Раелин поруменя смутено, но звънливият ѝ смях издаде колко ѝ е забавно да слуша този изключителен човек.

– Господин Ивс, вие сте направо извратен!

Ухилен до уши, Фаръл отново заигра с веждите си.

– Със сигурност, госпожо Бърмингам, със сигурност.

16

Елизабет Далтън пристигна доста по-рано от другите работнички и се приближи към Раелин със сърдечна усмивка, която показваше колко ѝ е приятно да я види отново.

– Стаята ви е готова, госпожо Бърмингам. Кочияшът ви настоя да занесе багажа ви горе, така че, ако искате, може още сега да изпратите прислужницата си у дома. Моят Флора ще ѝ покаже спалнята ви. Тизи ще разопакова нещата ви и следобед, когато си тръгнете отгук, всичко ще е готово. Ще ни остава единствено да си отдъхнем и да се насладим на вечерята. По принцип Флора готви за вечеря, но се боя, че за закуските и за празниците ще трябва да се примирявате с моето готвене. Обикновено пазарувам в събота. А за нас със Джейк ще е истинско удоволствие да ви разведем из града, стига само да поискате. Сигурна съм, че щом опознаете Чарлстън, ще го обикнете не по-малко от мен.

– Моля те, Елизабет – усмихна ѝ се Раелин, – неудобно ми е да се държиш с мен толкова официално. Освен това, ако продължаваш да ме наричаш госпожо Бърмингам, това ще събуди любопитството на клиентките ни. Скоро ще ме зяпат, сякаш съм някоя особена забележителност.

Елизабет се разсмя и протегна ръка, за да стисне ръката на Раелин.

– Добре, Раелин, печелиш. Но отсега трябва да те предупредя, че неофициалните ни обръщения ще накарат веждите на господин Ивс да заподскачат още по-високо. Е, поне гледката не е неприятна. Когато е сърдит, шефът изглежда дяволски красив.

И двете жени избухнаха в смях, което привлече вниманието на моделиера, застанал в другия край на стаята. Когато и двете погледнаха към него, веждите му се стрелнаха високо нагоре, което предизвика още по-неудържим смях. Изпълнен с подозрения, Фаръл предпазливо пристъпи напред и двете жени мигом се разбягаха в различни посоки – Раелин към бюрото си, а Елизабет – към най-близкото отделение на шивачките, където веднага започна да проверява работата им от предния ден. Фаръл последва красивата си помощница до отворената врата на отделението и любопитно надникна вътре. Елизабет стоеше с гръб към него, но най-сетне благоволи да го погледне.

– Желаете ли нещо, господин Ивс?

В миг Фаръл бе поразен от красотата ѝ, подсилена от великолепната ѝ рокля. И тя бе от неговите творения, изработена от бледорозова

материя, с широка плисирана яка под фината брадичка на жената. Цветът подчертаваше нежната руменина на бузите ѝ и черните ѝ блестящи коси, които днес бяха изящно завити и пристегнати в тежък кок на тила. Внезапно осъзнал колко силно му въздейства хубостта ѝ, Фаръл трябваше да положи големи усилия, за да си спомни какво го е накарало да я последва.

– Да, ами... всъщност чудех се кое ви се стори толкова смешно преди малко, на теб и на госпожа Бърмингам.

– О, нищо особено – сви рамене Елизабет. – Или поне нищо, което да се стори забавно и на вас. Женски приказки, нали знаете. Каквито жените обичат тайничко да си шушукат.

– Тайничко?

Едната му вежда въпросително се повдигна и Елизабет откри, че ѝ е страшно трудно да запази безизразно лицето си. Смехът напираше у нея, затова, неспособна повече да го сдържа, тя припряно измърмори някакво извинение и побърза да изтича във от делението.

Фаръл се обърна и прикова лазурносините си очи в най-новата си работничка, като повдигна въпросително вежди. Раелин се засуети с нещо по бюрото си, но само един поглед към Фаръл я изкара от равновесие и като избухна в сподавен кикот, и тя излетя през същата врата в посоката, накъдето бе поела и Елизабет само преди миг.

Фаръл замислено помръдна брадичката си. Нещо не беше наред. Да бяха две девойки, които само като видят мъж, започват да се кикотят – добре, но подобно нещо не беше очаквал от зрели жени. Така че какво, по дяволите, им се вижда толкова забавно?

Заинтригуван, Фаръл отиде до огледалото и се огледа. Вратовръзката му не беше накриво, панталоните му за щастие не бяха прекалено тесни. Въпреки че новата мода беше да се носят много тесни панталони, Фаръл не смяташе да се води по нея. Не му беше приятно да демонстрира публично мъжките си атрибути под прилепналите дрехи. За него това беше прекалено крещящо и в разрез с добрия вкус.

Повдигнал вежда, той потърси някакъв друг недостатък в образа си, но не забеляза нищо фрапиращо. Може би в крайна сметка смехът им е нямал нищо общо с него. Може просто да са разменяли комични забележки за мъжете по принцип, и той ненужно да се е разтревожил. Но пък кой петел не би се почувствал засегнат, ако види как две кокошки си кудкудят заедно?

Зачуди се как да се справи с тези две дами, които, изглежда, се разбираха чудесно относно Бог знае какво. Да не им обръща внимание,

вероятно би било най-доброто решение, но как да го стори, когато непоръкваното ще се нуждае от помощта им? Би могъл да ги сгълчи, че не се държат както подобава, но така може да си навлече нещо още по-лошо. Вирнали красивите си нослета, и двете може да започнат да му се цупят и да се държат надменно, а това би било доста по-неприятно от настоящето положение. Дали пък да не им хвърли малко прах в очите с някое и друго ласкателство, както бе свикнал да се справя с надменните млади госпожички, дето си мислят, че на света няма по-важни от тях? За Раелин не беше сигурен, но Елизабет със сигурност би сметнала, че се е побъркал – може би щеше да е близо до истината, защото комай действително се беше побъркал по нея. Най-добре да се държи така, все едно нищичко не се е случило. И може и да успее да запази достойнството си.

– Обясни ли ти вече господин Ивс защо съм тук? – колебливо попита Раелин Елизабет, когато отново се върнаха в салона.

– Каза ми за положението ти, но още не е говорил за това на другите жени. Ако си съгласна, смятам, че няма нужда да узнават всичко. Бъди сигурна, господин Ивс ще е достатъчно дискретен, също и аз.

– Много си мила, Елизабет.

Усмивната, Елизабет поклати глава.

– Не, просто съм жена, която също е имала трудности в живота. Някой път може да ти разкажа за това, а сега предлагам да пийнем малко чай. После ще те запозная е останалите работнички. Знам, че ще любопитстват, особено като са те виждали тук заедно с господин Бърмингам.

Петте шивачки се оказаха достатъчно дискретни – бяха се научили да бъдат такива през годините, в които бяха работили за Фаръл Ивс. Показаха само леки признаци на изненада, когато видяха жената на Джефри Бърмингам на работа в магазинчето. Когато Елизабет им обясни накратко причините Раелин да е тук, тя разведри настроението на всички, като разказа един забавен разговор, състоял се в действителност преди известно време.

– Щом господин Ивс научи колко талантива моделиерка е госпожа Бърмингам, той попита мъжа ѝ дали би могъл да му я открадне. – Жените се разсмяха заедно с Елизабет на тази абсурдна идея. – Всъщност бизнесът ни процъфтява и господин Ивс едва успява да угоди на всичките ни клиентки. Както знаете, доста от тях изискват лично той да им обръща внимание, а така не му остава много време да моделира нови рокли. Затова и съпругата на най-добрия му приятел, госпожа Бърмингам, се съгласи много великодушно да ни помогне, поне временно. Имаме късмет, че тя ще работи при нас, не мислите ли?

Усмивките на жените и радушното им посрещане увериха Раелин, че поне външно повечето от тях приемат изтъкнатите причини тя да започне работа заедно с тях. Само една от тях заговори за действителния проблем. Беше висока, по-възрастна жена, с добродушни сиви очи, която се поколеба за миг, но най-сетне не можа да се съдържи:

– Какъв ужас е това, което се случи на горкичката Нел. Познавах овдовялата ѝ майка още когато Нел беше съвсем мъничка. Когато майка ѝ се помина, Нел отиде да живее при една своя леля, но жената беше толкова заета да отглежда осемте си деца, че нямаше много време за нея. Ама каквито и грешки да е правила Нел, никой не може да твърди, че беше лоша майка за рожбата си. Даниел е толкоз хубаво бебче, направо душичка, че и страшно красив на туй отгоре. Надявам се скоро някое добро семейство да го осинови. Ще е срамата мъничето да порасне без любящи родители.

В този момент жената се опомни и млъкна, притиснала ръка към устата си. Чули думите ѝ, другите работнички, които знаеха за мълвата, че Джефри Бърмингам бил таткото на бебето, сега изглеждаха доста смутени.

Раелин успя да се усмихне и реши да ги успокои, като покаже, че е готова да говори по въпроса за доброто на невръстното момченце.

– В момента за Даниел се грижи госпожа Фъргиус, жената на надзирателя в плантацията на мъжа ми. Тя, изглежда, много обича децата и Даниел се чувства добре под грижите ѝ. Докато бъде открит баща му или докато някое добро семейство го поиска, бебето ще живее при нея. – Погледът на Раелин не се отместваше от слушателките ѝ и тя умишлено добави: – За Даниел в Оукли ще се грижат така, както биха се грижили за всяко сираче, намерено при подобни обстоятелства. Мъжът ми е искрено загрижен за доброто на това дете и въпреки че сме чували какво се говори, той няма намерение да го изхвърли на улицата само заради злобните слухове. Никога не би сторил подобно нещо.

Раелин си откъсна, че успя да премине през това изпитание с достойнство. Петте жени даваха вид, че приемат думите ѝ, но един Бог знаеше какво си мислят в действителност. Самата тя въпреки съмненията си успя да изкаже увереност, че мъжът ѝ е почтен и спокойно да отрече, че грозните слухове за него и Нел са верни. Оставаше ѝ само да се надява, че това е самата истина.

Раелин бе сигурна, че до залез слънце целият град ще знае какво е казала. Знаеше и какви догадки ще възникнат, защо тя (ако наистина вярва в невинността на съпруга си), е напуснала Оукли, за да иде на

работа при един от малкото ергени, способни да съперничат по хубост на нейния съпруг.

Ето че най-сетне пристигнаха и първите клиентки и оттам нататък се зареди дълга върволица от дами, които не спряха да се точат през цялата сутрин. Същевременно Фаръл успя да наеме на работа още една шивачка, портиер и разсилен. Двамата нови работници бяха снажни, яки младежи, които, изглежда, не се плашеха от тежка работа. По-красивият от двамата, който имаше ирландски акцент и дяволит поглед, беше доста сладкодумен и находчив. Фаръл избра именно него за портиер и не се и съмняваше, че дамите съвсем скоро направо ще се влюбят в него. Намериха хубав тъмнозелен плат, който да подхожда на цвета на табелата на магазина, после незабавно го дадоха на шивачките, за да ушият гиздава униформа за портиера. Младежът бе изпратен при бръснаря на Фаръл, както и при неговия шапкар, за да му поръчат нов цилиндър.

За разсилния, който беше по-мълчалив и затворен човек, избраха по-скромно облекло, но скоро стана ясно, че младежът обича да чисти и не се плаши от работа, даже е перфекционист. Фаръл остана много доволен от работата на младежите и реши, че ако и занаят нещата вървят все така, ще ги задържи на работа за постоянно.

Насред цялата бъркотия от настоятелни клиенти и настаняване на работа на новите работници, не щеш ли, се появи и госпожа Брустър. Влетя в магазина, почти без никой да я забележи, докато не се сблъска с моделиера, Фаръл тъкмо бе приключил с показването на една малка колекция от нови модели на Изабо Уесли, наскоро овдовяла, красива млада жена, която явно смяташе да приключи с траура и да си избере по-модни дрехи за зимния сезон.

– О, господин Ивс! – кокетно възкликна пълничката, червенобуза шапкарка със сладникав гласец. – Не очаквах да започнете да обличате госпожа Уесли толкова скоро след смъртта на съпруга ѝ. Но пък като се замисля колко възрастен беше той, а и какво наследство ѝ остави, предполагам, че вие и вашите модели сте се оказали прекалено силно изкушение за младата вдовица.

Усмивката на Фаръл беше в най-добрия случай бегла. Едната вдовица току-що си бе отишла, само за да се появи друга, този път нито красива, нито млада. Струваше му се, че тя е най-голямата напаст под небето.

– Добро утро, госпожо Брустър...

– Телма, моля ви! – прекъсна го тя и угоднически се засмя. Кокетно запърха с мигли и уж свенливо отвърна очи. За кой ли път настояваше

да я наричат по малко име, но пък не бе чула нито веднъж така чаканата покана и тя да се обръща към моделиера по-неофициално. Разбира се, той бе много зает, сигурно затова все забравяше да го стори, казваше си тя. А и не смееше да му намекне за това, да не би да я сметнат за прекалено дрзка.

Телма Брустър тъкмо смяташе отново да погледне красивия собственик на магазинчето, когато погледът ѝ попадна върху познатата фигура, седнала зад едно бюро в дъното на салона. Очите ѝ веднага се приковаха в този любопитен обект и ченето ѝ увисна. Новините за жестоката смърт на Нел бяха стигнали до града и веднага бяха плъзнали какви ли не догадки за отношението на Джефри Бърмингам към случая. Говореше се, че бил баща на детето ѝ и за да ѝ затвори устата, прибягнал до убийство. Разказваха се истории как Джефри бил арестуван и как дори си признал, говореше се и за ужасната съдба на Раелин в Оукли и така нататък. А като видя как въпросната дама си седи спокойно, погълната от някаква работа, госпожа Брустър закричи право към нея, а купища въпроси напиреха на устните ѝ. Бе готова да утеши всяка нуждаеща се душа, а сега бе убедена, че това *горкичко* дете се нуждае от помощ повече от всеки друг.

– Боже милостиви, детето ми, какво правите тук толкова рано сутринта? – възкликна напористата дама и когато Раелин вдигна очи от работата си, госпожа Брустър я затрупа с порой от въпроси: – Скъпа моя, как сте? Мислите ли, че е редно да сте тук? Ако позволите да отбележа, изглеждате ми малко бледа. Естествено разбирам, че си имате причини, но при всичко, което се случи в Оукли, и както всеки тук си мисли, че господин Джефри е виновен...

Отгатнал намеренията ѝ, Фаръл скочи напред като светкавица.

– Ех, вие, госпожо Брустър! Не бива да вярвате на всички глупости, които чувате. Госпожа Бърмингам великодушно се съгласи да измисли няколко нови рокли и точно в този момент е доста заета. Ако ви изглежда малко бледничка, то може би се дължи на... – Погледна Раелин, която изглеждаше ужасно смутена от почти изреченото от госпожа Брустър. Фаръл се надяваше, че Раелин ще му прости, задето смята да издаде тайната ѝ, но просто бе крайно наложително да отвлече мислите на шапкарката от подобни злонамерени думи за стария му приятел. – ... на състоянието ѝ от известно време насам, така да се каже.

Телма Брустър притисна длан към едрия си бюст и го зяпна изненадано.

– Нима искате да кажете...

Фаръл кимна утвърдително. Беше доволен от предизвиканото изумление у тази жена, но при мисълта, колко бързо ще се разнесе мълвата за бременността на Раелин, сърцето му се сви.

– Искам да кажа, госпожо Брустър, че господин и госпожа Бърмингам ще стават родители.

В сливането си шапкарката си повя с пълничката си ръка, сякаш всеки миг щеше да припадне.

– О, божичко, направо ще умра! Съпругата на господин Джефри да работи в магазина, докато е... О, но това е недопустимо! Какво ще си помислят хората? – Жената го погледна умолително. – Скъпи господин Ивс, кажете ми, че сънувам! Не, не мога да повярвам, че господин Джефри наистина ще позволи...

– Но той го позволи, и то с готовност. Госпожа Бърмингам е изключително талантива моделиерка и тъй като ми е много добър приятел, съпругът ѝ позволи тя да ми помага за известно време.

Жената притисна ръка към челото си, сякаш още не можеше да се научи на тази история.

– Сигурно още сънувам. Всичко това звучи направо невероятно. Значи казахте, че госпожа Бърмингам ще работи за вас, а тя чака дете? И че господин Джефри знае всичко това, и го позволява?

– Не сънувате, госпожо Брустър – сухо я увери Ивс.

– Не сънувам значи – като замаяна повтори шапкарката. Сигурно е най-добре да ида да си легна, докато успее да осмисля всичко това.

Фаръл само от учтивост скри възторга си от тази идея, докато избутваше посетителката към входната врата. Кимаше любезно на несвързаните ѝ възклицания и словоизлияния, а когато най-сетне затвори вратата зад гърба ѝ, видя, че помощницата му е донесла чаша кафе и му го подава с усмивка.

– Изглеждате така, сякаш наистина се нуждаете от това – съчувствено рече Елизабет.

– Господи, спаси ме от онази жена! – измърмори Фаръл, преди да пресуши чашата. Наведе се напред и прошепна невярващо: – Чу ли какво се канеше да каже тя пред съпругата на най-добрия ми приятел? Чето, ако зависеше от нея, сигурно Джефри в най-скоро време щеше да се намери обесен на най-близкото дърво.

Елизабет му се усмихна.

– Но вие се справихте със ситуацията направо блестящо, въпреки раздражението си, господин Ивс.

Тихо изречените окуражителни слова успяха да поуталожат гнева

му и Фаръл срещна погледа ѝ с очи, блеснали от нещо повече от благодарност.

– Благодаря, Елизабет. Накара ме веднага да се почувствам по-добре. – После я хвана за лакътя. – Ела, нека идем да успокоим и Раелин.

– Раелин? – попита изненадано Елизабет. – А не госпожа Бърмингам?

Голямата му ръка докосна раменете ѝ с толкова лека ласка, че Елизабет се зачуди дали не е плод на въображението ѝ.

– Между нас тримата, скъпа моя, ще бъдем просто Раелин, Елизабет и Фаръл. Дружбата ни позволява тази близост, не си ли съгласна?

Нежните ѝ устни се разтегнаха в одобрителна усмивка.

– Да, наистина, господин Ивс.

– Фаръл – топло я поправи. – Заедно сме преживели твърде много, че да продължаваме е подобни официалности, Елизабет. Помни, аз крачех пред вратата като истински загрижен баща, когато Джейк се раждаше.

– Никога не съм го забравяла, Фаръл – призна тя, а очите ѝ преливаха от топлота. – През годините след това се сетих, че така и не съм ти благодарила за онова, което стори за мен в онази нощ. Но искам да знаеш колко съм ти благодарна, задето тогава беше заедно с мен. Емъри, дори и да беше още жив, не би го сторил.

– Емъри беше глупак, скъпа моя. Отвращавах се от начина, по който се държеше с теб – отвърна Фаръл и веднага се укори, че е бил толкова прям. – Извинявай, Елизабет. Не биваше да казвам това.

– Няма нужда да се извиняваш, Фаръл – увери го тихо тя, без да може да срещне погледа му. – Ти винаги си бил много по-мил с мен, отколкото Емъри. Мисля, че той така отчаяно се стремеше да стане богат и изискан, най-вече за да докаже, че е способен колкото теб. Но неуспехите го съсипаха.

Фаръл въздъхна замислено. Реши, че е време да разкрие една тайна, която пазеше през всичките години, откак я познаваше.

– Ако ми е завиждал, Елизабет, то трябва да знаеш, че и аз му завиждах.

Елизабет го зяпна, изненадана и обърквана.

– Но защо? Емъри не можеше да успее дори като фермер, а ти имаше всичко. Защо си му завиждал?

– Той имаше нещо, за което отчаяно копнеех.

Тъмните ѝ извити вежди се сключиха озадачено.

– Какво е било това?

– Теб.

Елизабет изумено се взря в лицето му.

– Мен?

– Влюбих се в теб още от мига, в който те зърнах. – Фаръл вече се презираше заради това, колко дълго се беше опитвал да пропъди мислите за нея. – Отчаяно се стараех да бъда добър приятел на Емъри, затова не ти казах нищо, преди да се омъжиш за него. А после, уви, вече беше прекалено късно да говоря за това. Често съм се чудел дали нямаше да е много по-добре за всички ни, ако просто ти бях казал за чувствата си веднага. Емъри не беше доволен да има само теб. Той искаше и целия свят. Не съм сигурен кога точно го е разбрал, но накрая Емъри вече знаеше колко силно те желаех.

– Никога не си ми казвал нищо... дори и когато го убиха.

– Нямах смелост да ти призная всичко, защото мислех, че ме мразиш.

– Никога не съм те мразела, Фаръл. Просто се страхувах от себе си и от това, какво бих могла да сторя, ако отслабя бдителността си. – Елизабет преглътна, опитвайки се да събере кураж за своето признание. – Разбираш ли, и аз бях влюбена в теб още от времето, преди да се омъжа за Емъри.

Ето че дойде ред и на моделиера да се изненада.

– Значи много успешно си криела чувствата си.

– Както и ти.

Ръката му нежно стисна рамото ѝ.

– Не мислиш ли, че е време Джейк да си има татко? Никога не съм преставал да те обичам, знай това!

Елизабет леко наклони глава и срещна погледа му с нежна усмивка.

– Да не би да ме питате дали ще се омъжа за вас, господин Ивс?

– Да, госпожо Далтън. Моля ви да се омъжите за мен веднага щом решите, няма значение дали ще бъде още в този час, тази седмица или този месец, стига само да не ми се наложи да чакам до следващата година.

– Сигурен ли си?

Фаръл се взря в очите ѝ и като притисна дланите ѝ една към друга, ги обгърна с големите си ръце.

– Щях да те помоля за това още много, много отдавна, стига само да имах някакви надежди, че ще помислиш сериозно за предложението ми. Но бях абсолютно сигурен, че ще ми откажеш.

Погледът на Елизабет галеше красивото му лице. Ако бяха сами,

може би щеше да протегне ръка и да погали любящо бузата му.

– Колко глупав си бил!

Когато и последната шивачка заедно с новите работници и момчето за поръчки си тръгнаха от магазина, Фаръл Ивс закачи табелата Затворено на входната врата и с доволна въздишка превъртя ключа в ключалката. Денят се оказа дълъг и тежък.

През повечето време Раелин работи на бюрото си, встрани от потока на посетителите. Много от жените я познаха, но нямаха куража да идат при нея и да я разпитват направо. Все пак често-често клиентките си шепнеха по нещо и я оглеждаха любопитно, което доказваше, че новината за идването ѝ в града вече е станала достояние на всички. Дори много от дамите идваха в шивачницата не за друго, а само да се уверят със собствените си очи, че жената, която се беше омъжила за най-красивия и богат ерген, действително е решила да иде да работи далеч от разкоша на имението му в някакво дюкянче.

Вечерта, когато Фаръл придружи Елизабет до бюрото на Раелин, той разгледа скиците ѝ и остана поразен от видяното.

– Невероятни са! – рече той и с широк жест посочи всичките рисунки. – Никога не съм виждал такива чудесни модели. Виждам, че рисуващ със замах. – Вдигна една от скиците, която особено му допадна. – Тази рокля например би стояла чудесно на жена със съвършена фигура, но мисля, че ще стои доста прилично и на някоя с не толкова изрядна физика.

– Не бях се замисляла за това – призна Раелин, но остана много доволна от похвалите. – Просто ми се стори, че така полите ще падат по-добре.

– Рисунките ти са направо като живи – рече Фаръл и посочи друга скица, където фигурата, облечена в бална рокля, сякаш бе уловена насред танца, а полите се бяха завихрили около стройното тяло. Дори под разлюления от движението край на дрехата се подаваше тънък глезен. – А на тази рисунка направо си личи с какво удоволствие ще бъде обличана тази рокля.

Раелин знаеше, че рисунките ѝ действително са различни от другите модни скици. Самата тя се бе старала да ги направи уникални. Другите моделиери просто представяха предницата и гърба на дрехите, без да си играят да рисуват тялото на жената, която ги носи. А тя се стараше да представи красиви дами в определена обстановка и да вдъхне живот на рисунките си.

– Помислих си, че ще е по-интересно да нарисувам как биха

изглеждали роклите, когато действително ги облече човек.

Фаръл остави хартията и срещна погледа на Раелин.

– Харесва ми идеята ти фигурите да са представени в някаква обстановка, а не просто да е даден моделът. Рисунките сякаш разказват истории за моделите, сякаш описват точно определени ситуации, като например – бал в компанията на някой ухажор. Да, направи още такива. Всъщност може да възприемем тази техника за всичките ни модели.

Обърна се и се усмихна на Елизабет, която надничаше над рамото му и разглеждаше скиците.

– Харесва ли ти, скъпа?

Галовното му обръщение извика силна руменина по бузите на Елизабет. Колко дълго само бе завиждала на другите жени, които бяха щедро дарявани с вниманието му! Затова и сега, когато най-сетне почувства върху себе си топлия му поглед, тайничко изпита огромно удоволствие.

– Да, а и ми се струва, че в бъдеще всички ще възприемат този начин на рисуване на моделите. Така се дава воля на въображението, човек може да си представи какви прекрасни неща се случват на дамите от рисунките.

– За кой ли път се убеждавам, че имаш невероятен усет към тези неща, Елизабет. Това е още едно от нещата, заради които съм ти се възхищавал години наред.

Тъмните ѝ очи се възряха в лицето му с изненадана усмивка.

– Аз пък едва сега откривам колко потаен можеш да бъдеш за толкова много неща, господин Ивс.

– Да – призна Фаръл с крива усмивка. – Но пък съвсем доскоро и ти самата ме държеше в пълно неведение относно мястото, което заемам в мислите ти.

Погледът на Раелин сновеше между моделиера и помощницата му. Съвсем ясно долавяше привличането между двамата, и това я накара тъжно да си припомни какво вълнение предизвикваше у нея близостта на Джефри. Гърдите ѝ се стегнаха от болка, когато осъзна какво щастие е имала и сега го е загубила.

Къщата на Елизабет представляваше скромна двуетажна постройка, разположена малко встрани от улицата зад бяла ограда от ковано желязо и добре поддържана цветна градина, засенчена от огромни дъбове. Всички капаци на прозорците, первазите и парапетите на верандата бяха боядисани в бяло, и това придаваше някаква особена свежест на цялото място. А вътрешността беше също толкова приятна.

– Чудесна къща имаш, Елизабет – възкликна Раелин, очарована и възхитена от многостранните дарби на тази жена.

Брюнетката огледа дома си, сякаш се опитваше да го погледне през очите на външен човек.

– Не беше кой знае какво, когато го купих, но вече почти четири години все подобрявам по нещичко. Струва ми се, че вече заприличва на онова, което си представях.

– Сама ли си правила всичко? – удиви се Раелин. Елизабет се засмя.

– Боя се, че ако бях опитала, нямаше да стигна доникъде. Фаръл помогна с по-тежката работа по обзавеждането, а в замяна получи малко домашно сготвени ястия, редовно почистване на апартаментата си и все още му се отплащам, като лично аз шия ризите му – само дето вече ми плаща за тях допълнително. А по-леката работа свърших сама.

Едно момче на около четири години изтича през кухнята към задната врата, но Елизабет, засмяна, успя да го улови за ръката и го притегли, за да го прегърне.

– Това е синът ми, Джейк – представи го тя, хвана го за раменете и го обърна към гостенката им. – Той е на четири години и вече може да брои до двадесет.

– Искаш ли да чуеш? – попита той и погледна Раелин с доверлива усмивка.

– Да, много ми се ще – отвърна Раелин и коленичи до него.

Джейк гордо издекламира цифрите и когато го похвалиха, се усмихна свенливо. Вдигна големите си сини очи към майка си, за да види нейната реакция, и бе възнаграден с любяща усмивка.

– Вече броиш толкова добре, че май е време да те науча на още няколко числа – нежно каза Елизабет и разроши с пръсти пясъчнорусата му коса. – Всъщност, като гледам колко бързо учиш, скоро ще можеш да броиш чак до сто.

Момчето засия от удоволствие и прегърна крака на майка си през полите, после изтича да играе навън. Докато го гледаше, Раелин се улови, че си мисли колко хубаво би било да има син като Джейк, а този син да си има и баща.

– Трудно ли ти беше сама да гледаш Джейк? – попита, опитвайки се да превъзмogne тъгата си.

– Да, понякога – призна Елизабет. – Но пък имах късмет, че Фаръл живееше толкова близо. Прекарва доста време заедно с момчето и въобще ни е много добър приятел. В събота и неделя, когато съм заета с готвенето и домакинската работа, той води Джейк за рибата, на езда или на

някое подобно приключение, каквито мъжете и момчетата обичат. Без него Джейк нямаше да има съвсем никакво бащинско влияние в живота си. В това отношение и на момчето не му е лесно. Джейк наистина иска баща и често се чуди защо си няма, а приятелите му имат. Веднъж дори ме попита дали Фаръл не е истинският му татко.

Раелин изненадано погледна Елизабет, осъзнала, че момчето има същите очи като Фаръл. Не посмя да го каже на глас не й се искаше да се натрапва в лични неща.

Елизабет непринудено сви рамене.

– Тази мисъл му влязла в главата при една от разходките им с Фаръл. Някаква възрастна двойка ги спряла, за да ги пита за пътя и преди да продължат, казали на Фаръл, че има чудесен син. Не знам защо, но Фаръл не си направил труда да ги поправи. Вероятно не е било нещо повече от кратък разговор, но това оказа траен ефект върху Джейк. Когато се прибра, беше страшно превъзбуден. Разказа ми всичко, а по-късно вечерта ме попита дали това, което хората им казали, било вярно. Но колкото и да му се искаше да чуе, че Фаръл е негов баща, трябваше да му кажа как стоят нещата.

Елизабет въздъхна.

– Джейк е дете на покойния ми съпруг. Прилича на баба си, Маргарит Далтън. Много я обичах, беше много мила жена. За жалост не мога да кажа същото за сина й. Емъри беше комарджия, а когато губеше, си го изкарваше на мен. Веднъж Фаръл видя колко грубо се държи мъжа ми с мен и заплаши да го убие, ако някога отново ме удари. Емъри въобще не обърна внимание на заплашите му, а и аз не смеех да кажа на Фаръл от страх какво може да стори. Толкова се бе ядосал на Емъри за жестокостта му, че би могъл и да изпълни заплахата си или поне да го натупа здравата. Няма много мъже, които да са в състояние да се опрат на Фаръл дори и сега. – Тя тихо се засмя. – Чувала съм приятелите му често да се оплакват, че все не могат да го победят. Сега те се боксират само за удоволствие, но някога Фаръл е бил професионален боксьор. – Елизабет се обърна, за да скрие руменината си, когато си призна: – В онази нощ, когато Фаръл го заплаши, осъзнах, че наистина ми се ще Емъри да умре. Понякога си мислех, че действително мразя мъжа си заради болката, която ми причинява. И няколко нощи по-късно желанието ми се сбъдна. Изпитвах такива угризения, че не можех да приема помощта на Фаръл дори и когато родилните ми болки започнаха и водите ми изтекоха. Вярвах, че ще умра при раждането заради греха да пожелая смъртта на Емъри. – Като отново се обърна към Раелин, Елизабет се

насили да се усмихне, но усмивката ѝ беше бледа и колеблива. – Както вероятно се досещаш, не се гордея особено с онази част от живота си.

– Няма да кажа на никого – промълви Раелин и улови ръката ѝ, за да я утеши.

– Благодаря ти. – Елизабет потупа ръката ѝ и въздъхна. Ето, вече знаеш моята мрачна, грозна тайна. Ти си единствената, на която казвам за това. Но ми се стори, че си нещастна заради случилото се напоследък, затова си помислих, че ще ти помогне да знаеш какво се опитвам да скрия самата аз през последните няколко години.

– Ти не си единствената жена, която е желала смъртта на някой мъж – рече Раелин. – Когато мислех, че Олни ще убие Джеф, и аз не бях особено благоразположена към него. Открих, че желая смъртта и на Густав, и на Олни. Разбираш ли, Елизабет, и аз съм способна да жадувам за мърт.

– Е, поне не мразиш съпруга си – колебливо се усмихна Елизабет.

Раелин се опита да отвърне на усмивката ѝ, но смехът ѝ прозвуча някак пресилено.

– Не, тъкмо обратното. Ако Джефри реши да ме пропъди от живота си завинаги, мисля, че сърцето ми ще се пръсне и ще умра.

– Струва ми се, че Джефри е много привързан към теб, Раелин – осмели се да каже Елизабет. – Не мога да повярвам, че някога ще може да се дистанцира от теб.

Раелин нямаше как да обясни, че той е сторил именно това, само че в по-малка степен, през първите седмици на брака им.

– Времето ще покаже – промълви нещастно тя, – но ако съм научила нещо през краткото време, откак сме женени с Джефри, то е, че той никога не се колебае да стори и най-неочакваното нещо, стига ситуацията да го изисква. Той наистина ще се разведе с мен, ако не можем да се помирим.

Елизабет се постара да пропъди мрачните си мисли, за да разведри и новата си наемателка. Затова си наложи по-лъчезарно изражение и предложи:

– Да се качим горе! Ще ти покажа спалнята ти.

Посред нощ, измъчвана от безсъние в тъмната стая, Раелин най-сетне се отказа от опитите да заспи и позволи на съзнанието си да се отдаде на размисли за Джефри. Винаги – независимо дали е весел или мрачен, сериозен или закачлив, чувствен или ядосан – той се бе държал с нея много внимателно и кавалерски. Когато спаси живота ѝ в блатото и отидоха в колибата на Червения Пийт, макар да знаеше за нейните

подозрения и дай беше ядосан и сърдит, той въпреки това се държа с нея като грижовен, загрижен за благополучието ѝ, съпруг.

Раелин си спомни за един следобед, около седмица след сватбата им, когато бяха канени заедно на прием у един от приятелите на Джеф. Мъжете го бяха наобиколили, откъсвайки го от нея, и го закачаха, че се е оженил, без да поиска позволеният им. Остроумните отговори на Джеф предизвикаха всеобщ смях и жените на приятелите му, заинтригувани, се присъединиха към мъжете си. Но Раелин вече усещаше, че Джефри се стреми да се дистанцира от нея, поне доколкото му позволяват обстоятелствата, затова и не посмя да се присламчи към веселата групичка около него. Стоеше сама и отпиваше от пунша си, когато лешоядите, без да губят време, я нападнаха в лицето на няколко от преоблегнатите кандидатки за ръката на Джеф. Скупчиха се около нея и започнаха да задават нагли въпроси, като например, „За бога, как въобще успяхте да прилъжете Джефри Бърмингам да се ожени за вас?“ Вероятно лицето ѝ е издавало смущението ѝ, защото не след дълго Джеф напусна приятелите си и ѝ се притече на помощ. Приблужи се с очарователна усмивка и най-демонстративно обгърна с ръка кръста ѝ, като се наведе да ѝ прошепне на ухо: „Искаш ли да те спася от тези зловни вещици, скъпа?“, на което тя отвърна с енергично кимане и благодарна усмивка.

След това нежно ѝ целуна ръката, преди да я хване под ръка и да се извини на жените, че я отвежда. В онзи миг в очите ѝ той беше истински рицар в блестящи доспехи. По-малко от час след това, когато си тръгнаха, завистниците пак се бяха втренчили в нея. Щом Джеф ѝ помогна да се качи в каретата, той зае мястото си до нея и спусна кожениците щори, без да обръща внимание, колко широк процеп остава между края им и ръба на прозореца. Щом жените проточиха шии, за да надникнат вътре, Джеф я притегли към себе си и за нейно най-голямо изумление я целуна невероятно страстно и прочувствено. Раелин изпита дълбока благодарност за постъпката му, но и срещна особени трудности да потуши пожара, който той бе разпалил в нея.

Нима бе възможно един мъж, който се бе държал толкова внимателно с нея по време на дългото си въздържание, внезапно да претърпи такава коренна промяна, че да убие жестоко една млада майка, чието бебе плаче до нея? Въпросът проблесна в съзнанието ѝ така неочаквано, сякаш искаше да я обвини за прибързаната ѝ присъда над съпруга ѝ. Ако наистина Джеф бе способен на подобно чудовищно престъпление и някакъв зъл демон се криеше под благородната му външност, то нямаше

ли злото, спотаено в него, да го тормози постоянно? Нямаше ли да забележи тя как в някой миг на невнимание той издава с нещо злия си характер? Нима бе толкова добър актьор, че бе способен да крие така умело злата си природа под маската на изисканост и благородство? Макар че бе крещял на Нел и бе казал, че изпитва желание да я удуши, беше ли той по-зъл от другите, които са способни да крещят заплахи в миг на гняв, без да мислят сериозно нито дума от казаното?

Раелин неочаквано осъзна, че не може да си представи един човек с честността и добротата на Джеф да е способен да извърши такова подло убийство. Просто в него не съществуваше толкова черна страна от характера му. И тя беше пълна глупачка, задето въобще се бе усъмнила в него!

През следващите дни Раелин често говореше с Фаръл и Елизабет за неща, свързани с работата им и с новите скици и така успяваше да се разсейва – поне през деня. Но през дългите часове на нощта я налягаше нетърпима самота. Никой не знаеше колко отчаяно копнееше да види Джеф. А вече започваше да си мисли, че той не иска да я вижда. Ако не беше така, със сигурност би намерил начин да дойде при нея. Както вървяха нещата, все повече се страхуваше, че не след дълго с техния брак ще бъде свършено.

В един петъчен следобед Раелин вдигна поглед от работата си и видя как Густав Фридрих влиза в шивачницата с обичайното си високомерие. Удостои с презрителните си погледи първо портиера, който побърза да го разпита. В крайна сметка Фридрих не беше женен, и това беше добър повод да го попитат дали не е сгрешил магазина. Само че той вече бе видял Раелин, и за нея беше късно да се скрие. И тя се престори на погълната от работата си.

Елизабет веднага предупреди Фаръл за пристигането на германеца. Моделиерът се извини на клиентката, с която се занимаваше в момента – не друга, а вдовицата Изабо Уесли – и като се приближи към входа, даде знак на портиера да се върне на мястото си. Германецът вече сваляше цилиндъра си и понечи да тръгне към салона, в дъното на който работеше Раелин.

– Извинете, господин Фридрих – спря го Фаръл с леден глас. Тъй като в нашия дюкян обслужваме предимно представителки на нежния пол, налага се да ви попитам за какво точно сте дошъл. Надявам се, не за да създавате отново неприятности на госпожа Бърмингам. Никак не ми се ще да разстройвам клиентките си с прояви на насилие. – Той се усмихна студено, преди да добави: – Но когато се налага, нямам друг избор.

Засегнат от заплахата на собственика, Густав се вторачи в по-високия мъж – за което му се наложи да извие доста назад плешивата си глава. Очите му бяха студени като ледени блокчета, устните – плътно стиснати, а ноздрите му се бяха присвилили, сякаш подушваше нещо зловонно.

– Не виждам с какво ви засяга посещението ми. Искам да говоря с фрау Бърмингам. За това съм дошъл. А сега, моля, дръпнете се от пътя

ми!

Високомерието на германеца здравата ядоса Фаръл. Густав Фридрих не бе сред хората, чието присъствие можеше да понася.

– Боя се, че госпожа Бърмингам в момента е заета и не искам да я прекъсват, докато приключи с работата си.

– Това, което искам да кажа на Фрау Бърмингам, ще отнеме само минутка, стига да ме пуснете да мина – рече Густав и додаде заплашително: – Не съм дошъл да обиждам нито фрау Бърмингам, нито вас, сър, но ще направя голяма сцена, ако не ме оставите да поговоря с нея.

Фаръл настръхна. Сърбяха го ръцете да даде урок на този негодник, но се сети, че ако го натупа сега или го изхвърли от магазина си, той най-вероятно ще потърси Раелин навън, когато е сама, и въпреки че хората на Джеф постоянно наблюдаваха къщата на Елизабет, все пак се безпокуеше дали жените ще получат навременна помощ.

Затова сега замислено погледна към салона, където бе бюрото на новата му помощница. Здравенякът, който бе наел за разсилен, в момента бършеше праха от шкафовете съвсем близо до Раелин, макар че съвсем скоро ги беше почистил. Спокоен, че до нея има такъв надежден закрилник, Фаръл реши, че надали ще ѝ се случи нещо лошо, ако пусне и без това сакатия с едната си ръка германец.

– Давам ви само минутка да кажете, каквото ще казвате, на госпожа Бърмингам – уведоми го рязко той. – А после, господин Фридрих, настоявам да си тръгнете, колкото може, по-бързо. – И с леко кимване Фаръл отстъпи от пътя му.

Раелин реши, че ако трябва да се срещне с Густав, ще се чувства много по-уверена зад бюрото си. Когато мъжът застана пред масивното писалище, тя умишлено бавно вдигна очи и срещна погледа му. Без нито едно мускулче по лицето ѝ да трепне, тя отново върна вниманието си към скицата, с която бе заета.

– С някаква определена цел ли сте дошъл, господин Фридрих?

– Само да видя как я карате, фрау Бърмингам.

– Защо?

Директният въпрос го свари неподготвен и явно го обърка.

– Просто исках да изразя съчувствието си заради това, което се случи на онова младо момиче в плантацията на мъжа ви. Каква трагедия! Тревожех се, че и на вас може да ви се случи нещо, докато не чух, че сте се преместила в Чарлстън. Поздравявам ви за решението да напуснете съпруга си!

– Съпругът ми вярва, че именно вие имате нещо общо със смъртта

на Нел. – Раелин се втрени в германеца, за да види каква ще бъде реакцията му при следващия ѝ въпрос: – Имате ли някаква връзка с нейното убийство, господин Фридрих?

Сините му очи пламнаха и той възмутено извика:

– Мъжът ви само се опитва да прикрие собствените си злодеяния, като хвърля вината върху мен. Но аз съм невинен!

Като се облегна на стола си, Раелин го погледна право в очите.

– Честно да ви кажа, господин Фридрих, вярвам, че вие сте много по-способен да убиете едно младо момиче, отколкото съпругът ми. Да знаете, не съм забравила, че негласно дадохте съгласието си на Олни да ме застреля, когато доктор Кларънс, възмутен от новината, че мъжът ми е мъртъв, отказа да се погрижи за рамото ви.

– О, но това бе просто хитрост, с която да принудим добрия доктор да размисли. Никога не бих позволил на Олни да ви убие, миличка.

Раелин презрително тръсна глава.

– Ако наистина смятате, че ще ме накарате да повярвам на подобни глупости, господин Фридрих, то знайте, че не заблуждавате никого другогосвен себе си.

Густав притисна цилиндъра към гърдите си и жално се примоли:

– Казвам ви, фрау Бърмингам, така беше. Как бих могъл да ви докажа, че говоря истината?

Като остави перото си, Раелин небрежно сви стройните си рамене.

– Можете да започнете с това: забравете, че съществувам.

– Хохохо! Вие не се забравяте толкова лесно, миличка. Невъзможно е да ви забравя.

– Тогава не виждам смисъл да продължаваме този разговор. Имам работа – отсече тя, като отново взе перото си в ръка. Наведе се над скицата и се опита да се съсредоточи върху нея. Господин Ивс ми плаща да работя, не да си бърбя с хората.

– Тогава ще ми позволите ли да ви посетя в новото ви жилище, фрау Бърмингам?

Тя въобще не го погледна.

– Не мисля, че това ще е добра идея, господин Фридрих.

– Но защо не? – Той се изкикоти и се опита да звучи убедително. – Вие сте самотна, фрау Бърмингам, самотен съм и аз. Не е ли нормално ние двамата да се утешим взаимно?

Раелин благоволително да го погледне още веднъж, облакътена на бюрото и подпряла брадичката си върху склучените си пръсти.

– Господин Фридрих, може ли да ви напомня, че аз съм омъжена

жена. Ще е крайно неприлично от моя страна да приема посещение от който и да е мъж, докато нося този пръстен. – И тя разпери тънките пръсти на лявата си ръка, за да привлече вниманието му към масивния венчален пръстен. Докато Джефри не я помоли да му го върне, тя смяташе да продължава да го носи е надеждата в недалечно бъдеще всичко между тях да се оправи. – А сега, господин Фридрих, ако ме извините, трябва да се връщам към работата си, затова ще ви кажа сбогом.

Отпратен по този начин, Густав ядосано закрочи към входа, но тъкмо в този миг портиерът отново отвори вратата, този път, за да пусне вътре Джеф.

Джеф рядко можеше да бъде видян извън дома си, без да е спретнато облечен, особено пък при посещенията му в Чарлстън. Само че в момента изглеждаше точно тъй, все едно са го прекъснали, докато е работел. Нямаше нито сако, нито шапка, жилетката му беше разкопчана и ръкавите на ризата му бяха навити до лактите. Дори на единия му пръст имаше изцапано от мастило. Раелин не разбра защо Джеф едва забележимо кимна на портиера, но последният веднага му отвърна също с леко кимване и затвори вратата зад гърба на новодошлия.

Раелин усети как сърцето ѝ се разгуптя развълнувано и страните ѝ запариха. Очакваше Джеф да тръгне към нейното бюро, но вместо това той изглеждаше доста позаинтригуван от германеца. Застана точно пред него и скръстил ръце върху гърдите си, повдигна черната си вежда в безмълвен въпрос.

Густав изсумтя подигравателно:

– За мен бе удоволствие да се срещна отново с жена ви, хер Бърмингам, но не мога да кажа същото и за срещата ми с вас.

– Чувствата ни са взаимни, хер Фридрих – процеди през зъби Джеф. Леко разтегнатите му и свити устни бяха най-близкото до усмивка, което можеше да предложи в момента.

– Да не сте дошъл да посетите жена си?

Джеф презрително огледа германеца от глава до пети, а когато найсетне отговори, сарказмът в гласа му не можеше да бъде сгрешен.

– Ако сте се канил да си тръгвате, хер Фридрих, не бих желал да ви забавям нито минутка повече дори и ако виждах някаква причина да ви обяснявам за какво съм дошъл. А сега, на-добър път.

Джеф демонстративно обърна гръб на Густав, а в същото време умишлено пренебрегна и жена си в дъното на салона. Не помнеше някога да е вършил нещо по-трудно. Желанието да иде при нея беше толкова силно, че единствено благодарение на силната си воля той успя да

тръгне към Фаръл, който се приближаваше да го поздрави.

Обнадеждената усмивка на Раелин бързо избледня, докато мъжът ѝ се здрависваше с моделиера. Объркана и унижена, тя наведе глава и се втренчи в скиците си през мъглата на сълзите. Опита се да скрие лицето си от останалите присъстващи в магазина, като вдигна ръка към челото си, но това не успя да спре сълзите, които закапаха по скиците ѝ.

Припряно стана от стола си, обърна се настрани и с наведена глава изтича покрай разсилния, за да излезе през задната врата. А тъй като не погледна назад, не видя зелените очи, които се обърнаха към нея и я проследиха през прозореца, докато се скри зад високия жив плет в градината, където се намираще тоалетната.

Едва когато се озова усамотена на това място, Раелин посмя да даде воля на сълзите, които направо я задушаваша. Плака дълго, раздирана от мъчителни ридания, и се чувстваше така, сякаш животът ѝ е рухнал в черна пропаст, водеща към ада. Нямаше представа какво е довело мъжа ѝ в магазина, но ѝ беше пределно ясно, че не е дошъл заради нея. Та той дори не благоволи да я поздрави!

Фаръл също бе забелязал как Раелин побърза да напусне помещението, затова загрижено се обърна към Джеф:

– Не мислиш ли, че беше прекалено суров с нея, Джефри? Ако не се лъжа, Раелин плачеше, когато излезе.

Джеф загрижено въздъхна. Макар че сълзите на Раелин жегнаха сърцето му и едва не го накараха да изтича след нея в градината, единствено твърдата му решителност да следва първоначалния си план му помогна да не покаже чувствата си. Все пак душата му плачеше, като гледаше как се измъчва Раелин.

– Трябва да я оставя да разбере съвсем ясно какво значи да бъдем разделени – отвърна Джеф стоически. – Трябва да го почувства като реалност, колкото и болезнено да е за двама ни. А за тази цел два-три дни няма да са достатъчни. Нужни са поне няколко седмици. Ако не беше дошъл Фридрих, въобще нямаше да дойда днес.

– Наистина успя да дойдеш много по-бързо, отколкото предполагах – призна Фаръл, който бе почувствал дълбоко облекчение при пристигането на приятеля си. – Как, по дяволите, разбра за идването му толкова бързо?

– За мен работят цял легион хора, разположил съм ги по целия път от тук до корабната ми компания. Когато портиерът даде знак на амбулантния търговец, той подсвирна на дърводелеца през няколко врати надолу и така нататък, докато каретата, която съм наел за целия месец, ме

докара тук.

– Като гледам колко се стараяш Раелин да повярва, че гледаш лекомислено на цялата тази история, може да я накараш да си мисли, че за вас повече няма надежда да се одобрите. Ако не ѝ дадеш никакъв окуражителен знак, тя може и да реши да отплава за Англия.

– Колкото и да ме е страх от подобна възможност, длъжен съм да рискувам.

– Кълна се, ти си най-големият инат, когото съм срещал, Джефри! – укори го Фаръл, но се позамисли и повдигна вежди. Освен мен, разбира се.

– Можеш да кажеш на Раелин, че не съм я забелязал.

– Смяташ да си тръгнеш ей така, без да говориш с нея? – невярващо попита Фаръл.

– Аха.

С този кратък отговор Джеф си тръгна от шивачницата, но само миг след като излезе, портиерът отвори вратата за друг посетител – този път един английски благородник. Фаръл веднага позна лорда, който бе присъствал на бала в Оукли заедно с госпожа Брустър. Само че мислено въздъхна, чудейки се кога ли най-сетне ще може да се върне при клиентката си.

– Добър ден, милорд – поздрави любезно въпреки раздражението си. – С какво мога да ви помогна?

Лорд Марсдън леко кимна.

– Наистина се надявах, че вие можете да ми помогнете.

Фаръл бе малко учуден.

– Разбира се, стига да мога, милорд. Кажете, какво ви води насам?

– Ще съм ви много благодарен, ако бъдете така любезен да споделите с мен името на вашия шивач, сър. Бях много впечатлен от облеклото ви на бала у Бърмингамови. – Негова светост се залюля на пръсти и пети и протегна брадичката си замислено напред. – Това ме накара да осъзная колко отчаяно се нужда самият аз от нов гардероб. Наистина, сър, ще ми се да изглеждам като нов човек, когато се върна в Англия – по отношение на дрехите, искам да кажа. Склонен ли сте да ми помогнете?

– Разбира се – отвърна Фаръл с усмивка. Дрехите можеха наистина много да повдигнат самочувствието на човек, но надали бяха в състояние да разведрят киселото лице на този благородник.

Фаръл се обърна и вдигна ръка, за да привлече вниманието на Елизабет.

– Би ли написала на негова светлост адреса и името на шивача ми, скъпа?

Благородникът се усмихна доволно.

– Много мило от ваша страна, сър. Никога няма да забравя жеста ви.

– За мен е удоволствие да ви услужа, милорд.

Лорд Марсдън се покашля.

– А мога ли да ви запitam, сър, същият шивач ли шие ризите ви? Забелязах колко добре изработени са, когато съблякохте жакета и жилетката си, за да изиграете една канадска борба с шерифа на бала у Бърмингамови.

– Съжалявам, но в това отношение трябва да ви разочаровам. Ризите ми шие госпожа Далтън, а аз я товаря с достатъчно работа тук, в магазина, за да ѝ остава време да шие и за други мъже.

– Госпожа Далтън, казвате – веждите на лорд Марсдън се склочиха замислено. – Правилно ли съм чул да се говори, че госпожа Бърмингам е наела стая в къщата на някаква госпожа Далтън?

– Госпожа Далтън е асистентката ми – отвърна Фаръл, без да отговори на въпроса му, като същевременно обгърна с ръка приближилата се с адреса на шивача Елизабет. – Тя също е и моя годеница.

Лордът явно усети, че няма да получи повече обяснения. Взе бележката от тъмнокосата жена и рече:

– Няма да ви задържам повече, господин Ивс. Знам колко сте зает.

Фаръл вече се чудеше дали клиентката му няма да се въртне и ядосано да напусне дюкяна – вече толкова дълго се занимаваше с други неща.

– Да, наистина ме чака една клиентка – призна той и тревожно погледна през рамо към госпожа Уесли. Елизабет бе спасила положението, като ѝ бе дала да разглежда новата колекция от скици.

Лорд Марсдън отново вирна глава, залюля се пак на пръсти както явно имаше навик да прави, – и се огледа наоколо:

– Всъщност, чух от няколко места, че госпожа Бърмингам в момента работи за вас. При тези обстоятелства тя може да ме сметне за много неучтив, ако не ѝ изразя почитанията си.

– Боя се, че госпожа Бърмингам засега не е в състояние да говори с когото и да било. Дори в момента не е в магазина.

– Тогава, моля ви, предайте ѝ много поздравии от мен – учтиво по-моли благородникът и се сбогува.

Щом вратата се затвори зад гърба му, Фаръл въздъхна с облекчение

и се върна към предишния си разговор с Изабо Уесли. За негова радост вдовицата се бе възползвала от отсъствието му и бе избрала още няколко рокли измежду моделите на Раелин.

Погълнат от разговора за най-подходящите платове за роклите на вдовицата, Фаръл не забеляза кога Раелин се върна. Едва по-късно видя, че очите и носа ѝ са зачервени от плач. Много му се искаше да я увери колко дълбоко я обича Джеф, но трябваше да оправдае доверието на приятеля си и да не действа в разрез с плана му. Затова просто се постара да натовари Раелин с повече работа, та да е заето съзнанието ѝ с други неща.

Две седмици изминаха доста бързо за Раелин, най-вече защото Фаръл непрекъснато я караше да измисля нови и нови рокли и почти не ѝ оставаше време да се замисли за нещастieto си, дори и вечер, когато се връщаше в малката си спалня. Вече бе създала множество скици, които спечелиха интереса и възхищението на клиентките. Точно тази сутрин, след един разговор за различните матери, подходящи за най-новите ѝ модели, тя се върна при бюрото си и бе погълната от работата по друга скица, когато чу познат женски глас да звънти весело откъм входната врата на дюкянчето. Изпълни я внезапна радост, примесена с огромно облекчение, че не е била отлъчена от семейството на Джефри, както вече подозираше. Вдигна очи и откри дребничката Хедър почти скрита от широкоплещестата фигура на моделиера. Виждаше се как е скрила с лека наметка напредналата си бременност, а на главата си носеше модно боне, завързано с широки панделки под нежната ѝ брадичка. В момента перата на бонето се поклащаха отрицателно, тъй като Хедър тъкмо отклоняваше предложенията на собственика.

– Абсолютно нищо в настоящето ми състояние, господин Ивс – отвърна тя, използвайки официалното обръщение, въпреки че той бе близък приятел на мъжа ѝ и на брат му. Хедър бе на мнение, че когато слухтящите уши на клокарите са наблизно и се обръща внимание и на най-незначителната думичка, дискретността е винаги за предпочитане. – Благодаря за предложението.

– Тогава да разбирам ли, че не сте дошла да ползвате услугите на талантливите ми шивачки, а заради компанията на вашата очарователна сродница? – За миг Фаръл си даде сметка колко жалко е, че прекарва повечето си време в разговори със спрехави алчни жени, вместо да се наслаждава на компанията на близките си приятели, на първо място Бърмингамови. Дори и ако не бяха толкова стари приятели с Брандън и Джеф още преди да се задомят, на Фаръл пак щеше да му е приятно да

общува с жените им – красиви и загрижени повече за семействата си, отколкото за светската суета. Тъй като добре я познаваше, не се учуди, че вижда Хедър Бърмингам в шивачницата.

Дребничката жена кимна.

– Правилно сте разбрал, сър, и ако ми позволите тази дързост, бих искала да си побъбря с Раелин. Тук ли е?

Фаръл с готовност посочи към салона, в който работеше най-новата му помощница.

– Тя е ето там и очаква очарователната ви компания, мадам.

Раелин пристъпи напред, за да посрещне гостенката си. Не пропусна да забележи колко добре изглежда Хедър въпреки напредналата си бременност – елегантно, грациозно и с непоправима жизнерадост. Красивото ѝ лице сякаш сияеше с някаква вътрешна светлина, на която доста жени биха завидели, а не малко мъже биха се прехласнали по очарователния ѝ вид.

С весел смях Хедър прегърна Раелин и като се отдръпна, набързо я огледа. Въздъхна с преувеличено облекчение:

– Слава Богу, че нямаш никакви трайни белези, след като са те влачили из блатото!

Раелин трепна, щом разбра, че и Хедър знае за глупавото ѝ бягство.

– Не са ме влачили, Хедър. Отнесоха се с мен доста по-нежно.

Сапфирено сините очи блестяха закачливо.

– Да, предполагам. Джефри винаги е бил много по-цивилизован от Брандън. Потръпвам от ужас, като си помисля как би реагирал мъжът ми в подобна ситуация. Веднъж, преди да се оженим, избягах от него, но след това така и не успях да събера куража да го сторя отново. Ако аз се бях осмелила да сторя подобно нещо, сигурно Брандън щеше така да ме нахока, че да го помня за цял живот. Любопитно ми е само какво точно те накара да избягаш, Раелин. А и си мислех дали няма да ти е приятно да идем някъде навън, за да похапнем сандвичи с чай и да си побъбрим.

Хедър явно забравяше, че Раелин в момента е на работа.

– Бих искала да дойда, Хедър, но трябва да остана тук и да довърша някои нови скици, които тъкмо...

– Глупости – прекъсна я Фаръл и зарязя работата си наблизко, дочул извиненията ѝ. – Сега е точно време за обяд, а ти си бременна и трябва да се храниш. Иначе госпожа Брандън Бърмингам ще си помисли, че съм истински робовладелец. И тогава какво? Бизнесът ми ще бъде съспан! А и да не съм чул да отказваш на любимата ми клиентка!

Хедър се размия и му отвърна:

– Най-сетне разбирам, че съм оценена по достойнство.

Фаръл се ухили до уши и направи дълбок поклон.

– Мадам, позволете да ви уверя, че винаги съм ви ценил високо.

Ако вашата хубост и грация не разкрасяваха роклите ми, нямаше да съм постигнал това, което представлявам днес. А ще се похваля и с още нещо: в момента в моя магазин се намират трите най-красиви жени в цяла Каролина, всяка от които, със своя изискан вкус за дрехите е привлякла стотици клиентки към моята шивачница. Не, не казвайте, че съм ласкател. Говоря самата истина.

Фаръл незабавно хвана двете жени под ръка и се отдаде на приятната задача да ги придружи до вратата. Раелин едва успя да грабне бонето и пелерината си, и той вече отваряше тъмнозелената входна врата пред тях.

– Забавлявайте се, дами!

– Божичко! – ахна Раелин, когато вратата се затръшна зад гърба им.

– Ако не знаех колко много иска да довърши моделите си, щях да си помисля, че се опитва да ме изгони!

Хедър се размия и промуши ръка през лакътя на Раелин, щом двете се отправиха към чайната.

– Нали нямаш нищо против да се облягам мъничко на теб, миличка? Кълна се, това бебе май се мъчи да излезе, преди да му е дошло времето. Рита и се върти, сякаш му е омръзнало да чака. Само че ме е страх да кажа на Брандън, да не би да ме накара да лежа.

Раелин я погледна разтревожено:

– Мислиш ли, че е безопасно да си толкова далеч от Хартхейвън, след като вече приближава време да раждаш и се чувстваш така?

– Може наистина да съм рискувала малко, но просто трябваше да поговоря с теб за Джефри, а когато се появи бебчето, ще ми е трудно да се измъкна.

– Джефри ли те помоли да говориш е мен? – попита Раелин с надеждата да чуе, че все още го е грижа за нея.

Хедър явно бе удивена от въпроса ѝ.

– Разбира се, че не, миличка! Ако познаваше мъжа си по-добре, щеше да знаеш, че сам си върши работата, както и когато намери за добре. Не се нуждае нито от мен, нито от брат си, за да уреждат нещата вместо него. Напълно способен е да се справя с проблемите си сам, без помощ от никого – тя вдигна вежди и сви рамене, – колкото и да ни се ще да му помогнем.

– Тогава откъде разбра за бягството ми в гората?

– Кора ми каза, скъпа. Каза ми и че си бременна.

Раелин простена и почувства как се изчервява:

– Сигурно вече е казала и на селския глашатай!

Смехът на Хедър се оказа заразителен и скоро хората започнаха да се обръщат любопитно след двете кикотещи се жени. Но пък преминаването им по главната улица и без това вече бе забелязано от не една гражданка. Разни надменни матрони изглеждаха направо шокирани и възмутено вирваха брадички при мисълта, една жена в последните седмици на бременността си да се показва пред хората. Други ги гледаха неприязнено, чули, че един убиец от богаташкото семейство Бърмингам е оставен на свобода въпреки неопровержимите доказателства срещу него. Някои бяха объркани и озадачени от сърдечните отношения между двете жени, тъй като знаеха за раздялата на Джеф и Раелин. Хедър, изглежда, въобще не обръщаше внимание на погледите, но на Раелин ѝ беше много по-трудно да ги пренебрегне – в крайна сметка именно нейният брак се разпаднаше и нейния съпруг заклемяваха хората.

– Не виждам как е възможно хората в един толкова голям и оживен град да се интересуват от толкова ограничен кръг теми – раздражено рече Раелин, докато влизаха в чайната.

– Не се заблуждавай, че се интересуват само от вас, скъпа. Клюкарстват и за наскоро овдовялата госпожа Уесли, за Фаръл и Елизабет и за кого ли още не, включително за нас със Брандън. По принцип клюкарките имат толкова малко интересни неща в собствения си живот, че от нямане какво да правят все гледат да тровят живота на другите. Пускат какви ли не слухове, повечето – пълни измишльотини. А такива хора ще намериш във всеки град по света. Както виждаш, и Чарлстън не е изключение.

Когато се настаниха на една маса в дъното, поръчаха си чай и сандвичи и съвсем скоро им донесоха всичко. Хедър смъкна ръкавиците си и наля чай за Раелин и за себе си. Отхапа си малко и като внимателно огледа Раелин, най-сетне заговори по въпроса, който я тревожеше.

– Ако не греша, скъпа, изглеждаш ми доста разстроена от цялата тази история с раздялата. Искаш ли да поговорим за това? Тормози ли те нещо? Ако искаш, сподели с мен – обещавам да не казвам никому нито думичка.

Раелин замислено въздъхна и след малко рече:

– Преди всичко, Хедър, искам да знаеш, че съм много влюбена в Джефри.

– Това никак не ме изненадва, Раелин. През годините откак съм женена за Брандън, съм чувала слухове, които потвърждават подозренията ми, че Джефри е и винаги е бил любимец на жените. Всички го обожават – и млади, и стари. Някои жени са готови на какво ли не за него. Госпожа Брустър например се държеше като пошуряла в компанията му и открай време беше луда по него. Изглежда е твърдо убедена, че той не е в състояние да стори нищо лошо – поне преди тази ужасна история с Нел. Всъщност чудя се как Джеф не е станал най-глезеният мъж на света. – Хедър срещна погледа на Раелин с нежна усмивка. – А сега ми кажи, Раелин, какви намерения имаш *ти* в тази ситуация?

Раелин примигна, тъй като внезапно очите ѝ се бяха замъглили.

– Боя се, че както вървят нещата, Джефри скоро ще ми поиска развод. Вече съм не ме лови от страх, че това може да се случи.

– Знаеш ли, нека обсъдим по-подробно всичко това. Нещо май съвсем се обърках. Кора каза, че ти си избягала от Оукли скоро след убийството на Нел и макар че тя не знаеше защо точно си заминала за Чарлстън, предполагаше, че идеята е твоя. А сега ти ми разправяш, че те е страх Джефри да не сложи край на брака ви? – Хедър събра достатъчно смелост, за да попита: При тези обстоятелства как можеш да го виниш?

– Той бе този, който ме отпрати – призна съвсем тихо Раелин.

Хедър почувства как сърцето ѝ прелива от съчувствие към тази жена. Протегна ръка и утешително докосна пръстите на Раелин, които нервно си играеха с вилицата.

– Съжалявам, миличка, не знаех, че Джефри е сторил това. Мислех, че сама си поискала да заминеш. Поне Кора си е помислила това.

– Ами, всъщност отначало беше така, в гората... Искам да кажа, избягах в гората, защото не можех да се отърся от кошмара, в който все виждах как Джефри убива Нел. Когато Джефри ме откри в тресавището, се подслонихме от дъжда в колибата на Червения Пийт. После Олни Хайд ни заплаши с оръжие, за да му помогнем, и през това време разказа как видял с очите си убийството на Нел и убиецът бил не друг, а именно Джефри! Какво можех да си помисля? Онзи негодник, Олни, беше заплашил и мен да ме убие, затова не се и съмнявах, че е способен на подобно престъпление, но пък той изглеждаше искрено убеден, че Джефри е убил Нел.

Хедър разбираше какво тормози Раелин, затова сметна, че трябва да сподели с нея собствения си горчив опит.

– Преди няколко години Брандън бе заподозрян, че е убил Луиза Уелс, предишната господарка на Оукли. Всъщност след убийството ѝ

шериф Таунсенд направо дойде и арестува Брандън. Вече бях живяла с него повече от година и го познавах добре. Знаех колко нежен, грижовен съпруг и баща е, затова и не можех да допусна, че е извършил това престъпление, дори и ако е изпаднал в ярост. А вие двамата с Джефри нямахте много време да се опознаете както трябва. Затова, миличка, чуи какво мисля аз: убедена съм, че Джефри просто не е в състояние – в разрез с природата му е – да убие някого, освен когато собственият му живот или този на някого от семейството му не е сериозно заплашен. *Знам* със сигурност, че не може да е убил Нел. Просто не е такъв човек. Прекалено благороден е...

– Да – тъжно я прекъсна Раелин, – и прекалено очарователен, красив, отзивчив и... и...

– И е самият себе си? – мило предположи Хедър и утешително потупа ръката ѝ. – Джефри е най-уравновесеният човек, когото познавам. Не е нито самонадеян, нито свит, нито неуверен, нито арогантен, нито себичен, нито комплексиран. Той е самото възплъщение на уравновесеността. Само че – добави тя и вдигна пръст, за да подчертае думите си, – това не значи, че не е в състояние да взема решения, които могат да побъркат всички ни. Не е светец, нито пък безгръбначна отрепка, която да приема и най-лошото отношение от страна на когото и да било. Няма да дойде при теб разкаян и гузно да поиска прошка, а ти да го подритваш. Не е лишен от гордост и ако ти не чувстваш сили у себе си да му се довериш, то той ще те остави да си търпиш последствията. В края на краищата той е мъж и в решенията си е твърд като стомана, но това само ме кара да го обичам и уважавам още повече.

Раелин мрачно въздъхна.

– Откак сме женени, струва ми се, че му нося само неприятности. Все си напомням, че всичко това започна заради мен, защото аз не можах да понеса да стана играчката на господин Фридрих.

– Глупости, скъпа. Проблемите започнаха, когато Нел се промъкна в леглото на Джефри, а това бе доста преди да се появиш.

Раелин се взря в красивото лице на Хедър и почувства, че не може да съдържи въпроса си за тази случка.

– Джефри разказвал ли е как се е стигнало до това?

– Нищо не е разказвал. Тогава как...?

Хедър се усмихна.

– Кора много често ми се доверява, скъпа. Тя е отраснала в Хартхейвън. Джефри имаше нужда от икономка, на която да може да се довери и която да се грижи за всичко в негово отсъствие. Ние, разбира се,

имахме Хати – тя е надеждна като земята, по която стъпваме. Колкото до онази нощ, когато Нел се е натрапила на Джефри, изглежда, всички слуги са били събудени, щом той извлякъл момичето от стаята си, увита само в едно одеяло. Кингстън веднага бил пратен да доведе Кора, която трябвало да намери дрехи за момичето и да ѝ стегне багажа. Доколкото разбрах, Джефри дал нарежданията си и се оттеглил в стаята си, а оттам нататък оставил на слугите да се разправят с Нел. Кингстън я качил на каретата и оттам Тадеус я откарал направо в Чарлстън, където в една странноприемница ѝ наели стая с парите, великодушно отпуснати от Джефри.

– Бебето на Нел малко прилича на Джеф – тихо промълви Раелин.

– О, Раелин, скъпа, това трябва да е просто съвпадение – възрази Хедър. – Джефри никога не би разиграл подобно представление само заради слугите си. Кора се кълнеше, че никога не го била виждала по-разгневен. Каза, че когато стигнала до господарската къща, Джефри крещял нещо от сорта на: „Тая невръстна хлапачка би трябвало да си играе с кукли, не с мъже“. Цялата работа е, че Нел го събудила от дълбок сън, така че не се знае, след като се е намъкнала в леглото му, какво точно е правила, за да го ядоса толкова. Но предполагам, че не се е ограничила само да го целува.

Раелин не можеше да си представи, че Кора би излъгала Хедър. Най-вероятно икономката беше разказала цялата история точно така, както се е случило всичко. А Раелин бе чувала и Кингстън да се ядосва на Нел и да я кори за постъпката ѝ. Не бе чула нито веднъж той да вини Джеф за случилото се.

Освен това знаеше колко силно въздействие върху жените има съпругът ѝ и сметна, че няма нищо чудно едно момиче като Нел, която очевидно все повече е хлътвала по него, в един момент да се реши на подобна дързост. А като знаеше и за навика на Джеф да спи без дрехи, Нел е имала доста голяма свобода да се отдаде на фантазиите си, поне до момента, в който Джеф се е събудил.

Внезапно Раелин почувства дълбоко съжаление, че въобще е позволила Нел да я откъсне от мъжа ѝ.

– Срамувам се да призная това, Хедър, но явно не бях особено вярна съпруга. Позволих обвиненията на момичето да застанат между мен и Джеф, а после дори повярвах, че е възможно той да е убиец. Сега, когато имах възможност вече няколко седмици да размишлявам върху всичко случило се, разбирам, че преди да избягам, въобще не дадох шанс на Джефри да ми обясни какво е станало. И той има пълното

право да се чувства обиден от липсата на доверие у мен.

Хедър отново докосна утешително ръката ѝ.

– Едно време мислех, че мразя моя мъж. Наистина известно време се страхувах от него.

Раелин слисано я погледна. Досега бе смятала, че техният брак е бил съвсем идиличен от самото начало. Сега двамата изглеждаха толкова влюбени един в друг, че бе невъзможно човек да допусне някога да не са се обичали.

– Нямах представа за това!

– Дори и след като се омъжих за него, мислех, че Брандън е истински тиранин – сподели Хедър със замислена усмивка. Но когато отплавахме от Англия за Каролина, вече мислех, че е най-прекрасният човек на света. Макар че вече бях безнадеждно влюбена в него, гордостта продължаваше да ни разделя. Всъщност сближихме се напълно почти една година след като Бо беше заченат. А сега вие с Джефри имате същите сериозни проблеми като нас преди време. Наистина се надявам, че това няма да стане семейна традиция. – Тя забарабани с изящните си пръсти по големия си корем. – Ако стане, не им завиждам на тези, които ще извървят нашия път.

Раелин потръпна при мисълта, че и техните деца може да преживеят подобни злочестини.

– Да се надяваме, че нашите дечица никога няма да бъдат заподозрени в убийство както Джефри или Брандън.

Хедър промълви нещо в смисъл, че е съгласна, и побърза да насочи разговора към по-малко мрачна тема.

– Знаеш ли, Раелин, много ми се ще да дойдеш при нас, в Хартхейвън, докато преодолеете проблемите си с Джефри. Ще бъдеш добре дошла да останеш колкото искаш, докато успеете да изгладите недоразуменията си.

Трогната от милата покана, Раелин поклати глава.

– Благодаря ти, Хедър, но просто не мога. Не мисля, че на Джефри ще му е удобно да идва при вас, докато и аз съм там. Освен това не ми се ще да въвличам и теб, и Брандън в тази история.

– Но нали сме едно семейство, скъпа! Вече и без това сме въввлечени.

– Разбира се, но просто няма да е редно да заставам между Джефри и семейството му – възрази Раелин.

Очевидно разочарована, Хедър натъжено измърмори:

– Брандън предрече, че ще откажеш, но просто държах да опитам.

18

– Госпожо Раелин! Госпожо Раелин! – викаше разтревожено Тизи, докато тичаше към шивачницата в късния следобед три дни по-късно. – Кочияшът на господин Брандън тъкмо пристигна в къщата на госпожа Елизабет и тя каза, че госпожа Хедър почнала да ражда и молела да идете при нея!

Раелин незабавно скочи от стола си и тъкмо се канеше да потърси Фаръл и да го помоли за разрешение да иде, когато видя, че той вече крачи бързо към нея.

– Просто тръгвай! – подкани я той и я избута към вратата. Недей да подреждаш бюрото си! Елизабет ще оправи всичко. Остани, колкото искаш. Ако възникне нещо, което не търпи отлагане, знаем къде да те намерим. Хайде, бързо се пригответи! Чака те дълго пътуване.

– Аз съм ви приготвила багажа, госпожо Раелин, щото си помислих, че бебчето на госпожа Хедър няма да чака – рече Тизи. – Чантата ви вече е в каретата на господин Брандън. Ако сте съгласна, може веднага да тръгнете.

– Благодаря ти, Тизи – от сърце поблагодари Раелин, забързала се към вратата. Грабна наметалото си от закачалката и го наметна тичешком.

Миг по-късно бе на улицата, а каретата бе спряла точно пред вратата. Кочияшът държеше отворена вратичката и ѝ помогна да се качи вътре.

– Добър ден, госпожо Раелин – поздрави я той и докосна шапката си. – Дано нямате нищо против да препуснем много бързо. Господин Брандън беше като луд за връзване, толкоз се тревожеше за милата си женичка. Преди да тръгна, каза да ви закарам там колкото може по-скоро.

– Благодаря, че си дошъл чак до Чарлстън да ме доведеш, Джеймс. Да тръгваме. – Едва успя да се намести на седалката и каретата потегли.

Когато Джеймс зави по дългата алея, водеща към имението Хартхейвън, мракът вече беше паднал над земята. В дъното на пътя между големите дъбове светлините на къщата блещукаха гостоприемно. Скоро каретата спря пред стълбището и Раелин зърна Брандън, забързал се по верандата, за да ги посрещне.

– Радвам се, че успя да дойдеш – рече той, когато ѝ помогна да

слезе. Изглеждаше видимо облекчен, че я вижда. Поведе я към веранда-та под ръка. – Хедър сподели с мен, че те чувствала съвсем като сестра, както ние с Джеф сме братя. Наумила си е, че трябва да си до леглото ѝ, и толкоз. – Той тихо се засмя, но смехът му не беше безгрижен. – Казах на Джеймс, ако се наложи, дори да те завлече насила в каретата, но той само се засмя и каза, че ще те доведе, без да му се налага да стига до насилие.

– Хедър не е в опасност, нали? – тревожно попита Раелин и вдигна очи към Брандън.

– Хати казва, че всичко било нормално – отвърна той, но в кратката пауза, преди да продължи, тежко въздъхна. – Само че това „нормално“ може да значи хиляди неща, затова и не ме успокои особено.

Когато влязоха в господарската спалня, Хедър тъкмо имаше болезнена контракция. Дори и така, тя все пак успя да удостои с една измъчена усмивка новодошлата. Когато най-сетне болката отмина, отпусна глава на възглавницата и докато успокояваше дъха си, им се усмихна сърдечно. Въпреки хладното време косата ѝ бе влажна и капчици пот лъщяха по лицето ѝ. Сякаш забравила болката, протегна ръка към Раелин да се приближи.

– Съжалявам, че не можах да те посрещна както трябва, но това бебче явно настоява за цялото ми внимание. Болките започнаха преди няколко часа, та се надявам, че надали ще трябва още дълго да се мъча, докато родя.

Раелин стисна нежната ѝ ръка и успя несигурно да се усмихне.

– Джеймс здравата се бе разбързал да ме доведе. Не помня някога да съм се возила с по-главоломна скорост.

Хедър простена с преувеличено съжаление.

– Не исках да ти изкарва ума чак дотолкова, скъпа. Щях да чакам и още половин час, ако трябва.

– Само че бебето можеше и да не чака толкова – прекъсна я мъжът ѝ и се приближи от другата страна на леглото. Настани се до жена си и улови свободната ѝ ръка. – Пък и честно да си кажа, и аз самият не знам още колко мога да издържа.

Хедър и Раелин се засмяха на белите му кахъри, после жена му с любов го погали по ръката.

– Ще се справиш, скъпи!

– Не ми е лесно, особено като знам, че обещах да стоя с теб до края – призна Брандън. – Като се сетя за това, и коленете ми се разтреперват.

– Идеята беше твоя, не моя – мило го сгълча Хедър. – Мога да се

справя и без теб.

Брандън нежно положи ръка върху корема ѝ.

– Кой е отговорен за това бебче?

– И двамата – призна с усмивка тя.

– Тогава и двамата ще стоим тук, докато се роди – увери я той и нежно целуна ръката ѝ. – А сега ми кажи, скъпа, как се чувстваш в момента?

– Чудесно – увери го Хедър и прокара пръсти през неговите. Вдигна очи към лицето му и го огледа с искрена загриженост. Ами ти?

На вратата се почука и когато Брандън отвори, млада чернокожа жена тихо извести:

– Господин Джефри е долу, сър. Тъкмо пристигна.

– Благодаря, Мелъди. Кажи му, че веднага слизам.

Брандън затвори вратата и когато се обърна, откри, че Раелин се е втреничила в него. Стори му се някак неуверена, но нямаше представа как да я успокои. Затова и неловко сви рамене.

– Сигурно Фаръл му е казал.

– Пратил е човек чак в Оукли?

– Не, в къщата му в Чарлс... – Брандън рязко замълча, осъзнал гафа си. Но като видя объркването на Раелин, реши да ѝ даде някакво обяснение, без да изкривява много истината. Джеф напоследък е много зает в корабната компания. Не искаше да язди всеки ден чак от Оукли, затова нае къщата на един свой приятел в града.

Раелин понечи да каже нещо, но не можа – едва се съдържаше да не заплаче. Тъй като Оукли бе на около час път от Чарлстън, тя се беше утешавала с мисълта, че мъжът ѝ няма време да дойде да я види заради многото си задължения. Но ако през цялото време е бил в града, значи умишлено я е отбягвал.

Едва се съдържаше да не избухне в сълзи, затова много внимателно прочисти гърло и се осмели да попита:

– Отдавна ли е там?

– Не съм много сигурен колко време стана. Две-три седмици, струва ми се. – И Брандън не излъга. С грижите около Хедър, почти нямаше време да мисли за друго.

– Брандън! – повика го Хедър от леглото.

– Да, любов моя? – Отиде до леглото ѝ, благодарен, че се измъква от неприятната ситуация.

Жена му притисна ръката му към гърдите си и му се усмихна нежно.

– Слез при брат си. Искам да поговоря насаме с Раелин.

Брандън разбра, че тя смята да ѝ каже цялата истина и че е по-добре за всички засегнати той да се оттегли от сцената. И най-охотно го стори – предпочиташе да не вижда сълзите, които сигурно щяха да последват.

– Само недей да раждаш, докато ме няма – предупреди я той с някакви остатъци от чувството му за хумор. – Казал съм, че ще бъда с теб до края, а ти знаеш, че държа на думата си.

– Дори и ако припаднеш? – подразни го Хедър и надигна лице, за да получи любяща целувчица.

– Кой, аз ли? – Изпъчи гърди и се посочи с пръст невярващо. – Срамота, мадам! Никога не бих сторил подобно нещо!

– Разбира се, скъпи – мило се съгласи Хедър и стисна ръката му, преди да го пусне да върви.

Когато вратата се затвори зад гърба му, Хедър повика Раелин до леглото си. Но когато лицето на Хедър внезапно се изкриви от болка, Раелин стисна ръката ѝ и тревожно попита, удивена от силата, с която Хедър стискаше пръстите ѝ:

– Мога ли с нещо да облекча болката ти?

Без да може да отговори, Хедър стоически изтърпя, докато контракцията премина. После дълбоко издиша и вдиша още веднъж. Възвърнала спокойствието си, се усмихна на Раелин:

– Няма да продължи още дълго.

– Искаше да говориш с мен – нежно я подкани Раелин.

– Да, скъпа. Просто исках да те уверя, че причината Джефри да стои в Чарлстън си единствено ти.

– Аз? – Раелин се изсмя на това абсурдно предположение. – Но аз почти не съм го виждала, откак напуснах Оукли! Само веднъж дойде при Фаръл, и тогава даже не погледна към мен.

– Това не значи, че Джефри не е мислил за теб. През цялото време около теб имаше негови хора, които да се грижат за безопасността ти, най-вече да те пазят от Густав. Не знам къде са точно, но са винаги близо до местата, където си ти. А Джефри е в Чарлстън, за да е близо до теб, ако възникнат проблеми.

– Изглежда, той просто е постъпвал почтено и благородно, както винаги – съдържано отвърна Раелин. – Или просто ме използва като стръв, за да залови Густав?

– Раелин, скъпа, наистина вярвам, че Джефри те обича. Иначе...

– Ако е така, тогава защо не идва да ме види? – прекъсна я тя, а

гласът ѝ трепереше. – Мен ако питаш, тук става въпрос единствено за мъжка гордост. Така никой няма да може да го обвини, че ме е оставил беззащитна, ако Густав отново ме нападне с главорезите си.

Хедър се стегна и притисна ръце към корема си, когато дойде следващата контракция. След малко задъхано рече:

– По-добре повикай Хати. Мисля, че бебето вече ще излезе.

Раелин изхвърча от стаята и тичешком слезе по стълбището, като викаше чернокожата жена. Брандън се изстреля като пощурял от кабинета си и хукна нагоре по стъпалата. А Раелин се закова на мястото си, приковала поглед във високия, красиво облечен, мъж, току-що влязъл в коридора.

Щом погледите им се срещнаха, Джеф кимна за поздрав и бавно се приближи до стълбището, където вдигна на първото стъпало обувия си в ботуш крак. Макар че коридорът внезапно бе станал страшно оживен от прислужниците, хукнали нанякъде кой с кърпи, кой с кофи вода, Раелин стоеше като окаменяла и виждаше единствено мъжа си, докато найсетне осъзна, че преди няколко секунди Хати е изтичала покрай нея.

– Хедър ще се чуди къде съм – ахна тя. Врътна се, прихванала полите си, и затича обратно нагоре. Усети колко силно се е разтреперила едва когато затвори вратата на спалнята зад гърба си и се облегна на нея. Внезапно почувства коленете си толкова немощни, че едва успя да остане права. Бе стиснала зъби, иначе сигурно щеше да чуе как тракат. Като се укори мислено, че е позволила на мъжа си до такава степен да срине самообладанието ѝ, тя несигурно се приближи към леглото. Найлошото бе, че сърцето ѝ туптеше като побесняло в клетката на гърдите ѝ, сякаш бе тичала цели километри.

В момента Хедър се мъчеше да изкара на бял свят рожбата си.

Брандън бе до нея, вплел пръсти в нейните. Изглеждаше силен и уверен, докато мълвеше окуражителни слова до ухото ѝ и попиваше капчиците от челото ѝ. Само Раелин забеляза колко силно трепери голямата му ръка – може би дори колкото нейната.

– Браво, момичето ми, добре се справяш – окуражаваше я Хати, докато припряно приготвяше пелените за новороденото.

Хедър отпусна глава назад, когато спазмът премина, известно време диша задъхано, сякаш напълно изтощена. После бавно въздъхна, успокои се и се огледа. Едва тогава забеляза, че Раелин стои до края на леглото. Хедър протегна подканващо свободната си ръка и Раелин я пое с просълзени очи.

– Всичко ще е наред – утеши я Хедър с храбра усмивка. Всичко

съвсем скоро ще приключи. Няма нужда да се косиш, миличка.

Само след миг Хедър отново се сгърчи от болка и напъните ѝ започнаха. Главичката на бебето най-сетне се показа и скоро се разнесе един доста тих, но гневен писък, който предизвика смеха на всички околни.

– Няма силата, с която ревеше мистър Бо – отбеляза Хати с беззъба усмивка. – Това бебче ми звучи повече като изящна малка госпожичка. Ей сегичка и вий, госпожо Хедър, ще видите малката си дъщеричка.

Главата на Хедър отново се откъсна от възглавницата, докато се бореше с последните болки на раждането. Не след дълго тъмнокожата жена се размя щастливо.

– Ей я на, нали ви казвах! Чудесна чернокоса дъщеричка. Истинска красавица!

– О, наистина! – съгласи се Раелин със смях. Внезапно се почувства така, сякаш сърцето ѝ ще полети.

Хати постави пищящото бебче върху гърдите на майка му. Впечатлен от чудото на раждането, на което току-що бе станал свидетел, Брандън промуши пръсти в миниатюрното, все още кърваво юмруче на новородената си дъщеричка и бебето моментално спря да плаче и започна да издава някакви звуци, сякаш суче.

– Е, знаем какво ще иска съвсем скоро малката ни хубавица – засмяно рече таткото.

Хати отнесе новороденото до ъгъла на стаята, където го изкъпа и пови. След минутка момиченцето бе предадено в прегръдките на майка му.

– Прелестна е! – гордо отбеляза Раелин.

Хедър погледна мъничкото сбръчкано личице и се разсмя.

– Само една любяща леля би казала подобно мило нещо.

Брандън стана от леглото и като отиде до вратата, се ухили.

– Отивам да доведе Бо и Джеф. И те ще искат да видят Сюзън.

Хедър съсредоточено оглеждаше рожбата си, за да се увери, че всичко е наред. Хати и Мелъди се заеха да подреждат спалнята и преместиха люлката до леглото. В цялата тази суетня никой не забеляза как Раелин се измъкна от спалнята и изтича по стъпалата. Излезе през задната врата на къщата, колкото може, по-тихо и изтича към тоалетната, търсейки усамотението, което предлагаше това място. Наистина не искаше Джеф да я вижда, когато бе толкова разстроена. Само при мисълта да го срещне отново тя така се разтрепери, че и ходенето до тоалетната стана крайно наложително. С напредването на бременността ѝ вече

често-често ѝ се случваше да ходи там.

Но когато отвори вратата, за да излезе, въобще не очакваше да види Джеф точно пред въпросното помещение. От смущение стана аленочервена, сякаш той никога не я бе виждал да търчи към гърнето в спалнята им. Раелин нервно приглади полите си.

– Съжалявам, не знаех, че и ти чакаш да влезеш.

– Чаках теб, мадам – поправи я Джеф. – Казаха ми, че Джеймс те е довел от града, та се чудех дали няма да ми правиш компания в каретата ми на връщане към Чарлстън. Така ще спестим и разкарването на Джеймс.

Щом като той поставяше нещата по този начин, Раелин просто не виждаше как би могла да откаже.

– Тизи ми опакова нещата, в случай че реша да остана да ношувам тук. Ще трябва да ида да ги донеса.

– Джеймс ми даде багажа ти преди малко. Вече е в каретата уведоми я мъжът ѝ. – Щом изразя почитанията си на новороденото и майка му, ще съм готов да тръгваме. Съгласна ли си?

Раелин не можеше да реши дали да се чувства обидена, защото е приел съгласието ѝ за дадено, или да се радва, че е прибрал нещата ѝ с обичайната си досетливост и загриженост.

– Да, добре.

Без да смее да я докосне, тъй като не знаеше накъде ще ги отведе това, той махна с ръка към пътечката към къщата.

– След вас, мадам.

Раелин забърза напред, но дори и сред нощните сенки усещаше как погледът му не се откъсва от гърба ѝ. Дългите му крака без трудности я следваха, а когато стигна до вратата, той мигновено се озова пред нея, за да ѝ отвори.

– Благодаря – отвърна тя и притеснено вдигна очи. Беше толкова погълната, докато го гледаше, че не забеляза къде отива, докато главата ѝ не издрънча по острия ръб на касата на вратата. Залитна назад, съвсем зашеметена, и поруменяла от смущение, си пожела да беше паднала в бездънна яма.

– Добре ли си? – Разтревожено попита Джеф, като надигна брадичката ѝ и я огледа.

Раелин щеше направо да потъне в земята от срам, докато притискаше с ръка надигащата се цицина на челото ѝ. Мъжът ѝ се опитваше да издръпа ръката ѝ, за да огледа бойната ѝ рана, но тя бе прекалено засрамена и унижена, за да му позволи.

– Нищо ми няма! Просто ме остави на мира, Джефри!

– Има ти – възрази той. – През пръстите ти капе кръв.

Стресната от думите му, тя бързо дръпна ръката си и слисано я загледа. Наистина бе окървавена, а още по-лошото бе, че кръвта вече капеше по гърдите ѝ.

– О, роклята ми! Ще я съсипя!

– Цяло чудо е, че не видя сметката на главата си! – стъгча я Джеф, докато нежно бършеше с чиста носна кърпа раничката на челото ѝ. Щом попи кръвта около нея, безцеремонно продължи с кръвта по горната част на роклята ѝ.

Усърдното му търкане върху гърдите ѝ моментално накара Раелин да забрави пулсиращата болка в челото, защото съвсем ясно почувства как зърното ѝ се стяга под тъканта на роклята. Смутена, тя моментално притисна ръка към гърдта си.

– Моля те, Джефри, остави ме на мира!

– Трябва някой да се погрижи за главата ти, мадам – обясни той, – а в момента всички в къщата са заети, затова ще съм ти благодарен, ако просто ми позволиш аз да го сторя.

– Сама мога да се грижа за себе си.

– Да, ама не можеш да си видиш главата.

– О, добре тогава! – Като нацупено дете тя се тръшна на една табуретка, близо до задната врата, и наведе глава назад. – Погрижи се, щом искаш!

Джеф изтегли от кладенеца кофа вода, наля малко в металната чаша, която висеше на една кука наблизко, и я поднесе към лицето ѝ.

– Няма нужда да се правиш на толкова засегната, Раелин – укори я внимателно той, докато намокряше кърпичката. – Правил съм доста повече от това, да докосвам гърдите ти.

Раелин осъзна, че вероятно изглежда повече от нелепо, както си седеше там и стискаше гърдите си. Размърда се неловко и отпусна ръка върху скута си. В същия миг забеляза как очите на мъжа ѝ се стрелнаха към деколтето ѝ и тя побърза да проследи погледа му, любопитна какво е привлякло интереса му. Зърното ѝ все още бе стегнато и издуваше плата, затова тя побърза да скръсти ръце и недоволно простена. Джеф не можа да сдържи смеха си.

– Сякаш досега не си виждал такива неща – нацупи се Раелин.

– Трябва да поосвежа паметта си – извини се Джеф, ухилен до уши.
– Доста отдавна беше.

Искаше ѝ се да отвърне с нещо достатъчно хапливо, но за нищо не

се сети. И така, наложи се да изтърпи внимателното почистване на раната на челото ѝ, позволи му да я превърже и после се наметна с пелерината си, за да иде заедно с Джефри в господарската спалня.

Когато пристигнаха, Бо седеше на леглото до майка си и любопитно зяпаше малкото създание, което баща му държеше в ръцете си. Момчето задаваше безброй въпроси, откъде се е появила тази нова сестричка. Най-сетне Брандън намести дъщеря си в едната си ръка и като се протегна с другата, я постави върху корема на жена си, който вече бе значително по-плосък.

– Ето откъде сте дошли и ти, и Сюзън, момчето ми.

Бо се зачуди за момент, после озадачено вдигна очи.

– Но как сме влезли вътре?

Джеф притисна кокалчетата на пръстите си до устата си, за да потисне напирания смях. Брат му го погледна с тревожно изражение. После се обърна пак към жена си и като стисна ръката ѝ, най-сетне отговори:

– Обичта постави теб и сестричката ти вътре, синко.

– Обичта ли? – невярващо попита Бо. – Искаш да кажеш, както Хати обича панирано пиле?

Откъм Джеф се разнесе гръмогласен смях. Всички го погледнаха – бе отметнал глава назад и се смееше от все сърце. Заразени от смеха му, скоро всички в стаята избухнаха в шумно веселие.

Нощта се беше възцарила над земята, когато Джеф и Раелин се сбогуваха с роднините си и се настаниха в каретата за дългото пътуване до Чарлстън. Раелин доста се надяваше да получи покана да остане да нощува в Оукли и да си скъси наполовина пътя, но скоро стана ясно, че мъжът ѝ няма намерение да я кани там.

Макар че в началото бе нервна и притеснена да седи до Джефри, събитията от деня определено бяха изчерпали силите ѝ. Скоро вече клюмаше. Не беше сложила бонето си от страх да не изцапа панделките му е кръвта от раничката. Но така, когато главата ѝ се облегна на стената на каретата, откритата рана силно я заболя и тя се сепна от дрямката си. Засрамена, веднага изправи гръб и продължи да седи сковано на меката седалка, съзнавайки, че вбесяващо търпеливият ѝ съпруг не откъсва очи от нея.

Но не след дълго клепките на Раелин отново натезаха и се затвориха. Сънят надделя над волята ѝ. Така и не разбра кога Джеф я притегли към себе си и сгуши главата ѝ до шията си. Не усети и целувката му върху косите си.

По едно време Раелин смъртно почувства, че я носят през мрака. Чу звука от затваряща се врата, а после и приглушени гласове, които достигнаха до съзнанието ѝ сякаш на дъното на дълбок кладенец. Някъде високо горе се движеше светлината на фенер и хвърляше танцуващи сенки по таваните на коридорите. Изскърца врата, а миг по късно усети, че лежи върху легло, което скръцна някак познато. Опита се да се събуди, дочула познатия сънен глас на Тизи, но друг дълбок глас прати момичето обратно в стаята ѝ. Внимателни ръце разкопчаха копчетата ѝ и с доволна въздишка Раелин обърна лице върху възглавницата, когато бебето се размърда в утробата ѝ. Движенията му се усещаха слабо и неясно, сякаш само ги сънуваше, както и съблазнителната топлина на голямата длан, долепила се до хладния ѝ стомах. Почувства как през главата ѝ навлякоха нощница и най-сетне я завиха с одеяло. После фенерът в дъното на дългия тунел бе изгасен и мракът се склочи около нея, докато Раелин потъваше все по-дълбоко във водовъртежа на съня.

Две седмици по-късно, вечерта, когато вече наближаваше времето за затваряне, една висока, напета мъжка фигура отвори зелената врата на шивачницата и свали цилиндъра си, като се упъти към самотното бюро в дъното на коридора на шивачките. Раелин тъкмо прибираще и последните си материали за рисуване в чекмеджето, когато сянката на някакъв мъж падна върху нея. Вдигна очи, очаквайки да види шефа си с някой въпрос за моделите ѝ. Малко по-рано той бе отвел Елизабет на горния етаж, за да търсят някакви мостри за нови платове, които особено харесвал и смятал да използва за една от последните рокли, скицирани от Раелин.

Когато погледът ѝ попадна върху собствения ѝ съпруг, Раелин бе връхлетяна от лавина от впечатления – горе-долу същите като онези, които я бяха накарали да приеме предложението му за брак по-малко от час след първата им среща. Мъжественото му излъчване не бе отслабнало, бръчиците по страните му бяха не по-малко очарователни оттогава, зелените му очи сияеха, както винаги. Единствената разлика бе в самата нея. Не помнеше някога сърцето ѝ да е туптяло така лудешки, дори и след като Джеф я бе грабнал изпод колелата на онази карета. Със сигурност уплахата не би могла да причини подобно шеметно вълнение, нито пък да извика толкова силна руменина по лицето ѝ.

– Нямахме възможност да поговорим, когато те докарах обратно от Хартхейвън – тихо рече той, – а и се чудех как се чувстваш. По-добре ли е главата ти? Не виждам белег.

Джеф я огледа от глава до пети, докато тя излизаше иззад бюрото си. Макар че носеше очарователна тъмнозелена рокля със сини карета, която доста успешно прикриваше състояние той, все пак личеше, че е бременна. А и самият той, когато я бе съблякъл за сън в стаята ѝ в къщата на Елизабет, не бе пропуснал да забележи, че коремчето ѝ вече се е заоблило. Дори бе усетил леките движения в него и бе поставил ръка върху утробата ѝ, за да усети как детето му мърда в нея.

– Не, както виждаш, добре съм – промълви Раелин, опитвайки се да съдържи въодушевляването си. Преди повече от месец бе напуснала къщата му, но понякога ѝ се струваше, че оттогава са изминали години. Погълната от тревожните си размисли дали е виновен, или невинен, тя не бе осъзнавала колко много ще ѝ липсва съпругът ѝ, ако се разделят,

докато не я обзе гложещият страх, че може повече никога да не го види. Този страх се бе вкоренил толкова дълбоко в сърцето ѝ, че тя бе узнала какво е да копнееш отчаяно за някой мъж. Ако Нел е изпитвала същото, което изпитваше и самата тя през дългите седмици на мъчителна раздяла, то Раелин напълно разбираше защо момичето е стигнало до толкова отчаяни постъпки, за да привлече вниманието му.

– А бременността ти? Причинява ли ти някакви неудобства? – загрижено попита Джеф.

– Не, нищо особено, само дето толкова ми се спи по всяко време, а все пак не мога да си подремвам на работното място.

– Да, предполагам, че не можеш.

– Как са Хедър и бебето? Все се каня да наема карета и да ида да ги видя, но имаме толкова много клиентки, които си поръчват дрехи за пролетта, че тук и тримата не можем да си откъхнем.

– Хедър и дъщеря ѝ са добре – отвърна Джеф. – Дори от време на време Сюзън успява да спи без прекъсване от мрак до зори за най-голяма радост на родителите си. Предполагам, никак не е лесно да кърмиш бебето през четири часа ден и нощ. Но пък това задължение пада изцяло върху майката, колкото и да се опитва таткото да помогне.

Раелин колебливо подхвана темата, която най-силно я тревожеше от известно време насам.

– Оттук и там дочувам разни забележки, които ми подсказват, че сме станали основна тема за клюкарите – осмели се да каже, докато си играеше с малката кукла манекен на бюрото си. Не смееше да го погледне, когато го подпита: – Дори чух хората да говорят, че си ходил при адвокатката си, за да искаш окончателно разтуряне на брака ни.

Презрителното изсумтяване на Джеф в най-общи линии предаде чувствата му относно тази мътва.

– Не вярвай на всичко, което чуваш, скъпа. Никога не бих го сторил, освен ако ти не го поискаш. – Той замислено наклони глава и се взря в очите ѝ, когато тя бавно го погледна. – А ти искаш ли го?

– Не, не, разбира се – побърза да го увери Раелин, като неловко се разсмя. – Просто се уплаших, че може да е вярно, пък и знам колко ми беше сърдит, преди да напусна Оукли.

– Уплаши се? – повтори Джеф, учуден от избраната от нея дума.

– Притесних се, разтревожих се, уплаших се – всички думи значат горе-долу едно и също – мрачно заяви тя.

– Съгласен съм, Раелин, но няма искаш да кажеш, че си се притеснила толкова, че чак си се уплашила?

От устните ѝ се отрони колеблива въздишка. Да.

– Това значи ли, че още изпитваш някакви съмнения дали съм виновен за убийството на Нел?

Откровеният въпрос докара сълзи в очите ѝ. Макар и нерешително, тя срещна погледа му.

– Не съм стигнала до някакви определени заключения относно слушаното се, ако това имаш предвид. Понякога ми изглежда пълна глупост да се съмнявам, че би могъл да имаш нещо общо с подобна мерзост, но после изведнъж се събуждам посред нощ все от един и същ кошмар, в който виждам как се променяш пред очите ми. А демонът, в който се превръщаш, ме кара да треперя от ужас.

Джеф ни най-малко не беше забравил нощта, когато бе лежал до нея в колибата на Червения Пийт и бе слушал измъчените ѝ бълнувания. За да не рови в старите рани, той сметна, че е по-благоразумно да смени темата.

– Дойдох тук, за да те покания на вечеря, мадам.

– В Оукли? – Нима той най-сетне желаше да сложи край на тази раздяла и да ѝ позволи да се върне в дома му? Затаила дъх, Раелин очакваше отговора му така, сякаш това щеше да бъде присъдата да живее или да умре.

– В един ресторант тук, в града – отвърна той и веднага се зачуди дачи наистина погледът ѝ потъмня, или само така му се е сторило. – Ако идеята ти се вижда приемлива, можем да вечеряме навън, а после ще те придружа до къщата на Елизабет. Ако не ти се върви, ще наема карета да ни откара. В момента моят файтон не е тук. Трябваше да пратя Тадеус до Оукли, за да свърши някои неща.

Раелин съжали, че сутринта не е облякла нещо по-елегантно.

– Трябва да се облека по-прилично.

– Глупости, скъпа, изглеждаш зашеметяващо, както винаги.

Щедрият му комплимент доста я поободри, но тя невярващо се разсмя.

– Доста се съмнявам, Джефри.

Той се огледа.

– Имаш ли наметало? Навън е необичайно влажно и задушно и предполагам, че не след дълго ще се спусне мъгла.

Раелин посочи към закачалката, където висеше вълнена пелерина.

– Наметалото е на Елизабет, а пелерината е моя.

От шкафчето си Раелин извади стилно боне и си го сложи леко накривено, застанала пред голямо огледало. Обърна се, за да види дали

Джеф одобрява вида ѝ, само че тъкмо в този миг се опитваше да забучи голяма игла за шапки в бонето си и като се разсея, здравата се убоде по пръста. Извика от болка, изпусна иглата и стисна в шепа пръста си, за да спре кръвта. Не искаше да изцапа роклята си. Джеф мигновено се бе озовал до нея.

– Ама че съм непохватна! – притеснено възкликна тя с изкривено от болка лице.

– Дай да видя какво направи този път – настоя Джеф и отново я на кара да се изчерви. Мислено се проклрнаше за това, че когато той е около нея, става непохватна като малко дете.

Джеф улови ръката ѝ и я заведе до умивалника, който Раелин използваше да си мие ръцете, след като е скицирала нещо с въглен. След като изми ранената ѝ ръка обилно с вода и сапун, той я подсуши с чистата си носна кърпа и нежно я сгълча:

– Бъди по-внимателна, Раелин!

Раелин вдигна ръка към челото си, опитвайки се да прикрие силната руменина по бузите си. Близостта му я бе накарала напълно да забрави и убождането, и смущението, че е толкова непохватна. Слисана, осъзна, че магическото излъчване на високото му снажно тяло е накарало собственото ѝ тяло да реагира по удивителен начин. Зърната ѝ се стегнаха и набъбнаха от желание отново да усетят ласките на ръцете и на устните му, и не само това, а и бавното ритмично движение на твърдите му гърди по време на тяхното любовно съединяване. Опита се да овладее пулсиращото усещане в слабините си, породено от копнежа отново да се слее с него, и отново да достигне до онези вълшебни висини, където той я бе отвеждал толкова често. Колко глупаво бе да реагира така! *По-добре се овладей, укори се тя. Ако той те желаеше по този начин, щеше отдавна да е дошъл при теб!*

Чертите на Джеф се бяха обтегнали от собственото му желание да грабне жена си, да я притисне силно в прегръдките си и да я целуне с цялата страст, която се бе натрупала в душата му, откак бяха разделени. Никой не знаеше каква агония е за него тази раздяла. Но тъкмо в този миг се чуха забързаните стъпки на Елизабет по коридора откъм апартамента на горния етаж. Зад нея бързаеше и Фаръл. Приближаването на двамата не му остави друг избор, освен да потуши надигания се пожар от чувства в тялото и душата му.

– Какво се случи? – разтревожено попита брюнетката, когато дотича при тях. – Раелин, добре ли си? Стори ми се, че те чух как извика.

– Просто се убодох с една игла за шапки – призна си засрамено тя.

– Слава Богу, Джефри се погрижи за убодения пръст.

– Е, сигурна съм, че не му трябва помощ от наша страна – весело отбеляза Елизабет, забелязала руменината по страните на приятелката си. За да не се засмее, бързо се оттегли и тайничко даде знак на Фаръл да стори същото. – Връщаме се там, откъдето дойдохме.

Джеф се обърна и срещна искрящия поглед на вдовицата.

– Дватама с жена ми смятаме да вечеряме навън, Елизабет. Няма нужда да я чакаш тази вечер. Може да се върнем доста късно.

– О, разбира се – жизнерадостните нотки в гласа ѝ показваха колко е доволна. – Не се тревожете за нищо. Просто си прекарайте приятно.

– Ще се постараям – обеща ухилен Джеф.

Когато двойката се отдалечи, Раелин се надигна на пръсти и прошепна до ухото на мъжа си:

– Днес Елизабет покани Фаръл на вечеря у дома, а като гледам как си гукат напоследък, много съм доволна, че мога да ида другаде. Заедно с тях щях да се чувствам като пето колело.

– И си готова да излезеш с мен?

С нежна усмивка Раелин спря грейналите си очи върху лицето му:

– Не бих излязла с никой друг, Джефри.

Нощта бързо се спускаше над Чарлстън, докато семейство Бърмингам вървяха по улиците на града. Откъм морето се проточиха тънки воали мъгла и запълзяха по тесните улички, през които минаваха Раелин и Джеф. Скоро мъглата се сгъсти и запъпли нагоре по високите здания, а в парковете висеше на призрачни валма. Фенерите по улиците заприличаха на увиснали във въздуха кълбета бледа светлина, самотни сияния сред околната сивота.

За вечерята им Джеф бе избрал изискан френски ресторант. Келнерът ги поведе към усамотена маса в дъното. Този път Раелин по-смело срещаше слисаните погледи на хората, покрай които минаваха. Водена под ръка от мъжа си, тя грациозно кимаше на онези, които ги зяпаха изумено.

Настаниха се на масата и си поръчаха бутилка вино и ордьовър. После Джеф нежно улови ръката на жена си, за да подхване темата, която най-силно го вълнуваше, но тъкмо в този момент един висок тъмнокос мъж се осмели да се натрапи в компанията им.

– Извинете, господин Бърмингам. Не знам дали ме помните от бала ви, но аз съм лорд Марсдън. – Мъжът посочи свободното място вляво от Раелин. – Имате ли нещо против да поседна за мъничко при вас и вашата прелестна съпруга? Бих искал да обсъдим един въпрос, който ме

доведе в Каролина чак от Англия.

Джеф бе възнамерявал да се наслади на вечерята насаме със жена си, но добрите обноски просто не му позволяваха да откаже на негова светлост. Прикривайки умело недоволството си, той учтиво покани лорда да се присъедини към тях.

– Моля, заповядайте.

Келнерът пристигна с виното и веднага бе изпратен да донесе трета чаша. След като опита чудесното френско вино и похапна доста от предястието със скариди и спанак, което Раелин великодушно сподели с него от своята чиния, негова светлост похвали домакина си за чудесното вино и храна.

– Изглежда е изключително трудно човек да намери толкова добро вино тук. Поне аз досега не съм успявал.

– Зависи къде ходите и кого познавате, милорд – отвърна Джеф. – Но пък моите кораби внасят голяма част от виното, което се предлага в този град.

Негова светлост се разсмя гърлено.

– Нищо чудно тогава, че знаете къде да откриете най-доброто вино. Да, наистина. Освен за великолепните им вина много уважавам французите и заради кухнята им. Сосовете, които използват за блюдата си, са просто вълшебни. Влюбих се във всичко френско, когато бях кралски пратеник в тази страна преди няколко години. Но, разбира се, това беше преди отвратителната им революция. Когато селяните превзеха страната, унищожиха всичко хубаво в нея. Сега Франция си има консул, който си е наумил да стане император. Наполеон надали ще се задоволи с помалко. Едва успяхме да сключим мир с него миналата година и ето че отново сме във война. Ужасно самонадеян е този негодник! А и нищо чудно, като се има предвид какви неща се говорят – че имало шпиони в нашите лагери, та дори и сред приближените на негово величество. Как е тук, чуват ли се новини за тези неща при вас, в колониите, сър?

– Искате да кажете, в Каролина? – поправи го Джеф и успя за момент да се усмихне. – Тези територии вече не са под английско владичество.

– Да, разбира се. Грешка на езика, нали разбирате.

– Колкото до въпроса ви, ние като че ли сме доста незаинтересовани от събитията в английския двор и интригите там.

– Но, доколкото разбрах, жена ви е англичанка. Тя не е ли чувала за предателствата и заговорите на някои от приближените до трона?

– Самата тя е пострадала много именно заради тях, ваша светлост –

уведоми го Джеф, протягайки ръка през масата, за да улови ръката на Раелин. Никак не се изненада, когато усети как трепери тя. – Мисля, че тази тема все още е особено болезнена за нея. Баща ѝ е бил несправедливо обвинен в измяна и е починал в затвора още преди да се стигне до процес.

– О, ужасно съжалявам – отвърна лорд Марсдън. Тъмните му вежди се склочиша загрижено, докато поднасяше съболезнованията си на Раелин. – Надявам се, че не съм ви обидил с необмислените си приказки, мадам. Ако е така, моля ви най-смирено да ми простите.

– Нямаше как да знаете за моето положение, милорд – великодушно промълви тя и успя да се усмихне слабо. – В края на краищата познават ме само като госпожа Бърмингам. Името на покойния ми баща е Джеймс Барет, граф Балфур.

Лорд Марсдън се отпусна назад в стола си, а челюстта му увисна от изненада. Но бързо се съвзе и побърза да я увери:

– Скъпа моя, въпреки че само бегло познавах баща ви, дълбоко го уважавах. Когато го арестувах, просто не можех да повярвам, че обвиненията са основателни. Другите благородници се възхищаваха от този човек и дълбоко го уважаваха...

– И въпреки това – прекъсна го Раелин с треперещ глас, именно някой измежду тези благородници е скалпил гнусната клевета, която предизвика гибелта му. Баща ми беше уверен, че ще успее да изобличи истинските престъпници, щом бъде изправен пред съда, но уви, почина в затвора, преди дори да има шанс да се защити.

Тъмни сенки се спотайваха в очите на Раелин, докато си спомняше за последните дни на баща си, прекарани в затвора. Той бе загрижен за безопасността на семейството си и именно заради това не искаше двете с майка ѝ да идват в затвора при него. Твърдеше, че залогът е огромен и искаше да се скрият на някое сигурно място, без много-много да се излагат на показ. И все пак накрая майка ѝ отиде да го види – един от изключително редките случаи да не се подчини на съпруга си, когото обичаше и почиташе. Тогава Джеймс Барет ѝ се сторил блед и уморен, но в добро здраве. По-малко от ден след това вече беше мъртъв. На вдовицата му казаха само, че се простудил – което звучеше доста правдоподобно предвид студа и влагата в затворническата килия – и светкавично починал от възпаление на дробовете.

– Но вие сигурно дори и след смъртта му сте могли да докажете невинността му с доказателствата, които е притежавал – рече лорд Марсдън.

– С времето истината за честността и верността на баща ми към крал Джордж ще излезе на бял свят, милорд – отвърна Раелин, уверена, че в крайна сметка доброто винаги тържествува над злото. – Ще дойде ден, когато злото ще бъде поправено, и аз не се съмнявам в това.

– Е, виждам, че развалих празничното настроение и стигнахме до тъжните баналности – хладно отбеляза лорд Марсдън. Простете, че подхванах темата за проблемите на моята страна. Не бива да забравям къде се намирам, защото явно тук, в Каролина, хората не се интересуват нито от Англия, нито от Франция.

– Да, тук си имаме свои привички и обичаи – потвърди Джеф и като се наведе напред, попита: – А сега, ваша светлост, ако позволите да ви подсетя, какъв беше проблемът, по който искахте да поговорим?

– А, да, разбира се! Почти забравих по каква работа съм дошъл, като се замислих за трудностите на страната си. – Той преглътна и заговори по въпроса. – Може би си спомняте, че търся имение, което да подаря на дъщеря си за сватбата. Благородникът, за когото е сгодена, няма надежда да получи титлата на баща си, затова е решил да дойде тук, в Каролина, където вече се е установил по-малкият му брат. Щях да ви посетя по-рано, но както разбрах, известно време не сте били в имението си, а и аз все не можех да дойда до корабната ви компания. Бихте ли могъл да ми помогнете в това начинание?

– Защо не дойдете в кантората ми например утре сутринта? – предложи Джеф. – Мога да ви разведа наоколо и да ви запозная с някои хора, които ще са добре информирани за имотите, предлагани в момента.

– Разбира се, господин Бърмингам. А колкото до тази вечер, какво ще кажете да ви покания заедно със съпругата ви да вечеряте с мен? Компанията ви ще бъде чест за мен.

– Благодаря, милорд, много сте любезен, но всъщност със жена ми бяхме решили тази вечер да вечеряме насаме.

– О, да, разбира се, колко съм недосетлив! – Англичанинът побърза да стане от масата, видимо обиден от получения отказ.

– Явно ще се наложи да вечерям сам.

Раелин направи лека гримаса, докато гледаше как този мъж помпозно се отдалечава.

– Мисля, че го ядоса, Джефри.

– Наистина не исках да съсипе вечерта ни с присъствието си. Ако ни беше поканил преди няколко дни, щях да бъда склонен да приема поканата му, но не ми беше особено приятно как ни се натрапи тази вечер.

– Вероятно няма да го видиш повече – предупреди го Раелин.

Джеф пренебрежително сви рамене.

– Въобще не ми пука, мадам. Титлата му няма никакво значение тук, в Каролина, а и не се чувствам длъжен да изпълнявам желанията му само защото е лорд. – Протегна ръка и внимателно освободи къдраво кичурче от косата ѝ, което се бе промушило в яката ѝ. Усмихнат, потърка къдрицата между палеца и показалеца си, възхищавайки се на копринената ѝ мекота. – Както му казах, настроил съм се да прекарам вечерта насаме е теб, скъпа.

Доловила дълбоката чувственост в гласа му, Раелин направо се разтопи от удоволствие. Погледна къдрицата, увита между пръстите му, изтегли я и я приглади заедно с косата си.

– Кой знае на какво приличам с тази коса! Пада, където си иска.

– Аз знам, мадам – тихо рече Джеф, докато поглъщаше с поглед лицето и тялото ѝ, опиянен от красотата ѝ. – Приличаш на истинска принцеса!

Струваше му се, че е изминала цяла вечност от последния път, когато я беше виждал. Дългата раздяла се бе оказала истинско изпитание за волята му. И сега, когато бяха сами, не искаше никой да им се натрапва, най-малкото пък някой надменен английски лорд.

Вечерята бе изключителна, компанията – още повече, а когато стигнаха до десерта, за Раелин това беше просто върхът на насладата. С всяка лъжичка от сладкия деликатес тя затваряше очи от удоволствие, а Джеф – който бе отказал десерт, – вместо това се наслаждаваше на очарователните физиономии на жена си.

– Ако все ядеш колкото тази вечер, мадам, бебето ни ще стане толкова дебело, че ще му е доста трудничко да се покаже на бял свят.

Раелин кокетно се нацупи.

– За всичко ще си виновен само ти, Джефри. Водиш ме на места с такива вкусотии, а после питаш защо се тъпча! Сигурно утре ще трябва да гладувам през целия ден, че да компенсирам за тази вечер.

– Може би трябва да стоя далеч от теб, щом ти действам толкова лошо.

Лицето ѝ посърна.

– Стоя далеч достатъчно дълго, Джефри. Вече си мислех, че повече никога няма да те видя.

Доловил издайническото потрепване на гласа ѝ, Джеф за миг се почувства дълбоко обнадежден за бъдещето на техния брак. Въпреки това разпери ръце и предложи удобното извинение:

– Съжалявам, мадам, бях зает.

– Очевидно. Прекалено зает, за да си направиш труда да видиш жена си. – Раелин въздъхна и избута встрани недовършения десерт. Бе загубила апетита, както и въодушевлението си. Нужно ѝ бе известно време, докато успя да овладее импулса да се разплаче и да възвърне достатъчно самообладанието си, чеда го погледне.

– Ако искаш, готова съм да тръгваме.

Джеф веднага щракна е пръсти, за да повика келнера и да поиска сметката.

Скоро той поведе жена си към вратата, но преди да излязат вън, се поспря, за да увие Раелин по-плътнo в наметалото ѝ. Мъглата определено се беше съгъстила и сега човек едва можеше да различи ръката си пред себе си.

– Също като в Лондон – обади се Раелин и потръпна.

– Добре че познавам тази част на града.

Джеф хвана Раелин под ръка и двамата бавно тръгнаха по улиците. От време на време наблизко като че ли отекваха стъпки, докато минаваха покрай други оживени ресторанти и кафенета. Но щом излязоха от оживения район, Джеф се спря за миг и се ослуша, после ускори крачка.

– Джефри, защо вървим толкова бързо? – попита Раелин, старайки се с мъка да не изостава. Не можеше да се мери с бързината на дългите му крака. – С това темпо до следващата пресечка ужасно ще се задъхам.

– Вече сме почти до ъгъла – окуражи я той, без да забавя крачките си.

Раелин напрегна очи, за да се взре сред млечно сивата мъгла, но ѝ се струваше, че са заобиколени от непроницаема стена.

– Сигурен ли си?

– Да, мадам. Имай ми доверие.

Както каза Джеф, скоро стигнаха до мястото, където улицата се разделяше. Раелин почти стъпи на паважа, но Джеф я притегли рязко към себе си. Щом тя се обърна, за да го попита защо прави така, той притисна пръсти до устните ѝ, за да я накара да мълчи. Наведе се и прошепна до ухото ѝ.

– Зад нас идва каруца. Чуваш ли нещо друго?

Раелин наостри слух и действително различи трополенето на приближаващите колелета, бавното похлопване на конските копита по паважа и подрънкването на металната сбруя. А дали чу и забързани стъпки някъде зад тях? Или бе илюзия, създадена от мъглата?

Забелязала тревогата на Джеф, тя се уплаши и се притисна към него. Този, който караше каруцата, бе подкарал коня в тръс и доста бързо

зави покрай тях, без да им обърне внимание.

Когато превозното средство отмина, Джеф внезапно обвини ръка около кръста на Раелин и въпреки сепнатото ѝ ахване я вдигна на ръце и изтича до отсрещната страна на улицата. Щом стигна там, избута Раелин до стената и се притисна към нея, а точно в този миг се чуха бягащи стъпки, които приближаваха към тях. От мъглата се появи висока, зловещо закачулена, фигура, която сякаш летеше срещу тях с развяното като криле наметало, а валмата на мъглата злокобно се завихряха около него. Докато се приближаваше, черният демон вдигна високо над главата си блестящо дълго острие и със странен съскащ звук се нахвърли върху Джеф.

Писькът на Раелин бързо заглъхна в гъстата влага на въздуха. Но Джеф се оказа също толкова бърз, колкото и нападателят му. Като притъпи напред, за да го пресрещне, той го сграбчи за китката и я изви зад гърба му, докато човекът нададе вой от болка и острието издрънча на калдъръма. Но в този миг призрачната фигура се освободи от хватката му и с един силен удар с лакътя си в стомаха на Джеф, го запрати назад към тухлената стена на къщата. Джеф нямаше време да се опомни, преди следващият удар, нанесен с опакото на ръката, да го запокити втори път към стената и за миг да го зашемети. Човекът с наметалото се втурна към ножа си и тъкмо щеше да го грабне, когато Раелин, измъкнала дългата декоративна игла от бонето си, се втурна срещу него. За нея беше ужасяващо ясно, че нападателят им смята да убие някого от тях или и двамата им. Но Раелин нямаше никакво намерение да чака безучастно съдбата си.

Инерцията на атаката ѝ даде сила да забие иглата чак до инкрустираната ѝ главичка в месестия задник на мъжа, който извика от болка и мигновено се изправи. Вече вбесен, той се хвърли към нея с ножа в ръката, а дъхът му достигаше през нея изпод качулката му.

– Най-сетне дойде и твоят край, кучко! – изсъска той. – Няма повече да се тревожим дали ще откриеш нещо!

Отърсил се от временното зашеметяване, Джеф чу заплахата към жена си и скочи устремно напред, като блъсна негодника в ребрата с мускулестото си рамо. Мъжът полетя назад и се просна на паважа. Последва ожесточено боричкане, докато всеки се стремеше да се добере до ножа, а Раелин обикаляше около тях и се опитваше да намери сгода повторно да забие иглата в нападателя им.

Вкопчени в отчаяна борба на живот и смърт, никой от тях не чу бързото приближаване на стъпки, докато внезапно силен вик прокънтя

през мъглата:

– Какво, по дяволите, става там?

Джеф мигновено разпозна гласа на приятеля си.

– Райе! Помогни ни!

Макар че Джеф се опита да задържи мъжа, той успя да докопа ножа си и като се завъртя рязко и мощно, нанесе силен удар с дръжката му под брадичката на Джеф, който полетя назад и се блъсна гърбом в уличния фенер. Главата му удари металния стълб и той рухна на земята в безсъзнание.

Забелязал, че Раелин е наблизил, злодеят се обърна към нея и с ножа в ръка пристъпи към нея, вдигнал оръжието, за да го забие в гърдите ѝ. Тя изпищя от ужас, но в следващия миг един pistolетен изстрел прокънтя в мъглата и ножът излетя от ръката на нападателя. Писъкът, изтръгнат от гърдите му, смрази кръвта във вените ѝ. Мъжът сграбчи ранената си ръка, погледна Раелин така, сякаш обмисляше друг начин да я убие, после се обърна, за да види как шерифът тъкмо се прицелва с втория си pistolет. Това явно го накара най-сетне да се замисли за спасяване на собствената си кожа. Втурна се по улицата, а Райе хукна подир него, оставяйки Раелин да се погрижи за съпруга си. Отчаян вопъл се откъсна от гърдите ѝ, когато взе главата на мъжа си в скута си. С полите на роклята си избърса кръвта, която течеше на тънка струйка от челото му.

Мина известно време докато шериф Райе Таунсенд се върна и коленичи до Джеф. Едва си поемаше дъх.

– Мръсникът беше бърз – обясни той, все още страшно задъхан. Вдигна очи към Раелин и откри, че по лицето ѝ са рукнали сълзи, затова побърза да я утеши: – Недей, недей да плачеш! Джеф има глава, корава като гранит!

Въпреки това той притисна два пръста до шията на приятеля си и бързо се увери, че пулсът му е равномерен. Както беше коленичил, Райе се обърна и вкара същите два пръста в устата си, а в следващия миг се разнесе толкова пронизително изсвирване, че Раелин отново се стресна до смърт. Скоро същата каруца, която ги бе подминала преди нападението, се появи от мъглата. Щом спря при тях, широкоплещестият мъж на капрата се втрени в падналия на земята човек.

– Ранен ли има, шерифе?

– Да, Чарли, помогни ми да натоварим господин Бърмингам на каруцата.

– Искаш да го закарам чак в Оукли ли? – тревожно попита мъжът.

– Не – отвърна Раелин вместо шерифа. – Можете да го откарате в къщата на госпожа Далтън, а после ще ви помоля да повикате, доктор Кларънс.

– Боже господи, Раелин! – възкликна Фаръл, когато отвори вратата на скромната къща на Елизабет и откри новата си помощница начело на необикновена процесия. По петите ѝ вървеше бакенбардестият помощник шериф, който държеше подмишниците си двете колена на Джеф. След него идваше шерифът, който пък бе сключил ръце около гърдите на приятеля им. А като видя как се люлееше главата на Джеф върху гърдите на Райе, Фаръл се зачуди дали приятелят му е жив, или мъртъв. Какво, по дяволите, се е случило?

Като отстъпи назад, Раелин пусна двамата мъже да минат пред нея, а тя набързо му разказа за случилото се.

– Някой ни нападна и Джефри се сбори с него. Но онзи го блъсна в стълба на един фенер. Удари си главата, и оттогава е в безсъзнание.

Потискайки импулса да избухне в неудържими сълзи, Раелин се втурна след Райе, който тъкмо се изкачваше заедно с помощника си по стъпалата. Успя да възвърне самообладанието си дотолкова, че да извика след тях:

– Спалнята ми е на втория етаж, вляво.

Оставиха Джеф на леглото ѝ и Райе, като си пое дълбоко дъх, нареди на заместника:

– Иди повикай доктор Кларънс! Бързо!

Мъжът изгърча навън, а в този миг Елизабет, придружена от Фаръл, се появи на вратата и загрижено попита:

– С какво мога да помогна?

Раелин се обърна да я погледне, благодарна за предложената помощ.

– На доктор Кларънс сигурно ще му трябват превръзки, след като затвори раната на челото му. Ако имаш вехти, но чисти чаршафи, помолни Тизи да ги накъса на ленти.

– Няма нужда да будим Тизи – отвърна Елизабет. – Сама ще го сторя. Ще ми отнеме само минутка.

Тъмнокосата жена бързо излезе, а докато я нямаше, Фаръл се приближи до леглото и повика шерифа, застанал в далечния край.

– На Джефри ще му е много по-удобно без дрехи, Райе. Помогни ми да го съблека.

Докато двамата мъже вършеха това, Раелин напълни с вода умивалника и постави купата на масичката до леглото. После слезе долу, за да

донесе малко лечебни билки и мехлеми от запасите на Елизабет. Когато се върна в стаята, Джефри вече беше съблечен и покрит с чаршаф и одеяло.

Фаръл я заразитва, докато тя внимателно почистваше раната върху челото на Джеф:

– Кой го направи, Раелин? Видя ли?

– Нямам представа кой беше. – Гласът ѝ трепереше, когато се опита да го опише. – Беше целият увит в пелерина и на главата си имаше черна качулка. Проговори, но тихо, съскащо, та не пролича какъв е гласът му в действителност. Беше висок, може би колкото Джефри, че дори и повече.

– А мен ме надбяга като едното нищо! – прекъсна я Райе от стола, където се бе разположил. – Струва ми се, че той имаше такива дълги крака, та да надбяга и най-бързия бегач. Мисля, че обича да бяга, защото когато набра безопасна преднина пред мен, обърна се и ми се присмя, задето не мога да го настигна. Каза: „Вие, младите, въобще не можете да бягате!“

– Не ми звучи като да е бил Фридрих или Хайд – заключи Фаръл.

– Не, този беше много по-висок и от двамата, а и щом ме нарече млад, значи Хайд би бил като младенец пред него.

– Но защо е нападнал Джеф и Раелин? – настояваше моделиерът.

– Може и да греша, но ми се струва, че истинската му цел беше да убие мен – обади се Раелин и мъжете моментално я погледнаха изумени.

– Теб? Но защо? – възкликна Фаръл.

Тя неуверено сви рамене. Ако беше права, то значи съпругът ѝ за пореден път бе пострадал заради нея.

– Нямам представа. Първия път, когато ме заплаши с ножа си, той ми каза, че краят ми е дошъл и – това съвсем ясно си го спомням – каза, „Няма повече да се тревожим дали ще откриеш нещо!“ А когато го каза, искаше да ме убие. Когато избих ножа от ръката му, се опитваше да стори точно това. Всъщност това беше вторият му опит да ме убие. Мъжът първо нападна Джефри, но явно по този начин премахва препятствията по пътя си. Но докато не го заловят, и Джефри, и аз трябва много да внимаваме по тъмните самотни улички.

– Извинявай, че те питам – малко колебливо рече Райе, знам, че той май е твоят вуйчо, но възможно ли е Купър Фрай да е сторил това?

– Не. Сигурна съм – отвърна убедено Раелин. – Купър Фрай е много по-дебел и трмав от човека, който ни нападна. А и не се

притеснявай да ме питаш – не го смятам за свой роднина.

– Да, спомням си, че ми го каза веднъж, но не знаех дали оттогава не си променила мнението си – обади се и Фаръл.

Когато Елизабет се върна с току-що приготвените бинтове, доктор Кларънс вървеше след нея. Щом разгледа раната на Джеф, той измърмори:

– И това ли е дело на Фридрих?

– Не, сър – отвърна Раелин с глас, треперещ от тревога. Този нападател беше много по-опасен от Густав. Искаше да ни убие, и сигурно щеше да успее, ако Райе не беше ни се притекъл на помощ.

Шерифът най-сетне обясни как е успял да се намеси толкова навременно.

– Помощникът ми правел редовната си обиколка, когато забелязал една закачулена фигура да следи семейство Бърмингам. Чарли веднага дойде да ме вземе, но в мъглата се обърка и не можа да ги намери веднага. Тръгнах пеша и оставих Чарли да ги търси другаде с каруцата.

– Вероятно Чарли е спасил живота на Джефри – отвърна докторът. – Ако не е бил толкова бдителен, сигурно нямаше да ги откриеш навреме, и Джеф вече щеше да е мъртъв.

– Както и Раелин – добави Райе, а когато рунтавите вежди на възрастния човек се повдигнаха изненадано, продължи с обяснението: – Нападателят се опита да убие и нея. Трябваше да стрелям по ръката му, за да избия ножа, докато замахваше да я намущка. А Раелин току-що ни каза, че това всъщност било вторият му опит. Не знам дали съм го ранил сериозно, но сега трябва да следим дали при теб или при някой от другите лекари няма да дойде някой с ранена ръка.

– Ще кажа на всички да внимават, но негодникът може да се погрижи за ръката си и сам. Ако бе нещо по-сериозно, сигурно подлецът щеше да дотърчи при мен, молейки да му спася живота.

Когато доктор Кларънс приключи с превързването на главата на пациента си, заключи със сериозен глас:

– Засега не можем да направим нищо повече. Можем само да чакаме и да видим дали Джефри ще се върне в съзнание. Ударът е бил доста силен и вероятно има мозъчно сътресение. Надявам се, че е само леко, но във всеки случай може известно време да е въвн от строя. Щом се свести, най-вероятно ще има такова главоболие, все едно главата му ще се пръсне, но ако почива достатъчно, след време главоболието ще премине... или поне така се надявам. – Обърна се към Раелин и вдигна пръст, за да ѝ даде нарежданията си: – Ако можеш, дръж Джефри в

леглото. Не му давай да тръгне да преследва нападателя, както стори с Густав, и *недей* да го водиш в Оукли, където не мога да дойда при него навреме, ако нещо се случи. Ако Елизабет няма нещо против, остави го, където си е. Давай му да пие много вода. Ако болката стане прекалено силна, сипи му малко лауданум. Оставил съм шишенцето ей там, на масата. Но внимавай, не много!

– Разбирам, доктор Кларънс – приглушено отвърна Раелин. Много ви благодаря, че дойдохте да го прегледате. – Приблужи се към раклата, където бе оставила чантата си. – Почакайте само минутка, ей сега ще ви платя. Докторът вдигна ръка, за да я спре.

– Не, детето ми. Джефри може да го стори, щом се изправи на крака. Не взимам пари, докато не съм сигурен, че съм помогнал на някого. – И той махна за сбогом. – Недей да ме изпращаш.

Шерифът надигна едрото си тяло от стола.

– Двамата с Чарли ще те откараме, докторе.

Лекарят се спря на вратата.

– Благодаря ти, Райе. Очите вече не ми служат добре в тъмното, а пък в тая мъгла въобще не мога да се ориентирам.

Райе последва доктор Кларънс навън. А когато и Фаръл стана да си върви, той спря да поговори с Раелин.

– Джефри се нуждае от грижите ти, затова недей да идваш на работа утре. Колкото и да ми е нужна помощта ти в магазина, ще съм много по-спокоен да знам, че си при него.

– Благодаря ти, Фаръл. И на мен така ще ми е по-леко. – Задавена от сълзи, тя се обърна. След миг добави с глас, в който ясно личеше горчивината ѝ: – Дори и да дойда на работа, няма да мога да се съсредоточа, докато се тревожа за Джефри. Моля се само да не е станало нещо сериозно.

– Шшт, не плачи, Раелин. Джефри ще се оправи – утешително промълви Фаръл и нежно докосна рамото ѝ. Искрено се надяваше да е прав, и приятелят му да се окаже толкова жилив и издръжлив, за какъвто го е смятал винаги. – Малко са нещата, които могат да задържат на легло мъжа ти. Знам от опит. Приятели сме отдавна и знам колко е силен. Сигурно още тази сутрин ще е на крак, жив и здрав.

Раелин подсмъркна и бързо избърса сълзите си с кърпичка.

– Надявам се – промълви пресипнало и откри, че ѝ е трудно да говори. – А ако се случи нещо лошо, знам, че сърцето ми ще се пръсне от мъка.

– Не се бой. Джефри няма да умре. А в момента ти си най-добрият

лек за него. Така че стой тук и се грижи за него.

Колеблива въздишка се отрони от устните ѝ, когато се обърна към него.

– Ще ми се да бях забила нож, а не някаква си игла в задника на онзи негодник.

Фаръл примигна озадачено.

– Извинявай, Раелин. Май слухът ми си прави шеги с мен. Би ли повторила какво каза?

Бузите ѝ поруменяха.

– Няма значение, Фаръл. Не е нещо важно.

– Но ти каза нещо от сорта, че си забила игла в задника на нападаеля ви – настоя моделиерът, а устните му дяволито се разтегнаха.

Смутена, тя му се примоли:

– Моля те, не казвай на никого!

Смехът му напираше, когато отказа на молбата ѝ:

– О, но Раелин, това е прекалено смешно, за да се пази в тайна. Поздравявам те за храбростта! – Явно тази дама притежаваше достатъчно кураж, за да помогне на мъжа си, когато е в опасност. – Не са много жените, които биха прибягнали до този метод на отмъщение! Бъди спокойна. Ще узнаят само най-близките ни приятели. А сега, ако ме извиниш, трябва да слеза и да настигна доктор Кларънс, преди да си е тръгнал. Старецът много ще се зарадва да чуе това. И със сигурност ще се смее по целия път до дома.

Раелин недоволно се нацупи.

– Изглежда, си решил да се кандидатираш за градски глашатай!

– Разбира се, мадам, бъди сигурна – успя да изрече Фаръл през напористия си смях.

На Раелин ѝ се щеше да тръшне вратата зад гърба му, но не посмя от страх да не обезпокои Джефри със шума. Затова внимателно затвори и започна да се съблича. Може би беше глупаво от нейна страна, но облече най-хубавата си нощница – не я бе носила, откак напусна Оукли. Смутено угаси светлината и в стаята отново се възцари пълен мрак. После се мушна под завивките.

Известно време лежа неподвижно по гръб и се визира към тавана в абсолютната чернота. Опитваше се да потисне желанието да се сгуши в съпруга си, но скоро разбра, че не може да му устои. Обърна се настрани и се притисна към дългото му силно тяло и както беше свикнала отпреди, отпусна стройния си крак върху бедрото му. Пръстите ѝ се плъзнаха по жилестата му ръка, по рамото, после докоснаха зърното на

стегнатата му гръд, скрито сред твърдите тъмни косъмчета. Дишането му остана непроменено, затова тя стана още по-дръзка и плъзна ръка по стегнатия му плосък корем, после още по-надолу.

Ако бе хранила някакви надежди да предизвика някаква реакция у съпруга си, то Раелин бързо разбра, че е пълна глупост да се надява така да го събуди от вцепенението. Досега Джеф винаги себе събуждал силно възбуден дори и от най-дълбокия сън в отговор на подобни занимания от нейна страна. Но сега тя очакваше прекалено много. Съзнанието му бе приковано на някакво друго място, където тя не можеше да достигне, а това безкрайно я тревожеше.

Внезапно Раелин бе разтърсена от жестоки опасения. Ами ако умре? Ако никога не се събуди от това вцепенение? Ако се превърне в блънуващ лунатик? Сърцето ѝ се късаше при тези ужасяващи предположения.

– Стига! – изсъска ядосано Раелин в непроницаемия мрак. Мъжът ми ще живее! Той *трябва* да живее!

* * *

В съня си Раелин смътно почувства голяма ръка, която плъзеше под нощницата ѝ. Помисли си, че все още сънува, но когато ръката нежно разтвори бедрата ѝ и се плъзна нагоре, сърцето ѝ политна от радост и облекчение. Нежни пръсти пропълзяха влудяващо бавно върху меката, набъбваща под ласките им, плът, докато изпълниха цялото ѝ същество с тръпки на възбуда.

Когато обърна глава върху възглавницата, пред очите ѝ нямаше нищо друго освен пълна тъмнина.

– Джефри?

– Да, мадам – дрезгаво отвърна познат мъжки глас. – Тук съм.

– Как се чувстваш?

– Наострен.

Раелин се изкикоти.

– Говорех за главата ти.

– Аз пък не. – Потърси пипнешком ръката ѝ и като я притегли надолу, я обви около твърдата мъжка плът.

– Разбирам какво имаш предвид – изгука тя, отърквайки носле във врата му. – Усещането е хубаво... всъщност много си топъл.

– И ти – прошепна той, а дългите му пръсти продължаваха да си играят с копринената ѝ плът, – само че тия проклетите дрехи хич не ми харесват.

Раелин с готовност седна на леглото и изтегли ношницата си през главата, а после я захвърли в морето от тъмнина.

– Така е по-добре – измърмори Джеф до шията ѝ, докато я наместваше пак плътно до себе си. Раелин прокара пръсти през косата на тила му, а устните му запълзяха надолу. Щом откриха зърното ѝ, Джеф чу как тя простена. Жадно засмука нежните връхчета, вкусвайки сладостния им нектар. Погъделичка ги с език, докато ситните засилващи се тръпки сякаш разтърсиха цялото ѝ тяло.

Джеф се надигна на лакът над нея и Раелин побърза да го предупреди:

– Това легло скърца, а спалнята на Елизабет е точно отгътък коридора. Ами ако ни чуе?

– Елизабет е вдовица, сладката ми – промълви той, докато търсеше устните ѝ в мрака. – Ще разбере какво изпитва един съпруг след толкова дълга раздяла.

Раелин изви езичето си в жадно търсещата му уста, плъзна го настрани, нагоре и надолу в бавен чувствен танц, вкусвайки аромата на виното, което бяха пили по-рано вечерта. Обърна се настрани, за да бъде с лице към него, но мислено изпъшка от негодувание, щом леглото издйнически проскърца. Отдръпна се от устните му, за да попита:

– Как ще погледна Елизабет сутринта, като знам, че ще е чула с какво се занимаваме тук?

Джеф въздъхна, ядосан и отчаян, и се отпусна върху възглавницата. Тежките завеси бяха дръпнати толкова плътно, че не пропускаха нито лъч лунна светлина, която да разсее катранения мрак. Не можеше да види лицето на жена си и нямаше как да познае дали действително е загрижена, или това е само извинение да го отблъсне.

– Искаш ли да спра, Раелин?

– Не! Никога! – категорично прошепна тя и вдигна бедро върху ханша му. Петата ѝ се притисна между хълбоците му и тя прилепи сега напълно разкритата си мекота към дългия му жезъл. Искам те! Искам да бъда твоята жена, твоята любовница, твоята спътница за цял живот! Искам да те чувствам в себе си, да бъда едно с теб, да ти родя деца, да те имам така, както ще ме имаш ти, да те докосвам, колкото си искам, и да чувствам как пулсираш в ръцете ми. Нуждая се от теб, Джефри, и то отчаяно!

Раелин плъзна ръка между телата им и с някакво яростно собственическо чувство го сграбчи и стисна, карайки го да простене при сладостната ѝ настойчивост. Разтворените ѝ устни предизвикателно

плъзяха по неговите и тя бавно, методично започна да прелъстява тялото му, използвайки всяко умение, на което той я бе научил, докато пламналата му плът започна да пулсира от желание за още. Джеф едва успяваше да се задържи на ръба на бездната от наслада, към която го тласкаха изгарящите ѝ ласки.

Устните му се впиха в нейните жадно и неукротимо, докато телата им се заизвиваха едно към друго. Ръката му се върна към меката ѝ женственост и не откри нищо, което да я спре, само всеотдайния ѝ копнеж да приеме нахлуването му и да се слее с ритъма на желанието му. Скоро Раелин извиваше гърба си и предлагаше като пищен дар гърдите си, а тялото ѝ се гърчеше в тръпките на екстаза, сътворен от бавното влудяващо движение на пръстите му по чувствителната, копринено мека, плът.

– О, толкова ми липсваше! – прошепна бездиханно тя, неспособна да търпи нито миг повече засилващата се възбуда, без да го усети в тялото си. Надигна се над него и като насочи твърдия му жезъл към влажната цепка на женствеността си, тя се спусна върху него, затаила дъх, докато опияняващото удоволствие започна да се разлива по цялото ѝ тяло. Изви глава назад и застана в трепетен екстаз, за да почувства попълно невероятната наслада да бъде слята в едно с него. Чувстваше как дългите му, красиви ръце плъзят по тялото ѝ хипнотизиращо бавно, но много по-приятни бяха топлите му тръпки дълбоко в нея.

Раелин плъзна ръце върху гърдите му, после улови неговите длани и ги притисна към гърдите си, а когато палците му погалиха зърната ѝ, потръпна от неописуема наслада. Джеф надигна глава от възглавницата и зарови лице между гърците ѝ. В следващия миг като обезумял се навърли да целува и жадно да смуче зърната ѝ, хищно ги поемаше в топлата влага на устните си и влудяващо я галеше с език. Тънките ѝ пръсти се впиха в раменете му, когато тя започна да се движи с бавни, ритмични тласъци. След миг ръцете му се вкопчиха в задничето ѝ, за да придадат сила на всеки неин натиск върху коравия му ствол. Тих стон се откъсна от устните ѝ, когато пулсиращата му топлина започна да се разлива нагоре по тялото ѝ и тръпките на екстаза се втурнаха като вълни по нея. Раелин смътно чуваше как леглото огласява всяко тяхно движение, но вече нямаше връщане назад. Мракът се насити с хиляди искри, които сякаш изригнаха около тях в сияен пулсиращ облак, докато двамата се извисяваха някъде далеч отвъд този свят, в една друга вселена.

Реалността бавно се върна при тях, дълго след като отшумяха и последните тръпки от изживения заедно екстаз. Лежаха един до друг, вплели пръсти, свитото му коляно бе сгушено между бедрата ѝ, главата

й почиваше на силното му рамо.

– Обичам те – прошепна Раелин.

Джефри лежеше като окаменял и не можеше да повярва на ушите си.

– И ми липсваше ужасно, ужасно много.

– Ще се върнеш ли при мен в Оукли?

– О, да! Веднага щом си в състояние да пътуваш.

– В състояние съм още сега, мадам.

Раелин го обгърна и потърка нослето си в жилестия му врат.

– Доктор Кларънс каза, че още не бива да те местим.

– Но аз мога да се движа! – запротестира Джеф.

– Въпреки това ще останем тук, докато се уверя, че нямаш никакви трайни увреждания, след като беше изкаран от строя.

– Онзи проклет стълб ме изкара от строя! – възропта той.

Раелин се изкикоти.

– Сега, когато най-сетне си мой пленник, скъпи ми съпруге, нямам намерение да те пусна току-така. Ще ми служиш тук, в това легло, докато не можеш да помръднеш и малкия си пръст, камо ли нещо друго.

Джеф се ухили в мрака. Въпреки че беше всепризнат инат, този път отстъпи пред заплахите на жена си удивително лесно. Бе готов да се остави в ръцете ѝ, и още как!

– Можем да поостанем ден-два, поне докато напълно изтощим горкичкото легло. Дори ми се струва, че още преди да го довършим, Елизабет ще реши да купи ново.

Жена му се стуши доволно под ръката му.

– Знаех си, че в крайна сметка ще се съгласиш.

Дълго време мълчанието не беше нарушавано от никого и клепките на Раелин се отпуснаха и се затвориха.

– Раелин?

Тя сънено се размърда и се опита да отвори очи.

– Да, Джефри?

– И аз те обичам. – Зачака някаква реакция и дълго време не чу нищо. Но не очакваше, че след това ще долови подсмърчане и хлипане. Като бързо се надигна над нея, Джеф нежно притисна длан до бузата ѝ и почувствал влагата по пръстите си, слисано попита:

– Плачеш ли?

– Да – сподавено отвърна тя.

– Но защо?

– Защото съм толкова щастлива!

Джеф се отпусна обратно на възглавницата си, онемаял от странните ѝ думи. Щеше ли някога да опознае достатъчно това прелестно създаение, за което се беше оженил, за да започне да разбира разликата между сълзите от щастие и сълзите от скръб?

– О, Елизабет, толкова се радвам за вас – увери Раелин приятелката си в съботното утро няколко дни по-късно, докато и двете бяха в кухнята. Раелин се чувстваше особено поласкана, че тъмнокосата красавица я цени достатъчно, за да каже първо на нея новината, че двамата с Фаръл ще се женят. Раелин вече смяташе Елизабет за своя най-близка приятелка, горе-долу колкото и Хедър. – Уточнихте ли дата?

– Не, не още. Трябваше първо да го обсъдя с Джейк. Той наистина харесва Фаръл, но човек никога не може да предвиди как ще реагират момчетата, когато майките им решат да се омъжат повторно. Особено когато са едва на четири годинки. Но се надявам, че съвсем скоро ще можем да се венчаем. Прекарахме толкова време отделно един от друг, мислейки, че другият не го е грижа. Време е да наваксаме за всичките пропиленни години.

Елизабет бе убедена повече от всякога в това, особено след като се бе събуждала вече няколко пъти от далечното ритмично скърцане на леглото на гостите ѝ. Терзанията в самотното ѝ легло я бяха накарали да копнее още по-силно за мига, когато ще се сложи край на самотата ѝ, но се чудеше как да говори с Фаръл по този въпрос. Макар че той я бе оставил сама да определи дата, оттогава повече не бе говорил за това. В момента най-много ѝ се искаше да се оженият без никакви приготовления, веднага, но просто нямаше кураж да предложи това на Фаръл.

– Искаме да се венчаем скромно, само в кръга на най-добрите ни приятели, нали разбираш. Фаръл много цени Джефри и иска той да му е кум, а аз, разбира се, искам ти да си ми шаферка.

– Страшно ще се радвам – щастливо отвърна Раелин. Вероятно вече беше опознала Елизабет и точно в този миг усещаше, че приятелката ѝ не е особено щастлива от отлагането. Без да иска да е прекалено дръзка, тя все пак се осмели да ѝ предложи известна помощ: – Елизабет, наистина ли искаш толкова дълго да планирате сватбата си, след като двамата с Фаръл можете да се радвате на брака си още тази нощ?

Елизабет тихо простена и рухна в стола до кухненската маса.

– Как, за Бога, мога да му кажа, че искам веднага да се оженим?

– Не мислиш ли, че и той копнее за това? Виждала съм как те гледа. Сякаш ще те погълне от другия край на стаята. Ако искаш, когато Джефри се събуди, мога да го питам дали ще поговори с Фаръл за

венчавката ви.

– А на Джефри минава ли му вече главоболието?

– Лауданумът му помага да преодолява болките със сън, но трябва да го сипвам тайничко в храната му. Голям инат е и не иска да го пие. Тази сутрин имаше такива болки, че едва успя да закуси. Смесих с малко лауданум бърканите му яйца. Надяваме се да се приберем у дома утре, но просто трябва да почакаме и да видим дали Джефри може да понесе пътуването. Спи толкова много, че никой не знае как ще се чувства, когато отново е на крака.

– Ще ми липсваш.

– Не и ако Фаръл е в леглото ти – с дяволита усмивка отвърна Раелин.

Елизабет притисна пръсти до устните си, опитвайки се да потисне смеха си, и замахна към нея с кърпата за чинии.

– Засрами се! Как може да говориш така!

Раелин се изкикоти, чувствайки се невероятно щастлива сега, когато двамата с Джеф отново бяха заедно.

– Може и да съм омъжена, но поне не съм сляпа. Фаръл е също толкова красив, колкото и моят Джефри.

Брюнетката беше напълно съгласна с нея и сега си припомни една случка, от която страните ѝ силно поруменияха. Странно, колко свободно се чувстваше с Раелин, сякаш можеше да ѝ каже абсолютно всичко, без да се бои, че ще я заклеят.

– Да, наистина и аз много често съм се улавяла, че мисля за това. И все пак ме беше страх, когато съм близо до него. Защото не ми се щеше да започна да се държа като онези пощурели женички, които идваха в магазина само за да го зяпат. А аз имах възможност да сторя именно това преди около шест месеца, когато отидох в апартамента на Фаръл, за да чистя. Тогава си бях помислила, че е излязъл за една среща с някакъв търговец на платове, но скоро разбрах, и то по най-конфузния начин, че срещата им била отменена. Вратата на банята на Фаръл беше отворена и влязох, без да знам, че си е у дома. А когато влетях там, той тъкмо излизаше от ваната и взимаше кърпата. Бях толкова шашната, че не можех да помръдна. Просто стоях и го зяпах.

Бузите на Елизабет пламтяха, когато сподели:

– Покойният ми съпруг нямаше с какво чак толкова да се похвали в леглото, но аз бях толкова наивна, че не знаех... ъъ... че някои мъже имат повече в панталоните си. Най-сетне се опомних и избягах. Едва покъсно се сетих да се извиня, че съм нахлула така, но Фаръл бе

достатъчно великодушен, за да не се сърди. Каза, че вината е изцяло негова, задето не ми е казал, че ще е у дома именно в деня, в който обикновено идвах да чистя. Държеше се така, сякаш нищо нередно не се е случило. И все пак и до днес не мога да забравя онази сутрин.

Раелин я гледаше с широка закачлива усмивка.

– Което е още една причина да не отлагате повече сватбата си. Ако ли не, двамата може внезапно да се озовете заедно в леглото, а я си помисли как ще повдигат вежди хората, ако се разчуе!

– Мамо! Мамо! – извика Джейк, втурвайки се в кухнята, където двете жени правеха кекс. – Има един страшен чичко пред нашата порта!

Елизабет и Раелин се спогледаха с внезапна тревога, да не би да е дошъл друг нападател. Елизабет припряно стана от масата, а Раелин прихвана полите си и се втурна към предната част на къщата.

– Густав! – ахна Раелин, щом надникна иззад завесите на един от предните прозорци. Германецът стоеше пред портата с букет цветя в здравата си ръка.

Елизабет простена.

– Струва ми се, че господин Фридрих е дошъл да те ухажва – рече тя с повече тревога в гласа, отколкото би се очаквало при едно такова безобидно изказване. Повика Джейк и веднага му нареди: Иди горе и кажи на Тизи да доведе господин Фаръл, и то бързо!

– Добре, мамо – отвърна момчето и се втурна вън от коридора, а високите му ботинки буквално летяха по килимите в бързината му да изпълни нареждането.

Раелин притисна треперещата си ръка към шията си, щом видя как Густав отвори вратата, пристъпи в двора и се спря, за да я затвори след себе си.

– Какво ще правим? Той влиза!

Разтреперана, Елизабет стисна ръката на Раелин.

– Горе имам един пистолет, беше на Емъри – прошепна тревожно Елизабет. – Мога да го задържа, докато дойде Фаръл.

– Ама ти можеш ли да застреляш човек? – притеснено я погледна Раелин.

Елизабет се опита да си придаде уверен вид, но призна:

– Никога не ми се е налагало.

– Вземи го – подкани я Раелин, докато се опитваше да спре тракчето на зъбите си. – Знам на какво е способен този човек, ако не бъде спрян. Мисля, че аз мога да го спра.

Густав вече бе стигнал до входната врата, когато Елизабет

пристигна с оръжието. Подаде го на Раелин, а тя го загледа, смутена и объркана.

– Ама как да разбере дали е зареден?

– И това ли не знаеш? – сгълча я Елизабет и грабна пистолета от ръцете на приятелката си. – Заредих го още горе. Скрый се зад вратата, където няма да те види. Може би ще си отиде и ще ни остави на мира, ако го сплашим.

Щом пристъпи близо до вратата, Густав мушна букета цветя в сгввката на недъгавата си ръка, после протегна другата и почука. Едва след това свали шапката си, остави я на един стол на верандата и хвана пак букета.

Елизабет внимателно скри пистолета зад полите си, преди да се протегне и да отвори вратата. С пресилена усмивка срещна студентите, нетрепващи сини очи на мъжа и почувства как ледени тръпки пропълзяха по гърба ѝ.

– Господин Фридрих, ако не се лъжа? – рече тя, а гласът ѝ звучеше необикновено високо. Вдигна ръка и посочи китката, после прочисти гърлото си и се опита да заговори: – Какъв е поводът?

– Дойдох да изразя почитанията си на фрау Бърмингам – с пресилена любезност заяви германецът.

– Тя очаква ли ви? – язвително попита Елизабет.

– Искам да говоря с нея – Густав за миг издаде брадичка напред, а в очите му проблеснаха ледени искри. – Доведете ми я.

– Не мисля, че госпожа Бърмингам иска да ви види – дръзко заяви Елизабет. Помисли си, че ако спре да трепери, може и да се справи с това премеждие, без да издаде колко е уплашена в действителност. – В края на краищата вие я отвлякохте от дома на съпруга ѝ. Откъде да знаем, че не се опитвате да сторите нещо подобно и сега?

Елизабет забеляза как погледът му става още по-студен, но въобще не бе подготвена за яростния рев, който внезапно се разнесе от гърлото му.

– Доведи ми фрау Бърмингам, преди да ми е свършило търпението, глупава жена такава! Доведи ми я веднага!

Изплашена от бясната му ярост, Елизабет заотстъпва назад, докато се блъсна в Раелин, която тъкмо беше излязла от скривалището си. При сблъсъка Елизабет залитна отново напред. Най-сетне успяла да възвърне част от самообладанието си, Елизабет отвори уста да заговори, но смутено откри, че гласът ѝ изневерява. Рязко се покашля и опита отново:

– Господин Фридрих, няма да позволя на никого да ми крещи в собствената ми къща! Или ще се държите прилично, или веднага ще бъдете изхвърлен отгук.

Германецът се изсмя.

– И кой се свърши тази работа, фрау Далтън? Мъжът в къщата?

– Най-вероятно – прогърмя мъжки глас зад гърбовете на жените. Фаръл мина покрай Елизабет и застана на вратата, като я изпълни почти цялата с широкоплещестата си фигура. Подпря ръце на кръста си и попита: – Какво искаш този път, Фридрих?

Когато Джейк бе чул непознатият да крещи на майка му, разтреперан от страх, се беше скрил зад един стол. Но сега, окуражен от присъствието на Фаръл, излезе от скривалището си и като се шмугна покрай закрилника им, отиде до мъжа и силно го ритна по пищяла.

– Махай се! – извика момчето. – Не те харесваме!

– Ах ти, гаменче мръсно! – викна Густав, а момчето, ококорено, заотстъпва назад. – Ще те накълцам на парченца и ще нахраня акулите с трупа ти! Ще те нагълтат като едното нищо!

Фаръл постави ръка върху рамото на малчугана и го притегли до крака си. Когато малкият вдигна очи към него, моделиерът разроши пясъчнорусата му коса и му се усмихна окуражително.

– Не се оставяй този противен старец да те плаши, синко! Не и когато аз съм наблизо.

Момчето се завъртя зад крака на Фаръл, стиснал здраво бедрото му.

Гневните гласове бяха събудили Джеф. Зачуден какво става долу, той набързо нахлузи панталоните си и слезе на първия етаж без риза и обувки. Щом видя как Тизи се суети в коридора, попита:

– Какво става там?

– Господин Фридрих е дошъл, господин Джефри – прошепна плахо тя и посочи към входа. Джеф тръгна натам. – Стои на верандата, издокаран до немай къде, че и е китка цветя на туй отгоре. Май е дошъл да ухажда госпожа Раелин.

– О, нима? – Въпреки тъпата болка в главата му, Джеф гореше от желание да се разправи със стария си враг. Нямаше значение, че е само по панталони. Бойният му дух кипеше, и сега напълно разбираше как се е чувствал Брандън, когато едва не преби един мъж, задето насилва целунал Хедър скоро след раждането на Бо.

Раелин улови ръката на мъжа си, когато той понечи да мине покрай нея.

– Моля те, Джефри, остави на Фаръл тази работа! Не си в

състояние да се разправяш с Густав.

Джеф ѝ се усмихна и нежно целуна ръката ѝ.

– Не се бой, мадам. Много ще внимавам.

Елизабет се отдръпна, за да стори път на Джеф. Фаръл го забеляза с ъгълчето на окоото си и излезе на верандата, за да му направи място да мине. Само че Фаръл нямаше намерение да остави разправията в ръцете на човек, който съвсем наскоро е получил мозъчно сътресение, а на това отгоре е и бос.

Густав безочливо огледа неприятеля си и презрително повдигна тънка вежда.

– Виждам, че добрият шериф още не е решил да изпълни дълга си и да те арестува, хер Бърмингам. Ти си човекът, който най-много от всички имаше причина да иска смъртта на Нел. Пък и всички знаем, че беше убита в твоята конюшня. Само че твоя милост още се разхожда свободен като птичка. Да си приятел на шерифа хич не било зле, а?

– Аз пък виждам, че още се надяваш да получиш жена ми, хер Фридрих. Кажй, как да те убедя, че тя е моя?

Густав презрително огледа от глава до пети Джеф. Не остана особено окуражен, като видя колко мускулесто и жилаво е тялото му. Самият той беше много по-нисък, по-стар, а и още от двадесет и пет годишна възраст имаше отпуснатото шкембе.

– Тя съвсем скоро ще стане вдовица, хер Бърмингам. Веднага щом те обесят, задето уби Нел.

– Само недей да чакаш със затаен дъх това да се случи, Фридрих. Може да идеш в ада малко по-рано, отколкото очакваш.

– Не аз, а ти ще идеш в ада, хер Бърмингам! Аз никога не съм убивал!

– Наистина ти не би изцапал гнусните си бели ръчички с подобна мръсотия. Просто би пратил наемниците ти да го сторят вместо теб. Казаха ми, че си предложил хилядарка на Хайд или на Фрай, за да се отърват от мен по някакъв начин и да ти разчистят пътя към жена ми. Интересно ще е да разберем кой от двамата е убил Нел, за да постигне тази цел. Може би дори точно ти си отговорен и за нападението над мен онази нощ. – Джеф изсумтя презрително. – Недей да се изненадваш, ако шериф Таунсенд ти дойде на гости, за да те разпита за онази случка. И на мен ще ми е много интересно да чуя какво ще кажеш по въпроса.

Мисълта, шерифът да души около склада му, отново хвърли Густав в неудържима ярост.

– Не съм направил нищо!

– Направил си достатъчно! Да не говорим, че изплаши и жените, и детето. По мое мнение, само това е достатъчна причина да те изхвърля оттук.

– Дойдох, за да изразя почитанията си на Раелин, това е всичко.

– *Тя е омъжена!* – изръмжа Джеф. – За мен! А сега разкарай кирливите си обувки от тази веранда, преди да съм избърсал пода с дебелия ти задник!

Германецът презрително разтегна тънките си устни.

– Аз съм търпелив човек, когато се налага, хер Бърмингам. Мога да почакам, докато те видя мъртъв, и тогава, не се и съмнявай, ще си взема Раелин. Както казват, ще я взема през трупа ти!

Мъжът се изкикоти на собствената си шегичка и с още едно презрително изсумтяване хвърли цветята в краката на Джеф. Грабна шапката си, нахлупи я на плешивото си теме и като се извъртя троснато, закрачи към портата. Щом излезе, дори не си направи труда да я затвори зад себе си, а със здравата си ръка повика чакащата по-надолу по улицата карета. Щом тя спря до него, Густав се качи на стъпалото, закани се с юмрук на Джеф и се настани във вътрешността на превозното средство, което изтрополи нататък по улицата.

– Слава Богу, че всичко свърши – въздъхна облекчено Елизабет и отпусна ръката, стискаща пистолета.

Двамата мъже влязоха и щом Фаръл зърна оръжието в ръката на гонещата си, вдигна китката ѝ и много внимателно взе пистолета от нея.

– Отсега нататък няма повече да се тревожиш, че трябва сама да зачитаваш дома си, мила. Ако не възразяваш, още сега отивам да намеря свещеник, за да уредим веднъж завинаги въпроса с нашата женитба!

С възторжен вик Елизабет се хвърли на врата му и така силно го стисна в радостта си, че от него се откъсна сподавен стон, примесен със смеха му.

– Мили Боже, жено, остави ме да дишам! – примоли се Фаръл.

– О, прощавай – прошепна смутено Елизабет и се отдръпна от него, но само за миг. Без да може да устои на близостта на устните му, тя се надигна на пръсти и плахо го целуна. Засрамена от дързостта си, веднага се опита да се извърне настрана, но ръката му внезапно се притисна към гърба ѝ и я притегли към него, докато устните му се впиха в нейните. Откак бе направил предложението си, Фаръл се бе държал особено сдържано с Елизабет – боеше се, че ако я целуне дори само веднъж, това ще го изкуши да стори много повече. И само по този начин бе успявал да сдържа все по-силния копнеж по нея, само че това надали го бе

подготвило за бурята от чувства, разрази се в мига, в който устните им жадно се сляха в целувка.

Джеф ги погледна, ухилен на една страна, а Раелин се присламчи в прегръдките му. Изкушаваха се да последват примера им, но Джеф бе забелязал потреса на Тизи. Кой знае колко още щеше да зяпне негърката, ако го видеше и той да целува жена си със същия плам.

– Предполагам, това означава, че си съгласна? – нежно попита моделиерът, когато най-сетне откъсна устни от годеницата си.

– О, да, Фаръл! Да! Да! Да! – разпалено извика Елизабет.

Белите му зъби проблеснаха при широката му усмивка.

– Тогава може би е най-добре да тръгвам. – Докосна нежно брадичката ѝ и я надигна. – Докато ме няма, облечи си най-хубавата рокля, любов моя, и опаковай всичко, което ще ти трябва за през нощта. Сигурен съм, че Раелин и Тизи могат да се грижат за Джейк, докато се върнем утре сутринта. А аз ще гледам да се върна, колкото мога, по-скоро.

– Но къде ще ходим довечера?

Той ѝ намигна.

– В моя апартамент, мадам, къде другаде?

Преди да тръгне, Фаръл спря до Джеф.

– По-добре си потърси някакви дрехи, ако искаш да ми бъдеш кум на сватбата, Джефри, момчето ми! Никога досега не съм се женил, та затова не знам какъв е протоколът. Обаче ми се струва, че би трябвало поне да си облечен в нещо повече от един панталон на голо.

Джеф внезапно почувства, че главоболието му е изчезнало.

– Ще видя какво мога да направя, хубавецо. Случайно да имаш някоя чиста риза у вас?

Раелин плъзна ръка под лакътя му.

– Няма нужда да търси, скъпи. Тизи изпра и изглади твоята. Гор е, в стаята ни.

– Чувствам се малко замаян. – Двете бразди на бузите му се очертаха още по-дълбоко при дяволитата му усмивка, когато скалъпи извинението: – Мисля, че ми трябва известна помощ, за да стигна до стаята и да се облека.

Раелин облегна глава на рамото му и вдигна към него грейнал поглед.

– Предполагам, че мога да ти помогна, ако видя, че е наложително. И без това и аз ще се обличам за случая.

– Ще ви трябва ли помощта ми, госпожо Раелин? – извика Тизи откъм коридора.

– Само за косата ми, Тизи. Междувременно, можеш да помогнеш на булката да се приготви. Госпожа Елизабет може би ще се радва, ако ти ѝ направиш специална красива прическа за церемонията. – Раелин погледна към приятелката си, която ѝ кимна разпалено. Раелин се разсмя. – Виждаш ли колко си търсена, Тизи? Ще те повикам, когато съм готова.

Раелин и Джеф прегърнати изкачиха стълбите. Щом влязоха в тяхната спалня, Джеф веднага я притегли в прегръдките си и се облегна на затворената врата. Целувката му беше дълга и пламенна, а когато я пусна да се отдръпне, и самата Раелин вече се чувстваше малко замаяна.

– Не можеш да си представиш колко ми липсваше, докато бяхме разделени – прошепна той до устните ѝ. – Непрекъснато исках да дотичам при теб и да те моля да се върнеш при мен, но се страхувах, че отново ще ме отблъснеш, както в онази нощ в къщата на Червения Пийт.

– О, Джефри, нямаше нощ, през която да не съм плакала заради всичко това, което се случи между нас. Стори ми се толкова сърдит, защото се съмнявах в теб, а и имаше право да се сърдиш. Трябваше да повярвам в невинността ти, но бях ужасно объркана. От една страна, се боях, че може да ме напуснеш завинаги, а от друга – все ме тормозеше мисълта, че може да не си толкова благороден и почтен, колкото изглеждаше. – Тя притисна длан към бузата му. – Изглежда ми немислимо да си представя, че бих могла да обичам толкова дълбоко, така истински един мъж, способен на подобно безмилостно убийство.

– Трябваше да бъда по-търпелив с теб – промълви той, доближил устни към нейните. – Ти преживя ужасен шок.

– Но вече всичко свърши – издума тя, преди устните му да се впият в нейните с настойчив плам. Раелин плъзна ръце около врата му, повдигна се на пръсти и се притисна към тялото му, чувствайки как мъжествеността му се втвърдява и как собственото ѝ тяло се изпълва с пулсиращ копнеж по него. Зърната ѝ се стегнаха до стоманено твърдата му гръд, жадуващи ласките му.

– Най-добре да се облечем, любов моя – най-сетне рече Джеф. – Познавам Фаръл и знам, че съвсем скоро ще е тук, а ако продължим с това, което правим, скоро ще накарам онова старо легло да скърца така, както никога досега.

Разочарована, Раелин въздъхна и се отдръпна. Джеф също не бе особено доволен, затова, като започна да се облича, се обади:

– Смятам в най-скоро време да те отведа у дома, където леглото не скърца, мадам, а после смятам да те държа пленена, докато не започнеш

да ми се молиш да те пусна.

Лицето й грейна и заедно с усмивката й по бузите й се появиха за-
качливи трапчинки.

– Обещаваш ли?

– Имаш думата ми!

Густав Фридрих крачеше по улицата, без да го е грижа за нещастниците, които имаха глупостта да застанат на пътя му. Лъщящото му подпухнало лице бе станало на червени петна от усилието, а дъхът излизаше със съскане от масивните му гърди. Въпреки това той нямаше никакво намерение да забави крачка, за да си почине. Това би било проява на слабост, а той презираше слабостта почти толкова, колкото и света, в който бе принуден да живее.

Горната му устна се надигна в презрителна гримаса, докато гледаше спокойно разхождащите се наоколо елегантно облечени двойки. „Сякаш нямат никакви грижи на света“, мислеше си с отвращение. „Глунаци! Слабаци!“

По негово мнение Чарлстън представляваше една помийна яма, развъдник на мързел и безгрижие, достойни само за презрението му. Въпреки че бе забогатял благодарение на контрабандата и тъмните сделки, които въртеше именно в този град и околностите му, той презираше тукашното население. Изглежда, хората предпочитаха да се наслаждават на простите радости на живота и на добрите отношения със съседите си, вместо да работят усилено и да се стремят да натрупат богатство. А най-много мразеше шерифа. Ако не беше Райе Таунсенд, сигурно все още щеше да притежава Раелин. А това би послужило като сладостна упойка за ранената му и вече безполезна ръка. Никога не беше имал жена като нея, а и вече му се повдигаше от похабените курви, готови да обърнат корема към всеки, който им подхвърли няколко монети. Онези, които се беше опитвал да изуча след като ръката му беше ранена, всеки път го оставяха да се гърчи от срам и неудовлетворена страст. А яростта и хапливият му език ги караха да се разбягват панически, ококорени от ужас.

Обаче с Раелин всичко ще е различно, утешаваше се той. Само мисълта да легне с нея събуждаше онази част от тялото му, която уличниците при цялото си умение и опит не можеха да размърдат. Приказно красива, добре възпитана, елегантна да не говорим, че беше и достатъчно млада, за да бъде държана съвсем лесно в подчинение – Раелин щеше да бъде чудесна, много апетитна хапка за леглото му.

Но никак не му ставаше по-добре от това, че страстта по нея вече го бе довела до това унижително състояние. Не можеше дори да се

погледне в огледалото, изпълнен от отвращение от непрестанно наедряващото си тяло, обременено с една безчувствена ръка и нещо още безчувствено в панталоните му. Това непрестанно му напомняше защо толкова ожесточено мрази Джефри Бърмингам. А и фактът, че шерифът още не е благоволил да го арестува за убийството на Нел го въбесяваше още повече.

Потънал в мрачните си мисли, Густав сви в един тесен проход, по който щеше по-бързо да стигне до мястото, на което го очакваше каретата. Само че не забеляза как двама моряци, като се спогледаха и си кимнаха, го последваха по тясната уличка.

Внезапно здравата му ръка бе сграбчена изотзад и някой притисна лицето му към стената, като едва не му счупи носа. Опита се да погледне назад, но силна ръка притискаше врата му напред.

– Хей, какво става? – дрезгаво изляя Густав. – Защо ме нападат?

Някой се изкикоти точно зад врата му и го облъхна със зловонния си дъх. Груб пресипнал глас изръмжа точно до ухото му:

– Давай мангизите, шефе, или ще ти клъцнем гърлото, преди да кажеш „копче“! – И за да докаже готовността си да го стори, морякът притисна огромен нож към врата на жертвата си, докато изпод острието прокапа тънка струйка кръв.

Другият моряк нямаше намерение да губи време със заплахи, за да получи, каквото иска. Коленичи до германеца и започна да преравя джобовете му. Когато не намери достатъчно монети, затърси нагоре под жакета му. Нещо издуто на кръста на мъжа го накара да измъкне своя нож. С едно движение видя сметката на тирантите му и след миг смъкна панталоните от дебелия му задник. Освободени от тлъстите бутове, панталоните сами се смъкнаха до глезените на Густав и сега единствено пешовете на жакета му и дългите му долни гащи покриваха косматите му набити крака. Връзките на колана с парите за нула време бяха отрязани и плячката бе преметната през мускулестото рамо на моряка.

– Това трябва да ни стигне за две-три зими, приятел – изхили се мъжът и шляпна другаря си по рамото.

– Какво ще го правим тоя? – попита несигурно другият.

– Ще му прережем гърлото, какво друго?

Свикнал самият той да причинява страх, болка и смърт, а не да бъде жертвата, Густав буквално бе парализиран от уплаха при мисълта, че ще бъде убит от двама прости моряци. Сърцето му направо щеше да се пръсне, а дрезгавото му дишане бе тежко и учестено. Колкото и да обичаше парите, в момента дори и не помисляше за тях. Това, което

изпълни мислите му, беше досегашният му живот, мъжете, които бе съсипал, онези, чиято смърт бе предизвикал, за да получи самият той облага, жените, с които се беше отнасял по най-долен начин, старците, които бе измамил и бе довел до просешка тояга, децата, които бе подритвал от пътя си или просящите, които бе удрял жестоко. Някои от жертвите му бяха просто пионки в стремителното му изкачване към богатството и властта, други – безполезни статисти, които бе стъпкал без съжаление, веднъж постигнал целите си. А сега, докато се крепеше на ръба между живота и смъртта, лицата на жертвите му се върнаха, за да го измъчват, а най-отпред стоеше Нел. Та не беше ли обещал самият той хиляда долара, за да види Джефри Бърмингам, единственото препятствие по пътя му към Раелин, премахнат? И ето какво беше последвало – смъртта на младата майка!

Не съм виновен аз! Не знаех! – пищеше съзнанието му пред загърнатия в черен саван съдник, чието лице-череп се извисяваше над него. Но присъдата бе изречена *Виновен! Присъдата е смърт!*

Густав, който не се бе молил, откак бе шестгодишен, сега се опита да си припомни думите на някоя молитва, но в този миг откъм единия от нападателите му се чу внезапен стон и ножът, опрян до гърлото му, падна на земята. Другият вдигна ръката си, стиснала неговия нож, но дъхът му секна. Дълго кърваво острие бе измъкнато от корема му и той бавно се преви на две.

– Вече можеш да вдигнеш панталоните си, господин Фридрих – разнесе се познат глас. – Тия мизерници повече никога няма да те закачат.

– Олни? – Густав едва успя да намъкне панталоните си върху дългите си долни гащи.

– Да, самият аз, от плът и кръв.

Като се обърна към младия мъж, Густав започна да закопчава панталоните си, загледан яростно в негодника, съвсем забравил, че Олни току-що е спасил живота му.

– Къде беше? Още преди седмици те чаках да се появиш!

– Опитвах се да си спася задника. Ръката ми беше изкълчена и трябваше да чакам да оздравее, преди да се осмеля да изляза от скривалището си. Хората на Бърмингам и шерифа душат навсякъде и ме следяха по петите, та въобще не можех да се спра на едно място и да си почина. Вече яко ми е накипяло, да знаеш. Не съм се къпал, не съм спал в легло, да не говорим, че и с мадама не съм лягал вече повече от месец. Ама ми писна, дотук търпях! Сега съм тръгнал да се скрия в оня бардак,

дето открих стария Куп предния път. Пък и ще видя какви мацки има там. Всъщност тъкмо натам отивах, когато те видях с тия приятели да завиват в прохода. – Той любопитно наклони глава. – Между другото, какво става с Бърмингам? Още ли не са го арестували?

– Не! Онзи тъп шериф отказва да стори каквото и да е за убийството на Нел! Убил си я напразно!

– Не съм я убивал! Бърмингам уби хлапачката. Видях го!

– Лъжеш, Олни. Ти я заведе там и обеща да създадеш проблеми на Бърмингам. После чух, че е убита. Че защо му е да убива Нел, като си има такава хубава жена?

Къдрокосият младеж сви рамене.

– Може Бърмингам да се е ядосал здравата, когато Нел влезе в къщата му по време на неговия бал. Искаше да го заплаши, че ще го избличи пред всичките му приятели. Каза, че щяла да обяви пред всички, че точно той ѝ е надул корема с онова копеленце, дето го роди. Предполагам, Бърмингам не е искал да се срами пред приятелите си и те да мислят, че е изучкал хлапачката и после я е разкарал. Някои мъже са си такива, пука им повече за репутациите им, отколкото за закона и за безопасността им. Разбира се, ние двамата няма защо да се тревожим за това, нали?

Густав усети намека по адрес на собствения му престъпен живот, но не му обърна внимание, заинтригуван от възможността неприятелят му действително да е убиец.

– Колкото и да ми се ще да е така, трудно ми е да повярвам, че Бърмингам наистина ще е толкова глупав – измърмори Густав. – Може би грешиш, Олни. Може би си видял истинския убиец, а само си помислил, че е бил Бърмингам.

– Почти съм готов да се закълна и пред съдията, че това беше самият Бърмингам от плът и кръв. Ама надали ще ида да свидетелствам. Само да ме зърне, добрият шериф тутакси ще ме арестува. Ха! Сигурно ще надрънка какви ли не измишльотини и гадни лъжи на заседателите, че да ме окошарят поне за двайсетина години. Някакви въшливи хиляда долара не могат да ми платят за такива неприятности, тъй че, ако чакаш да ида и сам да си вкарам главата в торбата, казвам ти: няма да стане!

Леденосините очи се присвиха пресметливо, докато Густав обмисляше какво би изкушило негодника.

– Какво ще кажеш за три хилядарки?

Олни изсумтя презрително.

– Бих тръгнал при шерифа само по един начин: ако накараш хората

си да пуснат слух из града, че съм се върнал и че съм видял Бърмингам как убива Нел, после те да настроят народа против шериф Таунсенд, задето е пристрастен към приятелите си. Като се ядосат хубавичко, тълпата да тръгне след мен при шерифа и да почнат да му задават въпроси, когато мен ме окошарят.

– Мога лесно да накарам моите хора да го сторят. Кога искаш да почнат?

– Трябва ми време да се изкъпя, после няколко часа с някоя мадама и десет хилядарки в брой.

– Десет хиляди! Ти си луд! Никога не бих ти платил толкова много! Олни сви рамене незаинтересовано.

– Както искаш, господин Фридрих, ама няма да сторя нищо, ако не получа толкова. Сигурно ще ми се наложи да прекарам няколко години в затвора, а ми се ще преди това да инвестирам някъде една хубава сумичка, та като изляза, да си заживея като някой Бърмингам.

– Но това си е пладнешки обир!

Младежът отвърна с подигравателен смях.

– Ха, какво съвпадение! Баща ми беше пладнешки разбойник, та сигурно си го нося по наследство. Ама ако има крадец между двама ни, господин Фридрих, то значи аз го гледам право в очите. Ти ми плащаш надница, не помниш ли? Аз съм просто един честен, трудолюбив човек, който знае как да се пазари, когато му дойде времето. Три или повече години в затвора е прекалено дълго време, та да съм доволен с мижавите подаяния, които плащаш обикновено. Накратко, няма да се навия за цент по-малко!

Густав го изгледа, присвил очи.

– Гарантираш ли, че Бърмингам ще бъде арестуван, ако се съглася?

– Гарантирам.

– Значи десет хиляди. Ако се провалиш, ще се озовеш в реката с прерязано гърло. Това поне мога да ти го обещаая.

– Добър ден, шерифе.

Олни се изхили и почеса с пръст носа си. Олни беше очаквал, че ще има надмощие, когато се изправи пред шерифа, но се оказа, че този човек е разменил местата им.

– Аз ще отворя, Тизи – извика Раелин към задната част на къщата, където негърката къпеше Джейк. – Върши си работата!

Раелин пристъпи първо към прозореца и предпазливо погледна навън, за да се увери, че посетителят е някой приятел. Щом видя шерифа, побърза да отвори вратата, макар и изненадана.

– Райе, какво правиш тук?

В същия миг забеляза колко хора са се насъбрали на улицата пред къщата. Най-отпред стоеше Олни с белезници на ръцете. Внезапно Раелин разбра защо е дошъл шерифът. Олни най-сетне се бе появил, за да обвини мъжа й.

– Джефри не го е сторил, Райе – обяви тя без капка колебание. Вече беше твърдо убедена, че е невъзможно Джеф да е извършил подобна мерзост. Беше прекалено честен и благороден.

– Знам, че не е бил той!

– Бих искал да поговоря с него, Раелин – сериозно каза Райе.

– Тук ли е?

– Да – неохотно призна тя, отвори вратата и отстъпи назад, за да пусне едрият мъж в коридора. – Преди няколко часа Джефри получи нов, силен пристъп на главоболие и му сипах малко лауданум в храната, за да заспи и да му олекне. Вече трябва ефектът да е попреминал.

– Ще съм ти много благодарен, ако му кажеш, че съм тук.

Щом влезе в къщата, Райе се огледа.

– Има ли някой друг тук?

– Само прислужницата ми и Джейк. Елизабет и Фаръл се ожениха следобед и ще прекарат нощта в апартамента на Фаръл.

Широка усмивка разтегна устните на Райе.

Когато Раелин се качи в спалнята, Джеф вече беше станал и плискаше с вода лицето си. Щом тя влезе, той посочи с палец през гърба си към прозореца с изглед към улицата. Завесите бяха дръпнати встрани.

– Какво става там? – попита, докато бършеше лицето си. Какво правят всички тия хора пред къщата?

– Мисля, че ако погледнеш по-внимателно, скъпи, ще видиш, че сред тях е Олни Хайд. Райе Таунсенд чака долу, за да поговори с теб. Макар че още не го е казал, боя се, че е дошъл да те арестува.

Джеф уморено въздъхна и захвърли кърпата.

– По-добре да се облека.

Минути по-късно Джеф слезе по стълбите, прилично облечен в риза, панталони и високи до глезена обувки. Влезе в гостната, където го очакваше Райе, и се здрависа на бързо с приятеля си, преди да се обърне към влизащата тъкмо в този момент Раелин с подноса с кафе. Джеф чувстваше, че наистина се нуждае от ободряващата напитка, за да поразмърда мозъка си. Пристъпи към нея и си взе едната чаша от подноса.

– Сигурно вече си видял тълпата, Джеф – рече той и отпи още една глътка кафе, отвратен от това, което предстоеше. Олни се е погрижил да

има подкрепления още преди да дойде да ми се обади. Кълне се, че ти си бил този, който е убил Нел...

– Знам какво *си мисли* той, Райе, но греша – възрази Джеф. – Не аз убих Нел. Казах ти какво се случи, и това си е самата истина.

– Джефри просто не може да е убил момичето, Райе – отново заяви Раелин, напълно убедена, което предизвиква учудването на съпруга ѝ. Тя с готовност остави ръката му да стисне нейната, но продължи с абсолютна увереност: – Ти го познаваш по-отдавна, отколкото аз. Би трябвало да знаеш по-добре от всеки друг, че Джеф просто не е способен да извърши подобно нещо.

Райе вдигна ръка, за да ги спре.

– Моля ви, Джеф, Раелин, оставете ме да довърша. Позволете да уверя и двама ви, че подозирам друг човек, но за да предпазя теб, Джеф, от онази тъпа навън, трябва да те отведе със себе си. Не те ли арестувам, онези хора вън може да решат да те линчуват. Хората на Фридрих са ги насъскали, че аз не си върша работата само защото си ми приятел. А сега искам да ми кажеш дали си забелязал нещо особено в човека, който ви нападна с жена ти. И двамата знаем, че е висок, бяга бързо и ако е бил способен да блъсне човек с твоя ръст в стълба на фенера, значи очевидно е доста силен. Сещаш ли се за нещо друго, което може да ти е убягнало? Забеляза ли краката му?

Джеф се втренчи в приятеля си, сякаш имаше побъркан пред себе си.

– Попита ме абсолютно същото и за краката на Олни, а отговорът ми все още си е не. Опитвах се да си спася живота и да попреча на този главорез да убие и жена ми! – Джеф заинтригувано свъси вежди. – Има ли нещо важно в краката му, което да е привлякло вниманието ти?

Райе сви масивните си рамене.

– Въобще не успях да се приближа до него. Просто се чудех не си ли забелязал дали няма достатъчно тесни крака, та да носи твоите обувки?

Джеф се облегна на канапето, а по лицето му се изписа учудване.

– Искаш да кажеш, калните обувки, които Кора опери в банята?

– Точно така.

– Защо ще иска човекът, убил Нел, да убива и мен? – попита Джеф, все още неспособен да мисли ясно. – Изглежда по-логично някой да я е убил, за да ме натопи.

– Олни каза, че мъжът, който го подгонил от конюшната, бил много бърз, а това ме накара да си спомня колко изненадан бях самият аз от

бързината му. Нападателят ви ме надбяга за нула време. Разбира се, не мога да твърдя със сигурност, че има някаква връзка между двата случая, но ми се струва доста странно, че и двамата с Олни бяхме впечатлени от едно и също нещо – колко бърз бегач е. Знам, че и ти никак не си бавен, Джеф. Но никога не си бил чак толкова бърз, че другите да ти гълтат така прахоляка. Мога само да си мисля... и да се надявам, че мъжът, който е убил Нел, е същият, който ви нападна. Ако е така, това определено доста ще ми улесни работата. Ще търся само един вместо двама души.

– Но въпреки това нито ти, нито Олни имате никакви улики как изглежда той – отбеляза Джеф. – Олни го е сбъркал е мен, но явно само защото онзи е довел Нел, след като е влязла в моята спалня, уж за да говори с мен. Олни каза, че мъжът бил висок, тъмнокос и облечен във вечерни дрехи, което напълно съвпада с моя вид по това време. Как ще откриеш такъв човек сред всичките хора, които живеят тук, в Чарлстън, след като дори не можем да отгатнем кой от гостите ми в онази нощ е отговарял на това описание?

Райе сви устни и шумно издиша, замислен върху въпроса.

– Това, Джефри, момчето ми, както казва нашият приятел Фаръл, е въпрос, който би накарал и самия дявол да оплете конците.

Тъкмо в този момент на вратата се почука. Райе даде знак на Раелин да си остане на мястото.

– Това ще да е Чарли. Сигурно ще рече, че хората навън започват да се изнервят.

Стана, отвори вратата и се оказа прав.

– Кажи, Чарли?

– Шерифе, Олни насъсква хората да се бунтуват. Да му запуша ли устата, или какво?

Райе изруга под носа си и раздражено нареди:

– Кажи им да траят, Чарли! Ей сега излизаме с господин Бърмингам.

Като се върна и застана до стола си, той погледна Джеф право в очите.

– Най-добре е да излизаме вече, иначе Олни може да подкочороса оная сбирщина да нахълтат в къщата.

Райе неловко се покашля, докато Раелин, заслепена от сълзите си, като замаяна тръгна към трапезарията. Джеф тихо изруга, раздражен от цялата история, особено от факта, че трябва да остави жена си сама в къщата, без да има кой да я защити освен Тизи и Джейк. Последва я в

съседната стая и я притегли там, където Райе не можеше да ги види. Обърна я с лице към себе си и я притисна пламенно в жадна целувка. Устните ѝ бяха солени от сълзите, но с готовност откликнаха на неговата настойчивост. Тялото ѝ се стегна и се притисна към него, сякаш искаше да се слепят в едно и тялом, и духом.

Когато Джеф най-сетне се отдръпна от устните ѝ, Раелин трепереше неудържимо и коленете просто не я държаха. Отмаляла се облегна на гърдите му и стисна очи, при което тънки струйки сълзи потекоха по нежните ѝ бузи. Устните му се притиснаха към челото ѝ в една дълга целувка, после Джеф чу как тя подсмърча.

– Ще ти донеса палтото – пресипнало промълви Раелин. Времето е доста мразовито.

Малко по-късно шериф Райе Таунсенд поведе отколешния си приятел по алеята пред къщата навън през бялата порта и по улицата към чакщата каруца. По-голямата част от сбирщината се състоеше от хора, които нито Райе, нито Джеф познаваха. По дрехите им можеше да се заключи, че са от по-бедните квартали на града, а следователно беше възможно на някои да е било платено, за да дойдат да създават размирици. Сега всички се развикаха, като упрекваша подигравателно шерифа, че защитава богатите си приятели и е настроен против обикновените работни хора като Олни например. Колкото до Джеф, не се въздържаха от обидни думи като „изнасилвач“ и „мръсен убиец“, а докато минаваше покрай тях, го заплуваха. Под изпълнените им с омраза и презрение викове лицето му, въпреки бронзовия си загар, потъмня още повече от гняв.

Раелин стоеше до прозореца и се опитваше да спре пороя сълзи. Преди около месец самата тя бе разтревожена от бездействието на шерифа и нежеланието му да арестува мъжа ѝ. А сега я изпълваше ожесточено негодувание, че е позволил да се стигне до подобна ситуация. Буквално се беше оставил да го принудят да арестува съпруга ѝ, въпреки че го смяташе за невинен в това престъпление.

Когато Джеф стигна до каруцата, Олни вече седеше в нея под зоркия поглед на заместник шерифа, който се мъдреше върху страничната преграда. Джеф понечи да се качи отзад при Олни, но Райе веднага го насочи към предната част на каруцата, а с това си спечели само още повече викове и освиркания.

– Смяташ да го пуснеш веднага щом се озовете вън от града, а шерифе? – подвикна един гърлен глас откъм тълпата, докато шерифът се качваше в каруцата.

При тези думи Райе бавно се обърна и изгледа едно по едно лицата до каруцата. Много от тях погледна право в очите.

– Мислите си, че сте ме принудили да арестувам един убиец – прогърмя гласът му, при което всички млъкнаха. – Е, грешите! Просто искам да съм сигурен, че Джефри Бърмингам ще е в безопасност от вас и подобните ви. Не мисля, че той действително е виновен за убийството на Нел. – Внезапните подигравателни подвиквания накараха Райе да вдигне ръка, за да усмири дръзката тълпа. Макар че някои все още мърмореха, той продължи да говори, с което ги принуди да мълчат. – Като му дойде времето, ще видите, че това, което ви казвам, е самата истина. Но дотогава, помнете ми думите! Ако възникнат някакви безредици тук или в този квартал, или където и да е в града тази нощ, ще ви намеря. Видях лицата ви, някои съм виждал и преди, затова мога да ви изловя до последния, ако се наложи. Няма да позволя озверяла тълпа да върлува из града или да налага мнението си по този въпрос. Вече съм повикал подкрепления от съседните градове, за да съм сигурен, че законът и редът ще бъдат спазвани и уважавани.

Купър Фрай подпря рамо на тежката дървена врата и щом я избута, влезе в склада на Густав Фридрих. Веднага забеляза германеца в другия край на помещението, седнал зад масивното си писалище, където обикновено можеше да го намери човек напоследък. Явно заради сакатата му ръка вече не му се ходеше в шумните бардаци, където преди прекарваше повечето си време, зает с порочните си занимания с поне половин дузина жени наведнъж. Богатият германец можеше да си позволи да плаща за услугите им, но това очевидно напоследък не можеше да го откъсне от мрачното му настроение. Въпреки това сега Фрай беше дошъл с определена цел, а именно – да помогне на този човек да се освободи от известна част от богатството си.

Леденосините очи бавно се вдигнаха от книгите със сметките на склада и се спряха върху англичанина. По време на краткото им познание, Густав Фридрих понякога бе намирал за особено забавно да слуша какво ново ще измисли Купър Фрай, тъй като този човек явно беше пълен с идеи, когато съзнанието му не е помътено от алкохола. Но иначе си беше пълен мошеник – в това не можеше да има и капчица съмнение. Густав още не беше забравил, че именно заради хитрите кроежи на Фрай бе загубил Раелин, а оттам и едната си ръка. Някой ден щеше да накара тази отрепка горчиво да съжалява за измамата си.

Като се облегна на масивния си стол, Густав забарабани с пръсти по писалището и се подсмихна иронично.

– Охо, Купър Фрай! На какво дължа тази чест? Рядко те виждам трезвен, значи трябва да е нещо важно. Какво е този път? Нещо ново или си дошъл за пари, както обикновено? Тъй като почти винаги това те води насам, чудя се единствено какво си готов да направиш този път, за да изкрънкаш няколко цента?

Без да чака да го канят, Купър се настани на стола срещу германеца.

– Понеже си държа ушите отворени, днес следобед разбрах, че са арестували Джефри Бърмингам за убийството на Нел. Та затова си помислих, че вече няма как да не ми платиш, каквото беше обещал.

– Че за какво ще ти плащам? – скептично попита Густав. Не си направил нищо, което да си струва парите.

Купър сви рамене.

– Ами ако не бях убил Нел, Джефри Бърмингам сега нямаше да е в затвора, а доколкото си спомням, ти ми беше обещал хиляда долара, ако направя тъй, че племенницата ми и онова конте да се разделят.

Германецът тутакси скочи на крака и яростно удари с длан по бюрото.

– Лъжеш! Вече говорих с Олни. Той ми каза, че е видял Бърмингам да убива момичето, така че какво искаш от мен? Да ти платя за нещо, което не си извършил?

Фрай се изсмя презрително, щом чу да се споменава името на съперника му. Онзи сополанко непрекъснато се вреше в краката му, щом реши да поспечели някоя пара.

– Олни се е объркал, както обикновено. Не Бърмингам уби Нел.

Очите на Густав искряха гневно, когато срещнаха нахалния му поглед.

– Защо направо не ми кажеш какво се е случило през онази нощ? Олни идва и ми разправя едно, сега пък ти – друго! Искам да знам кой от вас лъже и кой се опитва да ме измами.

– Ще задоволя любопитството ти – съгласи се Фрай. Никога не беше харесвал Густав и ако не беше богатството му, въобще нямаше да се занимава с този тиранин. – Виждаш ли, чух, че Олни смятал да заведе Нел, за да вдигне патардия в Оукли тъкмо по време на бала на Бърмингамови, ако племенникът ми не се съгласи да ѝ даде пари. Затуй реших да ида и сам да поогледам наоколо, само че голям зор видях да си намеря кон всичките карети бяха наети от поканените на бала. Хм, когато най-сетне пристигнах, цялата олелия беше приключила. Рекох си, я за всеки случай да взема един фенер и да поогледам по-внимателно, просто да видя какво може да се е случило. И точно тогава се натъкнах на Нел. Лежеше с голяма рана на корема в единия от боксовете, самичка с бебето си. Болеше я много, ама ми се стори, че ще оживее, ако докторът ѝ помогне.

Отначало си помислих, че Олни може да я е намушкарал с ножа, дето видях захвърлен на земята. Но Нел ми каза, че някакъв непознат я наръгал. Каза, че отишла да търси Бърмингам, та за последен път да го предупреди как ще го посрами пред хората, ако не ѝ даде каквото иска. Когато влязла в спатията му, видяла, че мъжът там не е Бърмингам, а някакъв съвсем непознат, който бърникал по една кутия върху бюрото. Нел каза, че веднага се опитала да се измъкне, но оня я хванал, допрял ѝ ножа до гърлото и заплашил, че ще я заколи, ако изпиши. Заради дъжда навън всичко било много кално, пък оня не искал да си цапа

официалните обувки, та затова я издърпал до леглото и седнал върху ѝ, докато нахлузил някакви обувки на Бърмингам.

– Защо не я е убил направо в стаята на хер Бърмингам? Би могъл да си спести доста неприятности.

– По всичко личало, че бил някой от гостите. Сигурно не е искал веднага да намерят тялото ѝ и да се дигне олелия, докато той е още в къщата.

Густав замислено издаде напред брадичката си, докато умуваше над чутото. После махна с ръка.

– Давай нататък!

– Мъжът я закарал до конюшната и я намушкал. Смятал да я наръга и втори път, но Нел каза, че май чул някакъв шум. Явно точно тогава Олни е избягал от съседния бокс. Онзи хукнал след него, но Нел смяташе, че Олни се е измъкнал, щото скоро чула тропот на отдалечаващи се копита. Непознатият се върнал при нея, ама тя се престорила на умряла и май успяла да го заблуди. И тогава се замислих върху цялата история. Ей на, ти ми беше обещал хилядарка, ако скарам ония гълъбчета. Пък имаше и някакъв непознат, който щеше да излезе виновен за цялата работа. Тогава реших аз да довърша Нел. – Той рязко се изсмя. – Изпищя, като разбра какво съм намислил, ама туй хич не ѝ помогна. Само че нещо не бях преценил подходящия момент. Видях от къщата да излиза някой с фенер и бързо изгасих моя. Скрих се в друг бокс, и тогава видях как самият Бърмингам излезе, за да огледа около конюшната. Като намери Нел, се спря при нея. Тя още беше жива, та започна да му се лигави колко го обичала и колко съжалявала, че го лъгала за бебето. Скоро и племенницата ми дотърча да търси мъжа си. Ама като го намери, нещата изглеждаха тъй, все едно той е убил момичето. Хукна да бяга към къщата, все едно огън ѝ гореше по петите.

– Така значи, Фрай! Хвалиш ми се, че си ги скарал, само че днес, като отидох в къщата на оная Далтън, за да видя твоята племенница, тя беше заедно с Бърмингам!

– Няма значение – махна с ръка Фрай. – Важното е, че ако не бях аз, Нел щеше все още да е жива, а Джефри Бърмингам нямаше да е в затвора, щото Нел щеше да каже на всички, че не той я е намушкал и даже че не е баща на бебето ѝ. Като я гледах как си е загубила ума по тоя богатш, бас лоя, че нямаше да го остави и ден да се мъчи в затвора, а веднага щеше да хукне да разправя истината. Можеше дори да се раздрънка и за туй, как съм я накарал да каже, че Бърмингам ѝ е надул корема.

Густав не се опита да скрие подигравателните нотки в гласа си:

– И сега какво? Дошъл си да си искаш заплатата, а?

– Хиляда долара, както обеща, господин Фридрих! Иначе ще кажа на шерифа, че мъжът на племенницата ми не е тоя, когото търси, а че трябва да търси друг богат господин, дето да е бил на бала на Бърмингам.

Густав се намръщи при заплахата на англичанина. Вече беше дал на Олни десет хиляди долара и Бърмингам бе арестуван. Като знаеше и как всички са настръхнали срещу Джефри Бърмингам, Густав имаше всички основания да вярва, че не след дълго врагът му ще увисне, за убийството на Нел, а Раелин ще остане беззащитна вдовица. И тогава самият той ще получи всичко, което иска от нея. Сега Фрай би могъл да обърка нещата още преди обесването, но Густав нямаше намерение да позволи това.

– Ще ти платя хилядата долара, за да си държиш езика зад зъбите, Фрай – най-сетне отстъпи Густав с наперена усмивка. Извади малка каса от писалището си, отключи я и отброи нужната сума в златни монети. – Ако не ти дам това, знам, че ще изпълниш заплахата си и ще идеш да освободиш Бърмингам.

– В крайна сметка жена му ми е племенница, а както казват, кръвта вода не става. – Фрай събра монетите в кожена кесия и самодоволно тръгна, като се сбогува с ехидна усмивка.

– *Проклятие!* – изрева Густав и тресна с юмрук по писалището. Обърна се и тръгна из мрачните помещения на склада, крещейки: – Къде сте всички? Моргън? Чъни? Мъфат? Къде сте?

Не чу отговор и мина към по вътрешните помещения, докато най-сетне чу приглушените ругатни на мъжете, товарещи сандъците с оръжие.

– Моргън, къде сте се дянали всичките?

– Тук, сър, товарим пушките, както ни наредихте, та да ги пратим нагоре по реката.

– Засега забрави тая работа – остро нареди Густав. – За момента имам по-важна задача за вас. Купър Фрай си тръгна оттук преди малко. Станал е опасен за нашия бизнес. Искам да го... как да кажа? Да го избавите от страданията му. Фрай има в себе си кесия с пари. Погрижете се за него и тя ще ви е наградата. Можете да си я поделите поравно или както щете. Няма значение кой ще го стори, стига само устата на Фрай да бъде затворена по най-сигурния начин. Разбрано?

* * *

Купър Фрай се отдалечи от склада, безкрайно доволен, че притежава цели хиляда долара. Отдавна не бе оставал трезвени в момента бе твърдо убеден, че не може да направи грешна стъпка. Дори вече бе планирал следващото начинание, с което да увеличи печалбата си, вероятно с още цели няколко хилядарки. За целта трябваше да иде при един стар познайник, когото от доста време усърдно избягваше. Този човек бе много по-опасен от германеца, но ако запазеше трезвия си разсъдък, не се и съмняваше, че ще излезе победител. В крайна сметка нали това беше щастливият му ден?

Беше наистина рядка гледка да се види как Купър Фрай мина по *Мийтинг стрийт* и влезе в най-добрата странноприемница в града. Не ходеше често там не защото не обичаше такива места. Просто обикновено не можеше да си позволи нищо съществено. Щом влезе, управителят и целият персонал – както всеки път – го изгледаха, сякаш е боклук. Досега винаги беше напуснал това място дълбоко депресиран, което само го караше да пие още повече. Но сега поне в кесията си имаше достатъчно пари. Достатъчно, но за жалост не чак толкова, колкото му се искаше и колкото бяха необходими, за да се наслаждава на лукса, за който винаги бе копнял.

Благодарение на малкия подкуп, даден на една, попреминала първа младост, но иначе симпатична, камериерка, той се почувства успокоен, че бележката му ще стигне до стаята, наета от неговия познат. Все пак той тайничко я последва, докато се увери, че бележката е отнесена до точната стая. Камериерката я предаде на прислужника на въпросния човек и после забърза обратно към мястото, където работеше преди. Тихо си затананика някаква весела песничка. Докато внезапно ахна слисана една голяма ръка я бе стиснала за задника. Мигом се обърна с изпепеляващ поглед и още преди Купър Фрай да успее да се отдръпне на безопасно разстояние, го сграбчи за чатала и стисна толкова силно, че чак го накара да се изправи на пръсти.

– Повече никога не го прави, мръсник такъв! – изсъска жената, стиснала зъби. – Иначе ще ти откъсна топките! Разбра ли? И за да придаде тежест на думите си, тя стисна още по-жестоко, докато Фрай смутелеви някакви молби или обещания. – *Разбра ли?*

Фрай постепенно възвърна самообладанието си и изтупа дрехите си, колкото и да бяха мърляви. Като си придаде вид на някой богаташ, той се върна на първия етаж и излезе навън в мразовития следобед. Не се и съмняваше, че неговият познат ще дойде на уговорената среща, това определено беше в негов интерес. Разбира се, Купър Фрай се бе

погрижил да избере място за срещата им, където двамата ще са достатъчно близо до други хора. Така били къде-къде по-безопасно.

– По дяволите, Райе, трябва да ме пуснеш! – разгорещено настояваше Джеф, докато шерифът седеше, вдигнал крака върху бюрото. – Вече всички в Чарлстън знаят, че съм арестуван, а това значи, че жена ми е в опасност. Дали Густав, дали онзи мръсник, който ни нападна – всички ще си помислят, че им е паднала в ръчичките, докато аз съм удобно заключен и не мога да им поспра.

– Не си заключен, Джефри – отбеляза не без основание шерифът. Махна с ръка към единствената заета килия в шерифството. – Заключен е Олни. Ти си свободен. – Посочи широкото пространство, из което крачеше гостът му, сякаш на последния му трябваше напомняне, че се разхожда свободно из шерифството и съвсем по своя воля. – Всъщност, ако не спреш да кръстосваш напред-назад, скоро ще пробиеш дупка в дюшемето!

– Чуй ме, по дяволите! – сърдито възрази Джеф и се завъртя. – Не разбираш ли, жена ми е абсолютно сама в къщата на Елизабет, само с прислужницата си и с едно четири годишно дете! Те ли ще ѝ помогнат, ако се случи нещо? Густав вече идва там, за да си я иска. А един Бог знае какво може да хрумне на онзи дявол с качулката, докато ме няма! Казвам ти, Райе, трябва да ме пуснеш!

– Стига, Джефри, успокой се! Държа всичко под контрол увери го шерифът. – Говорих с Илайджа и той ще продължи да наблюдава жена ти. Ако се случи нещо, ще ми каже.

– Това въобще не е достатъчно! – възрази Джеф. – Не и сега! Не и докато съм тук!

Райе въздъхна, вече малко раздражен от упорството на този човек.

– Виж какво, Джефри, защо просто не си легнеш в килията да поспиш или нещо такова? – предложи той. – Може би тогава ще се успокоиш и ще видиш колко съм прав. Ако те пусна сега, най-вероятно ще те обесят, а тогава каква полза за жена ти?

Джеф спря на мястото си и замислено изкриви челюстта сина една страна, обмисляйки положението. Райе, обнадежден, си каза, че най-сетне го е вразумил. Само че бързо разбра колко сее лъгал, защото Джеф заяви:

– Бих могъл спокойно да изляза оттук. Не си ме арестувал и знаеш дяволски добре, че съм невинен. Така че, тъй като гледам, аз съм си един напълно свободен човек. – И за да провери доколко вярна е тази теория, той грабна палтото си и тръгна към вратата. – Довиждане, Райе.

Райе срещна пламналия изумруден поглед и макар че не трепна нито за миг пред него, почувства как косата му настръхва. Беше изправен пред мъж с неговия ръст и макар да беше доста по-лек от него, все пак бе в отлична физическа форма. Джефри Бърмингам би могъл да е страшно приятен човек, както добре знаеше Райе, можеше и да се разбира отлично, но шерифът нито за миг не се съмняваше, че отвътре този човек си е чиста стомана. Не му трябваша повече от две секунди, за да разбере защо Бърмингамови са смятани за опасни мъже, ако ги раздразниш. Ако тези наситенозелени остриета не можеха да проникнат някого като ками, то със сигурност мъжете, които ги притежаваха, щяха да продължат битката, докато бъде обесен и последният враг или престъпник.

– Чарли, закопчей с белезниците господин Бърмингам за леглото в килията!

– Какво?! – извика Джеф, обзет от буйна ярост. – По дяволите, Райе, няма да ми сториш това, не и когато жена ми е в опасност!

Шерифът бутна с ръка коравото му мускулесто рамо, опитвайки се да отдалечи приятеля си от вратата.

– Влизай в килията си.

– Не, дявол да те вземе! – процеди Джеф и се обърна към него, стиснал юмруци.

Ударът не беше нещо повече от леко тупване по главата, но след скорошното мозъчно сътресение явно беше достатъчен, за да запокити Джефри на пода в безсъзнание. Райе повика Чарли да му помогне и с общи усилия успяха да вкарат зашеметения мъж в килията, където го проснаха върху леглото.

– Това би трябвало да накара господин Бърмингам да помълчи известно време, а, шерифе? – отбеляза заместникът със състрадателна усмивка. – Още ли искаш да му сложа белезниците?

– Не, просто го остави там. И без това ще е достатъчно бесен, когато се събуди. Само ще заключим вратата, за да сме сигурни, че ще остане вътре, когато се свести. – Райе тъжно поклати глава. – Дано отървем кожата след тая история, Чарли, защото господин Бърмингам ще се опита да ни одере живи.

– Хей, шерифе?

Райе се обърна към обитателя на другата килия. Къдравият негодник се беше излегнал на леглото си и изглеждаше така, сякаш се чувства на седмото небе. Наистина това пале доста сериозно се опитваше да го изкара из кожата му. Нямаше намерение да се предаде.

– Какво искаш, Олни?

Като се почеса по брадата, разбойникът обърна глава върху възглавницата си и се ухили на шерифа.

– Като гледам, страх те е от Бърмингам, а?

Райе тежко въздъхна:

– Я млъквай, Олни!

Купър Фрай чакаше до Военния затвор вече повече от половин час след времето, определено в бележката му. Бе сметнал, че мястото е подходящо за срещата им, но сега реши, че няма смисъл да чака повече. Явно човекът нямаше намерение да дойде.

Тръгна на север по *Маркет стрийт* и от пазара там си купи една ябълка. Тъкмо облегна рамо на едно дърво и една дълга сянка падна върху него, като се проточи на земята пред краката му. После почувства острието на нож, притиснат между ребрата му.

– Добър ден, Куп – поздрави го дрезгав глас точно до ухото.

– Моргън? – Купър Фрай се опита да се обърне, но върхът на ножа му даде друг акъл, напомняйки му да стои мирен. – Какво правиш?

– Тоя път здравата ядоса господин Фридрих. И той прати мен и момчетата да те потърсим, ама аз първи те открих, та, струва ми се, сам ще задържа наградата.

– Каква награда? – Купър отчаяно се опитваше да извърне поглед достатъчно встрани, че да види мъжа зад себе си.

– Наградата, която носиш със себе си. Ще я взема, ако нямаш нищо против.

– В ризата ми е, ама ако се опитам да ти я дам, хората ще си помислят, че се опитваш да ме обереш и ще повикат шерифа.

Моргън се замисли върху тази възможност само за миг. Фридрих никак нямаше да остане доволен, ако и шериф Таунсенд бъде въввлечен в цялата история. Пък и самият той нямаше да се зарадва особено.

– Да идем по-близо до кея, където няма толкоз много народ, та да ни видят. – Когато Фрай се поколеба, ножът отново бодна отпуснатите сланини около кръста му. – Тръгвай, преди да ми е свършило търпението!

Купър Фрай неохотно се подчини. Когато се отдалечиха от по-оживените места, той започна да съблича палтото си. Още преди да го е смъкнал и от втората си ръка обаче, той яростно замахна и удари Моргън по лицето толкова силно, че ножът изхвърча и собственикът му залитна назад с насълзени от болка очи. В следващия миг Купър грабна

оръжието и го заби в мекото шкембе на доскорощния си нападател. Когато отново го измъкна, Моргън нададе някакъв гъргорещ звук и се строполи на колене, Фрай доволно се подсмихна и след миг мъжът се свлече сгърчен в краката му. След това Фрай се огледа – никъде не се виждаше никой. Щастлив ден наистина, мислеше той, докато се отдалечаваше от местопрестъплението.

Купър Фрай едва се бе унесъл в сън, когато внезапно бе събуден от злокобен, нисък, мяукащ вой, от който студени тръпки полазиха по гърба му. Очите му мигновено се отвориха и той предпазливо ги завъртя в орбитите им, докато погледът му попадна на нещо огромно и чудовищно, надвесено над него. Нямаше лице, само широка, абсолютно черна, лишена от изражение маска, в която само две дупки служеха за очи. Първо помисли, че сънува. Втората му мисъл беше много по-ужасяваща. Самият той беше човек, почти лишен от съвест – имаше само някакви закърнели остатъци от това чувство, които никога не го тормозеха. Само че имаше много живо въображение и се ужасяваше от духове. Беше убеден, че къщата на дядо му, където бе отраснал, беше пълна с призраци – по-късно там бе открит закован с дъски кладенец, пълен със скелетите на почти дузина мъже. А сянката, която се беше надвесила сега над него, съвсем приличаше на адско привидение.

– Призрак! – панически прошепна Фрай, тъй като гърлото му просто отказа да нададе очаквания писък. Мигом си спомни за Моргън. В крайна сметка това се беше случило преди около два-три часа. А дали не беше някой ужасен дух от миналото му, когато е решил, че ще му е от полза да отнеме нечий живот? Отдавна бе забравил имената на много от жертвите си.

В този миг, сякаш не беше и без това достатъчно изплашен, ужасеното съзнание на Фрай се сети за друга възможност, още по-лоша. Дали черната фигура не е предвестник за смъртта му?

Панически задраска по таблата, опитвайки да се изправи, и изграчи:

– Да не си банши? Чух те да виеш!

– Събуди се, човече! Не си чул нищо друго освен един разгонен котарак под прозореца – присмя му се студен глас. Тихият безмилостен кикот ужаси още повече Фрай. – Е, някои наистина ме мислят за пратеник на сатаната, а и честно да си кажа, имат основания.

Докато Фрай се опитваше да си изясни какво става с помътеното си от съня съзнание, нов ужас смрази кръвта му. Лунните лъчи проблеснаха върху дълго острие. От стегнатото му на буца гърло се откъсна сподавен вопъл, усетил как смъртоносният ръб се притиска към гръкляна

му.

– Съветвам те да не трепериш толкова силно – предупреди го придението с преувеличена загриженост. – Имам удивително стабилна ръка, но дори и така може да се случи нещо непредвидено.

В отговор Фрай успя само да изгъркори някакво сподавено съгласие.

Маската отново се изкикоти.

– Каж ми – попита той, – имаш ли представа кой съм?

Фрай панически закима. За най-голямо съжаление знаеше точно кой е тук с него. Този, който първи бе намушкал Нел.

– А знаеш ли защо дойдох?

– Аз... оставих ти бележка да се срещнем, приятелю, но ти така и не се появи.

– Не съм някой от мърлявите ти приятели и не ме наричай повече така! – изръмжа стържещият глас, а ръбът на острието се помръдна заплашително.

– Как желаете да ви наричам, милорд?

– Така е по-добре. – Ножът съвсем леко бе отдръпнат. – Как разбра, че съм тук, в колониите, а и къде да ме намериш?

Фрай надали можеше да мисли трезво, докато съзнанието му бе изцяло заето с остротата на оръжието до гръкляна му. Макар че натискът беше понамалял, все още ножът се намираше прекалено близо до вените му.

– Моля ви, ще ви кажа, само ми дайте да дишам!

Злобно присмехулно изсъскване се разнесе от тъмната маска, но натискът мъничко отслабна.

– Мисли, преди да говориш, Фрай. Няма да търпя лъжи.

– Знам, милорд. Ами, първо, Нел още беше жива, когато я открих в конюшната. Помогнах ѝ да мине в отвъдното наистина, та тъй довърших това, което вие започнахте. Но преди това Нел ми каза, че се натъкнала на някакъв непознат, който кълцал с ножа си ковчежето на племенницата ми в спалнята на Бърмингам. Помислих си, че това може да е бил само един от тримата души, които се интересуват от тази кутия. И тъй като сте човек с вкус, предположих, че ще ви открия в най-добрата странноприемница в града. Пък и си помислих, че приятелите ви ще решат да пратят именно вас да се погрижите за работата, тъй като нали сте най-... ъ, най-експедитивен.

– Дъщерята на Барет не ти е никаква племенница, нахално копеле такова! Не си придавай важност пред мен. Ти си само един прост моряк,

който има добра памет, стига да е трезвен, а някога е имал късмета да попадне на един кораб с истинския Купър Фрай, преди вълните да го отнесат в морето и да се удави.

Застаряващият моряк се изсмя.

– Да, младият Куп много обичаше да дрънка за семейството си. И по-добре за мен, де. Запомних историите му за това, къде живее и кои са неговите роднини, и то достатъчно добре, че да заблудя и собствената му сестра.

Негова светлост се изсмя язвително.

– Да, а и за наше най-голямо съжаление успя да я придумаш да отплава за колониите.

– Винаги съм си мечтал да се заселя в тая част на света, ама всеки кораб, на който се качвах, все плаваше за някое друго място. А да убедя лейди Барет за предимствата да се живее тук, не беше особено трудно, особено като се има предвид с какво презрение се отнасяха хората към нея и дъщеря ѝ, след като лорд Барет ритна топа. Туй със сигурност беше най-добрият начин, който можех да измисля, за да се добера дотук, тъй че се направих на много беден и ѝ се примолех да ми даде пари назаем, че да доплавам дотук.

– А така остави мен и другите двама да се чудим дали можем да ти се доверим. Аз веднага сметнах, че не можем, затова и те последвах. В края на краищата моя бе вината, че онова писмо попадна в ръцете на Барет. Моят глупав късмет накара прислужника ми да обърка Барет с човека, с когото е трябвало да се срещне в действителност, а най-голямата глупост от страна на Барет беше, че е бил на грешното място в грешното време. Е, разбира се, не помогна и това, че пратеникът до Франция е бил забавен по пътя. Но всичко това вече няма значение. Барет е мъртъв благодарение на теб, а в момента и аз, и приятелите ми трябва да се тревожим за това, къде се намира информацията, която той пазеше, за да представи на процеса си. Като се има предвид през колко ръце трябваше да премине онзи документ, за да стигне до краля, надали може да го види човек, че Барет беше толкова предпазлив. Не склони да се довери даже на онези, които искаха да му помогнат. Всъщност, ако не беше ти с хитрия си план да се представиш за брат на жена му, Барет щеше да занесе в съда своите доказателства и аз и приятелите ми щяхме да бъдем арестувани. Затова май трябва да ти бъда благодарен, но се чудя какво си намислил сега. Ако си открил писмото и смяташ да го използваш срещу нас, бъди сигурен, имам начини да се разправам с хора като теб. Затова, питам те направо, какво искаш от мен?

– Наистина намерих писмото, милорд, тъкмо както сте предполагал. А и като го поогледах, разбрах защо толкова се бояхте да не би да попадне в ръцете не на когото трябва. Най-малкото щяхте да загубите живота си. Не се и съмнявам, враговете на Англия щяха да спечелят немалко от това писмо, което посочваше наред с другите неща и слабостите в отбраната на нашата войска. Колко жалко, че вашите подписи стояха най-отдолу. Ако не беше това, нямаше да стигате чак до такива крайности, като се опитвате да си го върнете.

– Подобни знания могат да ти донесат смъртта, Фрай – предупреди го стържещият глас.

– О, да! Пределно ясно ми е, милорд. Точно затова не съм споменавал и думичка на никого по въпроса.

– Само че доста се забави да дойдеш с тези новини при мен. Нел е мъртва вече повече от месец.

– Трябваше да събера кураж, милорд. Особено както бях напуснал Лондон, без да ви се обадя и така нататък. Страхувах се, че ще ме накълцате е тоя ваш нож, ама най-сетне реших да рискувам и да ви кажа всичко като честен човек, какъвто съм си. Лорд Марсдън презрително се изсмя.

– Някак все не мога да ти повярвам, Фрай. Знам те колко струваш.

– Е, щях ли да ви потърся, ако не исках да ви дам писмото? Макар че негова светлост все още подозираше някакви скрити користни цели, любопитството му надделя.

– Къде откри писмото? В ковчежето на Барет, както предполагам ли?

– Да, милорд, но не беше достатъчно само да отворя капака, за да го открия. Колко време само драсках като луд по тая ми ти кутия, ама поне имах предостатъчно време да си блъскам ума над нея – през цялото пътуване от Англия дотук. Ако не бяхте предположил, че може да има тайно отделение в кутията, щях да се откажа дълго преди да го открия. Отне ми почти два и половина месеца да разбера как се отваря тая проклетия, но най-сетне успях. Беше точно както казахте, на дъното на кутията – същата, която сте се опитвал да разбие, преди да намушкате горкичката Нел.

Забулената фигура се обърна настрани, за да се взре в обления от лунна светлина пейзаж под прозореца.

– Знаех си, че ще е там! – промълви замислено. – Но след като нагласихме обвиненията срещу Барет в държавна измяна, много от лордовете, включително някои доста по-висшестоящи от мен, сметнаха

обвиненията за нелепи. Затова се боях дори да се приближа до имението му от страх да не би приятелите му да го наблюдават. Ти беше последната ми надежда и, разбира се, когато успя да се добереш до килията на Барет под предлог, че си му роднина, все още много се надявах, че ще откриеш това, което търсехме. – Заплашителната фигура отново се обърна към Фрай, но сега съскащият му глас беше изпълнен с язвителна подигравка. – Никога не съм очаквал да оплетеш конците и да го убиеш, преди да си се добрал до писмото.

Фрай възропта:

– Че откъде да знам, че отровата ще му подейства толкова бързо? Мислех, че ще имам предостатъчно време да го разпитам. Дадох му малко вино точно както казахте, а после според вашите инструкции му казах какво съм сторил и му обещах противоотрова, ако ми даде документа или поне да ми каже къде е. Само че едва бе изпил отровата, и той взе, че умря. Фрай щракна с пръсти за по-голяма образност. – Ей толкоз бързо, дявол да го вземе!

– Не, най-вероятно теб ще те вземат дяволите, Фрай, затова, че си такъв хитър и подмолен негодник – възрази закачулената фигура. – Действаш не само против враговете си, ами и против приятелите си. С моите съмишленици не знаехме, че не може да ти се има никакво доверие, след като подслуша разговора ни и предложи разрешение на проблема. Взе ни парите и после се обърна против нас, като накара лейди Барет да напусне Англия. А сега чух какви неправдоподобни извинения предлагаш.

– Тя и без това смяташе да избяга от страната – побърза да обясни Фрай, вече здравата изплашен. – Не можеше да търпи подигравките и презрението на селяните от околността, където бе отишла да живее. Туй го знам със сигурност. Един от тях ме замери е една зелка, когато отивах на гости у тях, и едва не ме събори в безсъзнание. Сторих всичко, което човек би направил в подобна ситуация. Не убедих ли лейди Барет, че съм родният ѝ брат? Мислите ли, че това беше лесно? – Фрай толкова си вярваше в преувеличенията си, че чак нещастни сълзи избиха в очите му. Възлестата му брадичка потрепваше. – Живях като Купър Фрай толкова дълго, че понякога не си спомням дори собственото си име!

– Между другото, кое е истинското ти име? Така и не стигнахме до този въпрос.

– Фентън... Оливър Фентън.

За мъжа, който го чу, това нямаше никакво значение.

– Е, Фентън, къде е сега писмото?

Оливър Фентън имаше един последен коз.

– Като гледах колко държите вие и съратниците ви да си го получите още преди месеци, сметнах, че бихме могли да стигнем до ново споразумение относно това, което сте готови да платите в замяна.

– Внимавай, Фентън! – изръмжа посетителят. – Няма да търпя отново да ме одере отрепка като теб.

– Че кога съм...?

– Вече взе пари от мен и приятелите ми, Прескот и Хейвлок, и ние ти се доверихме да намериш писмото, което беше попаднало в ръцете на Барет. Платихме ти голяма сума и ти обещахме и още пари. – Гласът му стана по-твърд. – Първите пари изпи още в Англия, въпреки че все още не беше свършил нищо, за да ни успокоиш. А сега се чудя само какво още би могъл да искаш.

– Само каквото ми обещахте, милорд, а и още мъничко отгоре, колкото да мога да си купя една хубава кръчмичка...

– Какво? – Тъмната фигура изсумтя с абсолютно изумление. – За да изпиеш всичката печалба? Къде е писмото?

– На сигурно място, милорд.

Ножът за пореден път се притисна към гърлото на Фрай и сега вече потече струйка кръв.

– Ако ме убие, милорд, никога няма да го откриете. То е в друг човек, който да ми го пази. Ама ако чуе, че съм мъртъв, ще го занесе веднага на момичето на Барет... или, както е позната сега, госпожа Бърмингам.

– Как ли пък не! – изръмжа Марсдън. – Защо ще ѝ го прашаш? От това, което чувам, тя и онзи неин янки са ти забранили дори да припарваш към плантацията им, още по-малко пък да се приближаваш до тях тук, в Чарлстън.

– Би могло да се каже, че съм длъжник на момичето, задето отрових баща ѝ и оставих майка ѝ да умре от глад. Пък и когато умра, вече няма да ми пука, че нямам пари. Ще оставя само добро след себе си. – Морякът се изкикоти. – Освен това тя и нейният господинчо най-вероятно няма да са хората, които ще ме убият. Чудесни хора са те, благородни, честни...

Лорд Марсдън бързо схвана логиката му и усети, че този път Фентън не може да бъде разубеден. А и как иначе? В този случай той имаше надмощие. Ако момичето получи писмото, тя със сигурност ще се погрижи то да бъде изпратено по най-бързия начин в Англия, и то от надеждни адвокати. А те на свой ред веднага ще се заемат да очистят

името на баща ѝ и да обвинят истинските виновници не само за фалшивите обвинения, но и за държавната измяна.

Марсдън веднага махна ножа.

– Е, Фентън? Колко още искаш и как смяташ да проведем тази сделка, че да може всеки от нас да е сигурен, че другият няма да го излъже?

– Искам още поне пет хиляди.

Последва дълго мълчание, докато негова светлост се отдалечи, накуцвайки. После гласът му се чу от другия край на стаята.

– Продължавай!

– Сега вече знам, че ако не спазя моята част от сделката, ще ме преследвате до смърт. А това, така да се каже, гарантира доброто ми поведение. Колкото до себе си, искам да изпратите прислужника си с петте хиляди долара до един бордей, чието име ще ви дам. Щом стигне там, мъжът ще получи допълнителни инструкции къде да иде. Когато получи парите, той ще вземе писмото в дървена кутия, която ще бъде запечатана, за да са в безопасност тайните ви. После ще изпратя прислужника ви у дома в една карета.

– Това въобще не ми гарантира, че ще получа писмото, след като ти си вземеш парите. Трябва да има по-добър начин да извършим сделката.

– Знам какво сте способен да сторите с тоя ваш нож, милорд, а и знам какви други неща можете да правите. Като например да тичате ей така, за удоволствие. То, правичката да си кажа, никога не съм виждал подобно нещо. Е, сигурно така поддържате форма и сте доволен, като харесвате такива особени работи. – Фентън кратко се изсмя. – Можете да се обзаложите, че щом веднъж получа парите си, няма да стоя наоколо дълго време. Ще удържа на думата си, щото не ми се ще да тръгнете след мен с тоя нож.

Стържещият глас най-сетне отвърна:

– Може в крайна сметка и да преживееш тази нощ, Фентън. Само внимавай да сториш точно това, за което се разбрахме. Иначе няма да те оставя на мира, преди да съм видяла трупа ти потънал в някое мочурище.

Вратата се затвори след посетителя с черното наметало и Оливър Фентън най-сетне се откъсна от таблата на леглото и си отдъхна с дълбоко облекчение. Като скочи от леглото, наля си чаша уиски и я обърна на един дъх. Светна лампата и известно време гледа треперещите си ръце. Поне едно бе сигурно – вече беше прекалено стар, че да му изкарват акъла по този начин.

Несигурни стъпки в коридора го накараха да окамене от внезапен ужас. Веднага си помисли, че негова светлост е променил решението си и ще приключи цялата история по по-бърз начин, но в този миг се чу заваленият глас на минаващ по коридора пияница.

Фентън за втори път въздъхна и реши, че това е просто някой нафиркал се клиент, който си търси свободно легло из пансиона. Нямаше никакво желание да търпи присъствието на друг в стаята, която сам си бе наел, затова отиде до вратата, отвори я и надникна навън. Тъкмо я затвори отново и смяташе да я заключи, когато едно силно рамо внезапно я блъсна навътре. Като се олюля, Фентън зяпна изненадано двамата мъже, приближаващи с ножове в ръце. Нададе смразяващ кръвта писък, когато го хванаха, но звукът беше много успешно заглушен, щом му прерязаха гърлото. Очите му се разшириха и последното, което си помисли, беше, че това в крайна сметка не е бил щастливият му ден. Преглътна, задавяйки се е кръв, и се строполи ничком на пода.

Навън, в двора, една закачулена фигура се спря сепнато, когато предсмъртният писък прониза нощта. Обърна се и потърси с поглед стаята, която тъкмо бе напуснал, и докато гледаше с нарастващ ужас, видя как двама души се измъкнаха през прозорците. Покатериха се на покрива и единият поспря, колкото да хвърли на земята някакъв предмет, много приличащ на нож, а другият скочи на земята долу. После и двамата се отдалечиха също толкова бързо, колкото се бяха появили.

Писъкът на някаква жена процепи тишината.

– Повикайте шерифа! Убиха Купър Фрай!

Джеф рязко се изправи, внезапно откъснат от сънищата си. Точно сега главата му сякаш се взриви от нетърпимата болка.

– По дяволите! – измърмори той и притисна длани до слепоочията си. След миг изрева: – *Райе! Какво, по дяволите, си ми сторил?*

Тих кикот някъде наблизо накара Джеф да примижа срещу фенера, окачен на пътеката между килиите. Очите му се взряха в мрака отвъд кръга светлина и едва тогава забеляза младият негодник, който беше станал причината за всичко това.

– Добър ден, Бърмингам – поздрави го Олни, арогантно ухилен. – Как се чувстваш тая вечер? Сигурно не знаеш, ама спа доста. Даже шерифът си помисли, че ще откараш така до сутринта. И май сметна, че спокойно може да те остави.

– Я млъквай, Олни – сопна му се Джеф. Въпреки пулсиращата болка в главата си, огледа внимателно пялото помещение с килиите и откри, че няма никой друг освен него и Олни. Въпреки усещането, че главата му всеки миг ще експлодира, той се приближи, олюлявайки се, до вратата и понечи да я отвори. Само че със слисване разбра, че не поддава. Яростно я разтърси, облегна чело на решетките и се загледа по дългия коридор, водещ към задната част на постройката.

– Мътните да те вземат, Райе, ела да отвориш тая врата! – изрева той с цялата сила на дробовете си. – Нямах право да ме държиш заключен тук!

Къдравият нехранимайко се подхилкваше развеселено и излегнат на леглото в килията си, скръсти ръце под главата си и кръстоса крака.

– Шерифът и заместникът излязоха преди малко. Един тип дотърча да им каже, че в някакъв пансион имало човек с прерязано гърло. Тук сме само двамата с теб, Бърмингам. А тъй като гледам, шериф Райе май искаше да те подържи тук мъничко, колкото да ти покаже кой е шефът.

– Ще му кажа аз кой е шефът – закани се, ръмжейки, Джеф, а в този миг забеляза връзката ключове, окачени високо на една кука от другата страна на тесния коридор. Отиде обратно до леглото, вдигна го и на бърза ръка го тресна в земята, като така отчупи единия дървен крак. По същия начин откърти и другите три, а с тяхна помощ разкова и рамката.

Това беше достатъчно да накара Олни да седне на ръба на своето

легло и да се разхили с цяло гърло.

– Знаех си, че имаш ужасен нрав, Бърмингам!

– Още нищо не си видял, Олни – увери го Джеф, докато най-сетне откъртваше страничната греда на леглото. По размери съвсем точно отговаряше на нуждите му – беше малко по-висока от неговия ръст.

Джеф взе гредата и се върна до решетките на килията си. Мушна я между металните пръти, стиснал здраво единия ѝ край, и като я плъзна между решетките, насочи другия край към ключовете. Намести я в халката им и много внимателно откачи връзката от стената. Доволно ухилен, плъзна металната халка надолу по дървения прът и ключовете се озоваха право в ръката му.

Олни наблюдаваше последните му действия много съсредоточено. Сега затвори устата си, усетил, че е зяпнал от изненада. Забелязал някаква надежда и самият той да се измъкне, се приближи към решетките на килията си, а през това време Джефри отключи неговата и излезе навън. Негодникът облиза устни, вече предвкушвайки свободата, която би могъл да получи, ако успее да склони другия мъж да му помогне.

– Тъ, Бърмингам, какво ще кажеш да ме пуснеш и мен? Казвам ти, не съм сторил нищичко, заради което да заслужавам години наред да гния в затвора...

– А какво ще кажеш за опит за убийство? – рязко го попита Джеф. – Както може да свидетелства икономът ми, ти се опита да ме убиеш, когато с наемниците на Густав нахлухте в къщата ми.

– О, но онова беше просто гадна случайност, Бърмингам – примоли се Олни и протегна умолително ръка, надявайки се другият да отстъпи. – Моля те, трябва да разбереш, че не съм искал да те убия. Пистолетът ми сам гръмна.

Джеф се прицели с връзката ключове и ги метна право към куката, откъдето ги беше взел. Щом те увиснаха на мястото си, подпря ръце на кръста си и тъжно поклати глава, сякаш горчиво съжаляваше за точния мерник.

– О, и аз не исках да ги хвърля там, Олни. Съжалявам. Те просто се закачиха на куката по една гадна случайност.

Олни изсумтя почти като слон мъжкар.

– Да, бе! Как ли пък не! А ти си гаден лъжец, Бърмингам!

Усетил, че болките в главата му са понамалели, Джеф реши, че се чувства достатъчно доволен от себе си, за да подхвърли една ехидна усмивка към младия нехранимайко, докато минаваше покрай килията му.

– Също като теб ли, Олни?

Раелин се събуди, стресната от нещо, но без да знае точно от какво. Остана неподвижно в леглото си, опитвайки се да определи какво я е събудило, наострила слух за шумовете в къщата. Чу се някакво далечно тупване и разтреперана, тя зачака да чуе още нещо с надеждата, че ще е от някоя съседна къща.

Чу се още едно тупване и изскърцване на стол по голите дъски на пода на долния етаж. Раелин мигом скочи от леглото. Ужасена, тя загърси пипнешком робата си сред измачканите завивки. Откри я и бързо я надяна. Препъна се в чехлите си и ги обу, като през цялото време си мислеше какво трябва да стори. Ако шумовете долу действително бяха предизвикани от човек, то нямаше абсолютно никаква надежда това да е мъжът ѝ, който се е върнал. Преди да тръгне, Райе Таунсенд ѝ бе казал, че ще държи Джеф заключен заради собствената му безопасност. Не можеше да допусне и че Елизабет или Фаръл се връщат. Когато двамата младоженци заминаваха, те бяха съобщили, че ще се върнат най-рано в неделя вечер, а дотогава оставаше още цял ден.

Раелин внимателно се промъкна през непроницаемия мрак, докато стигна до вратата. Загрижена за Джейк и за прислужницата си, тя забърза по коридора към стаята на Тизи. Вмъкна се, поспря до вратата, колкото очите ѝ да свикнат с пълния мрак, и щом различи заспалото момиче в леглото, безшумно се приближи. Наведе се над нея и притисна ръка върху устата ѝ.

– Не вдигай шум – прошепна Раелин до ухото ѝ. – Долу има някой, затова слушай много внимателно и моля те, моля те, не вдигай никакъв шум. Облечи се, събуди Джейк и ме чакайте на стълбищната площадка. Отивам да донеса pistolета на Елизабет от стаята ѝ, а после, ако мога, ще се опитам да примамя натрапника далеч от кухнята. Преди да слезеш, гледай да си сигурна, че пътят е чист. Щете право в апартамента на господин Фаръл и му кажи, че съм тук сама и че някой е влязъл в къщата. Разбра ли?

– Да, госпожо Раелин – прошепна момичето уплашено, – но ако това е господин Фридрих, за вас ще е много по-безопасно, ако остана аз, а не вие. Защо не ме оставите аз да го отдалеча от задната врата, а вие да идете с малкия Джейк при господин Фаръл? Така ще сте в безопасност.

– Не спори, Тизи. Просто направи, както ти казах – настоя Раелин. – Господин Фридрих няма да убие мен. Той ме иска прекалено силно, но теб може и да убие. Хайде, побързай! Ако мога да се измъкна от

къщата, ще го сторя, но трябва преди това да съм сигурна, че ти и Джейк ще сте в безопасност.

Тизи неохотно въздъхна, но нямаше друг избор. Трябваше да се подчини. Зае се със своята работа, колкото може, по-бързо и малко по-късно вече чакаше на площадката на стълбището, притиснала ръка към устата на Джейк, докато господарката ѝ заслиза предпазливо надолу.

Раелин трепна, щом чу как стъпалото, върху което беше стъпила, тихо изпука под тежестта ѝ. В следния миг чу тупване в трапезарията.

– Кой е там?

Не се чу никакъв отговор, само още едно тупване.

– Знам, че в къщата има някой! – извика тя с треперещ глас. Кажй кой си!

Някакво странно стържене, сякаш някой влачи крака си по пода, я накара да се сепне и да притисне трепереща ръка към гърлото си. Ако досега се бе съмнявала, то вече съмненията ѝ бяха напълно потвърдени. Наистина някой се промъкваше из къщата.

– Густав, ти ли си? – извика тя с разтреперан глас и отчаяно се опита да събере смелост. – Ако си ти, предупреждавам те: в ръката си държа зареден пистолет и ако се наложи, ще го използвам!

С ъгълчето на окоото си Раелин забеляза как Тизи и Джейк изтичаха в коридора. За да не чуе стъпките им мъжът, тя продължи да говори.

– Не трябваше да идваш, Густав. Шериф Таунсенд ще приеме нахлуването ти в къщата за достатъчна причина да те арестува. Този път няма да можеш да твърдиш, че си невинен.

Още едно изскърцване на стол едва не накара Раелин да побегне панически към горния етаж. С огромни усилия на волята тя си наложи да остане на мястото си. Стига само да не трепереше толкова, шеше да се чувства много по-храбра.

От трапезарията се появи огромна черна сянка и Раелин с ужас осъзна, че това въобще не е Густав, а нощният демон с наметало и качулка. Изпищя, напълно забравила за пистолета в ръката си, и изтича в коридора. Не се и съмняваше, че всеки миг ще бъде заловена от този мъж, който бе удивил с бързината си шерифа, но за нейно най-голямо учудване, той я последва тежко и бавно, като ѝ се стори, че влачи единия си крак.

Разбрала, че животът ѝ виси на косъм, Раелин се втурна в тъмната кухня и изтича покрай голямото огнище с надеждата бързо да стигне до задната врата, но внезапно извика. Блъснала се беше в някакъв стол.

Прекаатури се напред и се опита да предпази бебето си, като се

обърна на една страна. Уви, съвсем бе забравила за голямата глинена стомна, оставена до камината. Главата ѝ се удари в нея и ударът почти я зашемети.

Замаяна, но все още решена да се спаси, тя си наложи да не спира и успя да пропълзи под масата, където се сгуши в сенките близо до далечния край. Само миг по-късно тъмната сянка се довлече в кухнята и рязко спря, очевидно озадачена от това, че не я вижда никъде. Много бавно той се примъкна към задната врата и рязко я отвори. Раелин стоеше неподвижно и чакаше мига, в който той ще се обърне и ще започне да претресе кухнята.

Свита на топка в мрака и затаила дъх, за да не я чуе маскираният, Раелин чакаше все по-уплашена, а сърцето ѝ направо щеше да изхвъркне. Мъжът дишаше учестено. Доста странно за човек, който може да бяга тъй бързо. Всъщност дъхът му свистеше така, сякаш е болен от някаква странна болест. Не би било редно човек с подобни физически умения да се задъха само като върви. Тогава Раелин си спомни и как ѝ се беше сторило, че той влачи крака си. А това определено не съвпаднаше с предположението на Райе, че този човек тичал за удоволствие. Може би се е заблудила и това не е същият човек, който ги беше нападнал в мъглата. Но пък качулката и наметалото бяха същите.

Свита в тъмното си скривалище, Раелин обмисляше дали има някакви шансове да стигне до трапезарията, преди мъжът да я открие и да препречи пътя ѝ. Като се има предвид колко тежко и бавно се движеше той, може пък и да има шансове за успех.

В тишината на очакването Раелин чу как входната врата се отвори и мигом застина, наострила слух. Стъпките на посетителя съвсем скоро бяха приглушени от килимчето в коридора, така че нямаше как да ги разпознае. Но очите ѝ се разшириха от тревога, щом забеляза как тъмната фигура измъкна изпод наметалото си нож. Обърна се и тръгна към трапезарията бързо, но препъвайки се.

Съзнанието на Раелин заработи трескаво. Тизи не беше заминала достатъчно отдавна, че да има възможност новодошлият да е Фаръл. Така че кой друг освен Джефри би могъл да влиза в къщата?

Раелин не се сещаше за друга възможност – това трябваше да е мъжът ѝ. Изпълзя изпод масата и както беше зад гърба на непознатия, притича към коридора, опитвайки се отчаяно да нагласи ударника на пистолета. Тази задача се оказа далеч по-трудна, отколкото бе предполагала и тя мислено прокленаше пъкленото изобретение. Когато стигна до вратата на предверието, маскираният тъкмо излизаше от трапезарията.

Райе Таунсенд погледна към коридора, чул бързите ѝ стъпки. Но така и не забеляза как убиецът влезе в преддверието и как ножът полетя към него.

– Райе, внимавай! – изпищя Раелин.

Шерифът се хвърли встрани, но прекалено късно. Острието се заби в гърдите му и той се олюля. В следващия миг рухна назад към един стол и бавно се свлече на пода. Остана там, опитвайки се немощно да хване дръжката на ножа.

Убиецът се приближи към шерифа, явно с намерението да го довърши. Раелин, стиснала зъби, най-сетне успя да натисне механизма, зареждащ пистолета. Той щракна на мястото си тъкмо в мига, в който мъжът издърпа ножа от гърдите на Райе, изтръгвайки от него и вик на болка. Замахна с ръка назад с намерението да забие ножа, този път смъртоносно. В този миг пистолетът стреля и куршумът прониза ръката на убиеца. Адското изчадие изрева от болка и ножът изхвърча встрани. Стиснал ранената си ръка, той се загърчи, а дъхът му свистеше през дупките в маската. После се олюля и се обърна с лице към Раелин, а лунните лъчи, проникващи през прозорците на преддверието, се отразяваха зловещо от очите му, скрити зад дупките в качулката. Въпреки болката, звярът изръмжа с гърлено съскане:

– Кучка! Все пак ще те убия!

Залитайки, тръгна напред, а през това време измъкна отнякъде кърпа и я уви около кървящата си ръка. После отново закуца напред, но макар да вървеше бавно и тежко, на Раелин ѝ се струваше, че я настига неумолимо.

Ръцете я боляха от силния откат при изстрела. Дори и да имаше достатъчно време да зареди оръжието отново, пак не би успяла заради неудържимо треперещите си пръсти. Стиснала зъби, за да преодолее страха, тя запокити вече безполезното оръжие към врага си. Уцели го по лицето и той тихо изруга от болка, но продължи, накуцвайки, да напредва към нея.

Раелин знаеше къде иска да иде. Навън! Знаеше, че сега животът ѝ зависи от това.

В кухнята в последния момент се сети да заобиколи стола, в който се бе блъснала по-рано. След миг отвори задната врата и излетя през покритата веранда. Чула близо зад гърба си тежките неравни стъпки, тя изтича на двора и погледна през рамо, само за да види как преследвачът ѝ неумолимо приближава. Миг по-късно се блъсна в нещо кораво и стабилно.

– Раелин!

Познатият глас бе последното, което бе очаквала да чуе, но определено ѝ донесе неопишуема радост. Само че не биваше да забравя, че точно зад тях има един демон с нож в ръката, който жадува за кръв и е готов да убие и двамата им.

– Джефри, внимавай! Той намущка Райе!

Джеф бе тръгнал от затвора абсолютно невъоръжен. Сега избута Раелин зад гърба си и се стегна, за да посрещне врага с голи ръце. Противникът му вдигна острието високо над главата си, но Джеф сграбчи черното наметало и с един силен ритник с коляно в слабините накара негодника да се превие надве с полусвистящ, полузадавен стон. За сигурно веднага повтори удара си.

Убиецът рухна в агонизираща купчина в краката му. Джеф смъкна качулката маска толкова яростно, че главата на негодника клюмна върху раменете му. Обзет от несдържана ярост, Джеф отново сграбчи наметалото и като изправи мъжа, го удари с юмрук в челюстта. Вбесен, продължи да го удря, докато убиецът рухна в безсъзнание в ръцете му. Найсетне Джеф пусна наметалото му и го остави да се свлече на земята. Едва тогава протегна ръка и обърна лицето му към оскъдната светлина на луната.

– Самият лорд Марсдън!

– Марсдън! – възкликна Раелин, приближавайки се до съпруга си. – Но защо, Джефри? Какво сме му сторили?

– Ключът към този въпрос, скъпа, може би е просто какво е сторил *той* на баща ти. Английски лорд е, нали? А и каза, че знае за неприятностите на баща ти, значи е дошъл от Англия достатъчно скоро, може би съвсем скоро след теб. Да предположим дори, че не е дошъл да търси земи за дъщеря си, а с някаква определена мисия. Например да открие нещо изключително важно, да речем – писмо, което да удостоверява невинността на баща ти, а в същото време да доказва, че Марсдън е виновен. Ако е смятал, че баща ти е пазел подобно доказателство в ковчежето, то това би обяснило защо някой – може би самият Марсдън – се е опитвал да отвори тайното отделение. Когато го открих, то беше празно, но това не значи, че Фрай не е откраднал съдържанието му, докато ковчежето е било в него.

– Открил си тайно отделение? – слисано попита Раелин.

– Да, намерих го точно в онази нощ, когато ти избяга от Оукли.

Раелин се замисли.

– Може би, както казваш, Купър Фрай е открил тайното отделение

по време на пътуването по море и е взел съдържанието му.

– Ще трябва да го поразпитаме за това. А колкото до лорд Марсдън, той присъства на бала в Оукли. Може би дори е бил в спалнята ни, когато Нел е дошла в къщата, за да ме заплашва. Може да я е убил, за да й запечата устата завинаги. Както знаем и двамата, този мъж доста си пада по ножовете.

– Той намушка и Райе!

Точно в този момент заместник шерифът Чарли дотича запъхтян иззад ъгъла на къщата, стиснал голям пистолет в ръка. Внезапно забеляза двете сенки в двора близо до къщата и се закова на място, разкрячен и стиснал е две ръце пистолета си, прицелен в тях.

– Господин Бърмингам? – заекна помощникът объркано и отпусна двете си ръце. – Ммислех, чче ви бяхме заключили в затвора?

– Аз пък се отключих – накратко обясни Джеф и посочи към мъжа, паднал в несвяст на земята. – Завържи тая торба кокали, Чарли. Влизам в къщата да видя как е Райе. Жена ми каза, че тоя изрод го е намушкар.

– Ннамушкар е шшерифа! – гласът на Чарли прозвуча направо немощно от тревога.

Джеф затвори кухненската врата зад гърба на Раелин и я поведе към трапезарията. Лунната светлина, проникваша през прозорците на преддверието, им помагаше да се ориентират. Щом заобиколиха масата в трапезарията, чуха откъм преддверието познат глас, който изрева:

– *Проклятие, къде са всички?*

В мрака Джеф и Раелин се спогледаха изненадано. Изтичаха в преддверието, където Райе бе успял да се подпре на стола.

– Ти си жив! – извика Раелин с радостен смях.

– Разбира се, че ще съм жив – изръмжа Райе, притиснал ръка към кървавото петно под рамото си. – Обърна се подозрително към Джеф и присви очи: – Как, по дяволите, успя да се измъкнеш? Оставих те здраво заключен!

– Не толкова здраво – възрази Джеф и се изкикоти. – И ето ме тук, за да го докажа.

– И онзи мизерник Олни ли се измъкна? – ядосано попита Райе.

– Не, той си е в килията. Или поне беше там, когато тръгнах, а ако не е фокусник, сигурно все още си е там.

– Достатъчно лошо, щом още си лежа тук – изръмжа Райе и трепна от болка, когато Джеф се опита да свали сакото му. Ехей, няма що да бързаеш толкова! Проклетата рана няма да избяга, затуй карай по-полекачка.

– Извинявай – измърмори Джеф и продължи да го съблича, вече внимателно.

Раелин бе донесла бинтове и чисти кърпи за Райе, а сега се зае да запали няколко лампи в преддверието. Райе беше прободен малко под рамото, безопасно далеч от сърцето и дробовете, но достатъчно дълбоко, че да изисква грижите на лекар.

Джеф седна на петите си и направи кисела физиономия.

– Доктор Кларънс ще трябва да се погрижи за това, Райе. Доведе ли със себе си и някой друг освен Чарли?

– Да, трябва да има още няколко доброволци някъде отпред. Или поне там ги оставих, когато влязох, за да проверя как са нещата в къщата. Останалите от хората ми са в склада на Фридрих. И аз бях там, когато Илайджа най-сетне ме намери. Щом видял тоя с качулката да влиза тук през парадния вход, метнал се на коня и веднага тръгнал да ме търси, само че мен ме нямаше в шерифството. Ако не беше онзи с прерязаното гърло в пансиона, щях да дойда тук много по-рано. – В този миг той си спомни, че убитият е роднина на младата жена и вдигна очи с извинително изражение. – Съжалявам да ти го кажа, Раелин, но мъжът, който е бил убит там, се оказа, че е вуйчо ти.

И Джеф, и Раелин слисано зяпнаха Райе. Най-сетне Раелин успя да овладее гласа си, за да попита:

– Искаш да кажеш, Купър Фрай?

– Да, Купър Фрай. Нещо ми подсказваше, че Фридрих е свързан с това убийство. По-рано следобед един от хората на Фридрих беше намерен мъртъв, а като намерих и Фрай, реших, че са въртели някаква далавера. Може би Фридрих е изпратил хората си да видят сметката на Фрай. Та затова и събрах малко доброволци и нападнахме склада. Този път хванахме онзи подъл плешивец тъкмо на местопрестъплението. Товареше сандъци с крадени пушки и муниции и веднага ги конфискувахме. Сега имаме достатъчно доказателства, че да предявим няколко обвинения, първото от които ще е за убийството на Фрай.

– Междувременно, Райе, най-добре да пратим някого да повика доктор Кларънс – настоя Джеф, който притискаше една кърпа към раната. – Дръж това здраво, за да спреш кръвта, а аз ще ида да потърся някого.

Като взе една лампа, Джеф стигна до края на верандата тъкмо когато Фаръл, без риза и бос, пристигна на бегом. Истинска рядкост беше човек да види моделиера толкова небрежно облечен. Но сега очевидно бе сметнал външния си вид за далеч по-маловажен от безопасността на

Раелин.

– Джеф! – извика той и изумено се закова на мястото си върху стъпалата. – Тизи каза, че са те арестували и че Раелин била тук съвсем сама, а в къщата влязъл някакъв ужасен тип. Тя добре ли е?

– Да, но Райе е ранен. Трябва ни лекар.

– Аз ще намеря доктор Кларънс. Ти се върни там, където има нужда от теб.

– Благодаря, приятел.

Изминаха няколко часа докато Чарли най-сетне откара доктор Кларънс, негова насинена светлост и превързания Райе в шерифството. Последният отказа да се прибере у дома, преди да се е уверил, че всичко в шерифството е наред. Когато пристигнаха, доброволците вече бяха заключили Густав Фридрих и хората му, включително и двамата, които бяха убили Фрай, в килията, освободена малко по-рано от Джеф. За да си пази кожата, Олни бе предпочел да стои настрана от Фридрих, но все пак гледаше с разширени от учудване очи, когато Райе и Чарли влязоха заедно с най-новия си затворник. От задната стаичка беше донесено още едно легло и бе вкарано в килията на Олни. Лорд Марсдън, все още като зашеметен, легна там, а доктор Кларънс се наведе към него, за да се погрижи за ожулванията и нараняванията по лицето му.

– Ти си глупак, шериф Таунсенд, ако си мислиш, че ще ме държиш заключен – изсумтя Густав. – Аз съм много богат човек. Ще наема най-добрите адвокати.

– Като знам колко си крал, господин Фридрих, повечето от парите ти ще идат за обезщетения на ограбените от теб. Няма да те оставят да си ги задържиш.

Густав яростно оголи жълтите си зъби и изръмжа:

– Не можеш да постъпиш така с мен!

– О, няма аз да постъпвам така, ама съм сигурен, че съдията ще постъпи, щом му предам доказателствата, с които разполагам. Всъщност доста ще се учудя, ако до края на годината си още жив.

Обикновено червендалестото лице на германеца сега стана доста по-бледо и той разтреперан отиде до ъгъла на ограденото с решетки помещение и там с доста усилия се настани на пода. Това беше единственото място, където човек можеше да седне... и да *мисли*.

Райе отиде до килията на Олни и зачака до вратата, докато заместникът, влязъл там заедно с доктора, дойде да му отключи. После отиде до леглото, на което лежеше негова светлост.

– Как е новият пациент, докторе?

Лекарят се изправи с изражение, смръщено от объркване.

– Не знам, Райе.

– Какво искаш да кажеш с това „не знам“? Негова светлост е доста насинен и ожулен по лицето, и толкоз. Кое е толкова обърквашо?

– Лорд Марсдън има силна треска.

– Искаш да кажеш, че е болен?

– Така изглежда.

– Много жалко – иронично рече Райе.

Доловил сарказма на шерифа, лорд Марсдън го погледна, повдигнал изранените си вежди.

– Да не си дошъл да злорадстваш, шерифе?

– Кое те кара да мислиш, че злорадствам?

Негова светлост изсумтя невярващо.

– Ти беше ранен от моята ръка, нали?

– Да.

– И си приятел на Бърмингам, нали?

– Точно така – отвърна шерифът, особено горд от факта. – И то най-добрият, би могло да се каже.

– И защо да не злорадстваш?

– Май имаш право – съгласи се Райе.

Марсдън презрително се изсмя.

– Тук, в колониите, всички сте един дол дренки. Малоумни копелета, всички до един!

Доктор Кларънс и шериф Таунсенд се спогледаха многозначително, после Райе рязко отвърна:

– Според мен това е за предпочитане, отколкото да сме надути дръвници.

Като замислено сведе поглед, Райе внезапно се загледа напрегнато в една точка на пода. Макар че това му струва доста болезнени усилия, наведе се и се престори, че вдига нещо от земята.

– Какво е това? – Той вдигна предмета, за да го види докторът. – Твое ли е, докторе?

Лорд Марсдън грабна кутийката за енфие от ръката на шерифа.

– Мое е, дай ми го! Сигурно съм я изпуснал... – внезапно осъзнал грешката си, той заекна и протегна ръка, за да върне порцелановата кутийка на шерифа. – Съжалявам, сгрешил съм. Въобще не е моя.

– О, твоя е, ваша светлост – контрира го Райе с иронична усмивка. – Ти си я изпуснат в спалнята на Бърмингамови в нощта, когато си отвел Нел навън, в конюшната, и си я наръгал с ножа.

Доктор Кларънс зяпна от изненада и огледа англичанина с внезапна неприязън. Наострил уши, Олни се надигна от леглото си.

– Не беше той – възрази младият негодник. – Че тоя даже не може да върви! Виж го, бавен е като меласа в кучи студ!

– Може би е бавен сега – съгласи се шерифът, – но преди няколко седмици е бил достатъчно бърз, за да ти изкара акъла, когато те е подготвил от конюшната. – Той небрежно махна с ръка към струпея върху ръката на лорда, който много приличаше по размери на прясната рана от куршум. – Виждате ли това? Аз го прострелях, когато се опитваше да намушка с ножа си госпожа Бърмингам преди почти една седмица. Значи е същият негодник, когото тогава се опитах да догоня. Тогава беше достатъчно бърз, че да ме остави да му гълтам пушилката, но оттогава движенията му са се затруднили заради раната, нанесена му от госпожа Бърмингам.

Внезапно по лицето на доктор Кларънс проблесна разбиране – беше си припомнил колко се смяха с Фаръл на историята с дългата игла за шапки, която Раелин забила в задните части на нападателя си. Сега докторът се смръщи и погледна мрачно ранения мъж с думите:

– Ако имате проблеми с тази рана, милорд, по-добре ми кажете още сега. Една замърсена и възпалена рана спокойно би могла да е причината за треската ви, а ако не се лекува, може и да умрете от отравяне на кръвта.

Здравата изплашен, лорд Марсдън се сви на леглото. Гласът му се беше снишил почти до шепот, когато призна:

– Хълбокът ми е подут.

– Да знаете каква е причината? – попита го доктор Кларънс.

– Седнах на една игла – изсъска в отговор негова светлост.

Доктор Кларънс не се опита да оборва твърденията му.

– Имате ли нещо против да разгледам задните ви части?

Марсдън неохотно се подчини и разкопча панталоните си, а после безкрайно внимателно се обърна по корем върху леглото. Явно това му причини немалко болки, тъй като и предната, и задната му част бяха здравата повредени от двамата Бърмингамови.

Доктор Кларънс смъкна надолу панталоните на мъжа и едва успя да потисне възклицанието си, когато забеляза червените жилки, простиращи се във всички посоки от една почерняла, гноясала рана. При по-внимателен преглед се видя, че десният хълбок и бедро на мъжа са забележимо по-големи от левите. По всичко личеше, че раната е сериозно инфектирана и възпалението се е разпростряло. През

дългогодишната си практика докторът беше ампутирал немалко крайници, но никога досега не му се беше случвало да ампутира задни части.

– Ще трябва да сложим лапа върху раната и да се надяваме, че тя ще изтегли отровата – започна да размишлява на глас докторът. – Но трябва да ви предупредя, може вече да е прекалено късно.

– Трябва да направите нещо! – настояваше негова светлост. Не можете да я оставите да продължи да забира. Така може да умра!

– Ще сторя, каквото мога, милорд, но не мога да ви обещавам нищо.

Райе вече едва се държеше на краката си и отпаднало помоли Чарли да го отведе у дома. Докато се приготви да тръгва, доктор Кларънс вече бе поставил лапата на Марсдън. Това бе всичко, което можеше да стори за момента, затова помоли да откарат и него у дома. Щом спряха пред къщата на Райе, докторът отиде да увери Мери, че ако раната на мъжа ѝ не се инфектира, той ще може отново да изпълнява задълженията си след около седмица. Щом Райе чу това, веднага възропта, че нямал толкова време за губене. Но кротката Мери побърза да увери лекаря, че Райе ще си почива, колкото е необходимо, за да оздравее по-бързо.

Наближаваше обяд, когато една проститутка на име Труди Винсът пристигна в къщата на Елизабет и донесе малък пакет за Раелин Бърмингам. Подсмърчайки и ронейки два реда сълзи, жената обясни на сликсаната Раелин:

– Вуйчо ти Куп ми каза, случи ли му се нещо лошо, да дойда да ти дам това пакетче и да ти кажа, че го намерил в ковчега на баща ти или някъде там и че по право си било твое. Разправяше нещо от сорта, че писмото можело да очисти името на баща ти и да изобличи истинските мръсници, дето са му подлели вода.

Раелин притисна безценния плик към сърцето си.

– Благодаря ви от все сърце, госпожице Винсът – отвърна тя, а сърцето ѝ щеше да политне от радост. Помоли мъжа си за една златна монета и я даде на жената от благодарност. Това бе най-малкото, което можеше да стори за такъв чудесен дар.

Уличницата никога през живота си не беше печелила златна монета и макар че не беше смятала да приказва много-много, сега бе толкова преизпълнена с благодарност, че бе готова да разкаже и останалата част от съобщението, което Оливър Фентън ѝ бе наредил да предаде на младата жена.

– Той каза да ви кажа и че точно лорд Марсдън убил Нел и че истинският ви вуйчо Куп се удавил, когато още бил съвсем млад. Тогава стариат Куп плавал на един кораб с него. Точно затова знаеше и толкоз

много за семейството му. Искаше да напише всичкото това черно на бяло, ама нали не беше особено сръчен е перото, та ми ги разказа тия неща аз да ви ги кажа.

Самият Джеф, щом чу всичко това, бе толкова доволен, че й даде още една златна монета за награда.

– И двамата с жена ми сме ви много благодарни, госпожице...

– Наричайте ме просто Труди, господине – отвърна проститутката с възторжена усмивка. – Тъй ми викат всички. – Тя притисна монетите към сърцето си. – То даже аз трябва да ви благодаря за тия пари. Стари-ят Куп... – тя поклати глава и продължи: – Оливър Фентън, де, та двамата с него се разбирахме много добре. Преди да го убият, си крояхме планове как ще идем на Север и ще си отворим кръчма. Каза, че не било никак безопасно да живеем тук, дето господин Фридрих и другите все се опитвали да му навредят. – Тя дълбоко въздъхна. – Прав е бил, като гледам как му клъцнаха гърлото ония главорези. Че и тоя долен Марс-дън, как само убил горкичката Нел!

Труди въздъхна, дълбоко опечалена от смъртта на момичето, после отново погледна Джеф.

– Познавах Нел много добре. Даже може да се каже, че бяхме прия-телки. Веднъж се опитах да й наля малко разум в главата, да не под-мърча след вас и да си въобразява разни работи. Ако не си мислеше, че е чак толкоз влюбена във вас, господин Бърмингам, може би хич няма-ше да се остави оня ирландски капитан да я вкара в леглото си, докато беше отседнат в същия хан. Тя каза, че той страшно приличал на вас, ама след няколко дни трябваше да отплава. И щото бяха заедно съвсем кратко време, той така и не разбра, че й е направил бебе. Дано някой ден пак да доплава насам и да му кажа какво хубаво момченце са си нап-равили двамцата с Нел.

Раелин приятелски протегна ръка към жената.

– Благодаря ти, че дойде, Труди – промълви тя, когато уличницата стисна ръката й, при това доста учудена. – Ти ни изясни толкова много неща, колкото никои друг не е успявал досега. Безкрайно съм ти благо-дарна за всичко. Макар че понякога се досещах за някои неща, никога досега не съм знаела всичко. Наистина много се радвам, че има поне един човек, който знае истината и може да я обясни подробно. Благода-ря ти за всичко.

– Няма защо, госпожо Бърмингам.

Джеф обаче реши да попита и още нещо:

– Ако двамата с жена ми дойдем с теб при шерифа, съгласна ли си

да му разкажеш всичко това? Така много ще го улесниш в разследването.

Труди се позамисли, после кимна.

– Мога да го сторя, господин Бърмингам. – После сви рамене. – Освен това и аз искам да видя всичките тия мръсни убийци окошарени, та да не бродят насам-натам и да въртят такива гадни номера на добри хора като вас и хубавата ви госпожа.

Плантацията Оукли си беше същата, каквато я помнеше Раелин, но самата тя се върна у дома вече променена в много отношения. А и беше изпълнена от нови надежди и стремежи. Твърдо вярваше, че щом адвокатите занесат писмото на Марсдън на заслужаващите доверието й благородници от близкото обкръжение на крал Джордж, не след дълго името на баща й ще бъде изчистено, а съучастниците на Марсдън, лордовете Прескот и Хейвлок, ще бъдат арестувани и изправени пред съда за предателството си спрямо английската корона.

Благодарение на Труди из Чарлстън бързо плъзна новината, че лорд Марсдън е убиецът на Нел, а не Джефри Бърмингам, както много бяха предполагаш. Труди също така разправяше на всички, че ирландският капитан е истинският баща на детето на Нел.

Всичките тези открития радваха неописуемо много Раелин, но тя беше и невероятно доволна затова, че вече нито тя, нито някой друг се съмняваше, че тя е господарката на Оукли и възлюбената съпруга на Джефри Лорънс Бърмингам, този необикновен плантатор и предприемач. С трепетна радост носеше неговото дете в утробата си и беше убедена, че в идните години двамата ще имат още много деца. Ако провидението бе благосклонно към тях, в крайна сметка двамата щяха да остаряят заедно и да имат и внуци. В момента обаче бе напълно доволна и от сегашното им щастие.

Няколко дни след като се прибраха у дома, двамата чуха, че Райе Таунсенд се е върнал на работа, все още измъчван от времена време от раната си, но въпреки това жив и здрав. Лорд Марсдън, от друга страна, бе изпаднал в кома, причинена от засилващата се треска в резултат от сериозната инфекция. В момента Густав Фридрих и хората му все още си поделяха същата килия в шерифството, а Олни още се помещаваше в отсрещната килия заедно с болния лорд Марсдън. Изглежда, Олни никак не бе склонен да повери живота си в ръцете на бившия си работодател, нито пък да се озове някъде близо до него. Вече бе с десет хиляди долара по-богат отпреди благодарение на това, че се беше предал на шериф Таунсенд, за да свидетелства против Джефри Бърмингам.

И макар неговата версия да се беше оказала неправилна, Олни все пак смяташе, че си е заслужил парите, тъй като би могъл да изчезне в някой далечен край и все още да е свободен. Сега очакваше да прекара няколко години в кафеза, задето бе ранил Джефри Бърмингам, докато Фридрих най-вероятно щеше да увисне на бесилото за всичките убийства, извършени по негова поръчка, в които Олни не се беше замесвал.

Наскоро оженените Фаръл и Елизабет бяха дошли на гости у Джефри и Раелин и бяха им предложили нещо, на което просто не можеше да се устои. Ако Раелин продължава да им доставя достатъчно на брой нови модели за различните сезони, които би могла да измисля и екипира на спокойствие в Оукли, двамата с радост биха ѝ осигурявали след раждането на бебето, пребогат гардероб за всяко годишно време. Не само че те щяха да имат полза от моделите ѝ, но и тя би била жив пример за красотата и качеството на техните рокли. Джеф позволи на жена си сама да вземе решение, като между другото вметна, че ако тя приеме, то той ще може да си спести парите, и пак да се наслаждава на една прекрасно облечена, модерна жена. Раелин с радост прие предложението. Тази работа действително ѝ доставяше удоволствие и щом като щеше да има възможност да остане в Оукли, където бе най-щастлива, то това значеше, че ще получи най-доброто от двата различни свята.

В една ноемврийска вечер скоро след вечеря Кингстън дойде в трапезарията, където Раелин и Джеф все още стояха заедно и се наслаждаваха на чая и кафето си, и обяви, че няколко каруци са спрели пред къщата. Продължи с обяснението:

– Хората не са тукашни, господин Джефри. Казват, че са цигани. Както и да е, та значи, питат, може ли тази нощ да си направят лагера тук, на вашите земи. Казват, че са тръгнали към Джорджия и няма да сторят нищо лошо нито на вас, нито на земите ви, но по-рано днес няколко от децата им се разболели, щото яли ферментирали горски плодове, и сега им прилошавало, когато каруците се движат. Казват, че ако ги пуснете да нощуват във вашите земи, ще ви посвирят и потанцуват. Искат да ви кажат и че са честни хора, че не крадат и нищо лошо не правят. Изкарват си хляба, като свирят и пеят, и това било всичко.

– О, колко хубаво! – възкликна Раелин и с усмивка улови ръката на мъжа си. – Съгласен ли си да ги пуснеш да останат, Джефри?

Джеф с готовност отстъпи пред молбата ѝ.

– Не виждам нищо лошо да ги пуснем, мадам, стига да е само за една нощ.

Тя го хвана под ръка и се разсмя.

– Тогава хайде, Джефри. Нека идем на верандата да ги послушаме как свирят.

И така, хванати за ръце, двамата излязоха навън в коридора, където Кингстън ги очакваше с голям шал за господарката си. Джеф го наметна върху раменете ѝ, и отново галантно ѝ предложи ръката си, за да я изведе на верандата. За тяхно най-голямо учудване те откриха почти цяла дузина музиканти с инструменти в ръце, които се събираха на моравата пред къщата. Само един от тях говореше достатъчно добре, че да го разберат, но дори и така усилията му доста ги затрудниха. Но когато се разнесоха прелестните звуци на цигулка и съпроводът на китари, флейти и други цигулки, двамата бяха понесени на вълните на музиката в някакво приказно царство на насладата. Мелодиите се сипеха като коприна за слуха им, събуждаха в сърцата им радост и възторг. И весели, и тъжни, мелодиите събуждаха неизразимо удоволствие, още повече когато Раелин се озова в прегръдките на мъжа си, понесена в танц по широката веранда.

Изад листака на дърветата надничаха блещукащи звездици и нежно полюляващите се клони на дъбовете сякаш галеха земята. Уханието на есента изпълваше въздуха е някакво опиянение, на което нито мъж, нито жена можеше да устои. И двамата бяха щастливи, доволни и изпълнени от безкрайна радост, часа живи.

– Извинете – прозвуча дълбок мъжки глас откъм тясната алея пред къщата.

Сепнати от унеса си, Джеф и Раелин се откъснаха един от друг и се огледаха. Един висок, широкоплещест, красив мъж свали цилиндъра си и се приближи до стъпалата на верандата.

– Вие ли сте господин Бърмингам? – попита мъжът със силен ирландски акцент.

– Да, аз съм Джефри Бърмингам. Имам и брат, Брандън, който носи същото фамилно име. – Джеф махна с ръка на запад. – Живее на няколко мили оттук.

– Мисля, че точно с вас трябва да говоря, сър.

– А вие сте?

– Капитан Шанън О'Кийф. Труди ме прати при вас.

По лицето на Джеф мигновено се изписа удивление.

– Да не сте бащата на Даниел?

– Мисля, че съм, сър. Нел беше все още невинна, когато я взех в леглото си, а и не мисля, че е ходила при друг мъж толкова скоро след това.

– Да го видите ли сте дошъл?

– Дойдох да взема сина си, да му дам името си и да го заведа при сестра си, която е безплодна, та да го отгледа като свое дете. Горкичката, сърцето ѝ се къса от мъка, че си няма рожба, а тъй като аз пък не съм женен, най-добре ще е да оставя Даниел при нея, пък аз ще го издържам, докато стане достатъчно голям, та да тръгне с мен по моретата.

Джеф прекоси верандата и протегна ръка в знак на приятелство.

– Много се радваме да ви видим, сър. Тревожихме се за момчето. Чудехме се какво ли бъдеще ще има, ако остане без бащино име. Олеква ми, да знам, че ще се грижат за него и ще го обичат.

Раелин се сгуши по-плътнo до съпруга си така, че главата ѝ да почива до неговата на възглавницата му.

– Мислил ли си какво предпочиташ, син или дъщеря?

Джефри погали издутия ѝ корем.

– Ако имам избор, бих искал поне по едно и от двете.

– Не и едновременно, моля те! – възпротиви се тя със смях. С широка усмивка прокара пръст по малката бразда върху бузата му. – Бих искала да имам син, който да прилича на теб.

– Бо определено прилича на Брандън – замислено рече Джеф, като вдигна вежди, все едно свиваше рамене. – Може и при нас да е така. Но пък ми се струва, че трябва непременно да си имаме и дъщеричка, която да прилича на теб.

Раелин притисна ръка към утробата си, където бебето им мърдаше.

– Усещаш ли го?

– Много шавливо мишле е, не мислиш ли? – разсмя се мъжът ѝ.

– На мен не ми пречи – отвърна Раелин и въздъхна доволно. Така само съм по-сигурна, че всичко е наред.

Джеф нежно целуна челото ѝ.

– Да, мадам, *наистина* всичко е наред. Ти си в прегръдките ми, където винаги ти е било мястото.

– Светът наистина е чудесно място, когато сме заедно. Нали, Джефри?

– Така е, мадам. Така е.

КРАЙ

© Катлийн Удиуиз
© Деница Попова, превод от английски

Kathleen Woodiwiss
Seson Beyond the Kiss

Сканиране: ???
Разпознаване редакция: Xesiona, 2009

Издание:

Катлийн Удиуиз. След целувката
Издаелство „Ирис“
Редактор: Правда Панова
Коректор: Румяна Маринова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11182>]